tout ainsi que laurore desyrayez

q. qui quid in hac quid in

Joannes Pacheo
1 ord aud.

Joannes

tout

1 Ioann

Joannes
P a

nos

Joannes

[illegible]

παττα, ~~[illegible]~~ patina tomassina [illegible] [illegible]stelli
[illegible] ~~[illegible]~~ reliquiae [illegible] [illegible] intrito, ~~[illegible]~~
[illegible] [illegible] [illegible], motacilla [illegible] columbae,
[illegible] galliorum costa capitula, motacillarum columbarum [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] alia,

λοπος [illegible] alia, ~~[illegible]~~ [illegible]χος fragmentum, [illegible]χος [illegible]
[illegible] cartilaginosi, γαλεως [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] capitis, λελαβανον reliquus est, [illegible] [illegible]
[illegible]. ποτος [illegible], ποτος potio, [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible], [illegible] παραμαλιτον quod est [illegible]
[illegible] [illegible], κατ[illegible]μενος [illegible]. κυ[illegible] [illegible]
motacilla quod [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible]. ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible], κυκλαυς [illegible]
columba [illegible]χτριος gallus, ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible]
λεον caput, κυκχλω motacilla. πελεια columba, λα
γος [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], [illegible]
[illegible] [illegible]

Joan Jo.

ANGELI CANINII ANGLARENSIS ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ, COPIOSISSIMI GRÆCArum Latinarúmque vocum Indicis accessione per CAROLVM HAVBOESIVM locupletatus.

IN QVO QVICQVID VETVSTISSIMI ſcriptores de Græcæ linguæ ratione præcipiunt: atque adeò omnia quæ ad Dialectos intelligendas, & Poëtas penitus cognoſcendos pertinent, facili methodo exponuntur.

Eò accedit plurimorum verborum Originis explicatio.

PARISIIS, M. D. LXXVIII.

Apud Ioannem Bene natum.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΣΕΜΝΟΤΑΤΟΝ

τὸν Βαρναβᾶν Βελοσόνιον ἐν τῇ τοῦ βασιλέος ἐνδοτέρᾳ συγκλήτῳ βουληφόρον, καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ ὑπάτῃ γερουσίᾳ προστάτην τοῦ Καρόλου Ὠβοισίου Γαλλισαίου

Ἐπίγραμμα

Εἰ γὰρ παντοδαπῶς δύναται κοσμήμεναι ἄνδρα
  Μουσῶν ἐπιστήμη, τὴν παρέδωκε θεός,
Ὡς σύ γε μοι δοκέεις περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
  Βελοσόνιε θνητῶν λαμπρὸν ὅς ἐστι φάος.
Καὶ γὰρ παιδείης σε κύκλος περιβάλλεθ' ἁπάσης,
  Σοῦ κάρα τ' Αὐσονίη ἐστεφάνωσε θεά.
Τὴν ὧδ' ἀμφιέπων πάντη κλυτὸς ἐσθλὸν ἄροιο
  Πᾶσαν ἐφ' Ἑσπερίην Ἀντολίην τε κλέος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝΤΥΓΧΑΝΟΝΤΑ ΝΕΟΝ,

τοῦ αὐτοῦ.

Ἀγγελός ἐστι τά σοι γ' ἐποίησε Κανίνιος ἔργα,
  Γραμματικὸς γλώσσης φίλτατος ἠγαθέης.
Οὐ γὰρ μή ποτε μὲν ῥ' ἄπο γαῖ' (ὡς πάντες ἴσασι)
  Οὐδένα πέμψ' Ἑλλὰς κρείττονα γραμματικόν.
Πάντα γὰρ Ἑλλήνων ἰδιώματα ὅς γ' ἀποδείξας,
  Ὀρθὰ μὲν ἐς γαίην Ἑλλάδα δεῖξεν ὁδόν.
Ὅστις εἶ οὖν νεότης καί ἔμοιγε συνάψαι ὁδοῖο·
  Ἦλθε γὰρ ἑλλήνων Ἀγγελος ἡγεμόνων.

AMPLISSIMO ET ILLVSTRISSIMO VIRO D. BARNABÆ BRISSONIO EQVITI, IN *sanctiori Regis consilio Senatori, eiusdémque in supremo Senatu Parisiensi patrono eloquentissimo Carolus Haubœsius cliens ipsius obsequentissimus. S.*

CVM inter multos penéque innumeros huius ętatis homines qui in Gręcę linguæ idiomatibus prodendis præclare operam posuerunt, vir amplissime & illustrissime, Angeli Caninij Ἑλλωισμὸν cognitum mihi primo D. Bressij viri eruditissimi pręceptoris mei auspiciis, deinde aliquoties à me perlectum, attenta accuratáque lectione dignissimū reperissem, tum propter summam eius in omni linguarum genere doctrinam & peritiam, tum etiam propter singularem ac prope diuinam ipsius in scribendo methodum, quo etiam hunc à multis summopere expeti desiderarique videbam, nullum non moui lapidem vt quam citissime fieri posset in lucem rursus ederetur, atque vt tam multa támque multiplici supellectile populares meos atque adeo omnes transmarinæ studiosos doctrinæ impertirem. Nullus enim, ni mea me fallit opinio, accuratius ipso ac facilius poëtarum difficiles abstrusósque recessus patefe-

cit, quod omnes dialectorum varietates per singulas orationis partes persecutus est: Quę tamen quoniam sparsæ ab eo sunt toto opere, nec inuestigantibus se statim offerunt, idcirco indicem amplissimum dictionum quæ in ipso continentur lectoris subleuãdi gratia conscripsi. At vero quoniam quisque bene à natura informatus & bonis artibus liberaliter educatus, priores ingenij sui fructus, licet tenuissimos, consecrare debet ei, cui acceptos negare non potest, hac ego ratione ductus, hoc tibi laboris nostri specimen ausus sum, non sine magna animi sollicitudine & anxietate deuouere. Tu enim is es cui longe maiora offerenda sunt & consecranda anathemata, tum propter singularem in omni literarum genere doctrinã, quę luce clarior in tuis doctorum omnium manibus tritis codicibus (quos inter medias fori occupationes publica vtilitate incitatus componis) cernitur, tum etiam propter maximam & in secretioribus Regis cõsiliis & in Senatu dignitatem & amplitudinem tuam. Quæ omnia summa ornamenta licet magnos animos gerere, multúmque de se sentire homines cogãt & impellant, hísque similia tyrocinia oblata pro nihilo habenda in animum inducant, tua tamen ea est humanitas & assueta erga omnes beneuolentia, vt etiam minima minimorum clientum tuorum officia blando vultu excipias. Ego vero qui inter ceteros maximis tuis affectus beneficiis, tantum tibi debeo, quantum nusquam videor persoluturus, ausus sum hoc quidquid puerilis est tyrocinij suauitati tuæ dedicare, maiora postmodũ σὺν θεῷ dedicaturus. Vale.

ANGELVS CANINIVS GRÆCI
ſermonis ſtudioſis.

CVM noua multa, & à paucis hactenus obſeruata his meis commentariolis, quos de linguę Gręcę ratione confeci, complexus ſim: priuſquam de re ipſa agere incipio, paucis mei conſilij rationem ſtudioſis reddendam cenſeo: ne quis temerè quædam, non perſpecta ſatis noſtra ſententia, contemnat aut reprehendat. Nam cùm ſermonis Gręci cognitionem omnibus optimarum artium amatoribus neceſſariam eſſe iudicaremus, quæ noſtra ætate à doctiſſimis viris Græcarum literarum ope illuſtratę, atque in antiquũ dignitatis gradum reſtitutæ ſunt, multa etiamnunc deſiderari animaduertebamus, quæ à Grammaticis præterita magnam ſæpe ſtudioſis adoleſcentibus difficultatem afferunt. Ea autem ferè ad Analogiam, & Dialectorum varietatem pertinent: quæ duę res, cùm vtilitatem maximam habeant, negligenter expoſitæ ſunt à iunioribus. Nam veteres quidem de eis accuratiſſimè ſcripſiſſe ſcimus: quorum ſcripta ſi ad nos perueniſſent, hoc labore ſuperſedere poteramus. Nunc verò cùm multa ex Athenęo ſcriptore eruditiſſimo & copioſiſſimo, & Euſtathio Homeri interprete diligentiſſimo, aliíſque eius generis auctorib. notata atq. collecta ad priuatum vſum haberemus: quò accedebant, quæ continenti obſeruatione iam inde à pueritia ſuper hac re è Græcis ferè omnibus ſcriptoribus excerpſeramus: hortatu nobiliſſimi, & bonarum literarum ſtudioſiſſimi iuuenis Matthæi Priuli, ea edere conſtituimus. Verùm quoniam quæ ad Dialectos at-

tinent, adeò minuta ſunt & varia, vix vt magno labore ediſcantur, methodum, vt arbitror, non incommodam, nec difficilem excogitauimus: vt in ſingulis literis varietates omnes ordine exponerentur. His addidimus multa exempla, modò Latina, modò è patrio ſermone Hiſpanorum, Gallorum, atque Italorũ petita: vt eo adminiculo facilius memoriæ adhæreſcerent, cùm eius mutationis vſum in ſua lingua quiſque illorum cerneret. Sed ad Græcorum Dialectos redeamus: è quibus quatuor principes ſunt, Attica, Ionica, Dorica, Æolica. quod apertè Strabo in Græciæ deſcriptione demonſtrauit. Aliæ enim, vt Bœotica, Cretica, Theſſalica, Chalcidica, & cæteræ ſingulares ad vnam ex illis quatuor generalibus reuocantur.

Communis Dialectus dicitur, non qua aliqua natio aut ſcriptor vtatur, ſed quæ verba ab aliis non immutantur, ea ad communem Dialectum referenda ſunt, vt ἄρτος, χρυσὸς, λέγω, γράφω: aliáque generis eiuſdẽ.

Attica omnium elegantiſſima, & copioſiſſima, eloquentiæque altrix: quam plurimi nobiliſſimi ſcriptores celebrarunt.

Huic affinis Ionica, quam vetuſtiſſimi auctores vſurparunt, Democritus, Hippocrates, Herodotus: Homerus etiam magna ex parte atque Heſiodus.

Dorica ſuauiſſima eſt, & poëtis mollioribus accõmodatiſſima: quã etiã Tragicorũ Chori ad tẽperandã argumenti acerbitatem receperũt. Ea vſi sũt Pythagorici, Pindarus, Epicharmus, Sophron, & Theocritus.

Huic ſimilis Æolica, Melicis apta, quam ſcriptis expreſſere Alcæus, Sappho, aliíque permulti: è quibus, præter pauca quæ ab aliis citantur, nihil omnino

Fortuna reliquum fecit.

Latini ſuæ linguæ magnam partem à Pelaſgis mutuati ſunt, qui ex Arcadia duce Euandro in Italiam venerunt: vt canit Dionyſius,

Τυῤῥηνοὶ μὲν πρῶτ', ἐπὶ δέ σφισι φῦλα πελασγῶν,
Οἵ ποτε κυλλήνηθεν ἐφ' ἑσπερίην ἅλα βάντες,
Αὐτόθι νηήσαντο σὺν ἀνδράσι τυῤῥηνοῖσι.

Tũ à Dorienſib. multa acceperũt, qui eã Italiæ orã, quæ poſteà magna Græcia nominata eſt, incoluerũt.

Scribit etiam Quintilianus ex Græcis orta eſſe plurima, præcipuéque Æolica ratione, cui ſermonem Latinum eſſe ait ſimillimum, declinata. Æoles autem à Dorienſibus non multum diſtant.

At quomodo Græci & Latini à Pœnis & Syris multa ad linguam ſuam locupletandam ſumpſerint, præter alia argumenta, non leue eſt, quod literarum Græcarum nomina Syriaca ſunt & Punica: & ipſum Cadmum è Phœnicia non tantùm literarum formas, ſed linguam quoque, quæ poſteà, vt fit, aliquantum immutata ſit, attuliſſe conſentaneum eſt. Sed de hac quidem re aptior erit dicendi locus, cùm de lingua Punica agemus. Cuius præceptiones Grammaticas, & Lexicon propediem, Deo adiuuante, emittemus. Tunc ſanè intelligent ſtudioſi, quanto ſtudiis literarũ emolumento atque ornamento ea lingua ſit, quámque nullo penè negocio cognoſci atque ediſci poſſit. Vt etiam eius inſcitia grauiſſimi & doctiſſimi viri, Plato & Varro lapſi fuerint cùm vterque ſuæ linguæ originem ad aliam antiquiorem non referret. Itaque ille nimis acutè, & vt ipſe quoque confitetur ὑβριστικῶς, in Græcæ linguæ verborum primordiis philoſophatur:

qua vetustiorem nullam ne suspicari quidem videtur. Hic durè sæpe, & frigidè Latinorum vocabulorum originem in Latino sermone quærit, quæ in Græco aut Punico inuenitur.

Nos linguam Hebræorum omnium esse credimus antiquissimam: quod argumentis multis probare possumus, si mihi concedatur, quod sine nefario scelere negari nõ potest, Mosen verũ esse vatem atq. diuinũ. Nã, vt nũc alia prætereã ex Adæ, Heuæ, Caïn, Sethi, Nohæ, Abrahami, multorúmq. aliorũ nominib. propriis quæ integra in linguis omnib. cõseruãtur, intelligimus primã in orbe terrarũ linguã fuisse Hebraïcam: cùm in alia nulla illorũ nominũ vis & ratio possit explicari. Hanc sequitur Syriaca & Punica, quæ illi adeò sunt similes, vt eius Dialecti nominari debeãt. His posteriores sunt Græca & Latina, Quas omnes cùm multa verba inter se cõmunia habeant, à superiorib. accepisse vna aliquãdo aut altera litera mutata probabile est. Verùm nequis literas temerè variari putet, audiat Hebræorũ grammaticos (res enim ad linguas omnes pertinet) vt id à naturalib. causis proficisci intelligat. Scribũt itaq. illi quinque esse à natura hominib. data instrumenta, quib. literæ omnes efformari, atq. pronũciari possent, Labra, Dentes, Linguã, Palatũ, Guttur. Labris effingũtur Β, Π, Μ: vel B, P, F, M, & V cõsonãs. Dentibus, Ζ, Σ, Ρ: Z, S, R. Lingua, Δ, Θ, Τ, Λ, Ν: D, T, L, N. Palato, Γ, Κ, Χ: vel G, C, Q, & I cõsonãs. Has enim oris partes maxime moueri illis literis exprimendis sentiunt omnes. Ξ, & Ψ duplices sunt, nec vnũ sonũ reddũt, vt Z. Gutturis literæ Hebræorũ, Syrorũ & Pœnorũ propriæ sunt. Literæ ergo, quæ iis-

dem naturalibus partibus formantur, facilè permutari possunt. Vt Germani B & P, V & F, D & T, vicissim commutant. Aliquando tamen aliæ literæ mutantur, vel naturæ imbecillitate & vitio, vt pueros videmus & balbos, qui cum R pronunciare non possint, ad L cognatam literam confugiunt, quod Comico lepore in Alcibiade risit Aristophanes,

Ὀλᾷς Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει.

Vel errore quodam imperitæ multitudinis fieri solet, quod vsu posteà receptum est.

Nemo ergo miretur quædam exempla à nobis poni, quæ duriuscula videri possint: sed humaniter cogitet, quàm difficile sit multa noua dicentem omnibus placere. Consideret etiam in Etymologia tria esse requirenda, significationem vel eandem, vel paulùm deflexam: mutationem verecundam, à quáque aures non abhorreant: postremò exemplorum similium copiam. Quæ si adsint, nihil prætereà desiderari debet, nisi prudens lector & candidus. Quod verò attinet ad has minutas verborum obseruationes, sine quibus meo iudicio rectè cognosci sermo Græcus nō potest, qui eas contemnunt, audiant grauissimam Platonis sententiam, ὃς ἂν εἰδῇ τὰ ὀνόματα, εἴσεται καὶ τὰ πράγματα.

ANGELVS CANINIVS CLARISSIMO IVVENI MATthæo Priulo, Patritio Veneto, S.

CVM ſuperiore æſtate Lutetia exiſſemus, vt animum à grauioribus ſtudiis abduceremus, nóſque quieti traderemus, iucundè ſanè beatéque viuebamus. Nihil enim eorum quæ ad moderatum & honeſtum otium pertinerent, requirebamus. Cælum erat ſalubre, & locus quem huic otio noſtro delegeramus, amœnus, & rebus omnibus affluens. Attuleramus etiam nobiſcum libellos, tum Latinos, tum Græcos. Et, nequid omnino ad vitam honeſtè degendam nobis deeſſet, aderant vnà ſodales docti, &, quod caput eſt, ſuauiſſimis moribus præditi: Marianus Sabellus, nobiliſſimus & eruditiſſimus iuuenis: Fabritius Brancutius, candidiſſimo vir ingenio, & Muſis aſſiduè dedito: & Andreas Duditius, adoleſcens moribus amabiliſſimis, qui quam ſui cõcitauit expectationem, non dubitamus quin magna ſua cum laude ſuſtinere ac tueri poſſit. Sed quid ego nunc de his ad te? quos tu omnes & noſti optimè, & magnopere diligis. Itaque noſtri nos inſtituti non immemores, omne otium in Græcis poëtis euoluendis conſumebamus: quorum orationem, quæ quidem eſt dulciſſima, concinnæ acutæque ſententiæ luminibus quibuſdam quaſi ſtellulis ornant, & illuſtrant. Quò magis eorum admirabaris inertiam qui cùm in aliis multis artibus & ſcientiis perdiſcendis

magnum laborem ponant,hoc ſcriptorum genus ne attingant quidem:quod quàm benè faciant,viderint ipſi. Equidem ita exiſtimo,quod tu minimè ignoras, eam in Græcis poëtis ineſſe ſuauitatem, vt vel hanc vnam ob rem dignos eos eſſe cenſeam, in quibus percipiendis magnos etiam labores excipiendos putem. At quantos fructus ex poëtarum lectione percipimus? Certè ſine ipſis,non ars dicendi,non philoſophia,non vlla honeſtorum ſtudiorum pars rectè poteſt aut tractari, aut omnino intelligi. Quod veteres ipſi ſatis confirmant,ac Plato in primis & Ariſtoteles, qui poëtas legebant diligentiſſimè: quorum etiam teſtimoniis ſua ſcripta ornant & tuentur. Atqui non ſum neſcius ab hoc ſtudio non paucos difficultate,& varietate ſermonis deterreri. Quo factum fortaſſe eſt, vt Antonius ille poëtas tanquam alia lingua locutos non conaretur attingere. Quapropter, quæ tua eſt humanitas, ſæpe mecum egiſti, vt quæ iampridem diuturno ſtudio, & magna diligentia conquiſieram, &,vt quæque ſe offerebant,annotaram:ea nunc vnū in locum collecta, atque ordine diſtributa ederem. Quod ego, qui tuæ auctoritati plurimum tribuo, vt tibi obtemperarem, libenter ſum aggreſſus, atque hunc librum confeci: in quo ſcribendo laborem ſuſcepi ſtudioſis, vt exiſtimo, non inutilem. Nam ad poëtarum tenebras diſcutiendas, atque adeò ad linguæ vim intelligendam, quæ neceſſaria fore videbātur, hîc ſub vno aſpectu, (quod quidem ipſe ſciam) poſita ſunt omnia. Hunc igitur à me libellum accipies,humaniſſime Priule: qui ſi aliquem ſtudioſis iuuenibus vtilitatis fructum præbebit,tibi id magna ex

parte acceptum erit ferendum. Ego verò satis vberem laborum fructum percepero, si tibi, cui plurimum debeo, hoc quicquid est, non ingratum accidisse intellexero, Vale. Lutetiæ Parisiorum.

E collegio Cameracensi, quarto Calend. Septemb. M. D. LV.

F. B. IN LIBELLVM *Angeli Caninij.*

Miraris docti exigua hæc qui scripta Canini,
  Et petis à tanto qui grauiora viro,
Desine mirari hæc illum tractasse pusilla:
  Is semper magnis mos fuit ingeniis.
Sic clarum æterno scripturus carmine Achillem,
  Ranarum cecinit prælia Mæonides.
Sic Phrygas, & fortes ducturus in arma Latinos
  Virgilius, Culicis fleuerat ante necem.

ANDREAS DVDITIVS SBARDELLATVS *Angelo Caninio, de Græcis Grammaticis.*

Auroræ vt roseo clarescit lumine cælum,
  Illius aduentu vt sidera diffugiunt:
Solis & ingenti ceu nix ardore liquescit,
  Et subitò riuos diffluit in tenues:
Sic dias veniet Liber hic cùm in luminis auras,
  Angele musarum præsidium & columen:
Dispeream, si non Argiuæ cætera plebis
  Obscuras subitò scripta petent latebras.

ANGELI CANINII

ANGLARENSIS ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ.

Græcorum Literæ ſunt quatuor & viginti.

Ἄλφα	Alpha	Α α	A a
Βῆτα	Beta	Β β ϐ	B b
Γάμμα	Gamma	Γ γ	G g
Δέλτα	Delta	Δ δ δ	D d
Ἒ ψιλόν	E exile	Ε ε	E e
Ζῆτα	Zeta	Ζ ζ ζ	Z z
Ἦτα	Eta	Η η	E ē
Θῆτα	Theta	Θ ϑ θ	TH th
Ἰῶτα	Iota	Ι ι	I i
Κάππα	Cappa	Κ κ	C Q c q
Λάμβδα	Lambda	Λ λ	L l
Μῦ	My	Μ μ	M m
Νῦ	Ny	Ν ν	N n
Ξῖ	Xi	Ξ ξ	X x
Ὂ μικρόν	O paruum	Ο ο	O o
Πῖ	Pi	Π Ͳ ϖ π	P p
Ῥῶ	Rho	Ρ ρ	R r
Σῖγμα	Sigma	Σ σ ς ϲ	S ſ s
Ταῦ	Tau	Τ τ	T t
Ὓ ψιλόν	Y exile	Υ υ	Y y
Φῖ	Phi	Φ φ	PH ph F f
Χῖ	Chi	Χ χ	CH ch
Ψῖ	Pſi	Ψ ψ	PS ps
Ὦ μέγα	O magnum	Ω ω	O ō

Ex his Vocales ſeptem, α, ε, η, ι, ο, υ, ω.
Duæ Breues, ε, ο.
Duæ Longæ, η, ω.
Tres Ancipites, α, ι, υ, vt Latinis omnes.
Tum tres Mutabiles, quę maximo ſunt in hac lingua vſui, α, ε, ο. α & ε in η, ο in ω. ſed de his ſuo loco.
Cæteræ Immutabiles vocanrur, nec ſunt tamen, niſi in verborum incrementis, η, ι, υ, ω.
Poſtremò aliæ Præpoſitiuæ, α, ε, η, ο, ω.
Subiunctiuæ, ι, υ.
Nam hunc ſeruant ordinem in diphthongis, quæ ſunt duodecim:
Sex Propriæ, αι, αυ. ει, ευ. οι, ου.
Totidem Impropriæ, quod è propriis mutatę ſint, ᾳ, ῃ, ηυ, ῳ, ωυ, (quæ Ionum eſt) vt υι è duabus ſubiũctiuis.
Conſonantes ſeptendecim, β, γ, δ, ζ, θ, κ, λ, μ, ν, ξ, π, ρ, σ, τ, φ, χ, ψ.
Ex his Mutæ nouem, β, γ, δ, θ, κ, π, τ, φ, χ.

Tenues tres, π, κ, τ. — β media inter π & φ.
Mediæ tres, β, γ, δ. — γ inter κ & χ.
Denſæ tres, φ, χ, θ. — δ inter τ & θ.

E mediis exilius pronunciatis oriuntur tenues, craſſius, denſæ. Ba, Pa, Pha. Ga, Ca, Cha. Da, Ta, Tha.
Semiũocales octo, ζ, λ, μ, ν, ξ, ρ, σ, ψ.

Ex his tres Duplices:
ζ è σδ,
ξ è γσ, κσ, χσ.
ψ è βσ, πσ, φσ.

Reliquæ ſimplices quinque, è quibus quatuor Immutabiles, quòd nec inter flectendum, nec in coniugando mutentur, λ, μ, ν, ρ.
Σ ſolitaria eſt, & ſuæ cuiuſdam poteſtatis.

NVLLVM Gręcum nomen exit in ε, vel ο. Nam θρέττε in Aristophanis Equitibus fictum est, vt barbare loquentes seruos imitaretur. vt quidam inducit militem dicentem, Vbi vadis? Nam τιόσδε, & τούςδε composita sunt è δέ.

In duali quintæ est ε, Αἴαντε, πτωχε. At ἐκείνο, τοσούτο, τούτο, & quædam alia amiserunt vltimum ν.

Nullum etiam desinit in Mutam, ne particula quidem vlla: nec in ζ, λ, μ. Quæ his literis finiuntur, peregrina sunt, Αχὰβ, Βοὸζ, Ενὼχ, Αδάμ· quæ tamen ad Græcam formam reuocari possunt, vt terminentur ος, Αχᾶβος· vel ας, Annibal Αννίβας, Αννίβου, Polyb.

Ηλ, quod adducit Eustath. apocope factũ est ex ἧλος.

Εκ, & οὐκ non sunt integra. ἐξ enim sequente consonante mutat ξ in κ. οὐ vero ante vocalem accipit κ. ἐξ αὐτοῦ, ἐκ τούτου, οὐ θέλω, οὐκ ἐθέλω, vt Sicubi, pro siubi. Quidã ex Ionico οὐκὶ apostropho fieri οὐκ aiunt, οὐκ' ἐστι.

Supersunt decem literę, quibus nomina finiri possũt: quinq. vocales, α, η, ι, υ, ω. totidẽ cõsonãtes, ν, ρ, σ, ξ, ψ.

Nomina quæ terminantur α longo, η, ω, omnia fœminina, ἡ Λήδα, ἡ τιμὴ, ἡ Λητώ. nam δῶ pro δῶμα, apocope, neutrum.

Quę desinunt in ι, υ, omnia neutra. Tria in ι notat Aristoteles, μέλι, πέπερι, κόμμι. Alia ergo peregrina, βέρβερι, σίνηπι. & forte duo posteriora, πέπερι, κόμμι.

Poëtica illa ex apocope, ἔρι, τῆφι, κρῖ. pro ἔριον, τῆφιμον, κρῖμνον. Et neutra adiectiua à masculinis in ις, φιλόπατρις, φιλόπατρι.

In υ quinque, γόνυ, δόρυ, ἄστυ, πῶϋ, νάπυ. Et neutra à masculinis in υς, ἡδὺς, ἡδύ. Legitur tamen μῶλυ, sed ab

Quæ exeunt in α breue, ι, ρ, ξ, ψ, σ, media, hoc eſt partim maſculina, partĩ fœminina, & quædã neutra.

Omnia pluralia neutra in α, vt præterita perfecta, & Aoriſta priora actiua.

Ε, & α indicatiui vertitur in η in ſubiunctiuo, ο in ω. τύπτεις, τύπτῃς· τύπτομεν, τύπτωμεν· ἔτυψα, ἐὰν τύψω.

Ι in datiuorum omnium vltima ſyllaba, vel ſolum, vel in diphthõgo. Ἑρμῇ, Ἑρμαῖν, Ἑρμαῖς. Αἴαντι, Αἰάντοιν, Αἴασι.

Σ in accuſatiuis pluralibus omnibus, prçter neutra, quæ habent ᾰ.

Σ poteſtate continet δ, θ, τ. Quod cernitur in obliquis quintę declinationis, & in futuris tertię coniugationis, ἔρις, ἔριδος. κόρυς, κόρυθος. χάρις, χάριτος. ᾄδω, ᾄσω. πλήθω, πλήσω· ἀνύτω, ἀνύσω.

Ξ γ, κ, χ, αἴξ, αἰγός. κόραξ, κόρακος· θρίξ, τριχός· ἄγω, ἄξω. πέκω, πέξω· βρέχω, βρέξω.

Ψ β, π, φ· ἄραψ, ἄραβος· κύκλωψ, κύκλωπος· κίνυψ, κίνυφος. λείβω, λείψω. λέπω, λέψω· γράφω, γράψω.

ALPHABETVM, IN QVO DIALEctorum, & Analogiæ bona pars explicatur.

VERVM quoniam omnis propemodum dialectorum varietas, & Analogię ratio in Literarum certa mutatione, additione, detractione poſita eſt: commodiſſimum eſſe duximus, hoc ſingula ordine collocare, vt quicquid mutatum, additum, detractum eſſet, ſuo in loco & litera facile poſſet reperiri. Atque vt analogiæ conſtantiſſima ratio planius exponeretur, & vis intelligeretur: non modò quid ſingulę dialecti variẽt, verùm etiam quas literas immutent Latini Græcis

verbis exprimendis,& in suę linguę vsum conuertendis,demonstrauimus. Nec aspernati sumus linguarũ, quibus vulgo vtimur, exempla, quò res fieret illustrior. Ad extremum etiam multa quę Gręci & Latini è Punica lingua in suam transtulerunt, quæ quidem ad rem faciebant,in medium attulimus.

Αλφα.

Huius literæ pronunciatio facillima est in linguis omnibus, vt Punicè Ana, ἀνὰ,ex quo Ana Medicorũ. Nos ad varietates dialectorum veniamus. Nam de ipsarum quidem literarum nominibus, quæ Syriaca sunt,hic non est dicendi locus.

Principio itaque Iones in quibusdam vocibus ε vertũt ī α breue, μέγεθος μέγαθος, τέμνω τάμνω, βέπομαι βάπομαι, βεφθεὶς βαφθείς. Sic βέρεθρον Homer⁹, alij βάραθρον.

Quod factitant & Dorienses, πιέζω πιάζω, τρέχω τράχω, ἄρτεμις ἄρταμις, φρεσὶ φρασὶ Pindarus. γὲ γὰ, ἔγωγε ἐγώνγα, σύγε τύγα· & in diphthongo, εἶκε αἶκα, κύπειρον κύπαιρον, κλεὶς κλὰξ, κλεῖδα κλαῖδα Callimachus, λήϊον λᾶιον. Cretēses πέως τάως, ἐέρσῃ ἀέρσα.

Æolij in aduerbiis in θεν, detracto ν, ε mutant in α, ὄπιθεν ὄπιθα, ἄπρθεν ἄπρθα, ἔνθεν ἔνθα, πρόσθεν πρόσθα.

Id Latini aliquando imitati sunt, μίμνω maneo, ἔρ-ριφος aries,quidam scribunt ἔρρας. ἐρωδιὸς ardea, syncope τοῦ ω. Sic ex ἔνος fit annus.

Sic Græci è Punico Ella faciunt ἄλλα,Erabon ἀρραβὼν,arrabo,Batel βάταλος,Melet μάλθη,malta Etrusce. Pilleges παλλακὶς pellex.Peleg πέλαγος pelagus,& Latini è Besas basio,Bes basium,Esua asso,Feti fatuus. Etrusce ἔρρε arri, κεράπτω caratto.Bend Punice,benda,bãda.

Dorienses & Æolij η passim mutant in α longum,

huius credo literę sono patenti atque hiulco delectati. Quamobrem Theocritus de mulieribus Corinthiis loquens ait, πλατειασδοισαι ἅπαντα. Exempla sunt, φήμη φάμα fama, πληγὴ πλαγὰ plaga, μηχανὴ μαχανὰ machina, φηγὸς φαγὸς fagus: μῆλον μᾶλον malum. Latini enim eos sequuntur, quando etiam in magna Grecia Doricè loquebantur. Sic μήτηρ μάτηρ, ἠὼς ἀὼς, ἡδὺς ἁδὺς, γηρύω γαρύω, λήψομαι λαψοῦμαι, κατηχὴς καταχὴς, ἡμέρα ἁμέρα, ἥλιος ἅλιος, ἡδονὴ ἁδονὰ, aliáque innumerabilia. Docet Herodianus in imparisyllabis oxytonis non mutari, ποιμὴν, λιμὴν, non ποιμὰν, λιμὰν, præter ἐσθὴς ἐσθὰς Pindar. Pythiis. malè ergo apud Theocrit. ἄδιον ὦ ποιμάν.

Attici in paucissimis suauitatis causa η mutarunt in α longum, κήλη κάλη, κηλήτης καλήτης, ἠχέτης ἀχέτης. δήμητερ δάματερ, admirantis aduerbium. sic è λήμη fecerunt γλάμων, addito γ.

Iones contrà in α breue, πῆρα πάρη, λελήκυῖα λελακυῖα, μεμηκυῖα μεμακυῖα, τεθηλυῖα τεθαλυῖα, μεσημβρία μεσαμβρίη, λελημμένος λελαμμένος, ληφθεὶς λαμφθεὶς cum epenthesi μ. sic διχῆ δίχα, τειχῆ τείχα, τετραχα, πένταχα. Δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη, ιλ. γ.

Huc pertinet, cum Poëtæ η resoluunt in εα, ἤγην ἐάγην, ἤφθην ἐάφθην, ἧδε ἕαδε, & Æolicè εὔαδε, & ἑαδὼς, ἥλη ἑάλη, ἥλω ἑάλω, ἥλωκα ἑάλωκα, ἥνδανε ἑάνδανε.

Ο Doricè aliquando in α, εἴκοσι εἴκατι, & Æolicè ἔσα, ἄσα, ex quo Atticum ἄττα. Sic Latini ἄροτρον aratrum, etsi a longum est. καρδία cor, πορῶ ex quo πείζω, paro, λόγχη, lancea. Etrusce solidus, saldo: Hispan. γάνος gana.

Iidem Dorienses ω in α productum conuertunt, πρῶτος πρᾶτος, πρώπισος πράπισος, φωλεαμὸς φαλεαμός. sic θῶκος θᾶκος.

In genitiuo plurali primæ & ſecundæ pariſyllaborum, ληςῶν ληςᾶν, θυρῶν θυρᾶν.
Et in aoriſtis mediis priorib⁹, ἐπήξω ἐπάξα, ἐπορίω ἐπορία.

Æolij in participiis ſecundę contractorum, γελῶν γελᾶν, ἡβῶν ἡβᾶν. Bœotice ποσειδῶν ποτιδᾶν, φυσῶντες φυσᾶντες. Tarentini Dorienſium Colonia, ὦτα ἄτα, ὡς ἅς. Cretenſes ἔωλιν ἄελον, metatheſi.

Contrahitur etiam ex εα, θέασαι θᾶσαι, Idyl. 1. vt Atticè εὐφυέα εὐφυᾶ, πειραιέα πειραιᾶ. Verùm hoc tantum prędeunte vocali. non enim diceretur εὐγενέα εὐγενᾶ, ἀηθέα ἀηθᾶ, ſed εὐγενῆ, ἀηθῆ.

Et ex αε, ἄεθλον ἆθλον, ἄεκων ἄκων, ἀεργὸς ἀργός.

A initio aliquando abundat, σαφὶς ἀσαφὶς, σαχὺς ἄσαχυς, quod proprium Atticorum eſſe dicunt. Etruſce Vulturius auoltoio. Hiſpanice Percipere apercebir, & Gallice *apercevoir*. Poëticè ἄασα pro ἆσα ab ἄω, ἀάσχετος pro ἄσχετος. Syriace Laban albus, alban dealbauit, Mar amarus, ex quo forſitan mare.

Cadit, ἀσπαίρω σπαίρω, ἀμαυρόω μαυρόω, ἀστεροπὴ στεροπὴ, vt ἀμέλγω mulgeo, ἄρουρα rus rura, ἀμῶ ἄμητος, meto. Nã deductio ſępe fit à verbali, ἵστημι, στατὸς ſtatuo. φημὶ, φατὸς, fateor. πάσχω, πάθος vel παθητὸς, patior. γεύομαι, γευστὸς, guſto. λέγω, λόγος, loquor. ἐρεύγω, ἐρευκτὸς, ructo. ἀκάσκα, ἡσύχως, ex quo fit quieſco. Syriace Anu, νῶ nos, hamar merum. Sic Appendix pendice Etruſce, Apotheca bottega, Punice alhud leuto, non, vt quidam ſentit, ἀπὸ τῆς ὠδικῆς. Aſqer ſchiera.

In medio poëtice metri cauſa abundat, πυλωρὸς πυλαωρὸς, κέρατος κεράατος. Sic κρᾶατι, κράατα. ναιετώσα ναιετώσης, ναιεταώσης, Οδ. α. εὐναιεταώντων, β. ὠελων ὠαείων, ἄχραντος ἀχράαντος, πλάσης πελάσης Ιλ. γ. δύσελπτος δυσέλπτος

Heſiodus, vt Hom. ἄποινον ἀνάποινον. ἄγαθε ἀγάαθε, ἀχαιΐδες ἀχαιϊάδες, πηληϊάδης, ἀμφιτρυωνιάδης, φαάντατος, φάανθεν, διαχαστέμεν, κεκράανται Οδ. ο. πεντάετες, ἑξάετες. In ſecunda cōtractorum coniug. ante α, ὁρῶ ὁράα, ἀγαλάα πὰρ νηὶ πολυζύγῳ. & in Infinit. ὁρᾶν ὁράαν. ἧαν, μάστιξεν δ' ἧάαν.

In αὐθαδιάζω, ἀνακυμβαλιάζω ſecundum α.

Hoc modo è Syriaco Cattros fit κίθαρις, vel κιθάρα. Menica μανιάκης. Punice machzen, Etruſce magazino, Riqma ricamo.

Iones in tertia plur. præt. perf. paſſ. eliſo ν ponunt α, κέκλινται κεκλίαται, πεποίηνται πεποιέαται. Et in opt. τύπτοιντο τυπτοίατο, μνήσαιντο μνησαίατο. ſed de hac re in præt. paſſ.

Æolice in genit. plur. primę & ſecundę impariſ. λησάων, μουσάων. Callimachus etiam in tertia, νησάων à νῆσος, quòd perrarum eſt.

Eliditur in medio propter metrum, γαλακτοφάγοι Γλακτοφάγοι Ιλ. ν. ἠάσας ἤσας Οδ. ε. δεδίαμεν δέδιατε, δέδιμεν δέδιτε.

Vt χάρις χάριτος gratia, κυπάρισσος cupreſſus, βαλανεῖον Balneum, παλάμη palma, γάλως glos. Compaganus cōpagno Etruſce. Sic è Punico taraq τρέχω, caraq κρώζω κρωγμὸς, crocito. Etruſce παράλυσις parlaſia, παραλυτικὸς parletico. Faraſa Syriace. φάρσος.

In fine quędam particulę amittunt α, ἄρα ἄρ, ἀνὰ ἀν, παρὰ πὰρ, ex quo Per.

Quod poëtæ in compoſitione metri cauſa faciūt, quibuſdā literis propter orthographiæ leges mutatis.

Ἀνὰ

Ἀναλύω, ἀλλύω, pro ἀνλύω ex quo ἀλλύουσα, & ἀλλύεσκεν Οδ. α. pro ἀναλύουσα, ἀνέλυε cum Ionica paragoge. ἀνατανύω ἀντανύω Opp. & ἀναδύω ἀνδύω. ἀνέλεγον ἄλλεγον, ἀνα-

λέξαι ἀμλέξαι, ἀναβαίνων ἀμβαίνων, ἀναβήτη ἀμβασῆ Dorice, ἀναβαλλώμεθα ἀμβαλλώμεθα, & ἀμβολιεργὸς Hesiodus pro ἀναβολιεργός. ἀνάχου ἄγχεο. ἀνασταίντες ἀνσταίντες, ἀναμίξας ἀμμίξας, ἀναδύεται ἀνδύεται, ἀναπαλὼν ἀμπαλών, & Ionice ἀμπεπαλών. ἀνακαλέω ἀγκαλέω, ἀναπαιαισαι ἀμπαιαίσαι, ἀναπέτασον ἀμπέτασον, ἀνακρούομαι ἀγκρόομαι, ἀνακλίνας ἀγκλίνας, ἀναχήσεσθαι ἀνχήσεσθαι, ἀνέβαλε ἄμβαλε. qui scribunt ἄββαλε, male legerunt antiquum codicem. ἀνέπνυτο ἄμπνυτο, ἀνάπωσις ἄμπωσις, quo etiam oratores vtuntur.

Cum nominibus etiam, tametsi casum regit, fere conglutinatur, ἀνὰ πεδίον ἀμπεδίον, ἀνὰ δόνακας ἀνδόνακας, ἀνὰ βωμοῖς ἀμβωμοῖσιν, Ιλ. θ. ἀνὰ φυτὰ ἀμφυτὰ, ἀνὰ σῶμα ἀνσῶμα, ἀνὰ νέκυας ἀννέκυας, ἀνὰ μέγα ἀμμέγα, ἀνὰ φόνον ἀμφόνον.

Sic ἀναμίγδην ἀμμίγδην, ἀνάδιχα ἄνδιχα & διάνδιχα, ἀνάπηρος ἄμπηρος.

Κατὰ

Καταθνήσκω, καθθνήσκω, κατέθανε κάτθανε, καταθανὼν καθθανών, καταθάψαι καθθάψαι, Ιλιάδ. ω. κατατύπτεσθαι καττύπτεσθαι, κατέβαλε κάββαλε, καταλείπειν καλλείπειν Ιλιάδ. κ. καταλείπεται καλλείπεται Nicander Alex. κατέλιπε κάλλιπε, καταλεῖψαι καλλεῖψαι. in quibus τ in λ. κατέπεσε κάππεσε, καταρέζουσα poëtice, καῤῥέζουσα Ιλιάδ. ε. καταπνείουσα καππνείουσα Theocrit. Idyl. 2. κατάφαγε κάπφαγε. καταδῦσαι καδδῦσαι, καταδραθέτην καδδραθέτην, κατάσχεθε κάσχεθε Ιλ. λ. καταστορνῦσα καστορνῦσα. καταχεῦσαι καχχεῦσαι, καταινεύσας καννεύσας, καταμίξας καμμίξας, κατακείοντες κακκείοντες, κατακτᾶναι κακκτᾶναι, καταμύω καμμύω, quod commune est omnibus.

Cum nominibus, κατ' κορυφὴν κακκορυφὴν, κατ' πεδίον καππεδίον, κατ' μέσον καμμέσον, κατ' φάλαρα καπφάλαρα, κατ' ῥόον καῤῥόον, κατ' λαπάραν καλλαπάρην, καταμονὴν καμμονήν.

Sic κατὰ δὲ καδδὲ, κατὰ μὲν καμμὲν Οδ. ε. κὰπ ῥα κὰρ ῥα. Dorice κατὰ τοῦτο καττοῦτο.

Παρὰ

Παραθέμενος παρθέμενος, παραπηθῆ παρπηθῆ, παρέθετο πάρθετο, παραστᾶσα παρστᾶσα, παραπιθὼν παρπιθὼν, & Ionice παραιπεπιθών. παραμένων παρμένων Parmeno.

Latini è διὰ & παρὰ in compositione elidunt α, di & per, διαφέρω differo, διαγινώσκω dignosco, διαλύω diluo.

Παραμένω permaneo, παραμίσγω permisceo.

Latini α aliquando vertunt in i breue, τρυτάνη Trutina, κάναστρον canistrum, σταλάζω stillo.

Punice Sciarqi scirocco, scilocco Etrusce, ventus. fondac fondico. ψαλίς, Æol. σπαλίς, spilla.

Sic ago adigo, facio reficio, habeo adhibeo.

In u breue, κραιπάλη crapula, στραγγαλῶ strangulo.

In æ diphthōgū, sed perraro, Ἀσκληπιός Æsculapius.

Βῆτα.

CVM è Mutis prima sit β, paucis de Mutarum mutatione prius agendum.

Eæ, vt diximus, sunt nouem, β γ δ, π κ τ, φ χ θ· quarum vis ac potestas plane est mirifica. Mediæ enim cū mediis, cum tenuibus tenues, densę conueniunt cum densis, βδέλλα, ὄγδοος· πτωχὸς, κτῆνος. φθόνος, ἄχθος. Hæ vicissim, non temere tamen, permutantur.

Primum Mediæ, sed raro, in aspiratas, προέγγυον προέχυ, ἀνώγηθι ἄνωχθι, κεκράγηθι κέκραχθι. aspiratæ in medias λέλεχα λέλεγμαι, ὀρώρυχα ὀρώρυγμαι, βέβρεχα βέβρεγμαι.

Tenues in medias vertuntur in deriuatione: ἑπτὰ, ἕβδομος, ἑβδομήκοντα. ὀκτὼ, ὄγδοος, ὀγδοήκοντα. μέμικται, μίγδην & μίγδα. ἐπιγέγραπται, ἐπιγράβδην. φαίνω πέφανται, ἀναφαν-

δόν. τέτμηται, τμήδην. διακέκριται, διακριδόν. διείρηται, διαῤῥήδην. πέπλεκται, πλέγδην. πέφυκται, φύγδην. αἴρω ἦρται, ἄρδην.

Poëtice in ſyncope, δεδοίκαμεν δέδοιμεν, ἐοίκαμεν ἔοιγμεν, ἔχειν, ἐχέμεν, ſyncope ἔγμεν.

Eędem in denſas propter accentum aſpiratum aut in compoſitione, aut in apoſtropho. ἀπὸ ἵστημι ἀφίστημι, κατὰ αἱρῶ καθαιρῶ. ἀπὸ ἕξω ἀφέξω. ἀπὸ οὗ ἀφ᾽ οὗ, κατὰ ὃν καθ᾽ ὅν.

Iones quidem ob has duas cauſas nihil mutant, ἀπίστημι, καταιρῶ, ἀπ᾽ οὗ, κατ᾽ ὅν. nec κ, οὐκ οὕτω. Quinetiam inflexu nominũ nõ recipiũt, φ, κίνυψ κίνυφος, ipſi κίνυπος.

Æolij verò multo minus id faciunt, qui denſum ſpiritum prorſus ignorant.

Quædam vſus communis ab Ionibus accepta, vt longi temporis præſcriptione ſua fecit, ἀπηλιώτης, ἀπήλιος ab ἥλιος. errat itaque Triclinius, qui ἀπήλιος fieri putat ab ἀνατόλιος, contra analogiam. nam ο mutatur in υ in fine prioris compoſiti tantum, vt ſuo loco dicetur. λεύκιππος, κράτιππος, ab ἵππος. ξακυφαίτης, κροκύφαντος, ab ὑφαίνω. πεμπτάμερος Pind. ab ἁμέρα. cum dicatur πενθημιμερής, vt ἑφθημιμερής ab ἑπτά.

Præterea ob ſyncopen tenues mutantur in aſpiratas, προοίμιον, φροίμιον, φροιμιάζεσθαι. ἐξαπίνης ἐξαίφνης, τέτορες ἵπποι, τέθριππος. τετραπία τεθρεία, πλόκαμος πλοχμός, ταράττω θράττω, ἀκακσμένος ἀκαχμένος. alij ab ἀκάζω, pro ἠκασμένος σ in χ. quidam addunt φρῶ, à προΐω, ſyncope & trope φρῶ, εἰσφρῶ. quod etiam duci poteſt à φέρω, φρῶ φρημι, ex quo φρές, vt θές.

Contra denſæ in tenues, ne plures aſpiratæ nimis confragoſe coëant. θρὶξ τριχός, non θριχός. θάπτω, ἔταφον. τρέφω pro θρέφω, ex quo θρέψω. τρέχω pro θρέχω, ex quo θρέξω. ἔχω pro ἕχω, ex quo ἕξω. ἵσταθι, δίδοθι. ſed τύφθητι, τύπηθι,

ἐτύφθην. ἔχω χείρ, ἐκεχειρία. ἀμφὶ ἔχω, ἀμπεχόνη.

Sic in repetitione præteritorum, φαίνω πέφηνα, χαίρω κέχαρκα, θείνω τέθακα.

Aliquando plures aſpiratæ neceſſario coëunt etiã initio dictionis, & in duabus ſyllabis continentibus, θρεφθείς, ἀφή, διαθρυφθὲν ἔκπεσε χειρός, & κεῖνθ᾽ ὅθι οἰκία ναίων. ἀμφιχυθείς. δόμον δ᾽ ἄρ θύρην ἀμφέθετ᾽ αὐτῇ, Opp. Halieut.

Iones denſas vertunt in tenues, δέχω δέκω, ex quo δωροδόκος, ξενοδόκος, πανδοκεύτρια Attica. σιτοδόχος autem à δέχω. τεύχω τεύκω, αὖθις αὖτις, vt Latine ἄχυρον, Acus aceris.

Et in eodem verbo viciſſim vtranque, χιτὼν κιθών, βάτραχος βάθρακος, ἀκάνθιον ἀχάντιον, ἐντεῦθεν ἐνθεῦτεν.

Extant etiam in linguis vernaculis huius rei creberrima exempla. nos vno erimus contenti. E Caput Latino Hiſpani faciunt cabo & cabeça, Itali capo, Galli *chief.* in eadem itaque voce exiſtit B, P, F. Sed redeundum iam ad B.

Primo Siculi & Macedones nonnunquam φ mutant in β, Φίλιππος Βίλιππος, φρύγες βρύγες cum ι. φερενίκη βερενίκη, φῶ βῶ, ex quo βάζω. κῦφος κῦβος, κεφαλὴ κεβλὴ extrito α. Quomodo Latini φάλαινα balena, νέφος nubes, νεφέλη nebula, κυφὸς gibbus, ὀμφαλὸς vmbilicus, ἄμφω ambo, δνοφερὸν tenebræ, quaſi denefræ.

Ad hunc modum Etruſci fiber, beuero. Et Hiſpani, fremitus bramido. Et Græci è Fibóſet βουβάστη, Dea.

Æolij & Bœoti δ in β, δελφῖνες βελφῖνες, δελφοὶ βελφοί, δέλεαρ βέλεαρ, & ſyncope atque craſi βλῆρ. ἐνδῦσαι ἐμβδῦσαι, σάνδαλα σάμβαλα, βούλομαι δήλομαι, βουλὴ δηλή. vt δὶς bis, δίπους bipes. Punice Mard morbus. Etruſce Funda Fromba, Hiſpanice ῥάβδος rabbo, pro cauda. vel duis bis, duellum bellum, Duellius, Bellius, vt docet Cic.

in Oratore.

M in β, ἐπιστμεῖν ἐπιστβεῖν, πέρμινθος πρέβινθος. Sic Latini è ſcamno fecerunt ſcabellum, n extrito, vt columna columella. Et Etruſci è cammaro gambero, vt Galli è marmore *marbre*, flammula *flambeau*.

Sic μολῶ μολίσκω, & hyperthesi μλοίσκω, μ in β cum crasi βλώσκω. vt θορῶ θορίσκω θρώσκω. Sic βλίττω fit à μέλι, quasi μελίττω.

Æolice μύρμηξ βύρμαξ, κος, βύρμακα, ex quo fit formica. Sic μέλλω βέλλω.

Interiici etiam ſolet in ſyncope poſt μ, γάμος γαμηρὸς γαμβρός, μεσημερία μεσημβρία, παρημείβλωκε vel παρημέλωκε παρμέμβλωκε, η in ω. ἥμαρτες ἤμβροτες, in quo eſt metatheſis potius quam ſyncope. μέδομαι μεμέδομαι μέμβλομαι. εἵμαρμαι & εἱμαρμένη, ἔμβραμαι & ἐμβραμένα Laconice. ὀλάχιον ὀλβάχιον more Syracuſano. ἀδής ἀβδής, σίδα σίβδα. Initio, in vno, δύω βδύω.

Latini comburo pro conuro, βλέφαρον palpebra, pro palpera. Gallice *chambre, nombre*, camera, numerus.

Etruſce gremium grembo, cymatilis ciambelotto, metatheſi.

Hiſpanice hombre, ſembrar, homo, ſeminare, n in r. Syriace Lamda, λάμβδα.

Pamphylij, vt tradit Heraclitus, β omnibus vocalibus præponunt, φάος φάβος, ἀέλιος βαβέλιος, ὀρούω ὀρουβῶ inflexum. quod videtur referre Æolicum digamma. Cretenſes ἡλικιώτης βαλικιώτης, & Lacones ἄξον βάξον, ab ἄγνυμι. ἀνθινὸς βένθινος, α in ε. Heſychius citat θάβακος, & δάβαλος, pro θᾶκος, δαλός.

Æolij ρ tantum præponunt β, cum ſequens ſyllaba

habet vel κ, ῥάκος βεάκος, vel δ, ῥόδον βρόδον, vel ζ, ῥίζα βείζα, vel τ, ῥυτὴρ βρυτήρ.

Cretenses βα aliquando pręponunt, σκαείζω βασκαείζω, τραχηλίζω βασχαχηλίζω, addito σ.

B à Latinis sæpe vertitur in p, vt Cretice ἀβλαβὲς ἀβλόπες, βαβαὶ papæ, βόσκω pasco, πύξος buxus, κανωβὸς canopus, κύββα cuppa, βδέω pedo, βυθὸς puteus. Sic à βαθὺς, pateo, patens. Etrusce Pruina brina, πίθος *botte*, Pulso Busso, quod Galli *pousse*. Syriace abba ἄππα, Pater.

Sic Græci è Punico Borg fecerunt πύργον.

Et Latini è Sarab sirupum, & Sebar spero, Bar pur⁹, Qelub, calappio Etrusce. Beram Lusitanice Porem.

In Ph raro, θρίαμβος triumphus, cui tamen Cicero detrahit aspirationem. βένθος fundum.

In u consonantem persępe, ὄροβος eruum, βιῶ viuo, βίοτος vita, βία vis, necessitas. βούλω vel βόλομαι volo, βαίνω venio, βορὸς vorax, βορὰ deuoratio, βοὴ vox, βαδίζω vado. ζ cadit, vt ὀλολύζω vlulo. βόσκω vescor, & βεβαιῶ voueo. nam diphthongos aliquando in breues vocales conuerti suo loco legas licebit.

In duobus verbis Latinis hoc obseruauit Cicero, aufero, aufugio, pro abfero, abfugio.

Sic è Punico Baccara fit vacca: baccar, vulgo vaccaro, & Beccaro, Syriace bia via.

Hoc modo è παραβολὴ, parauola & crasi parola, vt auricula orecchio. Nam Hispani, qui multa incorruptius seruarunt, dicunt Palabra per metathesin, pro parabla. ex quo fit Parlare & *parler*. non à παραλαλεῖν, quod longe aliud est. Quinetiam Loquacem Itali vocant parabolanum.

Videtur etiam verti in τ, βραδὺς, poëtice βαρδὺς, bardus, tardus.

Γάμμα, Ionice Γέμμα.

MALE pronunciatur à multis ante ε & ι vocales, qua G molle, & effœminatum, cum semper vnum habeat sonum, qui exauditur ante alias vocales, α, ο, ω. γάλως, γόμος. Eodem sono γέλως, γίτων, γύλιος.

Ante γ, ξ, χ, sonat N, ἄγγελος angelos, λύγξ lynx, λόγχη lonche. Sic ante κ, sed ipsum κ vt γ, πέφαγκα, ἄγκυλος.

Barbara hoc semper non seruant, Ἀγγαῖος Aggæos, non Angæos.

Β Attice vertitur in γ, βλήχων γλήχων. Sic βλέφαρα γλέφαρα. contra Bœoti γυναῖκες βανῆκες,

Etrusce Rubus rogo, Bubo gufo. Punice Rabaz, ragazo. Rabies, Gallice *rage*. Sic π in γ, πρηγορεὼν γρηγορεών.

Δ in γ, κρήγυον, pro κηρύδιον.

Sic Etrusci Modium moggio, ποδίον poggio, Meridies merigge, Mandere mangiare, Diurnum giorno, Testudo testuggine. Syriace Budia bugia. Viridarium, Hispan. vergel, vltimo r in l.

Etiam Attice κ in γ, κναφεῖον γναφεῖον, κνάφαλλον γνάφαλλον. vt Latine κυβερνῶ guberno, πλὰξ κὸς plaga, κωβιὸς gobio, μυκῶμαι mugio, κράββατος grabatum, τριάκοντα triginta, ἑξήκοντα sexaginta, κόμμι gummi, φρίκη frigus.

Etrusce καμπὴ gamba, κόλπος golfo, Crepido greppo, κρυπτὴ grotta, Bicongius bigoncio, Deliquare dileguare. Sic à vermiculo, quo sericum inficitur, vermiglio. Etrusce Gabella à Punico cabala, κάτης, Homerice κτίς, gatto. κάλυψ πος, galoppa. é Leqet Punico legit, collegit.

Contra γ in κ, ἀμόργη amurca, Γάϊος Caius, quæ per C pronunciantur Latine. γωρυτὸς corytus, μίσγω misceo, γλάνις clanius, εἴργω vel ἔργω arceo, γόγγρος congrus.

E Punicis Gemal κάμηλος camelus, Gorab κόραξ coruo, corbo Etruſce. Gane cano, Gare curro. Syriace, Fag ficus, Garaba Etruſce caraffa.

Attice etiam λ in γ, μόλις μόγις, vt ad μογίζω referatur. Grammatici Latini Magis à μᾶλλον hac ratione ducũt. Etruſci hoc modo Lilium giglio. Hiſpanice Alienus ageno, Mulier muger, contra σιγάω ſileo.

Abundat, γλάμων à λήμων, γνόφος à νέφος, ἐρίγδουπος & ἐριγδούπησαν, Ιλ. λ. ab ἐρι & δουπῶ. ἀγνοέω ab α & νοέω. ἕλετο ἕντο Dorice, & proſtheſi γέντο, vt Ιλ. θ. γέντο δ' ἱμάσθλην. Latine Natus gnatus, Nauus gnauus. Vare guari Punice, Etruſce Ire gire. Ranunculus *grenouille* Gallice. Sic è Leſan Punico γλῶσσα, ῥαικὸς γραικός, μαχανά magagna, Douen Punice dogana.

Tollitur, γαῖα αἶα, vt γάλα κτος, lac. γρωὺ ωός, rana, υ in α, vt κύων νὸς, canis, γινώσκω noſco. Hiſpanice Germanus hermano.

In medio, ἐγώ, Bœotice ἰώ, & ἰών, ego, Etruſce io, Hiſp. yó. vt Magis, Luſitanice maïs, Hiſp. mas, Gall. *mais*, pro Sed, vt illud, Non equidem inuideo, miror magis, ſed miror. alia ſunt innumerabilia, quæ deperdunt G.

Δέλτα.

β Æolice in δ, ὀβολὸς ὀδελός.

Dorice γ in δ, γνόφος δνόφος, γῆ δᾶ, οὐ δᾶν, i. οὐ μὰ τὴν γῆν. φεῦ γῆ, φεῦ δᾶ. ἀγαθὰ δᾶ, hoc eſt ἀγαθοῦ τὴν γῆν. γνοφερὰ δνοφερά. Sic forte γλυκὺς dulcis, quaſi gulcis. vt Iungere, *ioindre* Gallice.

Z in δ, Ζεὺς Δεύς, ex quo Διὸς, vel à Δίς. κνίζα κνίδη Attice. ζορκὰς δορκὰς, ῥέζω ἔρδω, pro ἔρζω, μεείζω ἀμέρδω, quasi ἀμέρζω. μάζεα μήδεα.

Lacedæmonij & Bœoti in duplex δδ, μᾶζα μᾶδδα, χρήζω χρήδδω, γυμνάζομαι γυμνάδδομαι, sic χάζω cedo.

Sic veteres Medentius pro Mezentius.

Dorienses σ in δ, ὀσμὴ ὀδμὴ, ἴσμεν ἴδμεν, κεκασμένος Hom. κεκαδμένο Pindarus.

Θ in δ, ἔπελω ἦδα metathesi. γήθεται γάδεῖ). & τ, τῆτες τῆδες.

Sic θεὸς deus, γηθέω, Dor. γαθέω gaudeo, πέρθω perdo, ἔνθεν inde.

Abundat nonnunquam, ὕω ὕδωρ, πίω πίδαξ, ἐχθοδοπῶ, ex ἔχθος & ὄψ. ἀλυρός ἀλυδρός.

Sic Latine Redeo, redhibeo, Induperator Prosum prodest. Galli Tener *tendre*, Cineres *cendres*.

Sic πίνω πέννω Æolice, tendo, μυελὸς medulla, Hispani denuò detrahunt, meollo.

Poëtice geminatur ob metrum, ἔδεισε ἔδδεισεν, ἀδεὲς ἀδδεὲς, ἄδην ἄδδην, ἀδηφάγος ἀδδηφάγος, περιδδείσαν Ιλ. λ. ἐειδδήσασθαι, ψ. ἀδδηκότες, pro ἀηδηκότες, syncope & diplasiasmo. Sic Lucret. Redducit.

Ionice & Æolice tollitur aliquãdo, δεινὸς αἰνὸς, ε in α.

Ob metrum cadit, μόλιβδος μόλιβος, Syriace Cadd, κάδδος cadus. Sic è Gelida Syriaco gelu, vel gelida σεμίδαλις simila.

Latine δ in l, Ὀδυσσεὺς Æol. Ὑδύσσευς Vlysses, vt δίσκος λίσκος, Πολυδεύκης Pollux, quasi Poldux. δαὴρ leuir pro deuir. δάκρυον lachryma. Hisp. Cauda cola. τρίπους τρίποδος, trespolo Etrusce, addito s. Cicada cicala.

In t, ἔνδον intus, σπυρὶς σπυρίδος, sporta pro sporda, vt Cedite cette, apud Plautum. Pes pedis, dim. petiolus.

&Etrusce Nitidus netto. τάπης πος, δάπις δος, ὕδερος, Vterus. Sic veteres scribebant Alexanter, Cassantra.

Sic Græce è Punico Qedra faciunt χύτρα, ex Oden οὖς ὠτός. è De τοῦ Hade ὅδε, Hadi αὕτη.

Syriace & Persice Ardab ἀρτάβη. mensuræ genus.

Videtur etiam verti in n, λακίδες laciniæ.

E, veteres aliquando scribebant ΕΙ.

GRAMMATICI recentiores vocant ε ψιλὸν, e tenue, quòd raptim pronũcietur: vt η e lõgum, tardius.

Quod quoniam è sola loquendi consuetudine demonstrari potest. è Linguæ Etruscæ vsu docere possũ. In ea multa sunt vocabula, quæ vno pronunciandæ huius literæ discrimine dissimilem habent significationem. E itaque in his exauditur, Capello, Veglio, capillus, vigilo. in his η, Capello, Veglio, pileus, senex. Quomodo credibile & consentaneum est fecisse Græcos in ἔρως ἥρως, ἔδος ἦδος, βέλος βηλός, aliisque generis eiusdem. Terentianus de e hoc est ε, & e, vel η item de ο ο, ο ω, sic scribit:

> Igitur sonitum reddere cum voles minori,
> Retrorsus adactam modice teneto linguam,
> Rictu neque magno sat erit patere labra.
> At longior alto tragicum sub oris antro
> Molita, rotundis acuit sonum labellis.
> Minor est ε, ο. longior η, ω.

Sic Latinos non eodem modo pronunciasse putandum est, tempus, tempus. solum, solum.

Iones vertunt aliquando α in ε, τέσσαρα τέσσερα, τεσσαράκοντα, τεσσερήκοντα, κέρα κέρεα, γέρα γέρεα, ἄρσην ἔρσην, εἶτα εἶτε, ἔπειτα ἔπειτε Megarice. ἕνεκα εἵνεκεν. huc referatur [illegible] Attice ὕαλος ὕελος.

Æolij itidem, κράτος κρέτος, γαλήνη γέλανα, qui in prima plural. pass. etiam addunt ν, λεγόμεθα λεγόμεθεν, φερόμεθα φερόμεθεν. Sic ἄρα ἄρεν.

Vt Latini τάλαντον talentum. Et in compos. Mando commendo. παλλακὴ, vel παλλακὶς, pellex. πάλλω, vel βάλλω pello. καμάρα camera. ἄντα ante, ἄντα σχέθεν, Homer.

Sic Græci è Punico Zauag ζεύγω, & Zaug ζεῦγος Latini Radd reddo, Tall tellus. Syriace Laui, & Laita λέων, leo. κάρα Hispanice cara, Etrusce cera. παλαίω Hispanice peleo, pugno.

Iones, sed perraro, η in ε. ἡσσόω ἑσσόω. ἥσσονες ἕσσονες, vt Æolicè πιθήσης πιθέωσης, ἀδικῆσαι ἀδικέσαι, per σ. ἄρης ἄρες, ἀρήϊος ἀρεῖος.

Quod poëtæ interdum faciunt propter metrum, ξηρὸς ξερὸς, εὐθηνῶ εὐθενῶ, νοσηρὸς νοσερὸς, ἀσκηθὴς ἀσκεθὴς, θεληυμὸς θελεμὸς, φηραὶ, φεραί.

Sic Latini è κρηπὶς, ῖδος, faciunt crepida, & crepido. μήδω medeor, remedium. huc pertinet μετέωρος, quod fit à μετήορος poëtarum voce.

Qui etiam ει diphthongum in duo εε resoluunt, εἴργω ἐέργω, εἶσο ἔεσο, εἴσατο ἐέσατο, εἶρτο ἔερτο, Οδ. ο. ab εἴργω, pro ἔεργε. ῥεῖθρον ῥέεθρον.

Æolij nonnunquam ο mutant in ε, ὀδόντες ἔδοντες dentes, ὀδύνη ἐδύνα, βροντὴ βρέντα, πρός σε πρέσε, Hesychius πρόσ.

Vt γόνυ genu, ποὺς ποδὸς, pes pedis. ῥιγόω rigeo, προπορεύω vel προπορεύομαι propero, στήμονος, stamen. Dorice Ἀπόλλων Ἀπέλλων, ἀνδροφόνος ἀνδρεφόνος, ἀγοτέλεανος ἀγετέλεανος. Veteres Latini Vortices, vorsus: nunc vertices, versus. Bonus bene, pro bone.

E initio abundat poëtice, ἑῆς Ιλ. π. pro ἧς. εὔαδεν

ἐλώδανεν, ἥπων ἐέλπων, εἴκοσι ἐείκοσιν, ἀπὲ ἐςπὲ, ὡς ἕως, &cum ι, εἴως χυτλώσαιτο Οδ. ζ. ἥδδομαι ἐέλδομαι, εἴλεον ἐείλεον, ἐώργει ἐεώργει Οδ. ξ. ἔδνα ἔεδνα, ἕρση ἐέρση, ἴση ἐΐση. ἧσαι ab ἥω Æolice, ἐέλσαι Ιλ. φ.

Æolij δάπεδον ἐδάπεδον. hoc Hiſpanis & Gallis familiare. Spiritus eſpiritu. Spero eſpero, στέγη eſtage.

Iidem etiam ex ει, extrito ι, ſequentem geminant, κείρω κέῤῥω, δείρω δέῤῥω, χεῖρες χέῤῥες, χείρων χέῤῥων, ἀγείρω ἀγέῤῥω, φθείρω φθέῤῥω, & ἔῤῥω. ſemper cum tenui. εἵματα ἔμματα, ὠπείλη ὀπέλλα cum ο. κλεῖναι κλένναι, ἐγείνατο ἐγγένατο.

Ionice interiicitur in genitiuis primę & ſecundę pariſy. ποιητῶν ποιητέων, μουσῶν μουσέων.

Aliquando in quinta, χρέων, εἰδέων, σκελέοιν Hippoc. κληδὼν κλεηδὼν, ποσειδῶν ποσειδέων.

Sic κενὸς κενεὸς, ἀδελφὸς ἀδελφεὸς, μνᾶς μνέας, διπλῆ διπλέη. Herod. & ὁρῶ ὁρέω, χρεώμενος χρεεώμενος, πειρώμενος πειρεώμενος, ἐκλῶντο ἐκλέωντο.

Hoc poëtæ faciunt ob metrum, γνῶναι, μεμνέῳτο, θεειώσω, ἐρέεσθαι, ἐξερέηται, ἰοχέαιρα, ὠεὸν, βλήεται Οδ. ρ. ἦν πεῖν. ἐπλείετο, πεπλείετον, Ιλ. ψ. παρστήετον, ἀδραστείδης. πεζείεσθε Aratus, pro πεζεῖσθε Dorice. Nicander πέων pro πῶν Ionice, id eſt ὢν maſcul. quod Grammatici non probant.

Iidem aoriſta & futura inflexa addito ε, grauitona faciunt, τυπῶ τυπέω, έεις, έει. τυφθῶ τυφθέω, έεις, έει. θῶ θέω, έῃς έῃ. βῶ βέω. στῶ στέω. quibus ſæpe adiungunt ι, θείω, στείω, βείω. θανεῖν θανέειν, ἰδεῖν ἰδέειν, κλανεῖσθαι κλανέεσθαι, τυποῦμαι τυπέομαι.

Latine κιγκλὶς cancelli. Iua Hebraïce, aueo. Punice Albarda, alebarda Etruſce.

Contra in deriuatis aliquando deperit, προσεινώπιον προσιώπιον, ἐστήκω στήκω, ἐσκορακίζειν σκορακίζειν, ἐς κέαρ βάλλειν

σκερβόλλειν, ἐνέρτερος νέρτερος, ἔνερθε νέρθεν, ἐχεγορεῖν χηγορεῖν, ἐχθὲς χθὲς, ἐκεῖνος κεῖνος, ἐκεῖσε κεῖσε, ἐθέλω θέλω, ἑορτὴ ὀρτὴ Ionice. Latine ἐρίζω rixor, ἐρεύγω ructo. Etrusce Exclamatio ſchiamazzo, Eccleſia chieſa, Externus ſtrano, Exemplum pro pœna, ſcempio. νεοσσὸς νοσσός, ἐρεύθω ἐρυθρός, ἠλεύθω ἤλυσις, τεύχω τέτυγμαι, εὔτυκτος. νευστάζω νυστάζω, γλεῦκος γλυκύς, κεύθω κύσις, κεῦθος ἄκυθες, πεύθω πέπυσμαι πύστις ἄπυστος, σεύω ἔσσυμαι, φεύγω πεφυγμένος, Οδ. α. εἴρω, ἶρος, ἶρις. εἴδω ἰδέα, λείπω λιμὸς, χεὶρ χιράδες, & χιράγρα. nam primam corripit Horatius. στείχω στιχῶ, πείθω πιθῶ, φείδω φιδῶ. Sic ὀρείχαλκος, Latini poëtæ orichalcum.

Poëtice metri cauſa, ἐγένετο ἔγεντο, ἔπελε ἔπλε Ιλ. μ. ἐπέλετο ἔπλετο, περιπελόμενος περιπλόμενος, πελάτης πλάτης, ἐκλέεο ἔκλεο, ἐπέλοιντο ἔπλοιντο, à πέλημι. προσεπέλαζε προσέπλαζε, κεκέραμαι κέκραμαι, ἐνενήκοντα ἐννήκοντα, λωΰετο λῶυτο ἄυτο Theocritus. ἐρύετο ἔρυτο, ἡμίεττα ἡμῖττα, λαέρπος λάρπος, ἐδέμεναι Dorice ἔδμεναι, ἰδέμεναι ἴδμεναι, ἰέμεν ἴμεν, κλέεα κλέα, σπέεα σπέα, δυσκλέεα δυσκλέα, σπέεσι σπέσι, στήθεσι pro στηθέεσι, φέρετε φέρτε Ionice.

Huc referatur ταχέα τάχα, σαφέα σάφα, ὠκέα ὦκα, ἐρεινεὸς ἐρεινός.

Latine ὠλένη vlna. Sic è φυπύω fit id verbum, quod dum agit Horatius, non metuit ne vir rure recurrat. & νεύω nuo ex quo annuo, renuo. Syriace Pelac πλὰξ plaga, φεύγω fugio, πεύθω puto.

In fine aliquando ob metrum tollitur, ἠόεε λόε Οδ. κ. προσηνήχεε προσένηχε Theoc. Id. 25. ab ἠχέω ῶ. vt illa Latina, dic, duc, fac, fer, & Inger mi calices amariores, Catull.

E Latine aliquãdo in u breue, ἔποψ, πος, vpupa. καταπέλτης catapulta, σκόπελος ſcopulus. βρεντήσιον Brundu-

ſium. κλέω ex quo κλέομαι clueo, μήτε κλέομαι καὶ κερδέσιν. ἕλκος, Aeol. ἕλκος vlcus. σός, τεός Dor. tuus, ἑός ſuus. τίνδω tundo.

In longum raro, εἷς ἑνὸς vnus, ἓν ἑνὸς vnum, ἔθω vtor, ἔθος vſus.

In e breue ſępiſſime, νέμος nem⁹, νέω neo, τρέμω tremo.

Ζῆτα.

Hanc literam, vt docet Quintilianus, in ſuis verbis Latini ignorant.

Aeolij aliquando mutant δ in ζ, διαβάλλειν ζαβάλλειν, διάκυκλος ζακυκλός. Poëtice ἀζηχές ex ἀδιεχές, id eſt ἀδιαλείπτως. quidam ζάβουλος è διάβολος.

Etruſci hoc imitantur, Medium mezo, Hordeum orzo, Rudis rozo, Viridarium verzieri, Frondoſus frōzuto Hiſpanice, Gaudium gozo, Gaudere gozar.

Iidem Aeolij hanc literam ſæpe reſoluunt in δσ, Ζεὺς Δσεύς, μελίζειν μελίδσειν. vt Doriēſes in σδ, μελίσδειν, συρίσδειν.

Tarentini, qui ſunt in magna Græcia, duplex σσ in ζ, in verbis, πλάσσω πλάζω, διάσσω διάζω, νίπτω, Aeolice νίσσω, ſecundum Tarentinos νίζω

Sapphirus Etruſce zaffiro.

Additur in quorundam verborum ſextæ deriuatione. ἑρπύω ἑρπύζω, μύω μύζω, πτύω πτύζω, κνύω κνύζω.

Latini, qui ζ non habent, in I conſonantem aliquando conuertunt, ζεύγω iugo, ζεῦγος iugum, μεῖζον maius forſitan & κνυζῶ, ex quo κνυζῶμαι, gannio, υ in α. Quę Longobardi ſuę origini reſtituunt, zonzo mazor, zogo. Etruſci cum g pronunciant giungo, maggiore, giogo. vt forte λύζω, quod eſt ſingultio, lugeo. Sunt enim inter ſe cognata, vt illud indicat, Oráque ſingultu concutiente ſonant, de lugente Cupidine.

Et Aristoph. εἶτα λύζει, καὶ δακρύει.

In S, ζυθὸς Sythus, ζάκυνθος Saguntum, Priscianus.

Ἦτα.

Est E longum, cuius sonus in ouium balatu sentitur, vt Cratinus & Varro tradiderunt.

Hac litera Græci veteres vsi non sunt, sed ε, quæ ambarum vim retinebat, vt Latinis E.

Η & ω, vt ab ε & ο differrēt, inuenisse ferūt Simonidē.

Iones α passim vertunt in η, præsertim in fœmininis secundæ parisyl. σοφίη, μανίη, ἡμέρη, ἱστορίη, ἀληθείη, Αἰνείας Αἰνείης, Ἑρμείας Ἑρμείης.

Et in medio cum α est productum, πρῆξις, πρῆγμα, πεπρηχέναι, ἄκρητος, διήκονος, τρηχύς, ἐκδιδρήσκω, διπλήσιος, θώρηξ, ῥηΐδιον, à ῥᾴδιον, ἡτιῶες.

Ἐπικρῆσαι Ὀδ. η. pro ἐπικεράσαι. Sic πέπρηχα & πέπρηγα, à πέπραχα & πέπραγα. Sic κέκληγα à κλάζω. Syriace Lischa λέσχη.

Fit Ionicè ex εα, ἔαρ ἦρ, ἔαρος ἦρος. φρέαρ, φρέατος φρητός.

Dorienses, κέαρ κῆρ, κρέας κρῆς, vt Latinè Deago dego. Qui etiam α è crasi factum vertunt in η, καὶ ἐγὼ κἀγὼ Attice, κἠγών. καὶ ἐκ, κἀκ κἠκ. τὰ ἐμὰ, τἀμὰ τἠμά. καὶ ἄν, κἄν κἤν. καὶ ἔφη, κἄφη κἤφα.

In secunda quidem contractorum pro α perpetuo ponūt η, ὁρᾷς ὁρῇς, ὁρᾷ ὁρῇ. ὁρᾶν ὁρῆν. βοᾶν βοῆν, πιδᾶν παδῆν.

Quod Attici in quatuor verbis sunt secuti, ζῶ ζῇς ζῇ. πεινῶ, πεινῇς, ῇ. διψῶ, ῇς, ῇ, χρῶμαι χρῇ, χρῆται, χρῆσθαι.

Huc pertinet Homericus ille imperatiuus, τῆ, cape, sume. à τάω τῶ· τάε τῆ. τῆ Κύκλωψ, πίε οἶνον.

Duo εε in η, δὲ ἔπειτα δήπειτα. νῶϊ δὲ ἔλεγον, νῶϊ δήλεγον. a'ij à δή. eliso ε sequente.

Bœoti αι in plur. pass. in η, λεγόμεθαι λεγόμεθη, ποιούμεθαι

πιούμθμη, Eustathius. Sic ἀχαιός ἀχηός, παλαιός παληός, ἀρχαῖος ἀρχῆος.

Aeolice, ευ in η, Ορφεύς Ορπης, Ορφεῦ Ορφη. Αχιλλεύς Αχίλλης, Αχιλλεῦ Αχιλλη. vt Latini, Achilles. ô Achille.

In communi compositione multa vertunt α in η, ἄγω στρατηγὸς στρατήγημα, ἀθελήγημα, ἀθεληγης, κυνηγέω, κυνηγεσία. dicitur tamen, λοχαγός, οὐραγός quod à Doriensibus manasse videtur. ἀκούω, ἀνήκοος, ἐπήκοος, εὐήκοος, φιλήκοος. ἀγείρω, ὁμηγερής, νεφεληγερέτης. ἀγορεύω vel ἀγορεῶ, δημηγορῶ, κακηγορεῖν, πανήγυρις, συνήγορος. ἀρύω, ἐπηρυσις. ἀνήρ, ἀγήνωρ, ἀντιάνωρ, μεγήνωρ, Dor. μεγάνωρ vt κυναγέω, & alia. ἀκέομαι, ἀνήκεστος. ἀμέλγω, ἱππημολγός. ἀνύω, ἀνήνυστος ἄνεμος, ἐπήνεμος, εὐήνεμος, ἠνεμόεις, tamen ἀνεμώλιος. ἀλέγω, δυσηλεγής. ἀρόω, ἀνήροτος. ἀμείβω, ἐπημοιβὸς, ἀντημοιβός. ἄφενος, ῥυηφενής. ἀλείφω, ὑπηλιφὴς, ἀνηλιφής. ab ἄγνυμι dicitur ναυηγῶ & ναυαγῶ.

Huc spectant, ἄμαθος ἠμαθόεις, ἀγείρω ἠγερέθω, ἀείρω ἠερέθω. Sic Aristot. ab ἔθος ducit ἦθος.

Sic Grçci è Syriaco Caroz fecerunt κήρυξ. Et Latini è Punico Dia dies.

Aeolij in prima contractorumvertunt ε in η, ἀδικέω ἀδικήω, ποθέω ποθήω, καλέω καλήω (& Cypriorum more καλήζω) ex quo καλῶ, & poëtice καλήμεναι. Sic è κεκάλεκα fit κέκληκα.

Quod Iones faciunt in ει diph. κλείω κληΐω, κλεὶς κλειδὸς, κληῒς κληῗδος. ἀγεῖον ἀγγήϊον, ἀνθήϊον, βασιλήϊα, ξενήϊον, ἱρήϊον, πηλείδης πηληΐδης, & poëtice πηληϊάδης.

Dorienses ει in η. κεῖνος τῆνος, μείων μήων, πλείων πλήων λύκειος λύκηος, πειθοῖ πειθῆ. ὄρειος ὄρηος. φέρειν φέρην.

Quod magis videtur Aeoliorum esse, vt μαθεῖν μαθῆν, ἰδεῖν, λαβεῖν. κυθέρεια κυθέρηα, Latine Cytherea. ἀει-

δῶν ἀνδῶν quod commune eſt Cretenſes χῆρες χῆρεσ. ἀλεξάνδρεια, Alexandrea ſupplex, Horatius.

Poëtę ſæpe metri neceſſitate ε mutant in η, ἐθέμεθα ἐθήμεθα, Ιλ. κ. & ἐθήμεθα, ψ. πέεσι πήεσιν. Οδ. ι. εἴλω ἤλω, ω. μακέδονες μακήδονες, Callim. ἀετὸς, ἀητὸς, & αἰητὸς, Arat⁹. Ionice θεῶμαι θηεῦμαι, ἐθεῶντο θηεῦντο, ἐθεάσαντο, θηήσαντο.

In deriuatione & compoſitione multa vertunt ε in η, ἐλῶ, βοηλάτος, χρυσήλατος, χαλκήλατος, & poëtice χαλκέλατος. κυνηλατῶ, ἱππήλατος. ἐλεύθω, νεήλυθος, προσήλυθος, ὁμηλυσίη. ἐραστὸς, πολυήραστος, νικήρατος. ἐρέτης, ὑπηρέτης, ὑπηρετῶ. ἐρετμὸς, ἐπήρετμος. φιλήρετμος, ἔτος ἦτις, ὁ ἐνιαύσιος ἐρέφω, ἐπηρεφὴς at ὑψιρεφὲς μέγα δῶμα, ob metrũ. ἐρίζω ἀμφήριστος.

I Aeolice in η, ψιμύθιον ψημύθιον, κικίω κηκίω, Etym.

O in η in deriuatione, θύον θυήεις, κότος κοτήεις, γύον ἀμφιγυήεις.

Quomodo mutetur in compoſitione, dicetur infra in O micro.

H initio aliquando abundat, βαιὸν ἠβαιὸν, μύω ἠμύω, εἴρω ἠείρω, ἴσαν ἤισαν, aliqui addunt ἤισαν pro ἴσην, ἠγρῶ, ἠπιστάμην. ab ἵημι.

In medio, ἐπιβάλλω, ἐπήβολος, ὁ ἐπιτυχής. κατηβολέων Nicander, ὁ ἐν καταβολῇ ὤν, ὁ λειποθυμῶν. ἐπηέτανος ab ἐπὶ ἔτος. κίχλαι κίχηλαι, Epicharmus. Sic πολιήτης εὐηγενὴς, βίη ἡρακληείη, ἰφικληείη. παγασὶς παγασηΐς. ποταμὶς ποταμηΐς, αἴσυλος ἀήσυλος ſublato iota. φανῇ φανήῃ.

Communiter in illis quatuor præteritis, quæ veteres vocant ἠλαττωμένους παρακειμένους, πέτμηκα, μεμβλήκα, δέδμηκα, κέκμηκα.

Hac ratione Ennius dixit, Metieo Suffecieo, pro metio ſuffecio ſed duriſſimè.

In fine, ἐπεὶ, ὅπῃ, ἐκεῖ. quidam malunt deeſſe δ, pro

ἐπιδή, ὁπδή, ἠδή.

Huc ſpectant Dorica, ἐγώνη, τυνή, ἐμίνη, τίνη, pro ἐγώ, σύ, ἐμοί, σοί.

In opt.plur.decidere ſolet. εἴημεν εἶμεν, φαίημεν φαῖμεν, δοίημεν δοῖμεν. εἴησαν εἶεν, φαίησαν φαῖεν. Sic Latini poëtæ, Audibam, Lenibam, detracto e.

Latine, ἄγημα agmen. ἔρημος, ermo Etruſce.

Θῆτα.

Hæc litera quaſi balbutientium more pronunciãda eſt, quod optime in ſua lingua Pœni faciunt.

Δ in θ Dorice, ψύδδος ψύθος, & Aeolice μήδω μήθω, δάσος θάσος.

Σ in quibuſdam verbalibus in θ, κλαυθμός, ὀρχηθμός. Sic δυσμὴ δυθμή, κεκορυσμένος κεκορυθμένος, alij ſyncope à κεκορυθημένος. ὄγις ἤλιθα. quidam ab ὀζίζω.

Contra è Varith Punico hæres, vel ab Hebraïco iaras. Qeſiſa, καπίθη Xenophonti, menſuræ genus.

T in θ Attice, κολόκυντα κολόκυνθα.

Latini contra θ in τ, λήθω λάθω Dorice, lateo. μίνθη menta. θεῶ θεῶμαι tueor, intueor. ποθῶ opto per metatheſin. ἔθω vtor, θυμοῦμαι tumeo, θυμὸς tumor, vxor tumet, Plautus, θυμοῦται. Sic à ῥοθῶ roto & rota. τιθθὸς, Etruſce tetta. vt Cretenſes θέρους τέλος, Heſychius.

Et Græci in Punicis, Thaur ταῦρος taurus, toro. Harrath ἀρότης arator, harath ἀρῶ aro. Themen, τιμὴ æſtimatio, theman τιμῶ æſtimo.

Etruſce θρησκεία treſca. Hiſpani θεῖος tio.

Θ Dorienſium more poſt χ ſæpe abundat, διχῆ διχθά, τριχῆ τριχθά, τετραχῆ τετραχθά.

In deriuatione, ὄχη ὄχθη, χαμαὶ χθαμαλός, ἄχος ἄχθος, μαλακὸς μαλθακός, ἶφι ἴφθιμος, non ab ἶφι & θυμός, vt qui-

dam sentiunt.

Sic πεποίηκα πέποια πέποιθα, & ἐγηγόρθασιν Ιλ. κ. pro ἐγηγόρασιν.

Alioqui cadit Doricè, ἐσθλὸς ἐσλὸς, vt Etrusce ἄσθμα asma.

Θ Latine videtur verti in B. supra ostendimus φ mutari in B. θ autem & φ affines literæ sunt, οὖθαρ vber, ἐρυθρὸς ruber, quasi ruther, ε detracto. φλῆθος alibi, πλῆθος vel πληθύ. plebes.

Ιῶτα.

In Græcis vocabulis semper est vocalis, in Barbaris non item, vt, Ιώσηπος, Ιάκωβος, trisyllaba sunt. Itaque errat Claudianus, qui hoc quatuor syllabarum facit ἰουδαῖος pro tribus syllabis vtitur Lucianus, vt Latini omnes. Ιησοῦς etiam bisyllabum est. Nam hæc omnia in sua lingua habent I consonantem, vt Latine Ianus, iecur iustus. Sed Græci nimirum omnia à se profecta videri volunt.

Iones aliquando ε vertunt in ι, ἑστία ἱστίη, ex quo ἐπίστιος, pro ἐφέστιος.

Latine σικελία Sicilia, πλέκω plico. quidam ἄνεμος animus anima. Veteres Menerua, Leber, Magester, nunc Minerua, liber, magister.

Sic è Punico Leuban fit λίβανος thus, vel Lebunta λιβανωτόν. Elle, ille, la, lud. Chetan χιτών, Zabiba zibibbo, Esua ἴσω. susena, Hispanice açuçena, lilium albũ. ex quo ἔλαιον σούσινον Diosc. Pegar Syriace, piger fuit.

Vt Latine τέγγω, tingo, ἐν in, ἐνδύω induo, τέρμων, ονος, terminus.

Aeolij υ in ι, ὕψοθεν ἴψοθεν, ὕπαρ ἴπαρ.

Hoc modo fit βύβλος βίβλος, λύω λιάζω, Lycoph. π-

τετράδυον τετράδιον, ἀφροδύτη ἀφροδίτη.

Latine Optumus optimus, Maxumus maximus, Famulus familia φρύγω frigo, στύφω ſtipo, λυγίζω ligo. γηρύω, & Dor. γαρύω garrio. φύω fio. φυσήθλα fiſtula.

Syracuſani excluſo ν ponunt ι, ἔννατος εἴνατος, ἐννέτης εἰνέτης, ἐννεαίυχες εἰναίυχες, ἐννεαφώστων εἰναφώστων, ἐννεάπηχυς εἰνάπηχυς, ἔνδον ἐνδοῖ, πέδον πεδοῖ.

Contrahitur e duobus ιι, διΐφιλος δίφιλος, χίιος χῖος, πειίαχε πεῖαχε. Sic ὑγίεα ὑγιία.

Ionice ex ιε, ἱερὸς ἱρὸς, ἱέραξ ἴρηξ, ἱερεὺς ἱρεὺς, ἱερεῖον ἱρήιον.

Hæc litera poëtis vtiliſſima eſt, quod exempla declarabunt.

Poſt ε additur metri cauſa, κενὸς κεινὸς, ἔελον εἴελον, δέρη δειρὴ, Αἰνέας Αἰνείας, ξένος ξεῖνος, στενωπὸς στεινωπὸς, φρέαρ φρεῖαρ, μέλανι μείλανι, ἐλάπινος εἰλάπινος, ἐαρινὸς εἰαρινὸς, μέλινος μείλινος, θεμέλια θεμείλια, Λέανδρος Λείανδρος, φωλεὸς φωλειὸς, δέος δεῖος, χρέος χρεῖος, χρεὼ χρειὼ, κρέα κρεῖα, πέρατα πείρατα, σπέος σπεῖος, εὐρεὴς εὐρεέος εὐρρεῖος, εὐκλεέας εὐκλεῖας, ſed in his duobus poteſt eſſe craſis. ἐλεύθω εἰλείθυα, quæ Pindaro eſt ἐλευθώ. πνοὴ πνοιὴ, ὄα οἴη.

In verbis, κλέω κλείω, ἀοιδῆσι κλείουσαι. ἔρομαι εἴρομαι, ἐρωτῶ εἰρωτῶ, πνέω πνείω, μένεα πνείοντες ἀχαιοί. νέομαι νείομαι, πέκω πείκω, Οδ. β. νεικέω νεικείω, πλέξιν πλείξιν, ἐρύω εἰρύω, ἀπορρέω ἀπορρείω, ἐλήλυθα εἰλήλουθα cum ο Bœotice. ὀκνέω ὀκνείω, ζέω ζείω, ὑμνέων ὑμνείων, μαχεόμενος μαχειόμενος, οἰνοβαρέων οἰνοβαρείων, γενόμενος γεινόμενος, δέδοικα δείδοικα, κενώσω κεινώσω, δεδέχατο δειδέχατο, δεδιότες δειδιότες, περάσω πειρήσω α in η Ionice, ἀκαχέατο ἀκαχείατο, ἔρευ ἔρεο ἔρειο, σπέεο σπεῖο, αἰδέεο αἰδεῖο, in quibus duobus potius eſt craſis.

Θῶ, στῶ, βῶ, Ionice θέω, στέω, βέω, poëtice θείω, στείω, βείω, & alia multa huius generis.

In aliis partibus, ἐμοῦ ἐμέο ἐμεῖο, σοῦ σέο σεῖο, ἕο, εἷο, ἡμείων, ὑμείων, σφείων. ἕως εἵως, τέως τείως. ἕνεκα εἵνεκα, quo & oratores vtuntur, ῥέα ῥεῖα in eodem versu Hesiod. ἔσω, εἴσω ἀγὸς εὐρέα κόλπον. Att. à μνᾶ, μναιαῖοι & μναιαῖος.

Post ο etiam, sed rarius, γελῶ, poëtice γελόω & γελοίω. γελοίων Οδ. υ, pro ἐγέλων. & pòst paulò, γελοίωντες pro γελῶντες. ἀγνοῶ ἀγνοιῶ, ἠγνόησεν ἠγνοίησεν, ἀγνοῆ ἀγνοίησιν, Οδ. ω. δημότης δημοίτης & Dorice δαμοίτας, vt ὁδίτης, ab ὁδὸς, & ὁροίτης ab ὄρος. Sic à δεσπότης δέσποινα. φόνιος φοίνιος.

In dual tertiæ parisyl. ἵπποιν ἵπποιιν, ποδοῖν ποδοῖιν, ὤμοιν ὤμοιιν, μαχαιρῶν μαχαιρῷοιν, τοῖν τοῖιν.

Huc referantur, γελοῖος γελοίιος, αἰδοῖος αἰδοίιος, ὀρθὸς ὄρθιος, δαφοινὸς, λοῖσθος λοίσθιος, πολίπορθος πολιπόρθιος. ἄεθλα, ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο, Ιλ. ι.

Additur & aliis, ἱπποτροφομένος. ἀργιόδους. ab ἵππος. ἀργός. Eustathius addit. ἆσσον ἄσσιον. μᾶλλον μάλλιον. αἶψα αἴψιον.

Sic ἔσθω ἐσθίω. vt μνᾶ mina. ἄλλος alius. ναῦς nauis. ναύτης nauita & nauta. & forte ὄρω vel ὄρομαι orior. ἀκὴ acies σκίπων scipio.

Etrusce φάντασμα fantasima. σπασμὸς spasimo. πτωχὸς pitocco. Hesychius citat ἀειμάζω pro ἁρμόζω. quod Aeolicum esse puto.

In prępositionibus poëtice abundat. tam simplicibus quam compositis. ἐν εἰν. ἐνάλιος εἰνάλιος. εἰνόδιος. dicitur & ἐνί. ἐνιχραύω. ἐνισκήπτω. & εἰνὶ Ιλ. ω. χρ. κατά. καταιβάτης καταιβάτης, quod vsus commune fecit. καταβατὸς καταιβατός. παρὰ παραί. παραιβάτης. è quo παραιβατέω ῶ. cõmune. παραίφασις. παραιφάμενος. παραιπεπιθοῦσα. Ιλ. ξ. pro παραπεπιθοῦσα. & παραιπεπίθησιν Οδ. χ. pro παραπίθη. περὶ πιει... pro περί...

Πρός. προτὶ esse debebat. sed Dorice dicitur ποτί.

quo Homerus vtitur. & expuncto ρ. ποτί. quæ prępositio apud Dorienses est tritissima.

In compositione sequente vocali cadit ι. προσιμάσσομαι ποτιμάσσομαι. πρόσωπον πότωπον. προσάγω ποτάγω. προσέχω ποτέχω, προσορῶ ποθορῶ. Theo. dixit ποτῆθι pro ποτίθι hoc est προσίθετι. vel προσίθι. à ἰέω ῶ.

Cum articulis quidem semper decidit ι. & fit quasi vna vox; πρὸς τῷ ποτὶ τῷ ποττῷ. πρὸς τὸν ποττόν. πρὸς τὴν ποττάν. πρὸς τοὺς ποττώς. πρὸς τὰς ποττάς. πρὸς τὰ ποττά.

Ἀπὸ ἀπαί. Nicander. ὑπὸ ὑπαί. Homerus. ὑπαὶ πόδα νείατον ἴδης. vt πρὸ pro & præ Lat. ὑπὲρ ὑπείρ. ὑπείρεχε pro ὑπερέχειν. ὑπείροχος.

Attici Pronominibus demonstratiuis addunt ι. οὑτοσί. αὐτηί. τουτί. Sic ὡδί. οὑτωσί. ἐνταυθί. δευρί. Eustathius addit νυνμί. νυνδί. νυνγαρί.

Iones omnibus datiuis plural. parisyll. αι conuersa in η cum iota subscripto ταῖς προφήταις ταῖσι προφήτῃσι. τῇσι μούσῃσι. τοῖσι λόγοισιν. Atticis non addunt. vt λόγοισι.

Dorienses veteres adiiciebant in partic aor priorum. ὀλέσας ὀλέσαις. τύψας τύψαις ὀλέσαντος. τύψαντος.

Et Aeolij nominibus quintæ in ας longum θόας θόαις. μέγας μέγαις. nō tamē Αἴας Αἴαις. ob vocis insuauitatē.

Et accusatiuus plural. fœm in ας. τὰς ὥρας ταὶς ὥραις τὰς καλὰς ταὶς κάλαις. νύμφας νύμφαις.

Tollitur è diphthongis. αι ει οι. καίω κάω. κλαίω κλάω. αἰεὶ ἀεί. εἰς ἐς. αἰετὸς ἀετός. ποιῶ πῶ. ποίημα πόημα poëma. Attic. χρύσειος χρύσεος. ἀργύρεος. χάλκεος. σιδήρεος. ἀπόδειξις ἀπόδεξις. μείζων μέζων. κρείσσων κρέσσων. πλείονες πλέονες. ἐπιτήδειος ἐπιτήδεος. ἀπείργω ἀπέργω aberceo ἀγείρεσθαι ἀγέρεσθαι. θήλεια, βαρεῖα, εὐρεῖα, θηλέα, βαρέα, εὐρέα. Ionice.

Πάλαος, ἕταρος, ἄχαος, pro παλαιὸς, ἑταῖρος, ἀχαιὸς, se-

cundum Aeolios, qui sæpe diuisione contenti sunt, πάϊς παῖς. Ατρεΐδης Ατρείδης, ἀργεῖος ἀργέϊος, κοῖλον κόϊλον.

Poetice τετράμοιρος τετράμορος.

In disyllabis quibusdam eliditur mutato tono, φλοιὸς, φλόος, ῥοιὰ ῥόα, χροιὰ χρόα. Sic δαΐω δαῶ.

In deriuatis, πείθω πιθανὸς, λείχω λιχανὸς, λείπω λιμὸς, σίω σῖτος.

Aeolice in pronominibus, ἡμεῖς ἄμμες, ὑμεῖς ὔμμες.

Tarentini αἴνιγμα, αὖεγμα. Sic ἔμπειρος ἄμπερος, ε in α. Εἰσχώελος ἔισχωρος, Nicander. οἴεασιν ὄεασιν, Od. 1. βιώσεσθε, πῶς τῆμος βώσεσθε δυστάμμοροι, ex antiquo poeta citatur à grãmaticis. Arist. Auib. δὔρος pro δέελος.

Latine δεξιτερὴ dextera Audaciter audacter. Laridũ lardũ calidus caldus. vt Surrigo surgo. Lamina lamna.

Et Punice Reis caput. summa Latine. res.

Etrusce Erigo ergo. Erectus erto.

In fine etiam tollitur, μέλι mel. πέπερι piper, ἐστὶ est, ἐνὶ en. vt forte initio abundat, ὀργίζομαι iurgor, etsi hîc est consonans.

Κάππα.

Pronunciandum Q Latinum sine u, quidam enim nimis molliter proferunt, quod hæ voces ostendunt. Punice Qalam κάλαμος calamus, Qane κάννα canna.

Iones in Interrogatiuis & Relatiuis mutant π in κ, πῶς κῶς, ὅπως ὅκως, πῆ κῆ qua, πόσος κόσος, ὁπόσος ὁκόσος, ποῖος κοῖος, ὁποῖος ὁκοῖος, πότε κότε quoties, ὁπότε ὁκότε. Sic πύαμος κύαμος.

Sic Latine σπινθὴρ scintilla, quasi spintilla. & λείπω λίμπω, ex quo λιμπαίω linquo Etrusci Sperno scherno, Spina schiena, Rupes roccia.

Dorienses in aliquot aduerbiis τ in κ, πότε πόκα, ὅτε

ὄκα, ὅπότε ὅκκα, πότε πόκα, ex quo forte tunc.

Τέσσαρα Dorice πέτορα, Latine quatuor. Τίς quis. Hispanice Strictus estrecho, Pectus pechos, Dictus dicho, Lectus lecho.

Etrus. Posteà poscia, Infantulus fanciullo, Angustia angoscia, Ostium vscio, Turma ciurma, Portulaca porcellana. Guttula gocciola.

Sic e Punico Teibot fit κιβωτός.

Additur quibusdam anomalis, quæ à Futuro ducuntur, ἀρέσω ἀρέσκω, μεθύσω μεθύσκω Sic Etrusce Quęro cerco, nisi potius è Syriaco qerqer.

Poëtice abundat, & Aolicè, ὄχος ὄκχος, ὀχοῦσιν ὀκχέοντι, Pindarus. ὄκα ἴκκα, ἰαχὴ ἴακχος. Etru. Aqua acqua, λύκος piscis, luccio. σικύη zucca. Placuit piacque. Sic κλύπος, & κλυπῶ, à τύπω vel τύπτω.

Cocu Punice, κόκκυξ. Latine cuculus. Galli melius exprimunt cocu. Huth ἰχθύς, χ propter θ.

Sic Buq buccina, Sulam scala, Ferot fruct⁹ Syriace.

Tollitur aliquando initio, καύχημα αὔχημα, κἀπήνη ἀπήνη, κυφὸς ὑβὸς, φ in β. καλινδοῦμαι ἀλινδοῦμαι.

Vt Lat. κάπρος aper, μαλακὸς mollis. τηλίκος, Aeol. τάλικος talis, Etrusce cotale. Etrusc. σκάπτω zappo zappa.

K à Latinis aliquando vertitur in P. λύκος lupus, σκυλεύω spolio, σκῦλον spolium.

Sic λαγὼς lepus, nam κ est γ affine, vt ῥὼξ, ῥωγὸς rupes, Etrusce roccia.

Achæi pro σκύζε dicunt σπάζε. Sic σκαίρω σπαίρω.

Syriace Gaiar adulter, gaiarta adultera, Gallic. *Paillard paillarde*. Sic Magalia mapalia.

In fine etiã additur, νῦ νũc. & forte g, ἄρα, & ἄρ ergo.

Οὐ aduer. sequente vocali accipit κ, οὐκ ἐγώ. quę si ha-

beat

beat denſum, vertitur κ in χ, οὐχ οὕτως. alij putant οὐχὶ integrum eſſe, vt ναὶ ναιχὶ, & Apoſtropho tolli, οὐχ οὕτως, οὐχ᾽ ἁρπάζω.

In fine periodi ſemper dicitur οὔ, adito acuto.

Homerus tamen dixit, οὔ οἱ ἔπειτα, Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας. quod ſuauitatis cauſa feciſſe videtur.

Apud Latinos etiam C additur, ne exiſtat hiatus, Sicubi, Nuncubi, pro ſiubi, numubi, vt μὴ ἔτι μηκέτι.

Λάμβδα, Dorice Λαί.

Princeps eſt Liquidarum, quæ etiam immutabiles dicuntur, quia in inclinatione nominum & verborũ non mutantur, ἕλλην ἕλληνος, ῥήτωρ ῥήτορος, ψάλλω ψαλῶ, νέμω νεμῶ, κρίνω κρινῶ, σπείρω σπερῶ. Alioqui mutabiles ſunt.

Attici itaque ν mutant aliquando in λ, νίτρον λίτρον, πνεύμων πλεύμων, vt Latini pulmo. huc ſpectat ἀδμολίη ex α & ἴδμων. ἐελμένοι, Ιλ. μ pro ἐϊργμένοι. τείγλαι δ᾽ τειγόνοισιν ἐπώνυμοί εἰσι γονῆσι, Opp. νεογνὸς νεογιλός.

Latine νύμφη lympha, Bonus, dimin. bonulus bellus Bononia bologna.

Etruſce πάνορμος palermo, venenum veleno, ναύπακτος lepanto, Monedula mulacchia, Aſiones aſſiuoli.

Catel Punice, κλείνω pro κλείλω. Pſanterin Syriace, ψαλτήριον, quod legitur in Daniele, qui certe Græcis verbis vſus non fuiſſet.

A Poëtis ob metrum Aeolico more geminatur, ἔλαβεν ἔλλαβεν, ἐλλιτάνευσεν, ἐλλισάμην, ἔλλαχον, πολύλλιτος, δυσήλικτος, ἄλλυτος, Oppian. ἀπολλήξῃς Ιλ. ο. μονόλλυκος, Aratus. Aeolice σελλώη σελλαία. vt Lat. Poëtæ, Relligio, Relliquiæ.

Abundat in deriuatione, κῦδος κυδάλιμος, πεύκη πευ-

κάλιμος, εἶδος εἰδάλιμος, pro κύδιμος, πύκιμος εἴδιμος. Ἐ ἔπω Ἐθπαλίζω, ἐνθπαλίζω, πύκλης πυκ. αλίζω & πυκλαλθω. pro ἐνθπίζω πυκλίζω. π κλθω. Punice Semid σεμίδαλις.

Latine ἔγχελυς anguilla. κολώνη collis. collina Etrusce. παλύω. & Dor. πελιώω albesco. palleo. σταλάζω stillo στεῖρα sterilis. ἄργιλος argilla. Syriace Gaiaf adulter. Gaiafa adultera. Etrusce gaglioffo. gaglioffa.

Tollitur λαιψηρός αἰψηρός. λείβω εἴβω. Ἀχιλλεὺς Ἀχιλεύς. quod Grammatici ducunt ab α & χιλός. θάλυσαν Nicāder pro θάλλουσαν, θρυλλῶ θρυλῶ. Sic Martialis Marcelianum dixit pro Marcelliano.

Etrusce Galbanum gabbano, Plerique parecchi. Sic δάκτυλος digit⁹, ἀγκύλος vncus, Gamla Syriac. γάμμα.

A in D, μελετῶ meditor, μυδαλέος madidus, ἄμυλον amido Etrusce, vt ἔλαφος ἔδαφος, μονοπωλεῖον, Hisp. monipodio, pro conspiratione.

Μδ, Ionice μῦ.

In compositione N ante β, μ, π, φ, ψ, vertitur in μ, ἐν βαίνω ἐμβαίνω, ἐν μένω ἐμμένω, σὺν πλέκω συμπλέκω, σὺν φέρω συμφέρω, σὺν ψῆφος σύμψηφος.

Aeolij π mutant in μ, πατῶ ματῶ, παθοῦσα μαθοῦσα, vt Latine ὕπνος somnus, pro sopnus. Cyprij dicunt ἀβρεμὴς pro ἀβλεπὴς, λ in ρ.

Abundat in deriuatione, ἄχυρον ἀχυρμιὰ, ὀχὸς ὀχμὸς ὀχμάζω, λέχω λιχμάζω, τέκω τέκμωρ. ἔμπιρος ἐμπιεραμος & ἐμπέραμος, δηιὴ δήιμος, αἶθος αἴθιμος περὶ περίμος, γνάθος γναθμὸς, βεβρὰς βεμβράς.

Vt Qinnemon Syriace, κιννάμωμον.

Poëtice in carm. geminatur, ἄμορος ἄμμορος. ἔμαθεν ἔμμαθεν Οδ. ρ. ἔμορεν ἔμμορεν, Ιλ. α. ὰ μείρω. ἀμιγῆ ἄμμιγα, φιλομειδὴς φιλομμειδὴς, quod Zezes vnico μ mauult.

Aeolice, ἡμεῖς ἄμμες. ὑμεῖς ὔμμες.

Cadit initio secundum Aeolios, μία ἴα, μέχρις ἄχρις, ε in α. Vt in medio, κρόμμυον κρόμυον, propter metrum. Latine μιμοῦμαι μιμητὴς imitor quasi mimitor: κρομμύω cōmo σκίμπων scipio. Sic Etrusce μιμὼν, ὄνος mona, pro mimona, & gatto mamone, τράγημα tragea. vt in P, μικκύλος Dorice, Etrusce piccolo.

In N, πυγμὴ pugnus pugna. Punice Amμῶν an.

Vt Syriace Romcha, Etrusce ronca. Mespylum nespolo. Domina donna. μηδεὶς, Hispa. nadie. Gall. Racemus *raisin.*

Νδ.

Ante β, μ, π, pronunciatur, vt M, τὸν βόλον tom bolon, τὸν μόρον tom moron, τὸν πόκον tom bocon.

Ante γ, κ, χ in compositione mutatur in γ, sonum tamen retinet, ἐν γράφω ἐγγράφω, σὺν κλείω συγκλείω, σὺν χέω συγχέω.

Ante λ. ρ. σ. in sequentem. συλλέγω. σύῤῥοις. σύσσιτος. ἐν tamen ante σ retinet ν, ἔνσωμος.

Dorienses sequente θ vel τ. conuertunt λ in ν. ἦλθον ἦνθον βέλτιστος βέντιστος. φίλτατος φίντατος. φίλτης φίντης diminutiuum Pindaro. ἐκέλετο κέντο Alcman εἵλετο ἕλετο ἕντο. & prosthesi γ. γέντο.

Latine γρυλλίζω grunnio. μέγαλος vt dicebant veteres magnus. Etrusce Colus colicula conocchia. vt Acus acicula. Syriace Luz nux.

Aeolij in partic. præter. perfect. σ in ν. retracto accētu. εἰρηκὼς εἰρήκων. οντος. νενοηκὼς νενοήκων. νενοήκοντος. vt Cretenses. ἐν ἐς. ἐς χορὸν ἐν χορόν. ἐν ἀγοραῖ. & mutato ε in ι, ἰν. ἰν φάος pro ἐς φάος. Hesych.

Dorienses verbis in ιω & υω addunt ν. δύω δύνω. πίω πί-

ιω. φθίω φθίνω. θύω θύνω. ἐκχύω ἐκχύνω. δύω δύνω. ἀρτύω ἀρ-τύνω. quæ sunt fere Anomala.

Poëtæ interiecto ν. è grauitonis faciunt inflexa. ἵκω ἱκνῶ. οἴχω οἰχνῶ. ἄγω ἀγνῶ & cum epenthesi ι ἀγινῶ. αἴρω ἀρνῶ. πέρω Homericè pro περῶ. περνῶ. ex quo πέρνημι. & πέρνασκεν. Ιλ. υ.

Geminant & ob metrum. ἐνέπω ἐννέπω. ἔνη ἔννη. δύεται δύνεται. quod Æoliis vsitatum ἔναιεν. ἔνναιεν. ἐννοσίγαιος.

Addunt etiam soni clarioris gratia. μινύθω μίνυνθα. μινυνθάδιος. ἐκλίθη ἐκλίνθη. ἀμπνύνθη pro ἀνεπνύθη. ἀκαμαντοχάρμης ab ἀκάματος. πλάζομαι. πλάγξομαι. Οδ. ο. πλάγχθη. Οδ. α. παλιμπλαγχθέντας. Ιλ. α. pro πλάζομαι. ἐπλάχθη. παλιμ-πλαχθέντας. πλαγγὼν ab ἔπλαγον. λήχω λέληχα. trope λέλοχα λέλογχα alij à λέγω. nam γ est loco ν. χάζω κέχαδα κέχανδα. χανδάνω. κλάζω. ἔκλαξα ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοί. & κλαγγή. pro κλαγή. βροτὸς ἀμβροσία. & reliqua composita. τερψίμβροτος. φαεσίμβροτος. πλησίμβροτος. ἐναέμβροτος. Κλεόμβροτος. in quibus μ pro ν. ἀβρότη & ἀμφιβρότη metri causa non receperunt μ.

Iones λήψομαι λάμψομαι. ἐλήφθην ἐλάμφθην. ληφθείς λαμφθείς.

Argiui & Cretenses vocibus quę in penultima habent ει. detracto ι addunt ν. σπείσω (ex quo σπείσομαι) σπένσω. ἐνείκω ex quo ἤνεικα ἐνένκω. Sic αἰεὶ αἰὲν & ἀεί. vt ἀέναος & ἀείναος Sic ab ἐνόω. τὸ κινῶ fut. ἐνόσω fit ἐνοσίχθων. εἰνοσίφυλλος. & ἐννοσίγαιος & in part. τεθεὶς τεθένς. quā formam Latini secuti sunt. μεθύτοι μεθύντοι. Eusta. εἰδέναι ἐνδέναι. Hesych. Aeolice φαεινὸς φαεννός. Sic δέννος à δεινός.

In compositione ante νῆσος. ν repetitur. πελοπόννησος. ἐλαφόννησος. προκόννησος ἀλωπεκόννησος. Legitur tamen ἀλόννησος. χερρόννησος. Panicula Etrusce pannocchia.

Latini δασὺς denſus. παχὺς pinguis. λείχω lingo. Etruſci iterum detrahunt lecco. πήγω. πάγω Dorice. pago & pango. ἔχις anguis. εἴκοσι. Dor. εἴκατι viginti. κίκιννοι cincinni. τόκα tunc. θίγω tango ἑκατὸν centum. σχίζω ſcindo. κηπός. Dorice καπὸς campus. & οὐλὴ vulnus. οὖρον vrina. φύραμα. τος. fermentum.

Etruſci Lutra lontra Laterna lanterna. καπάνη capāna. ἄβακος banco. Retuſus rintuzato. Pauitare pauentare. Vampa. & Auampo à vapore. Cubitus gombito. Hiſpani examen enxambre. Potio ponçona. Potionare enpoçonar. Gallice Cucumis *concombre*.

Græci è Punico Lachia λάχνη, & è Syriaco Sabbeca σαμβύκη. Lapid λαμπὰς, λαμπάδος, μ pro ν, propter π. Sadin σινδών. Tuppin τύμπανα.

Lacones & Cyprij ex αυ tollunt υ, & addunt ν, αὔτη ἄνδα, τ in δ, αὐχλὼ ἀμφλὼ, χ in φ, τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἀντετοῦς. Sic ἀήτης ἄντης, ex quo fit ventus: aut ab ἀεὶς ἀέντος, ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων.

In fine tertię verborum in ε, vel ι, additur ſequente vocali, quod tum vocatur ἐφελκυστικὸν, ἔτυπτεν αὐτὸν, φέρουσιν αὐλόν. & datiuis pluralibus quintæ, ἀνδράσιν ἐκείνοις.

Vnum legitur etiam poſt η, ἤσκειν εἴρια καλὰ, Ιλ. γ.

Iones & veteres Attici ob hanc cauſam non addūt ν, quod ex Herodoto cognoſces. Attice, ἔσθ' ὅτε, ἔσθ' ὅπως, pro ἔστι ὅτε, ἔστι ὅπως.

Quidam ſcribunt Atticos ν addere etiam ſequente cōſonāte, quod poëtę faciūt ob metrū, δούπησεν δὲ πεσών.

Dorienſes in fine addunt, ἐγὼ ἐγών, ἐμοὶ ἐμίν, τοὶ τίν, expuncto ο.

Auctor Etymologici ex Herodiano citat Pindarū, qui ſcripſerit ἀκαμαντοχάρμαι in vocatiuo, ab ἀκαμαντο-

γρώμης, addito ν. Qua ratione explicari poteſt vſitatiſſimum illud verbum, ὦ 'ταν, ἔτης, ἔτου, vocat. ὦ ἔτα, addito ν ὦ ἔταν, eliſo ε, ὦ 'ταν. nãvſus obtinuit vt ĩflecteretur.

Quidam formam deriuatam putant, vt Ερμῆς Ερμαν̀, μέγισος μεγιςαν̀, ſed male.

Iidem in tertia præteriti duobus εε in η contractis addunt ν, ἔπλεε ἔπλην, ἔρρεε ἔρρην, εε ἦν. Euſtath.

Punice Garbi, Etruſce garbino, ventus.

In præpoſit. σῦν ante ζ in compoſitione decidit, σῦν ζυγὸς σύζυγος.

Vt aliquando in πάλιν, παλίωξις, παλίσκιος, alioquin παλίντονος, παλίνδρομος, παλίλλογος, ν mutato in λ. παλιμπλαγχθείς.

Poétę elidunt aliquando metri lege, καγχάζω καχάζω cachinnor, φάρυγξ, φάρυγγος· φάρυξ, φάρυγος, quod etiam Æolij faciunt. ἐννέα ἔνατος.

Latini Columna columella, Monſtrum moſtellũ moſtellaria, Lingua ligula, Effingo effigies.

Etruſci, Sponſa ſpoſo, Menſura miſura. Hiſpa. Senſus ſeſo Senſatus ſeſudo.

Græci è Punico Carn κέρας, quod melius expreſſerunt Latini cornu, Inna ἶνα.

Aduerb. in θεν vltimum ν ſæpe apud poëtas amittũr, πρόσθεν πρόσθε, ὄπισθεν ὄπισθε, ἑκατέρωθεν ἑκάτερθε ſync.

Quod Latini faciunt in Πλάτων Plato, Σόλων Solo, & aliis permultis. contra Græci Latinis nominibus in O, addunt ν, Κικέρων, Κάτων.

Ν videtur à Latinis verti in B, πίνω bibo, σὺν tibi.

In G, apud vetuſtiſſimos Latinos, ſequente G vel C. Agchiſes, Agceps, Aggulus, Aggens, pro Anchiſes, anceps, angulus, angens: vt ἔγκωος, ἔγγονος, ἐγχέω, ἄγγελος. Sic

Innobilis ignobilis, Innarus ignarus, ignauus. Syriace Eno ἐγώ.

In μ, πύανος πύαμος, χλαιὼς χλαμύς. Sic πήγανον tegame Etrusce. Sic ταρκιασίτης, vulgo marcheſſita.

Punice Anahar ἡμέρα quaſi ἀμέρα, vel Dorice ἀμέρα.

Anbub fiſtulæ genus, vnde anbubai qui ea canit. Horatius, Ambubaiarum collegia.

In τ, Γανυμήδης catamitus, Mane matutinus, pro manutinus, niſi potius à Matuta. Sic forte Περσεφόνη Περσεφάττα Attice.

Ξῖ.

Ξ Aeolice reſoluitur in σκ, ξένος σκένος, ξίφος σκίφος. ξιφίας piſcis, σκιφίας, & ξιφύδριον σκιφύδριον, Epicharmus apud Athen. Vt Latine, ἀξίνη aſcia, Exeo, Etruſce eſco, Exuccus ſciocco. Exauguratus ſciagurato, Exalbidus ſcialbo. Hiſpani X pronunciant vt ſc, Exemplo, Xabō, vt ſi ſcriberetur eſcemplo, ſciabon.

Bœoti κ vertunt in ξ, εἴκασιν, εἴξασιν, Ariſtoph. Nebulis, loquitur ruſticus Strepſiades ἷξον pro ἧκον. Od. ε. Alij malunt Futurum reuocare ad pręſens. ἵκω, ἵξω ἷξον, paratatico, de qua re ſuo loco. Cōtra μύξα, Latine muc⁹.

In prępoſitione quidem ἐξ ſequente conſonante, ξ in κ abit, ἐκ τούτου, ἐξ ἐκείνου Niſi in fine verſus, ἀμφοτέρων ἐξ τείχων ἄνδρες ἔβαινον, Theocr. Idyll 27.

Grammatici ex Archilocho citant, διὲξ θαλάμοιο, διὲξ τὸ μύρτον, pro διά. Homerus verò, διὲκ κακότητα φύγωμεν. Nicander παρὲκ λόφον, & mox, παρὲξ λισχωτοῖο δρόμον.

Contra ἐξ in compoſitione ſequente conſonante mutat ξ in κ, ἐκκαίδεκα, ἐκκαιδεκάδωρα πτύκει. Veteres Attici non mutabant, ἐξ πόνων, ἐξ κλινον, quæ nunc cum α dicuntur ἑξάπουν ἑξάκλινον. Grammatici è Sophocle

adducunt, ξπηχυσί.

Attici veteres in pręposi. σὺν, σ in ξ, σὺν ξὺν, σύμμαχος ξύμμαχος, ξυγγραφεὺς, ξυνθήκη. Quod post Thucydidem pauci vſurpant.

Dorienſes hoc faciunt in futuris & aor. prior. quartæ grauit. κλείω κλείσω κλαξῶ, καθίσω καθιξῶ ἐκάθιξα, ἁρπαξῶ. In Theocr. etiam quædam circunflexa, νικαξῆ, ἐγέλαξεν, ἔφθαξα. Sic κλεὶς κλὰξ, ὄρνις ὄρνιξ, χος, χι, χα, Aeolice ψῆφος ποτάφαξ. Lacones, ἀπέσωσεν ἀπέσουξεν, ω in ου, σ in ξ. δίφρος δίφραξ.

Iones duplex σσ in ξ, διασσὸς διξὸς, τρισσὸς τριξός. Aeolice διξὰ, τριξὰ, πενταξὰ, pro διχῆ, τριχῆ, πενταχῆ.

Latine πάσσαλος paxillus, πίσσα pix, διπλοῦς duplex, Αἴας Aiax. Punice Seif ξίφος. Sic Ses ἕξ, vt σῦς ὗς, Latine melius ſex.

O, veteres aliquando ου.

Vocatur μικρὸν, paruum, vt differat ab ω, quod nominatur μέγα, magnum.

Hæ duo elementa longiſſime ſono diſtant, tametſi vulgò nullum diſcrimen exiſtit. ο enim ſummis labris pronunciandum eſt, ω totum implet palatum. Quod Aelius Dionyſius diſertè exponit.

Id Etruſci optimè obſeruant. In his enim auditur o paruum, Torre, Botte, Torta, turris, dolium, placēta. In his o magnum. Torre. Botte. Torta. auferre bufones. detorta. Vt ſi quis ſecus pronunciet, ambiguā facturus ſit orationem.

Hoc Græcos veriſimile eſt feciſſe in βόλος βῶλος. πόρος πῶρος. χολὴ χωλή. aliiſque generis eiuſdem.

Hęc litera in nominum compoſitione maximo eſt vſui: quod nos admonuit, vt hoc loco de ratione ac

methodo nominum compositionis quæ huic linguę mirificam addit venustatem. elegantiam. & felicissimam verborum copiam. diceremus. Cùm præsertim hæc pars. vt pleraque alia necessaria. à Grammaticis sit prorsus præterita. Nos quædam è veteribus. cætera nostra obseruatione collegimus.

De Compositione.

Compositio itaque fit vel ex præpositione & nomine verbóue. de qua cùm peruulgata sit. nihil hoc loco dicemus: nisi quòd sæpe duæ præposition. aliquando tres etiam coagmentantur. ἵστημι. ἀνίστημι. ἐπανίστημι. συνεπανίστημι. ἵημι. ἐξίημι. παρεξίημι. ἀντιπαρεξίημι. ἀντιπροκαταλαμβάνω. ἀντιπαρεξάγω. ὑπεξαναδύομαι. Homerus felicissime. vt alia. composuit. ὑπεκπροφυγεῖν. ὑπεκπρορέειν. ὑπεκπροθέειν. ἐκκατέπαλτο. & παρεκπροφυγεῖν. duæ eædem πρὸ πρό. προπροκυλινδόμενος. προπροκαλυπτόμενος. προπροστιγνόμενος.

Particulæ verò etiam quatuor. ὁπωσδηποτοῦν. & quinque κατὰ ἅπερ ἂν εἰ. καθαπερανεί.

Perraro duo nomina cum alia particula. In Homero duo obseruaui. παναώριος. δυσαριστοτόκεια. cuius imitator Nicander dixit eadem forma. πανακαρπής. πανάργης. Opp. πανάϋπνος. Sic Repandirostrum dixit Pacuuius. sed dure. durius Næuius trisecliseне. & dulcioriloquũ.

Tria auté nomina in grauibus scriptoribus rarissimè. tamen Lycophron dixit. βουπλανόκτιστος. φιλαυθόμαιμος. αὐτουργότευκτος quæ duriuscula sunt.

Nam Comici quidem lasciuiunt. dum risum vndique captant. μακροκαμπυλαύχην. σφραγιδονυχαργοκομήτης. Aristophanes multa composuit. vt vnum etiam legatur in fine ἐκκλησιαζουσῶν è partibus duodetriginta.

quod vt ratio compoſitionis. & huius linguæ felicitas appareat. inſpicere eſt operæprecium.

λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτριμμα-τοσιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσσυφοφαττοπεριστεραλεκτρ-υονοπτοκεφαλλιοκιγκλοπελειολαγῳοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων.

Plautus aliquando conatus eſt. ſed infeliciter non ſuo ſed linguæ vitio vt in Perſa. Nugipolyloquides. Argentiextenebronides. & alia. ridicula illa quidem. ſed Grecorũ elegãtię. & vt ita dicã rotũditati imparia.

Pauca tamen non inſuauia ſunt. ſultis. ſodes. capſis. ſolitaurilia. vel ſuouitaurilia. vt quidam ſcribunt ſed male. ſi Quintiliano credimus.

Cum duo nomina componuntur ſpectare oportet vltimã prioris. in qua omne eſt artificiũ collocatũ.

Pauca à nominatiuo fiunt. vt νέα πόλις νεάπολις. σκια-μαχία. ἀγγελιαφόρος. Ἡρακλῆς. Ἡράκλειτος. ζηνώνης. tamen Ἡρόφιλος Ἡρόδοτος. Ἡρόδωρος à genitiuo.

Magna pars fit à genitiuo ſingulari. reſectis aliis literis ſic vt maneat ο. λῃστής. λῃστοῦ. λῃστοκλόνος. vt aduerb. ὁμοῦ ὁμόπιλος. ἡμέρα ἡμέρας ἡμερόκοιτος. οἶκος οἴκου οἰκοδόμος. ἀγὼν ἀγῶνος ἀγωνοθέτης.

Fœminina abſolutæ ſignificationis in ια. λόγος θεο-λογία νόμος αὐτονομία. ἕξις καχεξία. Quidam male compoſuit χειρονόγνωσις pro χειρογνωσία. Falluntur qui Aeglogas ſcribunt & deducunt ex αἲξ & λόγος. αἰγλογή quod ne caprarius quidem diceret nam eſſet αἰγολογία. Scribi debet ἐκλογή. quod è Theocriti Idylliis ſelegerit quædam imitanda.

In vno interponitur καί. καλοκάγαθος. καλοκαγαθία. in altero θεός. ἀμοθεόσταλλος vt vnum legitur cum σύν. συγκα-λέγων. Sunt etiam ducta à numeris cum καί. ἑκκαιδεκά-

δωρος. ὁπλωκαιδεκέτης.

A genitiuo integro paucissima fiunt. ναῦς νεώς. & οἶκος. νεώσοικος. κύων κυνός & οὐρά. κυνόσουρα. οὐδέν, ὀς. & ὤρα. οὐδενόσωρα. Ιλ. θ. sic κυνόσωρα & διόσκουροι. siue διόσκουροι.

Dorienses in aliquibus mutant ο in ε. ἀνδροφόνος ἀνδρεφόνος. ἀγοτειβάνος ἀγετειβάνος. ἀνδροφόντης ἀνδρεφόντης. Αργοφόντης Αργεφόντης. cui poëtæ addito ι dicunt Αργειφόντης. Sic dixit Nicander ἀθερειγενής pro ἀθερογενής.

Poëtæ cum multæ breues coëunt. mutant ο in η. θηκτόκος. λαμπαδηφόρος. θαλαμηπόλος. στεφανηφόρος. θανατηφόρος. σταχυηλόγος. θηηπόλος. μοιρηγενής. ἐλαφηβόλος. βοτρυηφόρος. διδυμητόκος. & Dor. διδυματόκος. πολλοστημοιρος. δαφνηφάγος. ὀλιγηπελίη. κακηπελίη.

Quibusdam additur σ. θεόσδοτος. θεοσεχθρεία. μογοστόκος. δικασπόλος. cadit etiam σ. θεσπέσιος. θέσκελος. θέσφατον. Aliis ι. ὁδοιπόρος. πυλοιγενής. ὁδοιδόκος. ὀροιτύπος. χολοιβόρος.

Quædam habent αι. Κλυταιμνήστρα. μεσαιπόλιος. ἀκραιφνής pro ἀκροφανής. alij ab ἀκεραιοφανής. Nicander χαλαίπους de Vulcano. Theocritus idyl. 15. μαλακαίποδες pro μαλακόποδες.

Attici in suis nominibus retinent ω. λεώς λεώ. λεωφόρος. νεωκόρος. λαγωβόλον. λεωργός λεωργός. Aeschyl. Quod fit etiam in quinta contractorum. κρέας. κρέατος κρέως. κρεωνομία. γηρωβοσκός.

In compositis à γαῖα. αι in ε. α in ω. γεωλόφος. γεωμέτρης. γεωργός γεωργός. λεπτόγεως. aliquando tamen habent ειο. ἐπίγειος. μεσόγειος. legitur & γαιοδότης. quod analogiam sequitur. At γαιήοχος Neptuni epithetum. mutat ο in η. ὁ συνέχων τὴν γῆν. quod male & contra analogiam Didymus Ciceronis zoilus ducit à γαίω & ὄχος.

Simile superiorum est μετήορος poëticè. Atticè με-

πέωρος. ab ἀείρω.

Cum ſecunda pars incipit ab ε Atticè fit contractio in ου. λυκοῦργος. φυτοῦργος. κακοῦργος. Homerus Attici λυκόεργος. φυτόεργος. κακόεργος.

Sic οἰνοέχος οἰνοῦχος. σκηπτοέχος σκηπτοῦχος. κλειδοῦχος. πολιοῦχος. Aeſchylus dixit πολιοσσοῦχος ob metrum.

Ab ὁμοῦ non contrahuntur. ὁμοεθνής. non ὁμουθνής. Sic αὐτοετής. tamen αὐτουργός.

Sequente ει non contrahitur. ὁμοειδής. ἑτεροειδής. Homerus tamen dixit. θεουδής pro θεοειδής.

Cum ab α in ἄναξ. fit contractio in ω. χροάναξ χρώναξ. ἱμοάναξ ἱμώναξ. In aliis eliditur ο. ψυχόρπαξ. μητράδελφος. δήμαρχος.

In tertia nonnulla habent ι, ἀρχός ἀρχιτέκτων. ἀρχιληστής, ἀρχιμάγειρος, ἀμβολιεργός. ἐναντίβιος autem, pro ἐναντιόβιος, ſyncope, vt ζείδωρος, pro ζειόδωρος, à ζειά, non à ζωή.

Vt δρυτόμος pro δρυοτόμος, πολιοπόρθος πολίπορθος, συοφορβός συφορβός, vt μυοκτόνος.

Γυναικομανής γυναιμανής, σπερματολόγος σπερμολόγος, κραταιογύαλος κραταιγύαλος, αἱματοπότης αἱμοπότης, & trope αἱμπίτης. κελαινονεφής κελαινεφής.

Cōpoſita à κάλλος habēt ι, καλλίμαχος, καλλιάναξ, καλλιρόη.

Monoſyllaba in ους, amittunt σ, βουτόμον, βούγλωσσα, νουθέτησις. Et in αυς, ναυμαχία. legitur tamen in Ariſtophane χαοσσόβης à χαῦς. Sic ναοποιὸς à ναῦς.

Quædam priorem partem contrahunt, νεομηνία νουμηνία, Θεοκυδίδης Θουκυδίδης, θεοχαείλας θευχαείλας, θεόμορος θεύμορος, Θεοδόσιος Θευδόσιος in carmine. Κλεόνικος Κλεύνικος.

Quædam fiunt à datiuo, ξιφείσοφος, αἰγίβοτος, ὀξύπαστος, θερειλεχὴς, ὀρείαυλος, ὀρείχαλκος, ἐγχείμορος. ſequentibus

duabus consonantibus, ε cadit, ὀείζοφος, ἔξχιλυτος. tamẽ ὀείγανον, Ὀειβάτος, Ὀειγζύνης pro Ὀειγζύνης.

A plurali datiuo, ὀρεσίζοφος, ναυσίπορος, δακρυσίσακτος, ἐγχεσίμωρος. In quibus non geminatur σ nisi in illo, κρεασιφόρητος, Ιλ. θ. in fine geminatur, γυναικὶ δρέασι ποθεινοῖς Epicharmus, pro ἀνδρογυνοῖς.

Quædam habent in medio σι ex epenthesi, nec fiunt à datiuo, πυγισίμαλλος, Πρωτεσίλαος, ἀμφεσίβοια. pro πυγόμαλλος, Πρωτόλαος, ἀμφέβοια. ἀβσιπέτης, Hesiod. pro ἀεροπότητος. Ἀγεσίλαος pro Ἀγέλαος. ἑλκεσίπεπλος pro ἑλκέπεπλος.

At ἀβσίπους ab ἀβσω fut. Aeolico, cuius thema ἀείρω.

Nonnulla amittunt ι, ἐγχέσπαλος, ὀρεσκῷος, πλεσφόρος, ἑπτοβόλος.

Neutra quidem quintæ sæpenumerò integra cõponuntur, siue à nominatiuo, siue ab accusatiuo, δορυφόρος, μεγάθυμος, μελανδετος, ἡδυεπὴς, ὀξύστομος, πολυμαθὴς, μεγαθενὴς, ὀνομάκλυτος, γλυκύῤῥιζα, φωσφόρος, κερασφόρος, πυρφόρος.

Aliquando etiam à genitiuo, παντὸμισος, παντόμορφος, vt contra πάγκαλος, παγχάλεπος, & à plural. παντολέων.

Ab accusatiuo singulari perpauca, νουνεχὴς, ἀνδράποδον.

A plur. vnum reperi, ἄτη ἄτας, ἀτάσθαλος ἀτασθαλία.

Atque hoc quidem modo nomina componuntur.

Verba verò vel in præsenti, vel in aoristo, vel ĩ futuro.

Cum à præsenti, ferè prior pars exit in ε, φέρω, φερένικος, φερέοικος, φερέπονος, ἔχω ἐχενηΐς, τρέχω τρεχέδειπνος, μένω Μενέλαος, Μενεπτόλεμος, ἕλκω ἑλκεχίτων, ἄρχω ἀρχέκακος, ἐπιχαίρω ἐπιχαιρεκακία, ἄγω ἀγέλαος, ἀγελείη.

Pauca habent ι, τέρπω τερπικέραυνος, φυσῶ φυσίγναθος, χαλῶ χαλίφρων, οἰδέω Οἰδίπους, βλέπω βλεπιδαίμων.

Pauca etiam ο, λειποτάκτης, λειποψυχία, μελλόνυμφος.

Syncope fit aliquādo, μιαίνω μιαιφόνος, τανύω τανύφυλλος.

Raro additur σ, ne multæ breues cōueniāt, φερέσβιος. Ταλάω ω, ταλαίπωρος, ὁ τὸ πένθος τλῶν at τλάω Τληπόλεμος.

In secundo aoristo est ε, ἔδακον δακέθυμος. aliquando ι, ἔλαθον λαθίφθογγος. vt ὄψι ὀψιμαθής.

In futur. verò ι, πείθω πείσω Πεισίστρατος, δείσω δεισιδαίμων. σείσω σεισίχθων, ῥύω ῥυσίπολις, σώζω σωσίθεος, κρύψω κρυψίνοις, λύσω λυσιμελής, ὀλέσω ὠλεσίκαρπος, o in ω, ob metrum. legitur tamen ἀκερσεκόμης, à κέρσω Æolico.

Quæ fiunt à Circunflexis, aliquando longam vocalem vertunt in breuem. εὑρήσω εὑρεσιεπής. contra. δοκησίσοφος. ἀρνησίθεος. quæ longam retinent.

Quæ habent ι in penultima. sumunt ο. μίξω μιξόθηρος. μιξοβάρβαρος. βείθω βείσω βεισόμαχος.

Vnum etiam υ. δρύψω δρυψόπαις. Περσεφόνη. & περσέπολις videntur fieri à πέρσω.

Nonnulla secundam partem à futuro ducunt primæ & secundæ grauit. quæ exeunt in ψ. vel ξ. πείψω οἰκόπειψ. κλέψω βούκλεψ. νίψω χέρνιψ. βλέψω κατάβλεψ. πέξω καλλίπεξ ὀπίπεξ. Sic αἰγίλιψ. πος. à λείψω. extrito ε. Itaque miror quid Marullo in mentem venerit. vt pro crepidis carbatinis apud Catullum legeret crepidas cercolipas. Quod verbum ipse confinxit in eóque deceptus est. nam κερκώλιψ. πος. à λίπος duci non potest. Cuius etiā significatio Marullo repugnat cum fiat à λείψω. vt αἰγίλιψ. Quamobrem dum Politianum insectatur odio cæcus labitur. Athenæus hanc formam ducit à præt. pas. Sed significatio mihi hoc pati non videtur.

Cum pars posterior incipit à vocali, antecedens eliditur, φείδομαι φείδιππος, ῥίψω ῥίψασπις, ἔλιπον λίπανδρος, λε-

φαιμος.

Πέντε aliquando retinet ε, πεντεσύριγγος, πεντέκλινον, πεντέμηνος. aliquando vertit in α, πεντάκλινοι, πεντάμηνος, πενταέτης.

Ἓξ accipit α, ἑξάκλινον, ἑξαέτης, & ἑξέτης, ὀκτὼ, ὀκτώπους, & ὀκτάπους vſitatius, εἰκοσιστάδιον, & εἰκοσαστάδιον, εἰκοσάεδρος. ἑκατὸν accipit ντ, ἑκατόνταρχος, ἑκατοντάχειρ, Æolice ἑκατόγχειρ. Sic μυριόνταρχος, Aeſchylus.

Τριάκοντα & τεσσαράκοντα & ſimilia, cum ἔτος, contrahuntur in ου Attice, τριακονταέτης, τριακοντούτης, τεσσαρακοντούτης, ἑβδομηκοντούτης. Fœminina in τις.

Ὄπισθεν mutat ε in ο, ὀπισθόδομος, ὀπισθοφόρος.

Poſterior Pars compoſiti ſignificationem oſtẽdit.

Nam actiua fere fiunt à præt medio, vel nominib. quæ à medio præter. ducuntur, λέλογα ψευδολόγος, τέτοκα πρωτοτόκος, τέτυπα χαλκοτύπος, ἔσκαφα φυτοσκάφος.

Aliquando à præſenti, ποιῶ λογοποιὸς, κρίνω θεοκρίνης.

Quædam à tertia paſſiui præteriti, ſed in της. τέθειται νομοθέτης. ἀγωνοθέτης. δέδικται θεοδίκτης, κέκριται δικαιοκρίτης.

Quæ paſſiuam habent ſignificationem, ab eadem, ſed in ος, δέδοται θεόδοτος, πέπεμπται θεόπεμπτος, δεδίδακται αὐτοδίδακτος, θεοδίδακτος, κέκριται θεόκριτος, non qui iudicat Deos, ſed qui iudicatur à Diis. Itaque ipſe Theocritus quomodo ſuum nomen pro Paride Dearum iudice in Fiſtula accipiat, alij iudicent.

Aliquando à ſecundo aoriſto paſſ. in νος oxytonũ, ἐτράφην διοτραφής, ἐπάγην διπαγής, ἀλείφω ἠλίφην νεηλιφής.

Aliquando mutatur tonus, πρωτοτόκος act. πρωτότοκος paſſ. Sic λαοτρόφος λαότροφος, λυκοκτόνος λυκόκτονος, ξιφοκτόνος ξιφόκτονος.

A, Ευ, Δυς.

Maximum in compositione vsum præbent tres particulæ, α. ευ. δυς. prima priuat. aliquando etiam auget. secunda facilitatem & commoditatem tertia difficultatem atque incommoditatem declarat.

A In ος Communia.

Ἄλογος. ἄνομος. ἄφοβος. ἄκακος. ἄξυλος ὕλη. & ἀχανὲς πέλαγος. poëtica.

Mutatur in η. λέκτρον ἠλέκτρα. ἡ ἄγαμος. πέρας ἤπειρος. ἡ ἀπέρατος γῆ.

In ων. ἀπείρων. ἀναίμων.

Hîc obseruandum nomina in ικος. si accipiant α amittere ικο. λογικὸς ἄλογος. μουσικὸς ἄμουσος. τεχνικὸς ἄτεχνος. γραμματικὸς ἀγράμματος. αἰσθητικὸς ἀναίσθητος. ἁμαρτητικὸς ἀναμάρτητος. νοητικὸς ἀνόητος. καταληπτικὸς ἀκατάληπτος.

Itaque voces illæ Ciceronis 8. ad Atticum. ἀπολιτικώτατος & ἀστρατηγικώτατος. deprauatæ mihi esse videntur cùm analogiæ omnino repugnent. Nam ipsum Ciceronem hoc non vidisse dicere equidem non ausim. atque ἀστρατήγητος quidem dicitur. ἀπολίτικος verò. quod ego sciam. nemo Græcus dixit.

In ης & in ις communia.

Ἀηδής. ἀκλεής. ἀμαθής. ἀκαλαῤῥείτης. ἄχαρις. ἄπολις. ἄκικις

IN α.

Fœminina absoluta. λόγος ἀλογία. σοφὴ ἀσοφία. γνῶσις. ἀγνωσία, κατάληψις ἀκαταληψία, νοῦς ἄνοια, πρόνοια, αἰδὼς ἀναίδεια.

Quædam fiunt à secunda præter. perfect. passiui, λέλουσαι ἀλουσία, πεπαίδευσαι παίδευσις, ἀπαιδευσία. Quidam ἀπαίδεια finxit à παιδεία: quod à Græca analogia abhorret.

Et

Et à tertia, ἤλπισται ἀνελπιστία, non ab ἐλπὶς, μέμνηται ἀμνηστία addito σ, non à μνήμη, ᾔσχυνται ἀναισχυντία, non ab αἰσχύνη.

Quæ fiunt à verbis, sæpe in οσυνη, ἀφραίνω ἀφροσύνη, ἀγνωμονέω ἀγνωμοσύνη. vt simplicia βρίθω βριθοσύνη.

A, sequente vocali fere assumit ν, ἄνανδρος, ἀναίματος, ἄνιπτος, ἀνόνητος, ἀνέλπιστος. poëtæ aliquando addunt alterum α, ἀνάελπτος ἀναέξοδος. Hom. vtrunque addidit, ἀνάποινον, pro ἄποινον.

Aliquando nihil ἄοκνος, ἄοικος, ἄθειστος, ἄοζος.

Obseruaui præterea nullum verbum cum α priuante, exire in ευω vel ευομαι, præter ἀγονύομαι, quo Cicero vtitur ad Atticum, è veteribus verò, quod sciam, nemo. Itaque mihi suspectum videtur.

Ευ.

Non aliter quàm α præponitur, εὔθυμος, εὔβοτος, εὔλυτος, εὐκλεής. εὐρεής, εὔελπις.

Fœm absoluta ια, εὐθυμία, εὐψυχία, εὔνοια, εὐμάθεια.

In οσυνη paucissima, εὐφροσύνη, εὐγνωμοσύνη.

Poëtæ sæpe metri causa diphthongum diuidunt εὔξοος ἐΰξοος, εὔζωνος ἐΰζωνος, εὔδμητος ἐΰδμητος, εὐφρονέων ἐϋφρονέων.

Geminant etiam sequentem consonantem, vt syllaba longa fiat, εὐμελίης ἐϋμμελίης, εὐραφὴς ἐϋρραφὴς, εὔροος ἐΰρροος, εὔσελμος ἐΰσσελμος.

Aliquando vertunt ε in η, εὔκομος ἠΰκομος, εὐγένειος ἠϋγένειος. vt εὖτε ἠΰτε.

Δυς.

Præponitur quomodo ευ, δύσκολος, δύστροπος, δυσχερὴς, δύσπεις, δύσελπις, δύσερως. Propriis, δύσπαρις.

Sed aptissime Verbalibus. δύσκριτος δυσεφίκτος. δυ-

ἀπαρακολούθητος. δυσθεώρητος.

Fœm. absoluta in ια. δυσφορεία δυσκρασία. δύσνοια. δυσαρεστοκεία. Sed iam redeamus ad o micron.

Attici vt docet Athenæus aliquando vertunt α in ο. μαλάχη μολόχη. ἄσταφις ὄσταφις. πάρδαλις πόρδαλις. ἀστακὸς ὀστακός.

Aeolij. πταρμὸς πτόρμος. στρατὸς στρότος. θρασέος θρόσεος. σταλεὶς στολείς. τ in π. ἄνω ὄνω. ἀνέληται ὀνέληται. ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν.

Latine δαμῶ domo. Punice Harag ὀργή. Talla tollo. Sarab sorbeo. Sic Iain οἶνος. Har ὄρος. Ialal ὀλολύζω. Carcon κρόκος crocum. μάρμαρος marmor.

E in ο in præterit. med. λέγω λέλογα. πείθω πέποιθα. λείπω λέλοιπα.

In deriuatione. τρέμω τρομέω. δέμω δομέω. δρέμω παλινδρομέω.

Latinè Pendo pondus pondero. τέρω torreo. σπένδω spondeo. nã veteres ἔσπενδον. cũ spondebãt. Tego toga.

Aeolij ω in ο. cum ex impar. parisyllaba faciunt. ζῶς ζῶτος. ζῶος ζώου. ἐξ ζῶον ἔντο. ἱδρώς. ἱδρῶτος. ἱδρῶτι. ἱδρῷ Ιλ. ρ. ab ἱδρός. alij apocopen malunt. ab ἱδρῶτι.

Sic ὤρα ὄρα. ὠπίλη ὀπίλλα. ἔσχωται ἐσόρεται.

Sic poëtæ. εὐρύχωρος εὐρύχορος. φυσίζωος φυσίζοος.

Homerus. ἴομεν. ἀγείρομεν. ζώσομεν. & alia permulta. pro ἴωμεν. ἀγείρωμεν. ζώσωμεν. Sed potest esse modi enallage. Sic πωτῶμαι πτηνός. πᾷ τὰς φρένας ἐκπέπτασαι;

Abundat initio. μοργνύω ὀμοργνύω. μόργνυμι & ὀμόργνυμι. Punicè Rae ὁρῶ.

O poëticè in secunda contractorum additur ante ω, ὁρῶ ὁρόω, ὁρόων, ἀντιόων, ὀκριόωντο, κρεμόω Ιλ. η. ἠγορόωντο, Herodot. ἀγόω Οδ. ε. imperatiuus pro ἀγῶ, ab ἀγάομαι, τρυ-

γόωεν, ἀὐχετοώλω, aliáque innumerabilia. poſt ω, δηωμθμή δηωομθμή. Dionyſ. φεὸν φεῶνας φεόοιας. Homer.

Semel obſeruaui additum ι, γελοίων & γελοίωντες, Odj. υ. pro ἐγέλων γελῶντες.

In nominibus rarius, αὐτόχωνος αὐτοχόωνος, φῶς φόως, θῶκος θόωκος, γάλως γάλω γαλόω, γάλων γαλόων, ἄθως ἄθω ἀθόω, τάλω ταλόω.

Semel ante ου, οὗ ὅου Ιλ. β. vt βοηθὸς βοηθόος. Sic βεβολήατο pro ἐβέβλητο, Ionice cum epentheſi.

Latini eodem modo μνάω, ex quo μνῶμαι & μέμνημαι moneo: vt u breue, Ηρακλῆς Hercules, Ἀσκληπιὸς Aeſculapius, Ἀλκμήνη Alcumena, Plaut.

Etruſce Caulis cauolo, Paulus pauolo.

Bœoti, vt docet Heraclitus, ο micron præponunt υ pſilo, ὕλη οὕλη, ὕδωρ οὕδωρ, cum tenui, ἐλήλυθα ἐλήλουθα. Aeoles itidem, θυγάτηρ θουγάτηρ.

In fine etiam additur poëtice, ſed raro, Μίνως Μίνω Μίνωο, ταλῶο, πεπῶο, Ανδρεγκῶο.

Ionum & Dorienſium more ε quibuſdam nominibus eximitur, Ἀκεσίλαος Ἀκεσίλας, Ἀναξίλαος Ἀναξίλας, Μενέλαος Μενέλας, Γπρέχλος Γπρέλας, Νικόλαος Νικόλας, Λαοδίκη Λαδίκη.

Latine πόος pus, γένος genus & gens. Virgil. Trita Meliſphylla, pro μελισσόφυλλα.

Aeolij ε pronominum genitiuus excludunt, ἐμοῦ, reſolutione ἐμέο, paragoge ἐμεόθεν ἐμέθεν, σοῦ σέο σεόθεν σέθεν, οὗ ἕο ἑόθεν ἕθεν.

Huius generis ſunt, ὕποπτε ὕπτε, ὕφθ' οὕτως ἐσήπε τεθηπότες. λωτεύοντα λωτεῦντα. quidam craſi ε λωτόεντα. ἀποφθίμενος ἀποφθίμνος.

Vt Latine μόρος mors, Denouo denuo, φράτωρ, ορος,

frater, fratris. nam ſignificatio non eſt aliena.

Attice οἴομαι οἶμαι, ᾠόμην ᾤμην, λούομαι λοῦμαι, ἐλούμην ἐλούμην, λουόμενος λούμενος. Non tamen ἀπολοῦμαι & ἀπολούμενος, quæ Athenæus & Lucianus in quibuſdam indoctis ſophiſtis exagitant. Sunt enim male ominata ab ἀπόλλυμαι.

Poëtice ἀολλέες, δῆεε & δῆες, Callim.

Sic ὑποβάλλειν ὑββάλλειν, ἠγνοήκαμεν ἀγνήκαμες Aeolice, θερειότατος θερείτατος, Aratus.

O à Latinis initio aliquando additur, πλάγιος obliquus, Etruſci denuò detrahunt, bieco.

Præciditur, ὄνομα nomen. ὄπιθε poſt, ὀρούω ruo, ὀδοὺς, ὀδόντος dens, ὄρεμνος ramus, ὀκέλλω cello.

Etruſce Officina fucina, Obſcurus ſcuro, ὄρυζα oryza riſo.

O in ι, κόνις cinis, ὄμβρος imber, πρόμος primus, ὃς is.

Π.

Poſt ν & μ, vt B pronunciantur vulgo, τὸν Παῦλον ton Baulon, πέμπω pembo.

Aeolij, vt docent grammatici, nonnunquam mutant μ in π, ὄμματα ὄππατα μετ' ἐμοῦ πετ' ἐμοῦ. in compoſ. πεδὰ, μετέρχομαι πεδέρχομαι, μετάρσιος πεδάρσιος, μεταιχμιος πεδαιχμιος, μετέωρος πεδοῦρος.

Aliquando τ in π, στολὴ σπολὴ, σταλεὶς σπολεὶς, τέτρατα πίσυρα, πέντε πέμπε, ex quo ἔχοι πεμπώβολα χερσί. στελλάμεναι σπελλάμεναι.

Cretenſes, στάδιον σπάδιον Sic τέσσαρες πίσυρες.

Sic Latine στάχυς ſpica. ταῶς pauo, χρὼς, χρωτὸς corpus.

Etruſce Extinguo ſpégo. cõtra σ in τ, σπουδὴ ſtudiũ.

Iidem Aeolij φ in π, ἀμφὶ ἀμπὶ ἀμπίσχεισα, ἀμφιέσαι ἀμπέσαι. Sic φανὸς πανὸς, ἔρεφις ἔραπυς rapum.

Latine φοινίκεος puniceus, φοῖνιξ Pœnus, φαινόλης pænula, ἀφύη apua, φοβῶ, ex quo φοβοῦμαι paueo, πορφύρα purpura, κεφαλὴ caput, γρῦπες gryphes, κάρφω carpo, σοφὸς ſapiens ſapio. φαῦλον pro vili, paulum paululum. φόρτος φορτίζω porto, φολὶς pellis. Punice Firdaus παράδεισος, Farſach παρασάγγης, fiſtaq πιστάκιον, Falu πῶλος pullus. Safir σάπφειρος ſapphirus, iasf ἴασπις. Haref ἁρπῶ ἁρπάζω rapio. Etruſce la raffa. z enim cadit, vt σταλάζω ſtillo. Fitha Syriace, πίθω

Etruſce σκέφω ſtroppio, φύστη paſta, φάγρος pagrus.

Aduerbia quædam interrogatiua amiſſo π, & ſumpto aſpirato fiunt relatiua, & denuò præfixo ο, priſtinam vim recipiunt. πότε; ὅτε, ὁπότε. ποῦ; οὗ, ὅπου. ποῖ; οἷ, ὅποι. πῆ, ᾗ ὅπῃ. πόθεν; ὅθεν, ὁπόθεν. πηνίκα; ἡνίκα, ὁπηνίκα. Aliquando ſunt enclitica, ποτέ. πού. ποί. πῄ. ποθέν.

Ad hanc formam dixit Aratus. ὁππῆμος. quod alij poëtæ ἦμος dicunt. itaque duriuſculum eſt.

Huc referri debent. πῶς; ὡς. ὅπως. ποῖος; οἷος. ὁποῖος. πόσος; ὅσος. ὁπόσος. πηλίκος; ἡλίκος. ὁπηλίκος. Aratus ὁποσταίη à ποσταῖος. quod perrarum eſt.

Quędam ο tantum accipiunt. πότερος ὁπότερος. ποσὸς ὁποσός. ποδαπὸς ὁποδαπός. Tametſi Latini ſuum Vter ex ὅτερος feciſſe videntur.

Π initio additur. σώχω πσώχω ψώχω.

Decidit. πήγανον ἤγανον. παλαιὸς ἀγαιός. Aeſchyl. Sic πλατὺς latus.

Hiſpani quidem hoc ſæpiſſime faciunt. Plenus lleno. Planus llano. Ploro lloro. πτῶμα tomo ruina Etruſc.

Aeolice geminatur & poëtice. ὅππως. ὅππῃ. ὁππότερος.

Latine Iuppiter. reppulit. repperit. Contra πάππας papa. hoc eſt pater.

Abundat. ὄπλω ὀπλίζω ὀπιπλίζω. ἥνιπαπε pro ἥνιπεν. ab ἐνίπτω. alij ab ἐνιπάπτω. eadem epenthesi.

Latine vertitur ſæpe in B. ἀπὸ ab. ὅπου vbi. πυῤῥὸς burrus. ex quo buio Etruſce. R. in I. vt Glarea ghiaia. Par paio. πυῤῥίας byrria. πόλεμος bellum. niſi eſt à Duellum.

Hiſpanice Mancipium mancebo. iuuenis. Epiſcopus obiſpo. Syriace Carpas κάρπασος carbaſus.

In Ph. τρόπαιον trophæum. ῥίπαια ὄρη. Riphæi montes. Βόσπορος Boſphorus. caput. Etruſce capo. Gallice *chef.* ca in che. vt Canis *chien.* non à κεφαλή.

Ρῶ.

Clarus & aſper eſt huius literæ ſonus. & balbis inimicus. qui in turturis gemitu exauditur. quæ idcirco Syris Tur. Latinis repetita ſyllaba dicitur turtur.

Attici mutant nonnunquam λ in ρ. κλίβανος κρίβανος. κεφαλαλγία κεφαλαργία. ἄγγελος etiam ἀγγέρος legitur in Heſychio.

Latine κανθήλιος cantherius. στλεγγὶς ſtrigilis, ἅλωα area, ἀγὼρ aquila Aeolice, κάγχαλος ganghero Etruſce.

Contra λείριον lilium, Hiſpanice lirio: & forte μύρια mille, ἕλμινς. Aeolice Ϝέλμινς vermis.

Etruſce Vlulare vrlare, Dactyli datteri, Luſciniola ruyſenor, *roßignol.*

Punice Thelith τρίτος tertius, Sarbala σαράβαρα.

Lobas loba Hiſpan. Etruſce robba, λῶπος λωποδυτεῖν robbare, Azul azurro cæruleus.

Iidem Attici σ poſt ρ in alterum ρ, ἄρσην ἄῤῥην, θαρσαλέος θαῤῥαλέος, θαρσὸς θαῤῥὸς, κόρση κόῤῥη.

Sic μυσωτὸς, (nam μυττωτὸς Atticum eſt) moretum quaſi moſetum, ἔσω ex quo ἔσομαι ero, κέλης celer, πράσον porrum, τύρσις turris. Syriace Heſba herba. Sic è Fu-

ſiis, Valeſiis, Furij, Valerij.

Aeolij etiam vt ſcribit Herod. ὅστις ὅπορ, ἵππος ἵππορ, μάρτυς μάρτυρ. Laconice ἀσκὸς ἀκκόρ, ἀδελφὸς ἀδελφόρ, quod mendoſe ſcribitur ἀδελφήρ. τὶς τὶρ, ὗς ὗρ.

Latine φόβος pauor, Labos Honos, labor honor, ἐντὸς inter intra.

P in deriuatis additur, σκῆπτρον ἀ σκήπτω, ὦπται ἔσοπτρον, κάτοπτρον, ἤροται ἄροτρον, ἰδίω ἱδρόω ἱδρὼς, λῃστὴς λῃστρικὸς, σπάνιος σπαρνὸς, ἐλῶ ἐλάσω ἐλαστρῶ, βοήσω βώσω, Ion. βωστρῶ, ἀκούω ἀκοὴ ἀκροῶ ἀκροῶμαι, καλῶ καλιστρῶ, λήθω λάθρα, μάττω μάκτρα. γωνιὰ, Laconice γωνιόρ.

Latine κορίαννον coriandrum, πύθω putreo, τλάω tolero, φλέγω flagro, πρόσω prorſum, ἔξωθεν extra.

Etruſce Balliſta baleſtra, Geniſta gineſtra, Anas, anatis anitra, Hinnio hinnitus annitrire, Gummi grõma, ἔγκαυστον inchioſtro, Cæleſtis color cileſtro, βῖκος bicchiere. Hiſpanice Stella eſtrella. Gallic. Calendariũ *calendrier*, Theſaurus *threſor*.

In compoſitione cum poſterior pars incipit à ρ, geminatur, πρόρριζος, ὑπόρρινος, βαθύρροος, ἄρρητος. Legitur tamen καλλιρόη, περιρέειν, & multa poëtica, in quib. non repetitur ρ, vt ἀμφίρυτος, ἄρηκτος. Sic in incrementis, ῥίπτω ἔρριπτον. excipiuntur compoſita ab εὖ, εὔρωστος.

Sic ὄ, ex ὄρεα, παραλὶξ παρεαλίη, ὀρὸς ὀρρὸς, βορέας βορρᾶς.

Aeolij ρ tranſponunt & geminant, ι mutato in ε, Πρίαμος Πέρραμος, κόπρια κόπερρα, ἀλλότριος ἀλλότερρος, ex quo alter, μέτριος μέτερρος, cum duobus tenuibus.

Latine Tera, poëtice terra. Serare, Etruſ. ſerrare.

In quibuſdam eliditur, αἰσχρὸς αἰσχίων αἴσχιστος, μακρὸς μηκίων μήκιστος, α in η. δρύφρακτοι δρύφακτοι.

Dorice σκῆπτρον σκᾶπτον, ex quo σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μι-

κρὸς μικκὸς, πρὸς περὶ περὶ ποτί. λέπαργος, ἀντὶ τοῦ λαπάργος, ὁ ὄνος. μαπέειν pro μαρπεῖν à μάρπτω, 2. aor. ἔμαρπον, infi. μαρπεῖν, μαπεῖν, Ionice μαπέειν. ἐμπεσεῖν. Dor ἔμπετεν.

Latine Cerebrum cerebellum, Scalprum ſcalpellū, ἄρθρον artus, λέκτρον lectus. Forte etiam ἀπὸ ρ at. μετρῶ metior, κέντρωνες centones. Punicè Zonar ζώνη zona.

Poëtæ etiam more Ionico tranſponunt ρ, κραπερὸς καρτερὸς, καρδία κραδίη, δίφρος δρίφος, βράδιστος βάρδιστος, ἀτραπητὸς ἀταρπητὸς, δραπὰ δαρπὰ, ὀφιόσαρπος ὀφιόσπερατος, πίταρτος πέτρατος.

In aoriſtis vt penultima corripiatur, ἔδαρκον ἔδρακον, ἔπαρθον ἔπραθον, ἔδαρθον ἔδραθον.

Sic ῥέζω ἔρδω, pro ἔρζω, ex quo ἔρξω pro ῥέξω. πεφαργμένος, ἐφάρξαντο, φαρκτὸν à φράσσω. poëtice vel Bœotice è quo farcio Latinum. κεκρύφαλον à κρύπτω & κεφαλή. quaſi κρυπτοκέφαλον. πρόσω πόρσω. & Attice πόρρω.

Sic variatur βάτραχος βρόταχος βύρθακος βόρταχος βρίταχος. Sic βραχία βαραχία. addito α νάρθηξ νάθραξ.

Latini in ſuis deriuatis R loco mutant. νεῦρον neruus. ἅρπαξ rapax. ἁρπάζω rapio. μορφὴ forma. καρκίνος cācer. granchio Etruſce. ἑκάτερος vterque. τέρην tener. ῥὶν. ῥινὸς naris. Καρχηδὼν quaſi Καρδηχὼν Carthago. παῦροι parui, pro pauci. κρέας caro. στορνύω ſterno. Περσεφόνη Proſerpina. κρίκος circus. ἀριστερὸς ſiniſter. κρίνω cerno. Nam qui iudicat cernere debet. ἔρση ros. ἀντικρὺ contra.

Punice Rauh. pl. aruah αὔρα aura. Mertha μέτρον. Balaur βήρυλλος beryllus. Vard ῥόδον. vel Aeolice βρόδον. Syriace Qerac ἄκρα arx. Etruſcę rocca. & Iaraq ὀχυρός.

Sic Sippor paſſer. Biqr virgo. Darag gradus Mccar mercor Ert tera Elmara mulier.

Anbar ambra Etruſce. Carmes cremeſi. Azraq

zorq Hiſpa zarco & garco guercio Guirnalda ghirlãda Rizeq richeza. παρωνυχία pannareccio vel patareccio Succidus ſuddicio & ſync ſozzo Bornos ſbernia. & bernuſſo. ἴασπις.δος. diaſpro.

Aliæ etiam literæ ſua ſede mouentur. λακύρυζα κελάρυζα. τήγανον ζάγηνον. ἀπειρέσιος ἀπερείσιος βάλσαμον βλάσαμον. Nican. ἔκπαγλος pro ἔκπλαγος. ἐκπαγλότατος pro ἐκπλαγώτατος. ab ἐκπλάγην. Ι.λ.α. στάρχαιον à σφάλλω. ὀθνεῖος à νόθος, λοιγὸς ab ὀλίγος σκάλοψ ἀσπάλαξ addito α, ἄοροι ὄαροι.

Sic Latine κῦδος decus, χιτὼν tunica à Qetan Punico, vel Syriaco Qituna. ταχὺ cito, αὐλὼν vallis, τὲ &, ποθῶ opto, μῶν num, vt Etruſce Interim mentre, νῆσσα anas, δηλέω ὦ lædo ψύλλα, Aeol. σπύλλα pulex ἄκυλος ilicis glãs, σίαλος ſaliua, σκέπτω σκοπῶ ſpecio, ſpeculor, ſpecto. σφῶ vos, vt νῶ nos. ἐμὸς meus, σφέτερος veſter, σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσι, vel à σφωΐτερος. σφάκελος faſcis faſciculus, κάχληξ calculus, φλέγω fulgeo, αὔτημα δὲ χρυσοῦ φλέγει, Pind. ἄρχω rego, ἄρχός rex regis, εἰλαπίνη epulum epulæ, εἰλαπινάζειν epulari. ſic δύναμαι δύναμις dominor dominatio. τείτος τέρτος Aeolice, & τρίτη τέρτα, ex quo tertius, ἔτι itẽ, παρὰ apud, Colurnus pro corulnus, ἧλικα Aeol. qualis.

Et forſitan μόνος omnis, nam ſignificatio non aliena eſt, & λοπὰς, δος patella. Punice Sene ἔνος annus, Azca ἀξινή. Simca Syriace, σῆμα, Soca coxa. ſic Caſt πήξον.

Etruſce Cumulus colmo, Palus, dis padule, λαγὼν gallone ſic coſi, hoc vel hocce cio, Illhic quello, Veſpertilio vipiſtrello, Agger aggerem argine, vt Spem ſpene, κικκάβη ciuecca, Etruſce ciuetta. Hiſpan. Miraculum milagro, Parabola palabra, Obliuio oluido, Periculum peligro. Syriace tabo, Etruſce botta bufo.

R Latine videtur verti in D, κηρυκεῖον, Dor. καρυκεῖον

caduceum, λαμπρὸς limpidus, contra Meridies pro medidies.

Etruſce Rarus rado, Quæro chiedo, πορφυρίτης porfido.

In L, βάκτρον baculus, ἀκυρὸς aquilo. Syriace Parur parolo, vel paiuolo, vt Latine Rarus rarulus dim. rallus, Ruber rubellum.

Etruſce Satur ſatollo, Peregrinus pellegrino. Hiſpanice Papyrus papel, Temperatus templado.

Σῖγμα, Dorice Σάν.

Huius literæ ſonus inſuauis ſemper eſt habitus, cũ tamen è conſonantibus nulla ſit crebrior. Itaque Euripidis verſiculus, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν, ab omnibus laceratur. Quidam etiam è veteribus vocauit σίγματα Εὐριπίδου. Pindarus oden ἄσιγμον edidiſſe fertur, & Poëta neſcio quis è tota Odyſſea exemiſſe omnia ſigmata.

Δ ob ſyncopen in σ, ἤδεμεν ἦσμεν Euripid. Hecuba ἠδείτην ἤστην Ariſtoph. Auibus. ἤδετε ἦστε Sophocl. Colchis. ἤδεσαν ἦσαν Eurip. Rheſo. ſic forte Latine παιδίον puſio.

Laconice θ in σ, θεὸς σιὸς, ex quo Σίβυλλα, οἱονεὶ θεοῦ βουλήτις, & σίσυφος quaſi θεόσοφος, & τὼ σιὼ, τὼ διοσκούρω Attice, Heſych. πόρ. θεῖος σεῖος, ἀγαθὸς ἀγασὸς, πιθάκνη πισάκνα, θαμινὰ σαμινὰ, θέρμοι σέρμοι, θεῖν σεῖν. Ionice βυθὸς βυσσὸς, ex quo ἄβυσσος. Syriace Athon aſina.

Etruſ. ἀριθμητικὴ ariſmetica, θεῖος zio, πάθος vel ἐμπάθεια pazia, θήκη zecca, vbi percutitur moneta. Hiſp. ἐρέβινθος garuanço. Syr. Pitha peza pezo, Thana zana & zaino, nam ea litera ſono ad S proximè accedit.

Dorienſes in primis plur. omnium modorum ν in ς, τύπτομες, λέγομες, ἕρπομες. Cretenſes τὼς ἧς, αἰὲν αἰὲς, μὴν μὶς, καλὼ καλὰς, σοφὼ σοφάς. Latine πλεῖον plus, πρὶν prius.

Aeolij in infin. inflexor. ν in ς, νοεῖν νόεις, φιλεῖν φίλεις, γελαῖν γέλαις, πιναῖν πίναις, ὑψοῦν ὕψοις.

In nomin. quintæ, δελφὶν δελφὶς, ῥὶν ῥὶς, μὴν μεὶς poëtice. Megarenses verũtt τ in ς, σὰ, σὰ id est τινὰ, vt σαμαὶ, pro τίνα μὴν, ex quo ἄσα & ἄσσα, Attice ἄττα, ἤγουν ἄττνα. ἄττα verò pro τινὰ vel ποτὲ, vt πηνίκ᾽ ἄττα. τῆπες, Doric. σπὲς, Aristoph. interpres. Cyprij σίβολε pro τί βούλει, Hesych.

Latine ὀστὸν os ossis, ῥητίνη resina, ἄρκτος vrsus extrito κ. Sic Tentus fartus, recentiores tensus farsus. Sic Merto, Pulto, merso, pulso.

In deriuatione, ἐνιαυτὸς ἐνιαύσιος, μίλητος μιλήσιος. Etrusce Sorptus, vt haustus sorso.

Z etiam in ς, Nam veteres dicebant, ζμίλη, ἴζμη, ζμαράγδος, ζμικρὸν, ζμῆγμα, ζμάραγδος, ζβέσαι, quæ nunc scribuntur cum ς, σκύρτα ζώρτα.

Punice Mezeg μίσγω, Zera sero.

Tarentini, hoc est Itali magnæ Græciæ, verba in ζω barytona per duo σσ pronunciant, σαλπίζω σαλπίσσω, λακτίζω λακτίσσω, φράζω φράσσω, quod Corinna Bœotice dixit φράττω, συρίζω συρίσσω, & Attice συρίττω.

Latine μύζω musso. Sic Plautus Atticissat, sicilicissat, ex ἀττικίζει, σικελίζει, vel σικελικίζει. Terent. πατρίζω patrisso, πιτίζω pitisso.

Aeolij ττ præeunte breui vocali vertunt in duo σσ, ἐμπίττω ἐμπίσσω, ὄττω ὄσσα, ex quo ὀσσόμενος Homero familiare, πέττω ex quo πέψω πέσσω, & Attice πέττω. non tamen τύπτω τύσσω, cum υ longum sit.

Huc referatur κόψιφος, κόσσυφος, & κόττυφος, π conuerso in ς. vt πταρνύω. ex quo πτάρνυμαι sternuo.

Σ initio additur plenioris soni gratia. φῶ φάζω σφάζω. μέρδω σμέρδω. μῶ σμῶ σμήχω. Sic μῦς σμὺς. μυδρὸς σμυ-

δρός. quæ è priscis auctoribus citat Hesychius.

Veteres Latini. vt docet Festus, dicebant stlites stlatum stlocum: quæ nunc dicimus. lites latum locum.

Latine χύτη scruta. ἀκίς. ἀκίδος sagitta. εἰ si. εἰμὶ sum. Hispanice vmbra sombra. Vmbella sombrero. Etrusce μανία smania.

Contra Ionice & Aeolice tollitur. σμίλαξ μίλαξ. σμικρὸς μικρός. σπύα πύα. σμυκλὴρ μυκλήρ. σμύραινα μύραινα muræna. σκεδάζω κεδάζω. σμάραγδος μάραγδος. poët. σφὶν φίν. ob metrum. Sic Σκάμανδρος Κάμανδρος. Sic Cyprij ἄγανα pro σαγλών.

Latine σφάλλω fallo. σμύρνα myrrha. σφενδόνη funda. ψηλαφῶ Aeolice σπαλαφῶ palpo. στέγω tego. διδάσκομαι disco. Sic è Casmilla. camillam facit Virgilius.

In medio additur. θέμις, θέμιτος, θέμιστος, θεμίστιος, θεμιστεύω. πρεσβύτατος, πρεσβύστατος. Nicand. Latine At ast. Cadit. μαστεύω ματεύω. ὄπιθεν. Ὀδυσεύς.

Lacones Argiui. Pamphylij. & Eretrienses ς eximere solent. pro quo aspiratum sufficiunt. μοῦσα μῶα. μουσικὴ μωικά. πᾶσα πᾶα. βοῦσα βοῦα. ποιῆσαι ποιῆαι. εὐσοί. εὐοῖ. quæ est bacchantium acclamatio. vnum in vsu cōmuni relictum est. σῦς ὗς sus.

Latini contrà aspiratum sæpe vertunt in S. ὑπὸ sub. ὑπὲρ super supra. ἓξ sex. ἑπτὰ septem. ἱδρὼς sudor. ἕδος sedes, ἑκυρὸς ἑκυρὰ, socer socrus, ὕλη sylua, ἡμι semi, ἅλς sal salum, ἕρπω serpo, ἅλλομαι salio salto, ἕρπυλλος serpyllum, οὗ sui, ἕ se. ὑάδες suculæ, Gellius.

Cretenses & Megarenses addunt in fine, οἴκαδε οἴκαδες, ἄγε ἄγες, φέρε φρὲς syncope.

Huc referri debent, χὲς, ἐπίσχες à σχέω. σπὲς, ἐνίσπες à σπέω, Imperatiui cum paragoge ς, vel à σχῆμι σπῆμι.

Aelius Dionysius duo addit, οἶδα οἶδας, ἦδα ἦδας. quæ quidem ipse nunquam me legisse memini.

Poëtice cōtra in fine aduerb. metri causa exteritur, πολλάκι, δηθάκι, πλειστάκι, τοσαυτάκι, χθεί, λικριφί, quæ omnia vsitate exeunt in ς. veteres Latini in versu elidebant s, Versibu' quos olim Fauni vatésque canebant.

Οὕτω sequente vocali accipit ς, οὕτως ἔχει. non tamē apud Iones. Herod. οὕτω δ' ἐπτίας. sic μέχρις, οὐ μέχρι τούτου. aliquando etiam ἄχρι & ἄχρις.

Aeolij è nominib. primæ parisyll. tollunt ς. ὁ Ἀρχύτας, ὁ Πυθαγόρας. ὁ Ὑβραγόρας. ὁ Ἀρχύτα. ὁ Πυθαγόρα. ὁ Ὑβραγόρα. cum tenui.

Sic in contractis è gen. & vocat ὁ Σωκράτης, τοῦ Σωκράτου. τοῦ Ἀριστοφάνου. ὦ Σώκρατε. ὦ Ἀριστόφανε. sic Latini Archyta. Pelia. Hermagora. Anchisa. Chærea Byrria. ò Sophocle, ò Aenea, ò Pericle.

Contra Græci Latinis in A masculinis addunt ς, Sylla ὁ Σύλλας, Catilina ὁ Κατιλίνας, Fimbria ὁ Φιμβρίας.

Dorienses dicunt ὁ pro ὅς. sic ὅτι pro ὅστις, Κλῦθι ἄναξ ὅτις ἐσσί, Od. ε.

In deriuatis aliquando desideratur, ἐγκαταγνωστὸς ἄγνωτος, ἀνέγνωτος dicitur etiam γνωστὸς, sed alia significatione ὠνηται ἀλυτός, διεξλυτός, ἔρασται ἐρατός, contra ἐραστής. σέσωσται ἄσωτος pro ἄσωστος, & τὸ ἐπίρ. cōtra τὸ σῶστρα.

In quibusdam abundat, ὤρχηται ὀρχηστής ὀρχήστρα, μέμνηται ἀμνηστία, κεχώρισται χωριστής, κέχρηται χρηστικός, χρηστήριον.

In medio geminatur Aeolice & poëticè metri causa post breuem vocalem, ὀπίσω ὀπίσσω, σείω ἔσσεια ἐσσεύοντο. ὅμισον ὅμισσον. ἐκάλισα ἐκάλεσσα. ἐγέλασα ἐτέλεσσα. ἵλασα νάσσα. ἱλασσάμενος. καλέσσαι. μέσον μέσσον. τόσον. ὅσσον. τοσοῦτον. ποσὶ ποσσίν. ἐσσείοντο. ἀποσσείω. θελξαντίνω. ἔσομαι ἔσσομαι. ὀπισ-

σίνηπυ. Ιλ.δ.

S à Latinis antiquis geminabatur. quoties media vocalium longarum.vel ſubiecta longis eſſet. cauſſæ. caſſus.diuiſſiones Quint.Cadit.ὑθαασός ὑθασός Syriace Buæ βύσσος byſſus. contrà πτισάνη ptiſana.

Σ Latine aliquando vertitur in C. πορκά porca. Etr.prace. Varro à Porriciendo συὼ cum con. συμφέρω confero.βάρις barca.quaſi barſa.

Syriace Siphra cifra,Auza oca anſer.Gallice simus *camus*, sorba cormes, B in M, vt *Samedy* ſabbatidies. salzana, & ſalſitia ſalſiccia Etruſ. Mauruſia marocco.

Vt in G, βλαισός valgus pro valſus. Punice Caſſer ſcacciare, vel ſtiacciare frangere.

Laconice quidem dicitur ἀκιώρ pro ἀσπός, ς in κ, & in fine ρ.

Ταῦ.

Poſt ν vulgo pronunciatur vt D, τὸν τόνον ton donon, ἀντλῶ andlo.

Attici ς ob ſoni inſuauitatem vertunt in τ, quod tamen faciendum cum iudicio,ne in iudicium vocemur à Luciano,γλῶσσα γλῶττα, πέσσαρα πέτταρα, σήμερον τήμερον, φυλάσσω φυλάττω.

Θάλαττα,πίττα.ματτιλία,θεττλαλία,& alia multa,potius Bœotica ſunt, quàm Attica.

Ante alterum τ more vetuſto, ἐσία ἐττία, ἔστησαν ἔττακαν,Heſych.

Dorienſes etiam, ſed parcius, σὺ τὺ tu, σὸς τὸς tuus, εἴκοσι εἴκατι viginti, εἰσὶν ἐντὶ ſunt, & Aeolice ὄντι,πέσσαρες πέτορες,πέσσαρα πέτορα,πέτορ' ἤβων.Bœoti ἴσω ἴττω. Latine ὡς vt, πόσα tot, μυρσίνη myrtus.

K in τ Dorice, κῦνος τλῦνος, ὄκ τῆς ἐττῶν.

Etruſce faſciculus faſtello, marculus martello, βόσκημα forte beſtia, κωφίλη τι ψίλη. ſic Schiauo ſchiacciare, Etruſce Iſtiauo iſtiacciare.

Initio Ionice & Dorice in articulis ſubiunct. abundare ſolet, præter ὅς, ἥ. οὗ τοῦ, ᾧ τῷ, ὃν τόν. ἡ, ἧς τῆς, τῇ, τήν. ὃ τὸ, τοῦ, τῷ, τό.

Sic ἅμα ταμά, ταμιὸς, ταμίζω. αὔσιον ταύσιον τηΰσιον Hom. τῆτες, τῷ ἔτει, vt Hiſpanice Ogano, Etruſce vguanno hoc anno.

Quædam aduerbia cum ἀνταποδοτικά ſunt, accipiũt τ, ὅτε, τότε, ἡνίκα τηνίκα, ἕως τέως, ἦμος τῆμος & τημοῦτος, ὡς τώς, ὄφρα τόφρα.

Huc referatur, ὅσος τόσος & τοσοῦτος, οἷος τοῖος & τοιοῦτος, ἡλίκος τηλίκος & τηλικοῦτος.

Cyprij & veteres Attici τ interiicere ſolent nominibus & verbis, πόλις πτόλις, πόλεμος πτόλεμος, πόρθος πτόρθος, δύω δύπτω, δρύω δρύπτω, ex quo δρύπταινα. κλέπω, quo veteres Latini vſi ſunt, κλέπτω. ſic κύπτω, κόπτω, τύπτω, pro κύπω, κόπω, τύπω. πέκω pecto. ſic identidem, pro idem.

Hoc modo tria illa nomina in obliquis accipiunt, τ, νὺξ νυκτὸς, ἄναξ ἄνακτος, ex quo ἀνακτόρειον. γάλαξ, vel vſitate γάλα γάλακτος. ſic Latine à Lino linteus. Macedones pro ἐραννύσι, dicunt ἀδραντῆσιν, Heſych.

Cadit aliquando, τήγανον ἤγανον Ionic. ἄρκτος ἄρκος, πέρτις πέρις Lycophr. Zezes πόρρις. πέταυρα πέταυρος. ſic Latine πτέρνα perna, τέττα tata.

Geminatur Aeolice & poëtice, ὅτι ὅττι, poëtice ὅττι. Latini poëtæ, littus, rettulit, quottidie, littera.

Etruſce Batuo batto, μάταιος matto, ματαιότης matteza, Verutum verretta, Brutus brutto.

T Latine in B, λίτρα libra, τέρετρον terebra, τρίβω tri-

bus, vnde tribuo.

Forte etiam in R, χατίω careo, vt Patricida parricida, πέρτις πόρτις.

Additur in fine à Latinis, τρέμει tremit, βρέμει fremit. Punice Au aut.

Υ ψιλόν. Aeolice ὖμ.

Pronunciandum vt V Gallicum, vel vt qui nidorē naribus auide hauriunt, quod Ariſtophanes vno verſiculo feſtiuiſſimè imitatus eſt in Pluto.

ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ ὖ.

Latini quidem in V fere vertunt, φῦκος fucus, fruges à φρύγω, Priſcianus, τρυτάνη trutina, κόλυμβος columbus, μύλλος mullus, κυρτὸς curtus, τύρβη turba, βότρυς botrus, μύτιλος mutilus. λύω luo, ῥύτη ruta, ὕδος, Aeolice ὖδος, ex quo vdus, σπῆλυγξ, γγος ſpelunca.

I in υ raro, πελτάλεια τρυφάλεια, ἀμφικτιὼν ἀμφικτυών. Syriace Celiſa κέλυφος.

A etiam raro, πίσσαρες πίσυρες, σάρκες σύρκες Aeolice. vt γλάφω γλύφω. Latine ἀγκύλος vncus.

Punice faza φύλα, Taf. Etruſce tuffo, τυρβῶ turbor, τύρβος perturbatio. ſic Labor lubricus, Calco conculco, Salto exulto.

Aeolij ο ſæpe mutāt in υ, ὄνομα ὄνυμα, ὀνυμαίνω. quod in compoſitis fit communiter, ἐπώνυμος, ὁμώνυμος καλινδοῦμαι κυλινδοῦμαι, ἀσσότερον ἀσσύτερον, ἀγορὰ ἄγυρις, ὅμοιος ὕμοιος, ὀμφαλὸς ὕμφαλος vmbilicus, μόγις μύγις. Euſtath. addit ὄπιος ὔπιος, & communiter ὕπιος. τροφαλὶς τρυφαλὶς, ἄποθεν ἄπυθεν, ἀπέσχοφον ἀπυσχόπτον, Heſych. Acheronte Acherunte veteres. Freto fretu Lucret.

Latine νομάδες Numidæ, βολβὸς bulbus, vt in fine θεὸς Deus, δόλος dolus, ἄντρον antrum. Quidam πολύχροος

pulcher,

pulcher, Πολυξένη Pulyxena veteres.

ω in υ aliquãdo. χελώνη χελυώνη. ἀμύμων. ἠγρίω ἄμωμος.

Υ Aeolice & Ionice facit epenthesin sed tenui spiritu. ἔκηλος εὔκηλος. ὄρος οὖρος. ὅλος οὖλος. εὖνις ab εἷς. ἑνός. ἄρηκτος αὔρηκτος. ταλαύρινος à τάλας & ῥίν. ἰαχεῖν ἰαυχεῖν. φάσκω φαύσκω & cum ρ φραύσκω ex quo πιφαύσκω. γηθέω Dor. γαθέω gaudeo. ἀρύω haurio. κάπηλος caupo. nis. ι in N. καπηλεύω cauponor. Syriace Thama θαυμάζω. Thema θαῦμα.

Poëtice ἀχέων ἀχεύων. ἀτὰρ αὐτάρ. ἐδέησεν ἐδεύησεν Οδ. ι. δέομαι δεύομαι ἐπιδὴς ἐπιδευής.

Cretenses. ἔα εὖα ἔασον εὔασον ἄελλαι αὔελλαι. αὔιδετος. ab α & εἴδω ἀόρατος. Huius generis sunt. ναὸς ναυός. ἀὼς αὔως. ἀὴρ αὐήρ.

Verbis in εω & αω Dorienses veteres addunt υ. βυσσοδομέω βυσσοδομεύω. ἀμφιπολέω ἀμφιπολεύω. ζητέω ζητεύω. ἡνιοχέω ἡνιοχεύω. οἰνοχοέω οἰνοχοεύω. ψάω ψαύω. χράω χραύω. ἐλάω ἐλαύω. & epenthesi ἐλαύνω.

Cretenses multis detracto λ addunt υ. ἀλκυὼν αὐκυών. ἀλκὴ αὐκά. ἄλσος αὖσος. θέλγεσθαι θεύγεσθαι sic forte Toral. Etrusce touaglia. nam R & L inter se cognata Gallice Alter *autre*. sic poëtæ exempto γ. sufficiunt υ. ἀγαυὸς ἀγαυός. ἀΐαχος αὐίαχος. Sic καυάξαις Hesiod. pro κατάξαις à κατάγνυμι detracto τ.

Iones o micro sæpe addunt υ. κόρος κοῦρος. ὄρος οὖρος. ὀρεὺς οὐρεύς. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο pro ὀρέας. ὄα οὖα. νόσος νοῦσος. κολεὸς κουλεός. πολύς. πολύ. πουλύς. πουλύ. Πολυδάμας Πουλυδάμας. Ne mihi Pulydamas. sic Virg. Vpilio pro opilio vt si scriberetur ου. πολύπους. Attice πούλυπος. Ionice & Dorice πώλυπος. veluti Balbinum Polypus Agnæ. θουρὸς à θορῶ. ὀλοὸς poëtice οὐλοός. ὀλομένη οὐλομένη. ὄλυμπος

οὔλυμπος.

In quibusdam verbis deriuata facit. πλήθω πληθύω. ἵπω ἰπύω. & mutato ι in η. ἠπύω. Dorice ἀπύω.

Latine V sæpe accedit præsertim pro denso spiritu ἕσπερος vesper. ἐνετοὶ Veneti. ἐλία Velia. ἑστία Vesta. εἴλω voluo. vtrunque à Vale Punico.

sine denso. οἶνος vinum. κλεὶς. κλᾴξ Dorice. clauis ἐμῶ vomo. ἔμετος vomitus. ἰξὸς viscum. χόω cauo & vacuo. χία cauus. ἰταλὸς vitulus. & Italia λεῖος leuis αἰὼν æuum. εἴδω video. ἔαρ ἦρ ver. ἐαρινὸς ἠερινὸς vernus. ὕλω valeo ὕλεϊ τε καὶ μέγα χαῖρε. εἴκοσι. Dor. εἴκατι viginti. ᾠὸν ouum ὄϊς ouis. δῖος diuus. βιῶ viuo. βοῦς. βοὸς bos bouis. κόραξ coruus ἶνινὸς vena. ἴς ἰνὸς vis. ἄορνος Auernus. λοέω vel λούω lauo ὠνὴ venum. ex quo veneo & vendo ἐσθὴς vestis. κεραὸς ceruus ἐλαία & ἐλάα oliua ἐννέα nouem. Δᾶος Dauus. λαιὸς læuus. σκαιὸς scæuola. πρόγονος priuignus. νέος nouus. ἴον viola. pro via. νικῶ vinco. metath. ἀῦτης Aeol. ventus.

sed hæc omnia melius ex digamma Aeolico intelligi possunt. de quo in Accentibus dicemus.

syriace ghera litigare. contendere. Etrusce gara & guerra. ghisa latus. modus guisa. gastar guastada. phiala ὦκα auaccio.

In compositis à πυ. poëtice υ aliquando cadit. ἀελλόπυς ἀέλλοπις. ἄρτιπος. δίπον. τρίπον. τέτραπον.

sic αὖλαξ. κος. ὦλξ. κος. βαθῦναν ὦλκα διὰ φρενὸς καρπούμενος. Aeschylus ex quo ὀλκίζω.

Latine παῦρον parum. παῦρόν περ parumper.

Cretenses pro ἄρκευθος ἄρκυτος. εἰ γὰρ οὖν. pro εἴθε. ἄγαρον. Bœoti οὐ πίθομαι ὀπίσομαι. Hesych.

Latine υ aliquando in α. κύων. κυνὸς canis. μυδάω ma-

deo. κυψέλη capſa capſula. γένυς gena. τρύπανον trapano Etruſce κύλιξ. κος calix, λύγος laqueus. Hiſpanice ſuccutere ſacudir.

In O, νὺξ nox, μύλη mola.

In E, ῥυμὸς remus, ῥυμουλκῶ remulco.

In œ, λάγυνον lagœna. vt δύο, poëtice δοιοί.

Duo υυ in vnum contrahuntur, ταχὺ & ὑποπτικὸς, ταχύποπτος, Ariſtotel.

Φῖ.

Craſſius & quaſi ſpumoſius pronunciandum quàm F Latinum. Quod in Fundani nomine à Græculo teſte pronunciato, qui tamen Romanus videri volebat, animaduertit ac deriſit Cicero, vt oſtendit Quintilianus.

Pœni etiam retinent hanc pronunciationem, Fone φόνος, Fene φένω, hoc eſt φονεύω.

Β aliquando in φ, ἀμφιλαφής, pro ἀμφιλαβής, σχέφω σχέφω, βρέμω fremo, βασκαίνω faſcino, βάσκανος faſcinator.

Punice Gibben κυφὸς gibbus, Barra foras. Etruſc. Sibilus zufolo, Bubulcus bifolco. ſic à Bubone buffone, vt σκώπτω ἀπὸ τῶν σκώπων.

Contra φ in B, σφὶν ſibi, φρύγες Bruges apud priſcos.

Æolice θ abit in φ, θλίβω φλίβω, ex quo φλίψεται Hom. θῆρες φῆρες, φηρσὶν ὀρεσκῴοισι. Latine feræ. Atticæ θλαν φλαν. ſic ψαθυρὸς, ψαφαρός.

Latine θύρα foris fores, θύω fio, ex quo ſuffio, θυμιαν fumare & fumus.

Iidem Æolij χ vertunt in φ, αὐχένα αὐφένα. Quod Hiſpani in multis Punicis verbis faciunt, quæ in ſuam linguam traduxerunt. Alchaiat alfaiate, ſarcinator.

Alchilel alfilel calamistrum, Alchorg alforias, hippopera.

Sic ex ἔχις factũ est ὄφις, ex ἰχὶς ὀσφὺς, κίψιχος κίψφος.

Latine φ in V consonantem, φύσκα vesica, ἰφὰς nix, niuis, σφῶ vos, quasi nisis, fos. Syriace Of auis. Contra Punice Neu νέφος nubes, Vag facies.

Pro φ ponitur aliquando aspiratio, φαύω αὔω. Vt Hispani pro F sæpissime addunt aspirationem, Harina, Harto, Hedor, Hermoso, Heruor, Hongo, Hormiga, Humo, Hurto, pro farina, fartus, fœtor, formosus, feruor, fungus, formica, fumus, furtũ sic φεῦ heu Latinis.

Φ in verbo φημὶ decidit, ἠμί. Aor. ἦν, ἦς, ἦ, pro ἔφην, ἔφης, ἔφη. Ex quo ἦν δ' ἐγὼ, & ἦ δ' ὅς, in dialogis vsitatissima.

Φ Latine in F, nam Ph Latini veteres ignorabant, φύλλον folium, φρύγες fruges Ennius ἔφυν, ἔφυς, ἔφυ, fui, fuisti, fuit. Atheneus Februarium, ἀπὸ τῶν καπυδαίων φόβων, quasi φοβερὸν, ducit.

XI.

Vulgo pronunciatur vt Ch Gallicum, quod existit in quibusdam verbis Etruscis, προχύτη prochyta Procida insula χῖος scio, τρίχες treccie. dicitur tamen σχίζα scheggia, vt si scriberetur sqeggia.

Ipse lenius pronunciandum existimo, vt octauam literam Hebræorum, quod veteres ostendunt in νάχος, ἀχιτόφελ, πάσχα, quæ in sua lingua scribuntur ea litera, quæ vocatur Heth, & duplicis aspirationis vim habet.

Quinetiam Lah est Græce λείχω, quod hac litera scribitur. & Helbana χαλβάνη, X in Ch. βραχίων brachiũ.

Latini χ in V consonantem, cuius sonus non mul-

tum dissidet ab F. (Nam Galli dicunt pro Seruo *serf*, pro Ceruo *cerf*.) βραχὺς breuis, μαλάχη malua, quasi brefis, malfa, qui pronunciandi mos Germanis familiaris est.

Χ initio aliquando decidit. χλιαρὸς λιαρὸς, χλιαίνομαι λιαίνομαι, vt χλαῖνα læna. & forsitan χαμαὶ humi, quasi chumi, ex quo humus, vt è χάζω fit ἄζω secundum Eustathium. Μέναιχμοι Menæhmi, Plauto. ὀχῶ, & Aeol. Fοχῶ veho. χάω ex quo χάος χάσμα, hio.

Χ aliquando in G. ἄγχω ango, χαλβάνη galbanum, ὄνυξ, ὄνυχος vnguis.

In C. σικχὸς siccus, ὄρχη orca, λόχος locus nam λόχος Homero locum insidiis accommodatum significat.

Cadit in medio, ἀράχνης araneus.

Ψῖ.

Aeolij soluunt in πσ, πέλοψ πέλοπς, κύκλωψ κύκλωπς, quos Latini imitantur.

Iidem initio literas transponunt, ψέλιον σπέλλιον, ψαλὶς σπάλι- spilla Etrusce. ψύλλα σπύλλα pulex.

Contra coalescit è πς. ὀπίσω. syncope. apocope. & trope αψ.

Sic σφὲ metathesi φσὲ & Dorice ψὲ. ex quo ipse. sa. sum.

Cadit initio ψάμαθος ἄμαθος.

Latine vertitur aliquando in bs. ὄψον obsonium. Ἄψυρτος Absyrtus. ἀψίνθιον absinthium.

Ω μέγα.

Quomodo esset pronunciādum. diximus in ο micro.

Fit Dorice ex οι ὁ ἐγώ. ὤ'γώ Theoc. Idyl. ι. ὁ ἔξω ξ. ὁ ἔπρος ὤ'προς τὸ ἔ δυμα. Attice θοὔδυμα. Dorice τὤνδυμα. sic Marci pueri. Publij pueri marcipores publipores. nam ο est u breue. è duobus οο. θερμοόδων θερμώδων.

Ionice & Dorice ex οα. βόαξ βῶξ. ὁ Ἄδωνις ὤδωνις. τὸ ἀμπέχονον τὠμπέχονον. τὸ ἄγαλμα τὤγαλμα. & τῷ ἀγάλματι τὠγάλματι. τοῦ Ἀπόλλωνος τὠπόλλωνος. Call. τὸ ἀπό. τὠπό. ὁ ἄνθρωπος ὤνθρωπος. ὁ ἄεισος ὤεισος Aeolice cum tenui. nã Ionice diceretur ὤεισος. vt ὁ ἄλλος ὦλλος. Latine coago cogo coagito cogito.

Iones etiam ex οη. βοήσω βώσω. νοήσω νώσω. ἐννοησάμενος ἐννωσάμενος. νοήθητι νώθητι. βοηθεῖν βωθεῖν. τὸ ἥμισυ τὤμισυ. ὀγδοήκοντα ὀγδώκοντα octoginta.

Sic è νη priuante particula & ὀδούς, νηοδὸς νωδός. νη & ὄνομα. νηόνυμος νώνυμος.

Poëtæ in circunflexis secundæ mutant α in ω. ἡβάω ἡβώω. εἶτ᾽ ὡς ἡβώοιμι. δράω δρώω. ζάω ζώω. μνοινάω μνοινώω.

Bœotice, vt docent grammatici. ἀρχόμενος ὠρχόμενος. ἄεισος ὤεισος. Latine ἀρῶ & ἀρῶμαι oro.

Punice Ba βῶ. ex quo βαίνω. Qittan cottone.

In grauitonis poëticevertitur ε in ω. & fiunt circunflexa secundæ. τρέπω τρωπάω ῶ. νέμω νωμάω ῶ. στρέφω στρωφάω ῶ. τρέχω τρωχάω ῶ.

Sic πλέω πλώω. sed grauitonum. & ῥέω secundum quosdam ῥώω.

H in ω propter sonum pleniorem. πτήσσω πτώσσω. ψήχω ψώχω. ῥήγνυμι ἔρρωγα. ῥωγαλέος ῥωχμός. συνοχέω συνώχηκα. συνωχηκώς. συνώχωκα. κυρτὼ ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. οἴχω οἰχήσω ᾤχηκα & ᾤχωκα. μεμβλήκε vel μεμόληκε μέμβλωκε, cũ epenthesi β. παρμέμβλωκεν Ιλ. δ. quidam addunt πέπλωκα, à πεδῶ πεπέδηκα, syncope & trope πέπλωκα.

Sic μαιήτης Ion. μαιώτης communiter, ἀρηγὸς ἀρωγός. Latine πρηνὴς pronus, ἰὴ io.

Attici in nominibus tertiæ mutant ο in ω, & α purũ in ε, λαὸς λεὼς, ναὸς νεὼς, κάλος κάλως. Non mutant tonũ

nisi in duobus, λαγὸς λαγῶς· ὄρφος ὀρφῶς. quidam addũt ταῶς. Athen. scribendum dicit λαγὼς ὀρφώς.

Sic δοτὴρ δωτὴρ, θεοὶ δωτῆρες ἐάων, πότης πώτης, πόμα πῶμα Nicander, ἔκπωμα communiter.

Poëtæ in verbis tertiæ contractorum mutant ο in ω, δόω δώω, δώομεν Ιλ. η. χόω χώω, σόω σώω, ex quo fit σώζω, vt μύω μύζω. Latini μόρα mora.

Dorienses ο in ω, ὅρος ὥρος, κόρος κῶρος, πολύπους πώλυπος, πολέομαι πωλέομαι, πωλεύμενοι Οδ. β. γόνατα γώνατα.

Huc pertinet δόμα δῶμα, Διόνυσος Διώνυσος.

Ionice δεῦρο δεύρω. Æolice ὄσα ὤσα, ὅμοιος ὤμοιος, vt supra ὕμοιος, vt alia sit natio.

Quædam in compositione ο mutant in ω, ὄνυξ πολυώνυξ, ὀξώνυξ. ὀρύσσω διώρυξ, κατώρυξ, τυμβωρύχος, φρεωρύχος, τοιχωρύχος, at τυμβορύχης, φρεορύχης, τοιχορύχης, quia sequitur syllaba positione longa. ὄνομα ἐπώνυμος, ἀνώνυμος, πολυώνυμος, secundum ο in υ. ὄρος ἀκρώρεια. ὀβολὸς τριώβολον. ὀβελὸς πεμπώβολον. ὄλλω ἀπώλεια, ὀξώλης. ὀμῶ ἀπώμοτος, ὀρκώμοτος, ἀντωμοσία, ὀφθαλμὸς ἐπώφθαλμον. στοὰ τετράστωον, στωϊκός. ὀδύνη ἐπώδυνος. ὄροφος διώροφος, τριώροφος, cum breuis syllaba antecedit, alioqui χρυσόροφος, ὑψόροφος, αὐτόροφος.

Sic ὄλεθρος ἀνώλεθρος, ἐπώλεθρος, at ψυχόλεθρος, ἀνθρωπόλεθρος. γηρωβοσκὸς, γηρωκόμος. sequentibus duabus consonantibus γηροκλόνος, γηροτρόφος. στόμα, diminut. στωμύλος.

Αυ Dorice in ω, αὖλαξ ὦλαξ, αὔλακα ὤλκα.

Ionice τραῦμα τρῶμα. Latine Plaustrum plostrum, Claudius Clodius, Punice Baucal βαύκαλις boccale, τραυλὸς, apud nos troglio, Claustrum chiostro, Audio odo.

Sic ου Ionice in ω, & Dorice, οὐ ὦ, γροῦ γῶ, βοοῦ βῶν,

βοιοὶ βωοὶ, σαόου σάω. Dorice οὐρανὸς ὠρανὸς, δοῦλος δῶλος, βουλὴ βωλά, λουτρὸν λωτρὸν, λουτροχόος λωτροχόος, μοῦσα μῶσα, λιποῦσα λιπῶσα, ἰδοῦσα ἰδῶσα, λαλοῦσα λαλῶσα. ſic δυόδεκα, metatheſi δουόδεκα δώδεκα.

Attici veteres aliquando ω interponunt, ἀφεῖκα ἀφέωκα, ἀφέωμαι. εἶθα εἴωθα & ἔωθα.

Ω ſyncope aliquando tollitur, ὀπίσωθεν ὄπισθεν, πρόσωθεν πρόσθεν, πρῴην πρὴν, & Dorice πρᾶν.

Et poëticè ἑκατέρωθεν ἑκάτερθεν, κυνώτερον κύντερον.

Latine κορώνη cornix, X additur vt μήτρα matrix, ἀλώπηξ vulpes. nã Æolice additur digamma, Fαλώπαξ.

Ω in v, φώρ, φωρὸς fur. Syriace Mot muto moueo.

De diphthongis.

E diphthongis duæ recte pronunciantur, αυ au, ευ eu, vt apud Latinos audio, Eurus.

Reliquæ perperam: nam vulgo inter αι & ε: ει, οι, η, ῃ, ι, υ, nullum diſcrimen exiſtit. Quod omnino abſurdũ eſt. Nos coniecturas & rationes noſtras natiuę pronũciationis quibus nitamur in medium proferemus. Dionyſius enim de his nihil omnino ſcribit, cum ſingulas literas diligenter ſit perſecutus.

Αι, Latine Æ.

Pronuncianda, vt ai raptim, vt qui eiulat. Theocrit. Id. τ. νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα καὶ πλέον αἲ αἴ. Quæ eſt vox eiulantis, atque eadem prima Αἴαντος ſyllaba, quam hyacinthi foliis inſculptam fuiſſe poëtæ fabulantur. Eſt præterea particula apud Pœnos male ominantis & minantis, Vai, Græcis οὐαὶ, Etruſcis guai.

Cum itaque ſoni naturales, vt lugentium, ridentium, ſuſpirantium nunquam varientur, quis non videat pronunciandum ai, quæ vox lamentationi aptiſ-

ſima eſt, à neminéque non agnoſcitur?

Quinetiam Καῖσαρ in vetuſtiſſimis Arabum libris ſcribitur Caiſar, atque hoc modo ab omnibus pronũciatur, vt Latine Αἴαξ Aiax, Μαῖα Maia Poſtremo Quintilian. docet Græcos αι ſemper pronunciare per a & i.

Hoc recepto, quod meo quidem iudicio infirmari non poteſt, facile erit in aliis rationem reperire. tametſi, πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι. Quod præſertim inuentis frugibus non humanum eſt, ſed ſuillum. Hæc tamen dicimus, non vt è vulgi ore hunc morem deprauatum extorqueamus (facilius enim Herculi clauam) ſed vt ingenioſis veram rationem, ſi poſſit fieri, oſtendamus.

Ει itaque, eſt ei cito expreſſum, θεῖος theios, εἶα eia.

Οι oi, vt hoi Hebræorum, οἴμοι oime Etruſ. Τροία Troia, biſyllabum vtrunque, vt Troïa gaza, triſyllabũ.

Ου vt ou Gallicum, οὗτος houtos

Omnes diphthongi aliqua interiectione exprimi poſſunt, αι ai eiulantis, αυ hau, ει hei, ευ heu, οι oi Etruſce, vt ου ou.

Fit ex αι. παῖς παῖς Sic apud Varr. Phaëton Phęton, ſed duriuſcule. errant qui putant à Virgil. æripedem pro aëripede ſcribi, cum expreſſerit χαλκόποδα.

Η Ionice & poëtice in fine nominum quorundam mutatur in αι, addito etiam α, νίκη νικαία, ἀγκή ἀγκαία, ἀχλή ἀχλαία, περονή περοναία, δίνη δίναια, φώκη φωκαία, σπλήνη σπληναία, καλάμη καλαμαία. vel η, ἀρχή ἀρχαίη, διαίτη διαιταίη, Ἀθήνη Ἀθηναίη, γαλήνη γαληναίη.

Æolice μιμνήσκω μιμναίσκω, θνήσκω θναίσκω, ἡμίονος αἰμίονος, Ἡσίοδος Αἰσίοδος, ναὶ ναί vt poëtice χρηστημῶ χραισμῶ.

Attici in verbis poëticis αι contrahunt in α, φαεινὰ

φαίνω, χείρω αἴρω, ἀεικίζω αἰκίζω. ſic Hom. ἀείρας αἴρας. ſic δάειρα δαῖρα.

Dorienſes in penultima verborum, ει in αι, φθείρω φθαίρω, κλείνω κλαίνω. Sic εἶκε αἶκα, εἶθε αἶθε, κύπειρον κύπαιρον. Cretes ὄνειρος ὄναιρος, ο in α. βλητὴ βλαιτὴ Laconice. Æoles φασὶ φαισί. Latini σκηνὴ ſcæna. ſic forte εἰκὼς æquus Latine, ex quo ἐπιείκεια æquitas.

Additur in hoc verbo, κραίνω κραιαίνω.

Cadit, αἰγυπιὸς γὺψ, γυπός. vt Etruſce, Æramen rame, Ærugo ruggine.

Diuiditur propter metrum, δαῒς δάϊς. Latini aulai, aquai, terrai, frugiferai.

Eliditur, ὅσαι ἡμέραι ὁσημέραι, βούλομαι ἐγώ.

Fit Attice ex α articuli, & iota nominis, θαἰμάτια θαιμάτια.

Αι aliquando in E breue, ἔλαιον oleum, ἐλαία olea, βεβαιῶ voueo. & in I breue. βασκαίνω faſcino.

Αυ.

Fit ex αε, ἀέξω αὔξω. & ſoluitur, αὐσταλέος ἀϋσταλέος. εἵνεκεν ἀϋσταλέος, Οδ. τ. contra ἀΰω αὖεν Ιλ. λ. pro ἤϋε. mutatur aliquando α in η, γραῦς γρηῦς.

Ει.

Fit è duobus εε, vt Δημοσθένεες Δημοσθένεις, ποίεε ποίει.

Fœminina in η, Ionice producuntur aliquando in εια, Πηνελόπη Penelope, Πηνελόπεια Penelopea. κολώνη κολώνεια, ἐρήμη ἐρήμεια.

Æolij η in ει, Πηλεὺς Πείλευς, Νηρεὺς Νείρευς, πένης πένεις, paroxytona. Attici κηρύλος κείρυλος.

Bœoti, vt docet Heraclides, nunquam vtuntur η in ſua natura, ſed mutant in ει, τίθημι τίθειμι, κίρνημι κίρνειμι, ἵστημι ἵστειμι, ἠμὶ & ἦμι, εἰμὶ & εἶμι, τέθηκα τέθεικα. Quæ tria in

communem vſum peruenerunt. ἥρωες εἵρωες.

Priſci Attici οι in ει, δυοῖν δυεῖν Thucyd. ποῖος πεῖος, οἴκοι οἴκει, Euſt. In vno ευ in ει, ἠλεύθω εἰλέθυα, pro ἠλεύθυα.

Nomina compoſita ab ἦθος, κέρδος, παθεῖν, μαθεῖν, in penultima habent ει, cum tono in tertia à fine. Et eadē ι tantum cum acuto in penultima, ἀήθεια, ἀηθία, φιλοκέρδεια φιλοκερδία, εὐπάθεια εὐπαθία, εὐμάθεια εὐμαθία. & alia pauca, ὠφέλεια ὠφελία, εὐμάρεια εὐμαρία, εὐφυΐα εὐφύεια Alexis, εὐτυχία εὐτυχεία, Soph. In omnibus vſitatius eſt ι. vt ἀμαθία, οἰκωφελία, κοινωφελία cum ι tantum.

Quæ ducuntur à maſcu. in ης, vt pręcipit Theodorus, in εια proparoxytona, εὐγενὴς εὐγένεια, ἀσθενὴς ἀσθένεια.

Ionice autem cum iota paroxytona, εὐγενία, ἀσθενία.

Nomina quæ ducuntur à verbis in ευω, in penul. habent ει, δουλεύω δουλεία, πρεσβεύω πρεσβεία. excipiuntur προεδρεύω προεδρία προσεδρία, συμβουλεύω συμβουλία, παρθενεύω παρθενία, ἀσωτεύω ἀσωτία, ἡγεμονεύω ἡγεμονία, φιλανθρωπεύω φιλανθρωπία, quæ habent ι.

Quæ ducuntur à præſentibus, μήδω Μήδεια, θέρω θέρεια. Quæ veniunt à maſcul. in ηρ, σωτὴρ σώτειρα, πίηρ πίειρα, ἀνὴρ δηϊάνειρα.

Et quę exeunt in ρος proparoxytona verbalia, μάττω μάγειρος, πέττω πέπειρος. Poſſeſſiua ſimilia & poſſeſſiuorū, οἶκος οἰκεῖος, ἀνὴρ ἀνδρεῖος, θεὸς θεῖος, ἄνθρωπος ἀνθρώπειος, Ἀριστοτέλης ἀριστοτέλειος.

Aduerbia multa in ει deſinunt, cum antecedit pura vocalis, vel θ, λ, μ, ξ, χ, ψ, αὐτοβοεί, ἀμοχθεί, ἀσυλεί, πανδημεί, αὐτολεξεί, ἀμαχεί, αὐτοψεί. pręter ἀνυστί, πρεῖσί, ἀνωνυμί, cum ι. ſi alia litera præeat, ι. præter ἀθαμβεί, ἀκηρυκτεί, ἀνοικτεί, ἀσπουδί, πανθοινεί.

Attici aliquando εο contrahunt in ει, πλέον πλεῖν, δέον δεῖν.

Ει poëticè aliquando abundat, ξεῖνος ξένος, ᾔδη ᾔειδη, vel soluta diphthongo additur ε, ᾔδη ἤιδη, & ἠείδη.

Atticè in quibusdam verbis eliditur, ὀφείλω ὄφλω, ἐχείρω ἔχω, ἀγείρω ἄγω.

Diuiditur, εἴκω εἴσκω ἐΐσκω, ἐΐκτην dualis pro εἰκάτην.

Ionicè ε mutatur in η, ἀγγεῖον ἀγγήϊον, κλεῖς κληΐς.

Ει Latinè in I longum, Θάλεια Thalia, Δαρεῖος Darius, λείβω libo, δείκω dico. Nam nihil aliud est dicere, quàm ostendere animi sententiam.

Et veteres Latini I longum scribebant ei, vt capteiuei, puerei, mendacei. In E breue, πειρῶ vel πειρῶμαι perior ex quo experior.

In E longum, Ἀλεξάνδρεια, Alexandrea supplex. Hor.

Ευ.

Ου Aeolicè & Doricè in ευ, ποιούμενος ποιεύμενος, ἀκουόμενος ἀκευόμενος, δέκου δέκευ Ionicè, ἔρεβος ἐρέβους ἐρέβευς, ἐμοῦ ἐμεῦ, σοῦ σεῦ, οὗ εὗ, Ιλ. ω. ὅπου ὅπευ.

Ex εο fit θεὸς θεύς, θεὸν θεῦν, ἐκχέοντα ἐκχεῦντα, πλέονες πλεῦνες, πλέονος πλεῦνος, πλέον πλεῦν, ἀξιοῦμαι ἀξιεῦμαι, δικαιοῦμαι δικαιεῦμαι, ἐδικαίευ, ἐξανδραποδιεῦνται, Ionicè.

Ω in ευ Dor. ἠγάπων ἠγάπευν, sed rarò, ὁπλώμενος ὁπλεύμενος Theoc. θωύμενος θευύμενος Herod. Diuiditur, εὔς, ἐΰς παῖς Ἀγχίσαο, & ἠΰς ἠέος, & hyperthesi ἑῆος.

Vertitur aliquando in I breue, πεύκη picea.

Οι Latinè œ.

Contrahitur ex ο & ι, ὄϊς, φθόϊς, Atticè οἶς, φθοῖς. τὸ ἱμάτιον θοἰμάτιον. Et aliquando diuiditur, οἴω, ex quo οἴομαι, ὀΐω & ὀΐομαι, κοῖλον κόϊλον Aeolicè. χροία χροΐα Callim.

ῼ à Bœotis vertitur in οι, ἥρῳος ἡρόιος, αἰδῷος αἰδόιος, ἠῷος ἠόιος, πατρῷος πατρόιος, γελῷος γελόιος: quæ tamen Attici recipiunt. sic Latinè κωμῳδία comœdia, τραγῳδία

tragœdia.

Aeoles verò ει in οι conuertunt, ὄνειρος ὄνοιρος. Et ου in accusatiuo plur. τοὺς ἵππους τοῖς ἵπποις Sed potius videtur antiptosis. Et in infin. tertiæ contract. ὑψοῦν ὕψοις, χρυσοῦν χρύσοις, paroxytone Cretenses αὐτοῦ αὐτοῖ.

Syracusani mutant ω in aduerbiis in οι, ὁρμῶ ὁρμοῖ, ἔξω ἐξοῖ, ἐνταυτῷ ἐνταυτοῖ, & trope ἐνταυθοῖ.

Quæ ducuntur à nominib. in ος, habent sæpe οι inflexum, ἄλλος ἀλλοῖος, ὁμὸς ὁμοῖος, ἕτερος ἑτεροῖος, πᾶς, παντὸς παντοῖος.

Et quę à nominibus in ους, νοῦς εὔνοια, βοῦς εὔβοια, πλοῦς εὔπλοια.

Οι abundat semel apud Homerum in ἠοῖ datiuo, ἠώς, ἠόος ἠοῦς, ἠοῖ ἠοῖ, addito οι ἠοῖοι· πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, Ιλ. ς.

Ου.

Fit ex οε Attice, & οο, & εο, λοέω λούω, τὸ ἔργον τοὔργον, προέλεγον προὔλεγον. προέσῃ προὔσῃ. τὸ ὄνομα τοὔνομα. πιεόμην πιούμην.

Crasi ex οι υ. ἐμοὶ ὑποδεῶν ἐμοὐποδεῶν. αυ in ου. ἀπαυρήσας ἀπούρας syncope. Ιλ. α. vt Latine Claudo cludo. Causa excuso. accuso. Et ευ σπεύδω σπουδή.

Fit etiam crasi ex οι ε Aristoph. Vesp. ἔπειτα τούτοις τοῖς προβάτοισι μοὔδοκει. pro μοι ἐδόκει.

Cæteræ diphthongi mutatione factæ sunt. atque idcirco vocantur impropriæ.

ᾳ.

Fit ex αει in contractis. βοάει βοᾷ. Non tamen in infinitiuo. βοάειν βοᾶν, sed βοᾶν. κάειν κᾶν. Nam vt docent grammatici, ante ν nihil esse debet μὴ ἐκφωνούμενον. Tametsi Gaza vult diphth. in omnibus infin. βοᾷν. πινῷν,

διψῆν. præter ζῆν. In α autem. η. ω iota vocatur μὴ ἐκφωνούμενον. quòd non pronuncietur.

Poëtæ ἀείδω. oratores ᾄδω.

Aeolij verò iota non ſubſcribunt. ſed adſcribunt ſeparatim. βοαῖς. βοαῖ.

Poëtę δαΐδες. δαΐδων ὑπολαμπομενάων. oratores δᾷδες. ſic ἀΐσσω ᾄσσω. & Attice ᾄττω. ἀΐδης ᾅδης.

Fit craſi ex η αι. ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ. ἐν Ἰαθιοπίᾳ.

α Ionice in ηι. ἑᾴδιον. ῥηΐδιον. θρᾷξ θρῆιξ. θρήϊκες ἀκρόκομοι. Θρᾷσσα Θρήϊσσα. Threiſſa fatigat Harpalice. Virgili⁹.

Fit ex αι in incrementis. αἴρω. ἦρον. Non tamen ἦρκα. ἦρα. in quibus multi falluntur. Fiunt enim à futuro in quo non eſt ι. αἴρω. ἀρῶ. ἦρκα. ἦρα. Quod oſtendit participium ἄρας ἄραντος: alioqui rediret αι. vt αἰτῶ. ᾔτησα. αἰτήσας. quia etiam in futuro ſeruatur ι. αἰτήσω. ſic φαίνω. φανῶ. πέφηνα. ἔφηνα ſine iota.

Attici in tertia declinatione contract. ει in η. ἱππεῖς ἱππῆς. βασιλεῖς βασιλῆς.

Ex ηι. Νηρηΐδες Νηρῇδες. craſi. ηϊὼν ᾐών. Θρήϊσσα Θρῇσσα. Me nunc Threſſa Chloe regit. Horat.

Iones in datiu. plural. primæ & ſecundæ αι in η. quod diſerte Euſtathius & Zezes præcipiunt. λησταῖς λησῇσι. μούσαις μούσῃσι. Quod Attici in aduerbiis receperunt. Θήβῃσι. Ἀθήνῃσι. pro ἐν Θήβαις. ἐν Ἀθήναις.

Homerus hoc facit ſuauitatis cauſa. κραιαίνω. κραιανῶ. κραίηνον. imper. κρήηνον. Ιλ. α. κρήηνον. Οδ. υ. à κραίνω. Sic καίω. ἔκηον. Οδ. ι. μαίων μήων. μαιονία μηονίη.

Diuiditur aliquando poëtice. κληδὼν κληϊδών.

Priſcianus ait ει ab Aeolibus in η verti. Δημοσθένει Δημοσθένη. εἶπον ἦπον. Vt ab Atticis. vel Ionibus. μεῖον μῆον.

πλεῖον πλῆον. quod nunquam memini me legiſſe.

ῳ.

Fit ex αοι. βοάοιμι βοῷμι. ἀοιδὴ ᾠδή. ἀοιδὸς ᾠδός. & ex αι. καὶ οἱ ος κῷνος. καὶ ὁ χῷ.

Et ex οι α Ionice. οἱ ἄνθρωποι ὤνθρωποι. & Dor. ex οι αι οἱ αἰπόλοι ᾡπόλοι.

Ex ω οι ἐγὼ οἶμαι ἐγῷμαι. ἐγὼ οἶδα ἐγῷδα. Attice.

Ex ωϊ. ἡρωΐναι ἡρῷναι Ariſtoph. Ἡρωΐδης Ἡρῴδης. ὑπερώϊον ὑπερῷον. λωΐον λῷον. πατρωΐον πατρῷον.

In incrementis verborum ex οι οἰκτείρω ᾤκτειρον.

Homerus aliquando reſoluit. πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. Ιλ. θ. pro ᾤγνυντο ab οἴγνυμι. ſic ὤϊξε. Ιλ. ω. pro ᾦξε vel ἔῳξε.

Attice ex οι. κλοιὸς κλῳός.

Aeolij in datiu. eximunt ι. τῷ σοφῷ τῶ σοφῶ. vt grammatici tradunt.

Ηυ.

Reperitur fere tantum in incrementis. εὔχομαι ηὐχόμην. εὕδω ηὗδον.

Contrahitur Dorice ex αι ευ. καὶ εὖ. κηὖ Theocr. κηὖ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι. & ex η ευ. ἐὰν δὲ μὴ εὕρω. Ariſtophan. pro μὴ εὕρω.

υι.

Nunquam ſcribitur niſi ſequente vocali. ídque ferme in penultima μυῖα. ὄργυια.

Proprie in partic. fœm. actiui & medij paracimeni. πεφυῖα πεπηγυῖα.

In verbis raro. ὀπυίω. ὤπυιον. Cæteris temporibus caret. & errant qui ea formant. vt Gaza qui format ζευγνύμην. Cũ. vt diximus ante conſonantẽ nõ ſcribatur.

Pronunciatur vt ui in Cui monoſyllabo. vt docet Terentianus.

Ωυ. ου.

Propria est Ionum, qui ο αυ contrahunt in ωυ, ὁ αὐτός, ὡυτός, τὸ αὐτὸ τὠυτό, quod fit quoties duæ voces coëunt. Cum vnum est verbum, diuiditur, vt Eustathius docet, θαυμάσιος θωυμάσιος, ἑαυτοῦ ἑωυτῶ.

De Syllabis quibusdam.

Syllabæ quædam sic aliis particulis affiguntur, vt nunquam separatę cernantur. De quibus pauca dicere, vt earum vis intelligatur, à re nō erit, credo, alienū.

Quædam sunt, quæ initio affixæ significationem augēt & insigniorē faciunt, idque tantū apud poëtas. Ερι, ἐρίηρες, ἐρίδουπος, ἐριστάφυλος. Αρι, ἀρίδηλος, ἀρίγνωτος, ἀριδείκετος. Ζα, ζάπλουτος, ζαχρειής, ζαμβρής. Βρι, βριήπυος, βρίαρχος, βριαρέως. Δα, δαφοινός, à φόνος. Βου, βουγάιος, βούπεινα, βούλιμος, βούπαις. Αγα, ἀγακλυτός, Αγαμέμνων, ἀγάζηλος, ἀγακλεής ab ἄγαν, vt ἀγαν ιφος. Ιππο apud medicos, ἱπποσέλινον, ἱππομάραθον, ἱππολάπαθον.

Duæ negant, νε, νη.

Νέποδες, νηχοι οἱ ἄποδες ἰχθύες, vt Latine nefandus, nefastus. neuter, nequeo. νήποινος, à ποινὴ, νήπλεκτος à πλέκω, νηπενθὲς, à πένθος.

Contrahitur sequente vocali, νη & ὄνομα, νώνυμος, νη & ὀδοὺς, νωδός. νε & ἀριθμὸς, νήριθμος, νε ἐσθίω, νῆστις, νε ἄνεμος νηνεμος· νηνεμία. νε ἔλεος νηλής: vt Latine ne volo nolo ne vllus nullus ne homo nemo. cadit aspiratio. vt pręhibeo præbeo. Sic νε ἁμαρτῶ. νημερτής. ἀκεστός. νήκεστος.

Lacones vtuntur in suis compositis particula ἄδα ab ἄδην. quæ auget. αὔερ ἀδαύερ. αὖον ἄδδαυον. ἆσαι. id est ἔβλαψαι. ἄδασαι.

In fine φι, vel φιν.

Frequens apud poëtas ad explendum metrum. idque

que in omnibus ferè casibus. ὀδὸς ἑτέρηφι. pro ἑτέρα. Hesiod. Ergis. ἀπὸ νευρῆφιν. νευρῆς. Ιλ. θ. ἐπ' ἐσχαρόφιν. ἐσχάρα. Οδ. ε. ἐς εὔνηφι. εὔνην. Hesiod. Erg. οὐρανίαφι φίλη. ὦ οὐρανία. πρὸς κοτυληδονόφιν. κοτυληδόσι. Οδ. ε. παρ' αὐτόφι. αὐταῖς. Ιλ. ν. ἐκ ποντόφιν. πόντου. Οδ. ω. ἐπ' ἰκριόφιν, ἰκρίῳ. Οδ. γ. ἀπ' ὀστεόφιν, ὀστέων. Οδ. ξ. δακρυόφιν, δακρύοις, Οδ. ε. ὀστεόφιν, ὀστᾶ, accu. Οδ. π. ἐξ ἐρέβευσφιν, ἐρέβους. Οδ. ι. ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν, ὄρεσι. Οδ. τ. παρὰ ναῦφιν, νηῶν. Ιλ. μ. ἀμφὶ στήθεσφι, στήθη, Ιλ. β. Vrbanus.

Cum articulo, ἧφι βίηφι, ἤγουν τῇ αὐτοῦ βίᾳ, Ιλ. χ.

Pro pronomine, θύρηφι, ἤγουν ἔξω. Hipp. de Superf. θύρηφι τῶν αἰδοίων, ἤγουν ἔξω.

Δε, Σε, Ζε.

Hæ tres syllabæ in fine additæ aduerbia ad locum significant, οἴκαδε, μέγαράδε.

Poëtę quidem accusatiuis addunt, οὐρανόνδε, ἀγορήνδε, ὄλυμπόνδε, οἶκόνδε, τέλοσδε: semel genitiuo, ἄϊδόσδε, vt semel pronom. ὑμέτερόνδε, Ιλ. χ. ἤγουν δῶμα. ἐκεῖσε, πόσε, ἑτέρωσε, ἄλλοσε, Θήβαζε, Ἀθήναζε, χαμᾶζε, ἔραζε.

Θεν motum è loco.

Ἀθήνηθεν, Θήβηθεν, οἴκοθεν, ἔνθεν, πόθεν, ὁπόθεν, ἐνθένδε etiã. nam simplex est ἔνθεν. βοτάνηθεν, ἀγρόθεν, ἀπὸ κρῆθεν Hesiod. ἤγουν, τῆς κεφαλῆς, ἐξ οὐρανόθεν, ἀπ' οὐρανόθεν. poëtice abundat præpositio.

Θα.

Ab Æoliis paragogicè additur secundis personis verborum, Præsens ποθορῆσθα, Theocr. χρὴ χρῆσθα, Laconice. διδοῖσθα, Ιλ. τ. Imperfect. ἦς ἦσθα. Perfectum οἶδα, οἶδας, οἴδασθα, sync. οἶσθα. Plusquam perfect. ᾔδησθα, Hom. Futur. εἶσθα, Οδ. τ. vel pręsens pro futuro. Opt. κλαίοισθα, Ιλ. ω. προφύγοισθα. Οδ. χ. Subiunct. σπένδῃσθα, Ιλ. λ.

Χι.

In fine raro abundat, ἧ, ἧχι, Doric. ᾇχι, vt ᾇχι λίχα μέγα σᾶμα, ἤγουν ὅπου τοῦ λίχου τὸ μέγα μνημεῖον.

Ναὶ, ναιχὶ, Thecd & Etym. Sic οὐ οὐχὶ Attice, Ionice οὐκί.

Δlω.

Aduerbia quædam, ἀεισίνδlω, ἀγχισίνδlω.

Δα.

Nomina ludorũ aduerbij forma, μυΐνδα, δραπετίνδα.

Θι.

Poëtæ imperatiuos etiam grauitonos aliquando terminant in θι, δείδω, medium preterit. δέδια, imper. δίδιε δέδιθι & δείδιθι. ἀνώγω, ἄνωγε ἄνωχθι, γ in χ, κράζω, κέκραγα, κέκραχε, κέκραχθι. Aliqui tamen à κεκράγηθι, ἀνώγηθι, syncope, ab ἀνώγημι, κεκράγημι. κλύε κλῦθι, δύε δῦθι, inflexa: quidam ducunt à κλῦμι, δῦμι. πίω, πίε πίεθι, & syncop. vel crasi potius πῖθι. A circunflex. πλέω, πλεῖθι Ionice, ζῶ, ζῆθι. vel à πλῆμι, ζῆμι.

Aduerbia quædam in loco exeunt in θι, οὐρανόθι, πόθι, αὐτόθι, & syncope αὖθι, ἐπίρωθι.

Syncope.

Quoniam verò ad syllabas syncope spectare videtur, de ea quoque hoc loco aliquid dicendum.

Hæc Ionibus & poëtis familiaris. πλέονες, Ion. πλέες. πλέονας πλέας, ὀρόδαμνος ὄραμνος, ἐξαίρετος, poëtice ἔξαιτος, μονώνυξ μώνυξ, κακόμορος κάμμορος, ὁμόπατρας ὄπατρας, ὁμοεστίας οἰεστίας, ὁμότειχας ὅτειχας, omnia cum tenui. ὁμογάστριος ὀγάστριος, ὁμόξυλον ὄξυλον, ἀμφιφορεὺς ἀμφορεύς. οἴμημα οἶμα, παχύτερον πάχετον. Cretes, αὐτὸς αὖς. Æoles, ἀνεμώνη ἀμώνα.

In verbis.

Ηλυθον ἦλθον, ἤλατο ἆλτο cum tenui. ὤρετο ὦρτο, δεδάηκα

δέδαα, vt ἕστηκα ἕσταα, βέβηκα βέβαα Ionice. μέμηκα μέμαα. Participia, δεδαώς, ῶτος. ἑσταώς, ῶτος. βεβαώς, ῶτος. μεμαώς, ῶτος. & ἑστώς, βεβώς, μεμώς. Fœm. ἑσταῦα, μεμαῦα, βεβαῦα. & ἑστῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. At γεγαώς & γεγώς, & γεγαῦα γεγῶσα non à γέγηκα, sed à γέγονα veteres ducunt, sublato ν, & verso ο in α. quidam à γέω, γεγένηκα γέγενα γέγαα. Laconice καταβῆθι καβάσι, θ in σ. πεπόνθατε πέποσθε, ἠρήκαμεν ἤρημεν, κατάκλασε impera. κάκλανε Βελλεροφόντην, ἐπέπλωσας ἐπέπλως, φθάρηθι φθάρθι, στερηθῆναι στέρθημεν Æol. ἔφασο φάο, ἄφεσο ἄφου, ὄπισω ἄψ, ἠπειλησάτην ἀπειλήτην, ἀγεξήσασθαι ἀγέξασθαι, ἐκιχησάτην κιχήτην, ἐβεβάεισαν βέβασαν, ἐμεμάεισαν μέμασαν, ἐμεμάειτε μέματε, ἑστήκεισαν ἕστασαν, ἀνάστητε ἄνασται, ἵστασο ἵστω Attice. ἀνήκαμεν ἄνημεν, δεδίαμεν δείδιμεν, φίλησαι φίλαι, εἰδηκὼς εἰδώς, ἐγρηγόρατε ἐγρήγορθε, κεντῆσαι κένσαι, ἐστεύετο στεῦτο. ἐργάσῃ, ἐξελάσῃ, σκεδάσῃ, ἐργᾷ, ἐξελᾷ, σκεδᾷ, Bœotice & Ionice, ἀνέκαθεν ἄνκαθεν.

Apocope.

Ἄλλοτε ἄλλο, ὅτε ὅ, κάρηνον κάρη, κρῖμνον κρῖ, δάκρυον δάκρυ, ἑάδιον ἑᾶ, βειαρὸν βεῖ, μεσονύκτιον μέσση, ἧλος ἧλ, Eustath. quæ omnia non flectuntur. δῶμα δῶ, βρίθιμον βρῖθι, γλαφυρὸν γλάφυ, παῦσαι παῦ, Dorice ex Ælio Dionysio. ἱδρῶτι ἱδρῶ, κατάβαθι κατάβα, ἀνάβαθι ἀνάβα, οὔταζε οὖτα, σάωζε σάω. Ἀπόλλωνα Ἀπόλλω, κυκεῶνα κυκεῶ.

DE ACCENTIBVS.

ΠΡΟΣΩΙΔΙΑ est, vt Grammatici docent, τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου, Tenor vocis eius, quæ literis exprimi potest. Decem numerantur, ὀξεῖα ´, βαρεῖα `, περισπωμένη ~, βραχεῖα, μακρὰ, ψιλὴ ᾿, δασεῖα ῾, ἀπόστροφος ᾿, ὑφὲν ‿, διαστολή, .

Tres toni acutus ´, grauis `, inflexus ~. Duo tempora, breue, longum. Duo spiritus, tenuis ᾿, densus ῾. Tres affectiones, apostrophus ᾿, hyphen ‿, diastole , .

Sed accentus legitimi omnino tres, qui etiam toni: alij ſeptem notulæ ſunt orthographiæ, nec accinũtur ſyllabis, vt toni.

Cur tres ſint, ratio naturalis oſtendit. Quot enim in corporibus phyſicis motionum genera ſunt: totidẽ ipſius humanæ vocis, quæ ſcilicet ad motum refertur, exiſtunt varietates.

Cum itaque corpora leuia ſurſum, grauia deorsũ verſum, mediocria in orbem agitentur: ipſa etiam vox vel acuta eſt, & quaſi leuis, quæ ſuperiora petit: vel grauis, quæ vergit deorſum: vel inter vtranque media, quæ neutram in partem inclinat. Sic fiunt tres toni, acutus, grauis, inflexus. Quinetiam ſi figuras propius inſpicias, hoc quod dico, intelliges. Acutus enim ab imo paulatim ſcandit ´, grauis à ſummo deſcendit `, inflexus vtrunque ſimul refert. Quòd ſi iaculum in ſublime mittas, motum ac figuram acuti imitaberis: id cum ad ſummum peruenit, paulatim in alteram partem delabitur, quod in graui cernis, ambo in ^, quo inflexus exprimitur.

Acutus itaque vocem tollit, grauis deprimit, ſuſtinet inflexus, & quaſi circumagit.

De his adeo multa præcipiunt grammatici, ídque tam perplexè atque obſcurè, vt præſtet vſu & exercitatione pleraque diſcere. Quædam tamen, quę generalia ſunt, eadémque facilia & neceſſaria, exponentur, ac primùm de acuto.

Veteres quidem Græci accentus pronunciabant, non ſcribebant. Quod ex Ariſtotelis Elenchis poteſt intelligi.

Acutus.

Sedes habet treis, vltimam, penultimam, & tertiã à fine. Nam ante tertiam quidem, nulla, quod ſciam, lingua præter Etruſcam, tonum collocat: vt Gallica in tertia à fine nunquam. In his enim verbis, séguitano, víſitano, séminano, desíderano, consíderano, in quarta à fine eſt acutus. In compoſitis etiam in quinta, & ſexta, portándoſenela, desíderanouici, séminanouici. Quidam vir doctiſſimus in octaua quoque id obſeruauit, séminanouiciſene, edíficanouiciſene.

Vltima acuitur ſæpe cum breuis eſt, ἀγαθὸς, πυκινὸς, καπυρὸς, θεός.

Penultima, cum vtraque breuis, λόγος· vel longa, ἥρως· aut prior breuis, γέλως.

Tertia à fine, cùm vltima breuis, ἄγγελος, δάκτυλος, ἥρωος· Ἀγαμέμνων Ἀγάμεμνον, Ἀπόλλων Ἄπολλον, Δημοσθένης Δημόσθενες.

Quæ ſi fuerit longa, in ſequentem transfertur, ἀγγέλου, δακτύλου, ἡρώων.

Attici tamen in ſuis nominibus, tametſi vltima lõga eſt, tonum non reuocant, Μενέλεως, εὔγεως, πόλεων· λέξεων. communi lingua acutus eſſet in penultima.

Αι & οι pro breui ſyllaba in fine accipiuntur, θάλασσαι, δίκελλαι, βούλομαι, τύπτεται, ἄγγελοι, δάκτυλοι, ἡμέρα, ἥμεραι.

Excipiantur contracta, Σαπφοῖ, Λητοῖ· & optatiui, ποιήσαι, φεύγοι· & aduerbiũ, οἴκοι. nam οἶκοι nomen eſt, vt ποιῆσαι infinitiuus. eadem in aliis analogia.

Qnintæ declinat. genitiui & datiui biſyllabi vltimã acuunt, χεὶρ, χειρὸς, χειρὶ, μὴν, μηνὸς, μηνί. participia tonũ non mouent, ὤν, ὄντος, θεὶς, θέντος.

Grauis.

Vltimam occupat, ſed poteſtate omnes ſyllabas quæ alio tono carent, atque ideo vocatur tonus ſyllabicus, γραμματικὸς, θεολόγὸς, μισάνθρωπὸς.

Ex hoc vocantur verba barytona, quæ in vltima grauem habent poteſtate, τύπτω, γράφω, λέγω.

Voces quæ ſeparatæ in fine habent acutum, in periodis accipiunt grauem, θεός, ἀγαθός, ἀγαθοῖς. θεὸς ἀγαθὸς τοῖς ἀγαθοῖς ἀγαπᾷ.

Niſi interueniat encliticum, θεός ἐστιν ἀγαθός· vel collocetur vox in fine periodi, ὁ μὲν καλὸς, ὁ δ' οὔ.

Excipitur etiam τίς, & τί interrogatiua, τίς ἔγραψε; τί πεποίηκεν;

Inflexus.

Fit ex acuto & graui, vt craſis in contractis, ποιέω ποιῶ, ἀληθέα ἀληθῆ, νόος νοῦς.

Nunquam ponitur niſi in ſyllaba natura longa, δῶρον, δῶμα, βοῦς, ῥοῦς. At ἑσταώς, ἑστώς, non ἑστῶς, quia ex graui qui eſt in στα, & acuto, non poteſt fieri inflexus.

Duas habet ſedes, vltimam, & penultimam. Cum vltima contrahitur, cuius penultima acutum habebat, ſemper inflectitur, βοάω βοῶ, χρυσόω χρυσῶ, εὐφυέος εὐφυοῦς, διπλόος διπλοῦς. excipiuntur acc. quartæ contract. Λητόα Λητώ, Διδόα Διδώ, non Λητῶ, Διδῶ. & dualia in ω, νόω νώ, ſic σφῶϊ, σφώ. Quòd ſi acutus ſit in tertia à fine, in ſequentem migrat, Δημοσθένεος Δημοσθένους, τελήρεα τελήρη.

Acutus in vltima breui mutatur in inflexum cum fit longa. θεός, θεοῦ, κριτής, κριτοῦ, ἀγαθός, ἀγαθοῦ. θεῷ, κριτῇ, ἀγαθῷ.

Accuſatiuus pluralis ſequitur tonum ſingularis,

θεὸν, θεοῖς· κριτὴν, κριταῖς· ἀγαθὸν, ἀγαθοῖς.

Genitiuus primæ & secundæ parisyl. semper inflectitur, σκύθης σκυθῶν, μοῦσα μουσῶν. excipitur in prima, χρήστων, ἐτησίων, χλουνῶν. & in secunda ἀφύων. & adiectiua, ῥόδιος ῥόδιαι ῥοδίων: præter ταχέων, μεγάλων, & cætera quæ fiunt à masculinis quintę. Et gen. plur. quintę bisyllabi, μῆνες μηνῶν, præter illa decem, παίτων, τρώων, δμώων, παίδων, φώτων, θώων, λάων, κράτων, δάδων, φώδων.

Omnia monosyllaba quæ fiunt ex apocope inflectuntur, δῶ, κρῖ. his adde ἱδρῶ, Ποσειδῶ, κυκεῶ.

In penultima ponitur cum est longa, & tonum habet sequente breui, δῆμος, κλῆρος, σῶμα, βῆμα, πρᾶγμα.

Αι & οι, in fine, vt diximus, pro breuibus accipiuntur, μοῦσαι, κλῆροι.

Ευ & ου in fine, ὦ βασιλεῦ, πανταχοῦ, ἰδοῦ verbum, ἰδοὺ aduerbium. Sic ἰού. Monosyllaba longa ex aphæresi, ἔφλω, ἔφης, ἔφη· φλῶ, φῆς, φῆ. ἔφυν, φυῶ, φῦς, φῦ. χρὴ à χρῆμι ex apocope. breuia sunt acuta, ἔβαν, βάν.

Inflexus penultimæ cum vltima fit longa, mutatur in acutum, μοῦσα μούσης, κλῆρος κλήρου. vel cum syllaba accedit, σῶμα σώματος, βῆμα βήματος.

In compositione trochaïca inflexum mutant in acutum, & in tertiam reuocant, δοῦλος εὔδουλος, δῆλος πρόδηλος, μοῦσα ἔμμουσος. Sic reuocant, μέτρον ἔμμετρον, ὥρα πρόωρος, θυμὸς εὔθυμος. Vt omnia quintæ barytona, χάρις εὔχαρις, πόλις εὔπολις, μῆτις πολύμητις· & secundæ, ἀγκὼν ἀγκάλαι, κνήμη εὔκνημις.

In verbis, οἶδα σύνοιδα, οἶσθα σύνοισθα, κεῖμαι πρόσκειμαι.

In aduerbiis, πάλαι πρόπαλαι. quę exeunt in ει composita cum α, ευ, δυς· λόγος ἄλογος, εὔλογος· κινητὸς ἀκίνητος, εὐκίνητος, δυσκίνητος. ἑκὼν ἀέκων, crasi ἄκων.

Propria ab appellatiuis tono differunt, χαροπὸς, Χάροπος proprium ἀθηναῖος, Αθηναῖος proprium.

Et quæ fiunt è participiis, ἀλεξάμενος ἀλεξαμενός, σωζόμενος σωζομενός, δεξαμένη δεξαμενή, εἰαμένη εἰαμενή, ἱστάμενος ἱσταμενός, ἀκεσάμενος ἀκεσαμενός. Χέσαις, Τρέσαις propria, à part. τρέσας, χέσας.

Quod fit significationis distinguendæ causa, βίος βιός, ἄγιος ἀγιός, πατροτόκος πατροτόκος, ἐνναέτης ἐνναετής, ἁρπαγή ἅρπαγη, κυρτὸς κύρτος.

Systole etiam accentũ retrahit, διχῆ δίχα, τειχῆ τεῖχα.

Poëtę aliquando ob metrum, ἡμῖν ἧμιν. Tria participia, ἴω ἰών, κίω κιών, ἔω ἐών, mihi duo priora videntur fieri ab aoristis, ἴον, ἔκιον, vt ἔτυπον τυπών.

Quædam inter flectendum mutant tonum, μία μιᾶς, μιᾷ μίαν, ἄγυια ἀγυιαί, Aristarchus. πλάταια πλαταιαί, παῖδε παιδοῖν, χέρε χεροῖν, ἄμφω ἀμφοῖν, δύο δυοῖν. sic μήτηρ μητέρος. θυγάτηρ θυγατέρος. γυνή γυναικός. pro μήτερος. θυγάτερος. vt ῥήτωρ ῥήτορος. adde ταχύτης ταχυτῆτος. δηϊότης δηϊοτῆτος.

In iis quæ metaplasmo mutata sunt. διχομήνῳ διχομήνι. μελικράτῳ μελίκρατι.

Et nomina quintæ quæ in genitiuo sunt bisyllaba. βοὸς βόα. Διὸς Δία. ἀνδρὸς ἄνδρα. sic θύγατρα ex syncope. & γυναῖκα.

In tribus secundis aoristis imperat. tonus mutatur. εἰπέ. ἐλθέ. εὑρέ pro εἶπε. ἔλθε. εὗρε. (vt φημί. εἰμί. pro φῆμι. εἶμι.)

In duobus secundum Atticos. λάβε & ἴδε communiter. Attice λαβέ. ἰδέ.

Nam Attici tonos aliquando mutant. μωρός μῶρος. πηρός πῆρος. ὅμοιος ὁμοῖος. τρόπαιον τροπαῖον. ἕτοιμος ἑτοῖμος. ἔρημος ἐρῆμος.

Sic βδέλυρος. πόνηρος. μόχθηρος contra analogiam dicunt. quæ acutum in fine poſtulat. Huius generis ſunt διέτης. τριέτης. πεντέτης.

Nomina in εια & οια veteres Attici producebant. ἀληθεία. ἱερεία. κωμῳδεία ἀγνοία. παρανοία. διανοία. Nunc habent α breue. & ob eam cauſam ſunt proparoxytona. ἄγνοια. ἀλήθεια.

In nominibus quartæ pariſyllab. & ſecundæ contractorum tonum acutum ponunt in tertia. cùm vltima eſt longa. πηνέλεως. πόλεως. ὄφεων. Hac ratione illud ſcribitur. δένδρεῳ ἐφεζόμενοι.

Præpoſitiones loco motæ ſæpe tonum remittunt in priorem ſyllabam. νεῶν ἄπ. τούτων πέρι. Παρνασὸν κάτα. ὕπο· ſic πάρα, ἔπι, ἔνι, μέτα. ſed hæc quatuor etiam pro verbis vſurpantur, πάρεστιν, ἔπεστιν, ἔνεστι, μέτεστι.

Διὰ & ἀνὰ nil mutant, ne ambigua ſint propter Δία & ἄνα, à Ζεὺς & ἄναξ.

Cum inter præpoſitionem & verbum vel nomen, ad quod refertur præpoſitio, alia particula incidit, nõ remittitut tonus, vt παρ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο. & ἐῆς ἀπὸ παιδὸς κελεύθου.

Dorienſes veteres aduerbia inflexa, in barytona mutant, καλῶς κάλως, σόφως, κόμψως.

Contra, παντῶς, οὑτῶς, αὐτοματῶς, παντᾶ, κρυφᾶ, ἁμᾶ, vt in his tribus, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν.

Nomina & participia pluralia proparoxytona faciunt barytona, φιλοσόφοι, ὀρνίθες, καλουμένοι.

Pro inflexo grauem ponunt in γυναίκες, χήρες, ἡγεμῶν χῆρες, νάες pro acuto, Πηλεὺς Πήλευς, Αχιλλεὺς Αχίλλευς.

Acutum è tertia à fine in ſecundam traducunt in aoriſtis, vt ἐστάσαν, ἐφάσαν, ἠύσαν, ἐδείραν, ἠλάβον, ἐφάγον.

Futura omnia inflectunt Dor. τυψῶ, λεξῶ, νοησῶ, δωσῶ.

Poëtæ ex inflexis acuta faciunt in datiu. plural. pron. ἡμῖν ἡμὶν, ὑμῖν ὑμὶν, ídque metri causa.

Æolij ex oxytonis barytona & proparoxytona faciunt, καλὸς κάλος, ὀξὺς ὄξυς· θυμὸς, λύκος, βωμὸς, βραδὺς. δυνατὸς δυνάτος, ἱρεὺς ἴρευς, πλαρμὸς πλόρμος, cum ο· ποταμὸς πόταμος. sic χρυσίον χρύσιον.

Quædam ab Æoliis accepta in communem vsum venerunt, πατὴρ ὦ πάτερ, δαὴρ ὦ δᾶερ, σωτὴρ ὦ σῶτερ, ἀνὴρ ὦ ἄνερ, εἴνατερ, θύγατερ, Δήμητερ, δέσποτα, μητίετα, ἀκάκητα, εὐρύοπα.

Inflexum etiam in acutum, οὗτος οὗτος, ὁρῶ ὄρω, cum tenui. In grauem, σφραγὶς, σφραγῖδα σφραγὶν, κνημῖδα κνημὶν.

Monosyllaba longa inflectunt, ῥῶξ, πλῶξ, ῥῶψ, χροῦς, χλῶ, Ζεῦς. quæ communiter sunt acuta.

Omnem dictionem, vt tradit Dionysius, supra vnā syllabam communiter oxytonam Æoles grauant, præter præpositiones & coniunctiones.

Voces omnes, quod ad tonos attinet, hæc nomina sortiuntur.

Acutus	ὀξύτονοι, θεός, σοφός, Acutus in vltima.
	παροξύτονον, λόγος, μόνος, Acutus in penultima.
	προπαροξύτονον, ἄγγελος, Acutus in tertia à fin.
Inflexus	περισπώμενον, νοῦς, πιῶ, Inflexus in vltima.
	προπερισπώμενον, κτῆνες, πίετε. Infl. in penul.
Grauis	βαρύτονον, τιμὴ, grauis in vltim. etiā potestate.
	λόγος, τύπτω sunt barytona, quasi λὸγὸς, τὺπτὼ.

Tempora.

Longum, breue. poëtis & metricis tantum vtilia ad spatia syllabarum declaranda.

Longa linea ponitur, cum anceps vocalis, & fere

breuis pro longa accipitur, δύστηνος χλαμύδοιο. ψι syllaba breuis est,sed pro longa ponitur.

Breuis repanda est, cum vna ex ancipitibus, quæ longa esse deberet,pro breui vsurpatur, ἆρες ἄρες βροτολοιγέ. quæ res poëtis magno est vsui.

Doriens. accus. plurales secundæ in ας corripiunt, μούσας, αὔρας, ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν ἠελήθη βῶκος ἀοιδάς.

Et part.in ας, πρᾶξας, νοήσας.

Contrà accus.quintæ producunt, Αἰάντᾶς, Τιτᾶνας.

Lat.in lógisvocalib.vtebãtur apicibus,palus,mal⁹.

Spiritus.

Duo,tenuis ᾿, densus ῾. ὦρος, ἧρα.

Initio omnes vocales & diphthongi alterutrum habent, ἄμμος ἅμμα, ἔθος ἕδος, ἰσεῖον ἱδρὼς, ἦτορ ἡδονὴ, ὄνος ὅλος, ὠμὸς ὥρα.

Υ semper densum , ὕδωρ, ὑπό. Æolicè semper tenuem,ὔδωρ,ὐπό. Ignorant enim prorsus densum spiritum Æolij. Densis respondet h, ἱλαρὸς hilarus, ἱλαρότης hilaritas.

Ρ initio semper densum,ῥοῦς,ῥαιβός.excipiuntur ἔῤῥος,ἐῤῥαιαὶ,ἔῤῥαιον,ob duorum ρ concursum.

In medio cum sunt duo ρρ,prius tenuem,posterius habet densum, ἄῤῥητος, ἔῤῥωσο.

Hoc quidem modo præcipit vulgus grammaticorum, sed nos áliter multo ex Athenæo & Eustathio obseruauimus.

Veteres itaq. in medio addebãt spiritus vocalibus.

Canon Athenæi.

Nomina quę exeunt in ος purum,vltimam tenuãt, πρᾶος, ὑός, κεῖος, λαὸς, κριὸς, πηός, γόος, ζωός. Sic λαγῶς, νεώς, λεώς, πινδάρεως.

Ταῶς Attice ex Tryphonis traditione cum denſo & inflexo, alij cum tenui malunt.

Euſtathius.

Compoſita differentiæ cauſa in medio ſpiritum mutant, Εὐαίμων, Φίλιππος, Μελάνιππος, Εὐρύαλος, Πάνορμος, Ἀσύαλος, Ἐνυώ, Ἐνυάλιος propria cum tenui. epitheta cum denſo, λιμὴν πάνορμος, ἀμφίαλος Ἰθάκη, ὕφαλος πέτρα, πάραλος πόλις, μελιηδὴς οἶνος.

Sic ἀέκων, ἐξέδρα exhedra, ταλαύρινος cum tenui, Ariſtarchus, Trypho cum denſo, ταλαόρινος. ἐξέσια cum dẽſo, Ariſtar. ἐξέσια cum tenui, Neoptolemus Parianus. In verbis etiam, ἐσήλατο.

Veteres Latini, vt tradit Cicero, conſonantibus nunquam addebant aſpirationem, ſed vocalibus tantum, etiam in medio, hinc Mihi, & Mehe pro me apud veteres tragicos, nihil, vehemens, prehendo.

Litera denſa aliquando, vt docet Euſtathius, in dẽſum ſpiritum abit. Denſę enim cum denſo ſcribebantur, χάζω ἅζω, ἔθος ἑταῖρος.

Monoſyllaba omnia quæ à vocali incipiunt, nec quidquam ſola ſignificant, tonũ nullum habent, ſed ſpiritu contenta ſunt, ὁ, ἡ, εἰς, ἐς, ἐκ, ἐξ, ἐν, εἰ, οὐ, οὐκ. in fine periodi dicitur οὔ, vt οὐδὲ κακῶν ἔξ. Sic ὡς. excipe ἦ, ὦ, ὤ. vt ὅ, ἥ, ὥς, quæ aliud ſignificant.

Digamma Æolicum.

Æolij denſum ſpiritum ignorant, vt illa docent, ἄμμες ὔμμες, quæ poëtæ ab Aeoliis acceperunt, ἅπτω, Aeolice ἄπτω apto, μεθαλλόμενος, Aeol. μετάλμενος.

Sed excogitarunt aliam notulam, quæ à figura vocatur digamma. fit enim è duobus Γ hoc modo, F. Ex ea Latini ſuum F effinxerunt, qui etiam pro V conſo-

nante, cum ſequebatur eademvocalis, eam ſcribebãt, SerFus, DaFus, CorFus. Quidam inuerſum ſcribũt Ⅎ.

Aeolij itaque ſcribunt Fοῖνος vinum, Fεσπέρα veſpera, Fελένα Helena, vel Belena, vt veteres Latini: qui etiã ſcribebant Fordeum, Fœdus. vt nunc hordeum ſcribitur & hœdus. Errat Heſych. qui multa ſcribit cum γ, quæ debent habere F digamma, vt ἰλλὸς γιλλὸς, ἰσχὺς γισχὺς, ἰσάναι γισάμεναι, hoc eſt εἰδέναι. οἶνος γοῖνος. cum ſcribi debeat Fίλλος, Fίσχυς, Fισάμεναι, Fοῖνος. Sic γῶ pro Fῶ, hoc eſt ἑαυτῷ· ἔαρ γέαρ, pro Fέαρ ver. ἤλυξον γέλυξον, pro Fέλυξον· ἱμάτια γέμματα, pro Fέμματα· ἔντερον γόντερον, pro Fέντερον, è quo venter. ἰξὸς Fίσκος viſcum.

In eodem verſatur errore cum ſcribit πέπλα, τενεκοιῶντι, hoc eſt ἑπλὰ, ἐνοικοῦσι, cum ratio poſtulet, Fεπλὰ, Fενοικοῦντι. Facilis enim eſt lapſus ob literarum ſimilitudinem.

Ad digamma pertinent ea quibus Latini addunt V conſonantem, de iis diximus in y pſilo, vt ἑσία Fεσία Veſta. ἐμῶ Fεμῶ vomo. ἴς Fὶς vis. Et in medio αἰὼν αἰFὼν æuum. ὄϊς ὄFις ouis. ἄορνος ἄFορνος Auernus. Quę ſcribendi ratio adhuc in vetuſtiſſimis codicibus viſitur, vt, χειμῶντι πῦρ τι δάFιον, ex Priſciano, dimetrum Iambicum, hoc eſt χειμῶντι πῦρ τι δήϊον.

Aliquando digamma pro tenui poni oſtendit verſus à Priſciano citatus, Αμμε δὴ Fειρήσαντο θεοὶ, τὶ δ᾽ ἄμμοσαν Fαιέν.

Lacones, Cretenſes, & Pamphylij pro digamma vtuntur β, ὠεὸν ὠβεὸν ouum, ἀέλιος βαβέλιος. de qua re dictum eſt ſuo loco.

Apoſtrophus.

Cum è duabus vocibus prior in breuem deſinit

vocalem, & ſequens à vocali incipit, ne fiat hiatus, vltima antecedẽtis tollitur, cuius index eſt apoſtroph⁹.

α, κατὰ αὐτὸν κατ' αὐτόν· ἀλλὰ ἐγὼ ἀλλ' ἐγώ.

ε, φέρε εἰπὲ φέρ' εἰπέ· βάσκε ἴθι βάσκ' ἴθι.

ι breue, ἐπὶ αὐτὸν ἐπ' αὐτόν. περὶ non amittit ι, περὶ αὐτόν. In datiuo apud poëtas raro, ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, Homer. καὶ θῆρ' ὀλοώτατον ἧψεν ὄλεθρον, Opp. apud oratores quidem nunquam.

ο, τοῦτο ἔχω τοῦτ' ἔχω.

υ nunquam, etiam breue.

αι, & οι breues tolluntur aliquando, βούλομαι ἐγὼ βούλομ' ἐγώ. οἴμοι ὡς οἴμ' ὡς. Veteres Latini neceſſ' eſt.

Tenues, vt diximus, cum ſequens habet denſum, migrant in aſpiratas, ἐπὶ ὅλον ἐφ' ὅλον· κατὰ ὃ καθ' ὅ.

Errat qui η elidi putat in illo, Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, Ιλ.β. non enim eſt pro ἐτράφη, ſed pro ἔτραφε, quod poëtis paſſiue ſignificat, vt ἐτράφη oratoribus. Callim. in Hymnis, ἔτραφες pro ἐτράφης.

Poëtice tollitur etiam prima ſequentis, ὦ ἀγαθὲ ὦ 'γαθέ· ἡ ἀγαθὴ ἡ 'γαθή· ἡ ἀρετὴ ἡ 'ρετή· ποῦ ἐστι ποῦ 'στι· μὴ ἐστι μὴ 'στι. μὴ ἐπιτάμνης μὴ 'πιτάμνης, Theoc. ὃ ἐγὼ ἔλεγον ὃ 'γὼ 'λεγον, Ariſtoph. ὦ ἔτα ὦ 'τᾶν, Dorice. Quod ſoli Etruſci imitãtur, lo 'ngegno, ſu'l, e'nſieme, pro lo ingegno, ſu il, & inſieme. Veteres Latini etiã conſonãtes tollũt, opu'ſt. Propter apoſtrophũ nõ ſcribitur inflexus, δεινὰ ἄθλα δειν' ἄθλα, χρηστὰ ἐδίδαξε, χρηστ' ἐδίδαξε. nõ δεῖν' ἄθλα, χρῆστ' ἐδίδαξε.

Cauendum ne facienda eliſione ambiguum aut ridiculum verbum oriatur. Itaque ridetur illud Epicharmi, ὁ Ζεύς μ' ἐκάλεσε Πέλοπι γ' ἔρανον ἑστιῶν, vt ſi γέρανον dixiſſet. exagitat etiam Ariſtophanes poëtam neſcioquem, qui dixerit, ἐκ τῶν κυμάτων αὖθις αὖ γαλῆν' ὁρῶ. Nã

intelligere ſpectator poteſt χαλῶ, quod abſurdam & ridiculam ſententiam facit.

Hyphen.

Duas voces quæ ſeiunctæ eſſe videntur, connectit, χειρίσοφος, ὁπωσοῦν, πασιμέλουσα. Latine, Poſt‿illa, Ante‿malorum.

Diaſtole

Contrà, quę coniuncta eſſe videntur, ne ambigua maneant, diuidit. ὅτι coniunctio, ὅ, τι nomen. τότε aduerbium, τό, τε articulus cum coniunctione.

De Encliticis.

Pauca etiam de Encliticis dicenda, quę ſuum tonũ remittunt in antecedentem vocem.

Ea ſunt τις, τινός, in nominibus infinitę ſignificationis, & που, πω, pro τινός, τινί. ποιός τις, ἀνδρός τινος, εἴπω, ἔγραψά τινα, ἤκουσά που, vel πυ poëtice. οὔ τινι, οἵ τινες.

In verbis εἰμί, & φημί in toto pręſenti.

Εστι principium orationis, aut ſequens οὐκ, ἀλλά, καί, ὡς, εἰ, τοῦτο, remittit tonum in priorem ſyllabam, ἔστι πόλις, οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἔστι, καὶ ἔστι, ὡς ἔστιν, εἰ ἔστι. Si ſequitur vocem paroxytonam biſyllabam, tonum non mutat, θύννα ἐστί, χέλως ἐστί. ſic cùm penultima inflectitur & vltima longa poſitione, φοῖνιξ ἐστίν.

In pronominibus, μου vel μευ, μοι, με, σοι, μιν, σφιν, σφε, σφωε, δώματά μου, εἰμοι, φιλεῖς με.

Σοῦ, σέο, σεῦ, σοί, σέ, οὗ, οἷ, ἕθεν, σφί, σφῶ, σφίσι, σφέας, enclitica ſunt cum abſolute dicuntur, & ad aliam perſonam non referuntur, alioqui non ſunt enclitica.

Σφῶ cum tertię perſonę eſt, eſt encliticum: cum ſecundę, non eſt encliticum.

Aliquando nihil mutandum, μέμνηταί μου recte:

ἕνεκά μου reprehenditur vt affectatum· melius ἕνεκα μοῦ, ἕνεκα σοῦ.

Sic διὰ σὲ, περὶ σοῦ, κατ' μὲ, ἢ μὲ, ἢ σέ. Nam prępositiones & coniunctiones disiunctiuę, tonum pronominum ad se non retrahunt.

Aduerbia infinitè accepta, ποθὲν, ποθὲ, ποθὶ, ποτὲ, πῶς, πῶ, πῆ, ποῦ· cum quęrunt non inclinantur.

Coniunctiones τὲ, γὲ, κὲ, κὲν, νὺ, πὲρ, θὴν, νὴν, τοῦ, ῥὰ, impletiuę particulę.

Συνεγκλιτικά dicuntur cum plures voces continenter sunt encliticę, ἤ νύ που σε δέος ἴσχει. νὺ in ἤ, ποῦ in νὺ, σὲ in ποῦ tonum remittit. sic οὔτοί πω, εἴ τί γε.

Hęc sunt quę de accentibus generatim prępici possunt. Cętera vsus & exercitatio docebit, quę nisi accedant, frustra etiam hęc leges. Nos iam ad orationem accedamus.

HELLENISMI PARTES orationis.

PARTES orationis veteribus erant tres, Nomen, Verbum, Coniunctio. Grammatici postea explicatius diuiserunt, separatis à nomine pronominibus & participiis: à coniunctione articulis, præpositionibus, & aduerbiis. Stoïci infinitiuos vocant nomina verborum, vt Pœni. Latini qui articulis carent, ne Græcis cederent, ab aduerbiis separarunt interiectiones.

Ex his partibus quinque inclinantur, Nomen, Verbum, Pronomen, Participium, Articulus. Tres reliquæ

liquæ nonvariãtur, Præpoſitio, Aduerbiũ, Coniũctio.

Caſus quinque, nominatiuus, genitiuus, datiuus, accuſatiuus, vocatiuus. ablatiui forma Græci carent, non vi, quæ genitiuo & aliquando datiuo refertur.

Numeri tres, ſingularis, dualis, pluralis. Dualivtendum, cum de duobus agitur, vel de iis quæ bina à natura procreantur, τὼ Αἴαντε, τὼ ὀφθαλμώ, τὼ πόδε. Hunc Attici crebro, Æolij nunquam vſurpant.

Poëtæ quidem duali vtũntur pro plurali, κρώξαντε, βοῶντε, Aratus, pro κρώξαντες, βοῶντες.

Neutra tres caſus, nominatiuum, accuſatiuum, vocatiuum, ſemper ſimiles habent in eodem numero: vt dualia omnia, quorum etiam genitiuus & datiuus pares. In plural. nominatiuus idem qui vocatiuus. Attici quidem ſemper vocatiuos ſimiles rectis faciunt.

De Articulis.

Alij præpoſitiui, alij ſubiunctiui.

Prępoſitiuivim habent plane mirificam, vt incerta & infinita declarent atque definiant. βασιλεὺς, infinitũ eſt & incertum, ὁ βασιλεὺς, certum. Hos alię omnes linguę extra vnam Latinã, vſurpant. Flectũtur vt nomina.

Maſc Singul. No. ὁ, G. τοῦ, D. τῷ, Acc. τόν. Dual No. & Acc. τὼ, Gen. & Dat. τοῖν. Plur. N. οἱ, Gen. τῶν, Dat. τοῖς, Acc. τούς.

Fœm. Sin. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. D. τὰ, ταῖν. P. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς.

Neut Sing. τὸ, τοῦ, τῷ, τό. D. τὼ, τοῖν. Pl. τὰ, τῶν, τοῖς, τά. ὦ aduerbium eſt, vocatiui index.

Poëtę pro τοῦ aliquando dicũt τοῖο, τοῖο γέροντος, Hom.

Dorienſes nom. plural. addunt τ, οἱ τοὶ, αἱ ταί. In fœm. mutant η in α, ἁ, τᾶς, τᾷ, τάν. In gen. plu. fœm. ω in α, τᾶν ταῖν. vt ī acc. pl. maſc. ου ī ω τοὺς τὼς, & in gen. ſing. οῦ, τῶ

Articuli aduerbiis pręposıtivim nominum efficiũt, ὁ πλησίον, ἡ πλησίον. ὁ ἄνω, ἡ ἄνω. τὰ κάτω. οἱ ἔξω. ὁ πάνυ. Sic infinitiuis, τὸ λέγειν, τὸ περιπατεῖν. Hæc aptissime articulis linguarum vernacularum exprimuntur, quos vnusquisque in sua intelligit.

Articuli præpositiui à poëtis accipiuntur pro pronominibus demonstratiuis, ὁ, ἡ, τὸ, pro οὗτος, αὕτη, τοῦτο. sic τῷ pro τούτῳ, ἤγεῦ δι' ὅ. τῇ pro ταύτῃ, ἤγεῦ ἵππου, τῇ πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα alibi, ὅθι. & τοὔνεκα, τούτου ἕνεκα. τῶν, pro τούτων. τὸ, pro δι' ὅ, τό μιν οὔ τι ἔλπετο θυμῷ τεθνάμεν, Ιλ. ρ.

Oratores cum μὲν, & δὲ tantum, ὁ μὲν, ὁ δέ. οἱ μὲν, οἱ δέ.

Attici articulos cum nominibus contrahunt, vt si vna pars orationis esset: nunquam tamen fit contractio, si aliqua consonans interueniat, ὁ ὄνος οὗνος, τὸ ἔργον τοὔργον, τὸ ὄνομα τοὔνομα, τὸ ἱμάτιον θοἰμάτιον, τὰ ἱμάτια θαἰμάτια, τ in θ. τὸ ἐναντίον τοὐναντίον, τὰ ἐναντία ταἰναντία. Quod præcipue fit in nomine ἕτερος.

ὁ ἕτερος, Ion & Att. ἅτερος, τοῦ ἑτέρου θατέρου, τῷ ἑτέρῳ θατέρῳ. τὸν ἕτερον non contrahitur. Itaque Chrysippus bis fecit solœcismum, cum dixit τὸν θάτερον. In eundem errorem incidit Plutarchus in Cicerone, τῷ θατέρῳ κριτῇ δοθέν. nisi legatur τό. Plur. οἱ ἕτεροι ἅτεροι.

ἡ ἑτέρα, τῆς ἑτέρας, non contrahitur. vt equidem Synesium de Prouid. excusare nesciam, qui scripsit, τὰ τῆς θατέρας, non leuius peccans, quàm Chrysippus. τῇ ἑτέρᾳ θητέρᾳ Sophocles Aiace, τῇ δὲ θημέρᾳ. Triclinius vult esse τῇ, alius τε, sed ambo falluntur. Accu. τὴν ἑτέραν. Pl. αἱ ἕτεραι, & Dor. θάτεραι.

Τὸ ἕτερον θάτερον, τοῦ ἑτέρου θατέρου, τῷ ἑτέρῳ θατέρῳ, τὸ ἕτερον θάτερον, τὰ ἕτερα θάτερα.

Sic τὸ ἁμάξιον θαμάξιον. Hinc illa, τἀνδρός, τἀνδρί, non

ταὔδρα. ταὐθρώπου, ταὐθρώπῳ, non ταὔθρωπον. Hom. τὸ εἰλίπεδον θἠλίπεδον, Οδ. η. vt quidam sentiunt.

Hoc Iones sæpe faciunt, & Dorienses, ὁ Ἄδωνις ὤδωνις, τὸ ἀμπέχονον τὠμπέχονον, τὸ ἄγαλμα τὤγαλμα, τὠγάλματος, τὠγάλματι. ὁ ἄεισος ὤεισος, Hom. Æolice Timæus, τοῦ ἀγαθοῦ τὠγαθῶ, τοῦ αὐτοῦ ταὐτῶ, τοῦ ἑτέρου θατέρω, τοῦ εὐβούλου τὠὐβούλοιο, Theoc. Aristoph. Vesp. τοῦ ἡμετέρου θἠμετέρου. Latini videntur in Temeto articulum iunxisse cum nomine. nam est τὸ μέθυ. Sic Aqua ex ἁ χοά, à fusione.

Τοῦ & τῷ poetice pro τινος, τινι. & τέο, τεῦ, τεο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, id est μέχρι τινος χρόνου. & τέῳ dat. & τέων pro τινων, Ion.

Encliticis vtuntur oratores pro τινός, τινί, εἴ του, εἴ τῳ, δώτι του, εἴ τινος, εἴ τινι, ἀνδρός του, ἔδωκά τῳ.

Attici in Duali fœm semper dicunt τὼ, τῷ γυναῖκε, τὼ θεώ, τὼ πόλεε, τὼ χεῖρε, τὼ ἀδελφώ, Soph. τὼ κεφαλά, Synesi⁹. τὼ χέρε, Theocrit Plato de Leg. τὼ τέχνα. Xenophon, τὼ ἡμέρα.

Subiunctiui

Respondent relatiuis Latinorum. Flexu non differunt à superioribus, nisi quod amittūt τ, & ὁ accipit σ.

Mascu. Singul. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. D. ὥ, οἷν. P. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς.

Fœm. Sing. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. D. ἅ, αἷν. P. αἵ, ὧν, αἷς, ἅς.

Neut Sing. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. D. ὥ, οἷν. P. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Poëtæ ὅ, pro ὃς & ὅττι, vt ὅ τις, pro ὅστις, ὅ τινα, ὅ τινας.

Nam componuntur cum τις, τι. ὅς τις, οὗτινος. ἥτις, ἧστινος. ὅτι, οὗτινος. cum περ, ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, οὗπερ, ἧσπερ, οὗπερ. cū δε, inflectitur fœm. ἥδε. nam ἥδε est αὕτη.

Dicitur in gen. ὅτου, & dat. ὅτῳ, ab oratoribus. Poëtæ ὅττευ, ὅττεο, & ὅττεο Æolic. & ὅτεῳ, Ion. & plu. ὁτέων, ὁτέοισιν, id est ὧντινων, οἷστισι.

Iones & Dorienſes ſemper præponunt τ, extra ὃς, ἣ, vt à præpoſitiuis non differant, ὅς, τοῦ, τῷ, τόν. ἥ, τῆς, τῇ, τήν. & Dor. ἅ, τᾶς, τᾷ, τάν. τό, τοῦ, τῷ, τό. Quos poëtæ imitãtur, qui etiam dicunt τοὔνεκα, οὕνεκα, pro οὗ ἕνεκα.

DE DECLINATIONIBVS.

E nominibus alia Pariſyllaba, quæ in omnibus caſibus parem habent numerum ſyllabarum, Αἰνείας, Αἰνείου, Αἰνείᾳ, Αἰνείαν.

Impariſyllaba, quorum obliquis vna ſyllaba accedit, Αἴας, Αἴαντος, Αἴαντι, Αἴαντα.

Pariſyllaborum declinationes quatuor, vna impariſyllaborũ, nec ſine cõſilio hoc sũt ordine diſtributa.

In prima enim ſunt maſculina tantum, in ſecunda fœminina, omnia genera in tertia, quarta à tertia ducitur.

Prima declinatio.

In hac ſunt omnia maſculina, quæ exeunt in ας, ὁ βορέας, vel in ης, ὁ ληστής. Geni. in ου, Datiu. in ᾳ, vel ῃ. Acc. in αν, vel ην, vt eſt vocalis recti.

Dualia & plur. ſequuntur terminationem articuli fœminini, detracto τ.

Singul. ας, ου, ᾳ, αν, D. α, αιν. Plu. αι, ων, αις, ας. ης, ῃ, ην.

Quæ ad Dialectos attinent, cum ſupra de mutationibus egerimus, hîc ſine exemplis exponemus, ne liber nimium creſcat. Ea verò paſſim tibi in poëtis occurrent. Sic autem omnia collocamus, vt primum communia, quæ pueri etiam legere poſſint, tum dialectorum varietates, adſcribantur.

Sing. Nom. ὁ Αἰνείας. Ionicè Αἰνείης.

Gen. τοῦ Αἰνείου. Dor. τῶ Αἰνεία. Aeolic. Αἰνείαο. Ion.

Αἰνείεω. poët. Αἰνείω, vt ἐυμμελίω, pro ἐυμμελίεω ab ἐυμμελής.

Dat. τῷ Αἰνείᾳ. Ion. Αἰνείῃ.

Accu τὸν Αἰνείαν. Ion. Αἰνείεα, & Αἰνείην.

Voc ὦ Αἰνεία. Attic. ὦ Αἰνεία.

Dual. Nom. & Acc. τὼ Αἰνεία. Gen. & Dat. τοῖν Αἰνείαιν. Voc. ὦ Αἰνεία.

Plural Nom. οἱ Αἰνεῖαι.

Gen. τῶν Αἰνειῶν. Dor. Αἰνειᾶν. Aol. Αἰνειάων. Ion. Αἰνειέων.

Dat. τοῖς Αἰνείαις. Ion. Αἰνείῃσι, Poët. Αἰνείῃς, & Αἰνείαισι Dorice.

Accu. τοὺς Αἰνείας. Ion. Αἰνείεας. Vocat. ὦ Αἰνεῖαι.

Dicitur etiam ὁ Αἰνέας, ſine iota, quo Pindarus vtitur, vt ὁ Ανδρέας.

ὁ λῃστὴς, τοῦ λῃστοῦ, λῃστᾶ, λῃστᾶο, λῃστέω. τῷ λῃστῇ, τὸν λῃστὴν, λῃστέα. ὦ λῃστὰ, λῃστής.

ὁ κρονίδης, Dor. κρονίδας. τοῦ κρονίδου, κρονίδα, & cætera eodem modo.

Vocatiuus ſingul. à nominibus in ης, deſinit in η, ὁ Χρύσης, ὦ Χρύση.

Excipiuntur, ὁ λάχης, ὦ λάχα· ὁ πυραίχμης, ὦ πυραίχμα. ὁ μυραίχμης, ὦ μυραίχμα. Et quæ exeunt in της. ὁ προφήτης ὦ προφῆτα, ὁ αὐλητὴς ὦ αὐλητά. Præter hæc, ὁ αἰήτης ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης ὦ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης ὦ αἰναρέτη.

Et poëtica in πης, ὁ κυνώπης ὦ κυνῶπα.

Et gentilia, ὁ σκύθης ὦ σκύθα. ὁ πέρσης ὦ πέρσα. propriũ habet η, ὁ Πέρσης, ὦ Πέρση Heſiod.

Et compoſita à τρίβω, πωλῶ, μετρῶ. ὁ παιδοτρίβης ὦ παιδοτρίβα· ὁ ἀρτοπώλης ὦ ἀρτοπῶλα. ὁ γεωμέτρης ὦ γεωμέτρα.

Macedones in nominatiuis in ης, extrito σ, mutant

η in α. ὁ κοπαΐνης ὁ κόπαινα. ὁ μυέλλης ὁ μύελλα. Hinc ἱππότα Νέστωρ, τοξότα, νεφεληγερέτα Ζεύς. Nec est vocatiuus pro nominatiuo, vt quidam opinantur: quod ille versiculus ostendit, quem ex epigrammate aliquo citat Eustathius, πατὴρ δέ μ' ἔφυσε κόπαινα. Vbi cum sit finis vers⁹, nihil impediebat, quominus diceretur κοπαΐνης, si, vt illi putant, metri causa casus mutatus esset. Sic illud, αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι δῶκε φορῆναι, ὁ enim cum vocatiuo nunquam coniungitur.

Hoc, vt diximus supra, etiam Aeolij faciunt, ὁ Ὑβεαγόρα, ὁ Πυθαγόρα, μητίετα, ἀκάκητα.

Quædam more Dorico, sed tamen ab aliis recepto, in genitiuo habent α, ὁ Θωμᾶς τοῦ Θωμᾶ, ὁ Ἀννίβας τοῦ Ἀννίβα, ὁ Πυθαγόρας τοῦ Πυθαγόρα, ὁ Ἀρχύτας τοῦ Ἀρχύτα, ὁ λᾶας τοῦ λάα, ὁ ἄβας τοῦ ἄβα, ὁ πᾶς τοῦ πᾶ, diminutum ex πατήρ. ὁ Μηνᾶς τοῦ Μηνᾶ, à Μηνόδωρος. ὁ πάπας τοῦ πάπα.

Composita à verbis circunflexis, ἀλοιῶ, ὁ πατραλοίας, τοῦ πατραλοία. & à nominibus fœm. ἡ φαρέτρα, ὁ εὐφαρέτρας, τοῦ εὐφαρέτρα. ἡ βία, ὁ εὐρυβίας, τοῦ εὐρυβία. ἡ σμία, ὁ Παυσανίας, τοῦ Παυσανία. quæ communia sunt.

Secunda declinatio.

Omnia sunt fœminina in α, vel in η.

Nomina in η semper sui articuli finem sequuntur.

Quæ exeunt in α, in gen. & dat. id vertunt in η, μοῦσα μούσης μούσῃ.

Excipiuntur nomina in δα, θα, ρα, & α purum, hoc est quod antecedit vocalis. Λήδα, Λήδας, Λήδᾳ. κιστίθα, κιστίθας, κιστίθᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Μαῖα, Μαίας, Μαίᾳ.

Et Ἀθηνᾶ, νᾶς. μνᾶ, μνᾶς. Ναυσικᾶ, κᾶς. Quæ prius habebant α purum, quàm contraherentur, Ἀθηναία, Ἀθηνάα, μναία, μνάα, Ναυσικάα θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκι-

νίοιο.

Sing α,ης,η,αν,α. D,α,αιν. Pl. αι,ων,αις,ας,αι.

η ην,η.

Sing Nom. ἡ ἡμέρα. Ion. ἡμέρη. Dor. ἁμέρα.
Gen. τῆς ἡμέρας. Ion ἡμέρης. Dor. ἁμέρας.
Dat. τῇ ἡμέρᾳ. Ion ἡμέρῃ. Dor. ἁμέρᾳ.
Acc. τὴν ἡμέραν. Ion. ἡμέρην Dor ἁμέραν.
Voc. ὦ ἡμέρα. Ion ὦ ἡμέρη. Dor. ὦ ἁμέρα.

Dual Nom. Acc τὰ ἡμέρα. Att. τὼ ἡμέρα. Dor. ἁμέρα.
Gen & dat. ταῖν ἡμέραιν. Dor. ἁμέραιν.
Voc. ὦ ἡμέρα. Dor. ἁμέρα.

Plur. Nom. αἱ ἡμέραι. Dor. ἁμέραι.
Gen. τῶν ἡμερῶν. Dor. ἁμερᾶν. Aeol ἁμεράων. Ionic. ἡμερέων.

Dat. ταῖς ἡμέραις. Ion. ἡμέρῃσι. poëtice ἡμέρῃς. Dor. ἁμέραισιν.
Acc. τὰς ἡμέρας. Dor. ἁμέρας.
Voc. ὦ ἡμέραι. Dor. ἁμέραι.

Sin. Nom. ἡ πηγή. Dor. ἁ παγά.
Gen. τῆς πηγῆς. Dor. τᾶς παγᾶς.
Dat. τῇ πηγῇ. Dor. τᾷ παγᾷ.
Acc. τὴν πηγήν. Dor. τὰν παγάν.
Voc ὦ πηγή. Dor ὦ παγά.

Dua. τὰ πηγά. Att. τὼ πηγά. Do. παγά. ταῖν πηγαῖν, παγαῖν.

Plur. αἱ πηγαί, παγαί. τῶν πηγῶν, παγᾶν Dor. παγάων Aeolic. πηγέων Ionic. ταῖς πηγαῖς, παγαῖσι Dor. πηγῇσι Ion. πηγῇς poëtice.

De paragoge φι, & φιν, ſupra diximus.

In hac declinatione poëtæ aliquando faciunt metaplaſmum, non tantum in datiuo, ὑσμίνη ὑσμῖνι, ἀλκῇ ἀλκί, ſed etiam in accuſatiuo, ἰωκὴν ἴωκα, κρόκην κρόκα, φυ-

γλῶ φύγα.

Veteres Latini fœmininorum in a genitiuos Græca forma finiebant in as, Moneta Monetas, Latona Latonas. Nunc vnum tantum mansit, Paterfamilias, Materfamilias.

Tertia declinatio.

Omnia habet genera, & desinit in ος, in mascul. & fœ. & in ον in neutris.

Singul. ος, ου, ῳ, ον, ε. D. ω, οιν, ω. P. οι, ων, οις, ους, οι.
ον, ον, ον. α, α, α.

Singul. Nom. ὁ λόγος.

Gen. τοῦ λόγου. Thessalice & poëtice λόγοιο. Dor. λόγω.
Dat. τῷ λόγῳ. Accu. τὸν λόγον. Voc. ὦ λόγε. Atticè, ὦ λόγος.

Dual. τὼ λόγω. ὦ λόγω. τοῖν λόγοιν. & poëtice λόγοιϊν. vt ὤμοιϊν, ἵπποιϊν.

Plural. οἱ λόγοι τῶν λόγων, τοῖς λόγοις, Dor. & Ionice λόγοισι. τοὺς λόγους. Dor. τὼς λόγως. ὦ λόγοι.

Dorienses accusatiuum pluralem terminant in ως. In Theocrito legimus τὼς φωὼς, κανθάρως, λύκως, παρθένως, ἀμπέλως vltima breui. Itaque vel erit pro dactylo creticus, quod durum est: vel scribendum est ο paruum, λόγος, παρθένος. alij ω malunt.

Datiuum singul. poëtæ metaplasmo mutant, δηχομένῳ δηχόμενι, μελικράτῳ μελίκρατι, πολυπατάγῳ πολυπάταγι, φυλλοσχώτῳ φυλλοσχῶτι, παρθένῳ παρθένι, Theoc. κλάδῳ κλάδι, λιπῷ λίπι. Hom. λίπ᾽ ἐλαίῳ, pro λίπα, ἠγρῷ λιπαρῷ, apocope.

Et accusatiuum, λιπὸν λίπα, ἴκλινον ἴκλινα, δηίτοχον δηίτοχα.

Fœminina nõvariãt à masculinis flexu. ἡ ὁδός, τῆς ὁδοῦ.

Neutr. Nom. τὸ πρόσωπον, τοῦ προσώπου, προσώποιο. τῷ

προσώπω, τὸ πρόσωπον, ὦ πρόσωπον.

Dual. τὼ προσώπω, τοῖν προσώποιν, προσώποιιν, ὦ προσώπω.

Plural. τὰ πρόσωπα, τῶν προσώπων, τοῖς προσώποις, προσώποισι, τὰ πρόσωπα, ὦ πρόσωπα.

Nominatiuus plural. mutatur poëtico metaplasmo, vel potius paragoge, προσώπατα, quod Æoliorum esse dicunt.

Genitiuus, τῶν προσωπάτων, vt τῶν μηλάτων, Lycoph. ἀντὶ τῶν μήλων.

Datiuus in σι, vt in quinta, εἴκατον εἴκασι, ἄσχατον ἄσχασι, πρόβατον πρόβασι, πέταλον πέταλσι. μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι. Sic τοῖς σάββασιν in Euang. à τὸ σάββατον. Aristoph. Neb. κρίνεσι στεφανοῖς, pro κρίνοις.

In Homero sæpe ὄσσε pro ὄσσω. Nam apud Athenæũ poëta quidam scribit, ἀνάπεπταμένοις ὄσσοις ἐκοίμιζε κόρον· non ergo fit à τὸ ὄσσος, vt quidam putant. Pind. ἀκλίνας ὄσσων μαρμαριζοίσας δρακείς.

Attici in quibusdam neutris ν tollunt, ἄλλο, τοῦτο, ἐκεῖνο, αὐτὸ, τοιοῦτο, τηλικοῦτο, τοσοῦτο. aliquando cum ν, τοιοῦτον, τοσοῦτον.

Quarta declinatio.

Propria est Atticorum, in qua nomina masculina & fœminina in ως, neutra in ων. in vltima syllaba perpetuo est ω, vel ω factum ex οι.

Nam ο tertiæ vertitur in ω, & si antecedat α purum & longum, in ε, λαὸς λεὼς, ναὸς νεὼς, κάλος κάλως, τάλος τάλως, quia non est α purum.

Sing. ως, ω, ῳ, ων, ως, D. ω, ῳν, ω. P. ῳ, ων, ῳς, ως, ῳ. ων, ων, ων. ω, ω, ω.

Nom. ὁ λεὼς, τοῦ λεὼ, τῷ λεῴ, τὸν λεὼν, ὦ λεώς.

Dual. τὼ λεὼ, τοῖν λεῴν, ὦ λεώ.

Plural. οἱ λεῴ, τῶν λεῶν, τοῖς λεῴς, τοὺς λεώς, ὦ λεῴ.

Fœminina hanc omnino formã habẽt, ἡ ἅλως, τῆς ἅλω.

Duo tonum mutant, ὄρφος ὀρφῶς, λαγὸς λαγῶς. Et ſi Athenæo placent oxytona, ὀρφὼς, λαγώς.

Genitiuus poëtice accipit paragogen ο parui, Πεπὼς, Πεπῶ, υἱὸς Πεπῶο Μενεσθεύς. Μίνως, Μίνω Μίνωο.

Quędam fœminina monoſyllaba vrbium propria reiecto σ flectũtur, Κῶς Κῶ, Τρῶς Τρῶ, Θλῶς Θλῶ, Ρῶς Ρῶ.

ὁ γέλως, τοῦ γέλωτος, poëtice ὁ γέλως, τοῦ γέλω, τῷ γέλῳ, τὸν γέλων.

Quatuor in accuſatiuo ν perdunt, Ἄθως, Ἄθω. Κῶς, Κῶ. Τεὼς, Τεώ. λαγὼς, λαγώ. dicitur etiam λαγών. quidam addunt ἕως, ἕω. Ion. ἠὼς, Dor. ἀὼς, Aeolic. αὔως.

Neut. nomina. τὸ ἀνώγεων, τοῦ ἀνώγεω, τῷ ἀνώγεῳ, τὸ ἀνώγεων, ὦ ἀνώγεων.

Dual. τὼ ἀνώγεω, τοῖν ἀνώγεων, ὦ ἀνώγεω.

Plural. τὰ ἀνώγεω, τῶν ἀνώγεων, τοῖς ἀνώγεῳς, τὰ ἀνώγεω, ὦ ἀνώγεω.

Vnum neut. in ως, τὸ χρέως, τοῦ χρέω, τῷ χρέῳ.

Quinta declinatio.

In quinta genera omnia reperiuntur, & terminationes omnes præter vnam in η. Diximus enim nomina decem habere poſſe terminationes, quinque in vocales α, η, ι, υ, ω. quinque in conſonantes, ν, ξ, ρ, σ, ψ. Quę omnes in hac ſunt, extra η, quæ eſt ſecundę pariſyllaborum, ἡ τιμή.

Quæ exeunt in α, ι, υ, omnia neutra, τὸ βῆμα, τὸ μέλι, τὸ δόρυ. In aliis varia genera.

Quæ pariſyllaba, quæ contrà impariſyllaba, vſu facilius & commodius diſces, quàm præceptionibus.

Genitiuus in ος, dat. in ι, accuſ. in α, & aliquando in ν. in neutris ſequitur nominatiuum. Dual. ε, οιν. Pl. ες, ων, σι, ξι, ψι, ας. Neutris, α, ων, σι, α.

Mafcul.

Sing. ὁ Τιτὰν, τοῦ Τιτᾶνος, τῷ Τιτᾶνι, τὸν Τιτᾶνα, ὦ Τιτάν.

Dual. τὼ Τιτᾶνε, τοῖν Τιτάνοιν, ὦ Τιτᾶνε.

Plural. οἱ Τιτᾶνες, τῶν Τιτάνων, τοῖς Τιτᾶσιν, Ionice Τιτήνεσσι. τοὺς Τιτᾶνας, ὦ Τιτᾶνες. Ionice α in η, ὁ Τιτὴν, τοῦ Τιτῆνος.

Fœm nom. ἡ τριὰς, τῆς τριάδος, τῇ τριάδι, τὴν τριάδα, ὦ τριάς.

Dual τὰ τριάδε, Attice τὼ τριάδε. ταῖν τριάδοιν, ὦ τριάδε.

Plu. αἱ τριάδες, τῶν τριάδων, ταῖς τριάσιν, & τριάδεσσι. τὰς τριάδας, ὦ τριάδες.

Neutrum.

Sing. τὸ σῶμα, τοῦ σώματος, τῷ σώματι, τὸ σῶμα, ὦ σῶμα.

Dual. τὼ σώματε, τοῖν σωμάτοιν, ὦ σώματε.

Plur. τὰ σώματα, τῶν σωμάτων, τοῖς σώμασιν, & σωμάτεσσι, τὰ σώματα, ὦ σώματα.

Exempla variarum formarum. Mafculina in Σ.

ας ὁ Αἴας, τοῦ Αἴαντος, τῷ Αἴαντι, τὸν Αἴαντα, ὦ Αἶαν. duo in ανος, ὁ μέλας, τοῦ μέλανος. ὁ τάλας, τοῦ τάλανος.

ης ὁ Χρέμης, τοῦ Χρέμητος, τῷ Χρέμητι, τὸν Χρέμητα, & Χρέμην, ὦ Χρέμης. Et in ῆς inflexa à nom. in ηεις.

ὁ τιμῆς, τοῦ τιμῆντος, τῷ τιμῆντι, τὸν τιμῆντα, ὦ τιμῆεν, à τιμήεις, vt δαφνῆς à δαφνήεις. & φθογγῆς à φθογγήεις.

ις ὁ Πάρις, τοῦ Πάριδος, & Πάριος Aeol. τῷ Πάριδι, τὸν Πάριδα & Πάριν. ὦ Πάρι.

ὁ μέρμις, τοῦ μέρμιθος, τῷ μέρμιθι.

ὁ μάντις, τοῦ μάντιος & μάντεος, τῷ μάντι, τὸν μάντιν, ὦ μάντι. In compofitione habet δ, ὁ πρόμαντις, προμάντιδος.

ὁ κὶς, τοῦ κιός.

εις ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος, τῷ χαρίεντι, τὸν χαρίεντα, ὦ χαρίεις, & ὦ χαρίεν.

ὁ κτεὶς, τοῦ κτενὸς, τῷ κτενὶ, τὸν κτένα, ὦ κτείς.

ις ὁ ὠὡς, τοῦ ὠκέος, τῷ ὠκεΐ ὠκεῖ, τὸν ὠκέα & ὠκῦν, ὦ ὠκύ.

ὁ μῦς, τοῦ μυὸς, τῷ μυΐ, τὸν μῦν, ὦ μῦς.

ὁ βότρυς, τοῦ βότρυος, τῷ βότρυϊ, τὸν βότρυν, ὦ βότρυ.

ὁ πῆχυς, τοῦ πήχεος, Attic. πήχεως.

ους ὁ ὀδοὺς, τοῦ ὀδόντος, τῷ ὀδόντι, τὸν ὀδόντα, ὦ ὀδούς.

At ὁ πούς, τοῦ ποδὸς, τῷ ποδὶ, τὸν πόδα, ὦ πούς. & composi. ἄπους, οδος. Et in ους inflexa à nominibus in οεις.

ὁ πλακοῦς, τοῦ πλακοῦντος, τῷ πλακοῦντι, τὸν πλακοῦντα.

ως ὁ ἱδρὼς, τοῦ ἱδρῶτος, τῷ ἱδρῶτι, τὸν ἱδρῶτα, ὦ ἱδρώς.

ὁ ἥρως, τοῦ ἥρωος, τῷ ἥρωϊ, τὸν ἥρωα, ὦ ἥρως.

ὁ ἔρως, τοῦ ἔρωτος, τῷ ἔρωτι, τὸν ἔρωτα.

λς ὁ ἅλς, τοῦ ἁλὸς, τῷ ἁλί, τὸν ἅλα, ὦ ἅλς, Sal.

νς ὁ Τίρυνς, τοῦ Τίρυνθος, τῷ Τίρυνθι, τὸν Τίρυνθα, ὦ Τίρυνς.

ρς ὁ μάκαρς, τοῦ μάκαρτος, τῷ μάκαρτι, τὸν μάκαρτα, ὦ μάκαρς.

Aeolij nominibus in ας addunt in recto tantum ι, θόας θόαις θόαντος, μέλας μέλαις μέλανος.

Nomina in ης, quæ flectuntur per εντος, non sunt Græca, Κλήμης Κλήμεντος, Clemens. Οὐάλης Οὐάλεντος, Valens.

Fœminina.

ας ἡ λαμπάς, τῆς λαμπάδος, τῇ λαμπάδι, τὴν λαμπάδα, ὦ λαμπάς. Commu. ὁ καὶ ἡ φυγάς, άδος.

αις ἡ δαῖς, τῆς δαιτὸς, τῇ δαιτὶ, τὴν δαῖτα, ὦ δαῖς. Commu. ὁ καὶ ἡ παῖς, παιδὸς. παιδί. παῖδα. ὦ παῖ.

ης ἡ φιλότης. τῆς φιλότητος τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὦ φιλότης. Hæc forma ducitur ab adiectiuis ὀρθὸς ὀρθότης. φίλος φιλότης. ποιὸς ποιότης: alia minime ἡ ἐσθὴς τῆς ἐσθῆτος.

ις ἡ θέμις. τῆς θέμιτος. Dor. θέμιδος. poëtice θέμιτος. τῇ θέμιτι. θέμιδι. θέμισι. τὴν θέμιτα. θέμιδα. θέμιν. θέμισα. ὦ θέμι. & Att. θέμις.

ἡ μέρμις. τῆς μέρμιθος. θι. θα.

ἡ ὄρνις. τῆς ὄρνιθος. αἱ ὄρνιθες ὄρνεις. τὰς ὄρνιθας ὄρνεις. eliso θ. vt ἡ τριακοντοῦτις. τιδος. Pl. αἱ τριακοντούτιδες. Att. τριακοντούτις. vt in accu.

ἡ κόνις. τῆς κόνιος. τῇ κόνιϊ. τὴν κόνιν. ὦ κόνις.

ἡ Θέτις. τῆς Θέτιδος. Ion. Θέτιος. τῇ Θέτιδι. Ion. Θέτι. δ extrito. & duobus ι in vnum contractis. τὴν Θέτιν. ὦ Θέτι.

ἡ κρηπίς. τῆς κρηπῖδος.

εις ἡ κλείς. τῆς κλειδός. τῇ κλειδί. τὴν κλεῖδα. Attic. κλεῖν. ὦ κλείς. Pl. κλεῖδες & κλεῖς. κλεῖδας & κλεῖς.

ἡ Ὀποῦς. τῆς Ὀπόεντος. τῇ Ὀπόεντι. τὴν Ὀπόεντα. ὦ Ὀπόεν.

υς ἡ χλαμύς. τῆς χλαμύδος. τῇ χλαμύδι. τὴν χλαμύδα.

ἡ Ἐριννύς. τῆς Ἐριννύος. τῇ Ἐριννύϊ. τὴν Ἐριννύν. poët. Ἐριννύδα.

ἡ γένυς. τῆς γένυος. τῇ γένυϊ. τὴν γένυν. ὦ γένυς.

νς ἡ Τίρυνς. τῆς Τίρυνθος. τῇ Τίρυνθι. τὴν Τίρυνθα.

λς ἡ ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς. Salum.

Nomina in ις. quę ante ι habent duas immutabiles flectuntur per θος. ὄρνις ὄρνιθος. βάλλις βάλλιθος.

Composita in ις. per ιδος. ὁ καὶ ἡ ἄπολις. ἀπόλιδος. δι. ὁ καὶ ἡ φυγόπολις. πόλιδος. πόλιδι. Accu. ἄπολιν & ἀπόλιδα. ἀ πόλις. πόλεως.

Nomen infinitum. ὁ καὶ ἡ τίς. τινός. τινί. τινά.

Neutra.

ας τὸ γῆρας. τοῦ γήρατος. τῷ γήρατι. τὸ γῆρας. ὦ γῆρας.

τὸ δέπας. τοῦ δέπαος. τῷ δέπαϊ. τὸ δέπας. ὦ δέπας.

αις τὸ σταῖς. τοῦ σταιτός. τῷ σταιτί. τὸ σταῖς. ὦ σταῖς.

ως τὸ φῶς. τοῦ φωτός. τῷ φωτί. τὸ φῶς. ὦ φῶς.

ους τὸ οὖς. ὠτός. ὠτί. τὸ οὖς. ὦ οὖς. in quo ου mutatur in ω. Poëtæ dicunt φάος. φάεος. & φόως. Sic οὖας. οὔατος.

In duali à τὸ φῶς fit τοῖν φωτοῖν. vt differat ab ὁ φώς. quod habet τοῖν φώτοιν.

ος Participia actiuorum & mediorum præter. τὸ

πιτυφός. τοῦ πιτυφότος. τῷ πιτυφότι. τὸ πιτυφός. ὦ πιτυφός. Sic τὸ πιτυπὸς, τὸ πεπινικός.

Masculina in N.

αν ὁ παιὰν, τοῦ παιᾶνος, τῷ παιᾶνι, τὸν παιᾶνα ὦ παιάν.

ην ὁ ποιμὴν τοῦ ποιμένος τῷ ποιμένι τὸν ποιμένα ὦ ποιμήν.

ὁ ἕλλην τοῦ ἕλληνος τῷ ἕλληνι τὸν ἕλληνα ὦ ἕλλην.

ὁ μὴν & Aeolice μεὶς τοῦ μηνὸς τῷ μηνὶ τὸν μῆνα ὦ μὴν & μείς.

ιν ὁ δελφὶν τοῦ δελφῖνος τῷ δελφῖνι τὸν δελφῖνα ὦ δελφίν.

Hęc nomina duas habent in recto & vocatiuo terminationes δελφὶν δελφὶς ἀκτὶν ἀκτὶς ῥὶν ῥίς.

υν ὁ Φόρκυν τοῦ Φόρκυνος τῷ Φόρκυνι τὸν Φόρκυνα ὦ Φόρκυν.

ων ὁ ἀγὼν τοῦ ἀγῶνος τῷ ἀγῶνι τὸν ἀγῶνα ὦ ἀγών.

ὁ κλὼν τοῦ κλωνὸς νι κλῶνα ὦ κλών.

ὁ Ξενοφῶν τοῦ Ξενοφῶντος τῷ Ξενοφῶντι τὸν Ξενοφῶντα ὦ Ξενοφῶν.

ὁ καὶ ἡ σώφρων σώφρονος σώφρονι σώφρονα ὦ σῶφρον.

ὁ θεράπων τοῦ θεράποντος τι τα ων.

Fœminina.

ην ἡ Τροιζὴν Τροιζῆνος Τροιζῆνι Τροιζῆνα ὦ Τροιζήν.

ιν ἡ Σαλαμὶν Σαλαμῖνος Σαλαμῖνι Σαλαμῖνα ὦ Σαλαμίν.

dicitur etiam Σαλαμὶς in recto & vocat.

υν ἡ Γόρτυν τῆς Γόρτυνος τῇ Γόρτυνι τὴν Γόρτυνα ὦ Γόρτυν.

ων ἡ τρήρων τῆς τρήρωνος τῇ τρήρωνι τὴν τρήρωνα ὦ τρήρων.

ἡ τρυγὼν τῆς τρυγόνος τῇ τρυγόνι τὴν τρυγόνα ὦ τρυγών.

ἡ Σιδὼν τῆς Σιδῶνος τῇ Σιδῶνι τὴν Σιδῶνα ὦ Σιδών.

Neutra.

αν τὸ πᾶν τοῦ παντὸς τῷ παντὶ τὸ πᾶν ὦ πᾶν.

τὸ μέλαν τοῦ μέλανος τῷ μέλανι τὸ μέλαν ὦ μέλαν.

τὸ τύψαν αντος αντι αν.

εν τὸ τιθὲν εντος εντι εν ὦ τιθέν.

τὸ χάριεν εντος εντι εν.

ουν τὸ τυπτοῦν οῦντος οῦντι οῦν ὦ οῦν partic.

τὸ δίπουν τοῦ δίποδος ποδι πουν.

υν τὸ ζευγνὺν ύντος ύντι ὺν ὦ ὺν part.

ον τὸ μεῖζον τοῦ μείζονος τῷ μείζονι τὸ μεῖζον ὦ μεῖζον.

τὸ εὔδαιμον τοῦ εὐδαίμονος μονι μον ὦ εὔδαιμον.

τὸ τύψον τοῦ τύψοντος partic.

ων τὸ βοῶν ῶντος ῶντι ῶν particip.

Omnia ſunt adiectiua neutra quæ ſua maſculina ſequuntur.

Maſculina in Ξ.

In obliquis κ γ χ.

αξ ὁ θώραξ τοῦ θώρακος ακι ακα ὦ θώραξ.

ὁ ἅρπαξ τοῦ ἅρπαγος παγι παγα ὦ ἅρπαξ.

ὁ κόραξ τοῦ κόρακος τῷ κόρακι τὸν κόρακα ὦ κόραξ.

ὁ ἄναξ τοῦ ἄνακτος τῷ ἄνακτι τὸν ἄνακτα ὦ ἄνα καὶ ἄναξ. aſſumit τ.

ηξ ὁ νάρθηξ τοῦ νάρθηκος θηκι θηκα ὦ νάρθηξ.

υξ ὁ ὄνυξ τοῦ ὄνυχος νυχι νυχα ὦ ὄνυξ.

ὁ δοῖδυξ τοῦ δοίδυκος δυκι δυκα ὦ δοῖδυξ.

ωξ ὁ πτὼξ τοῦ πτωκὸς τῷ πτωκὶ τὸν πτῶκα ὦ πτώξ.

Fœminina.

αξ ἡ αὖλαξ τῆς αὔλακος λακι λακα ὦ αὖλαξ.

αιξ ἡ γύναιξ inuſitatum pro quo vtimur γυνή. τῆς γυναικὸς τῇ γυναικὶ τὴν γυναῖκα ὦ γύναι.

ἡ αἲξ τῆς αἰγὸς τῇ αἰγὶ τὴν αἶγα ὦ αἶξ.

ηξ ἡ πήληξ τῆς πήληκος ληκι ληκα ὦ πήληξ.

ἡ ἀλώπηξ τῆς ἀλώπεκος πεκι πεκα ὦ ἀλώπηξ. mutat η in ε.

ιξ ἡ ἕλιξ τῆς ἕλικος τῇ ἕλικι τὴν ἕλικα ὦ ἕλιξ.

ἡ θρὶξ τῆς τριχὸς τῇ τριχὶ τὴν τρίχα ὦ θρίξ. mutat θ in τ propter χ.

υξ ἡ ἄντυξ τῆς ἄντυγος τυγι τυγα ὦ ἄντυξ.

ἡ νὺξ τῆς νυκτὸς τῇ νυκτὶ τὴν νύκτα ὦ νύξ. pleonaſmũ habet τ.

οξ ἡ φλὸξ τῆς φλογὸς τῇ φλογὶ τὴν φλόγα ὦ φλόξ.

Neutrum in ξ nullum extat.

Maſculina in ρ.

αρ ὁ μάκαρ τοῦ μάκαρος καρι καρα ὦ μάκαρ.

ηρ ὁ σωτὴρ τοῦ σωτῆρος τῆρι τῆρα ὦ σῶτερ.

ὁ λουτὴρ τῆρος τῆρι τῆρα ὦ λουτήρ.

ὁ ἀνὴρ τοῦ ἀνέρος ἀνδρὸς τῷ ἀνέρι ἀνδρὶ τὸν ἀνέρα ἄνδρα ὦ ἄνερ.

ſyncopen ſemper habet.

Du. τὼ ἀνέρε ἄνδρε τοῖν ἀνέροιν ἀνδροῖν ὦ ἀνέρε ἄνδρε.

Plural. οἱ ἀνέρες ἄνδρες τῶν ἀνέρων ἀνδρῶν τοῖς ἀνδράσι poëtice ἄνδρεσι. τοὺς ἀνέρας ἄνδρας ὦ ἀνέρες ἄνδρες.

ὁ πατὴρ τοῦ πατέρος πατρὸς τῷ πατέρι πατρὶ τὸν πατέρα non πάτρα quod eſt fœmininum nomen. ὦ πάτερ. In aliis numeris non habet ſyncopen.

Dual. τὼ πατέρε τοῖν πατέροιν ὦ πατέρε.

Plur. οἱ πατέρες τῶν πατέρων τοῖς πατράσι τοὺς πατέρας ὦ πατέρες.

ειρ ὁ φθεὶρ τοῦ φθειρὸς τῷ φθειρὶ τὸν φθεῖρα ὦ φθείρ.

υρ ὁ μάρτυρ & μάρτυς τοῦ μάρτυρος τῷ μάρτυρι τὸν μάρτυρα ὦ μάρτυρ & μάρτυς. dicitur etiam ὁ μάρτυρος τοῦ μαρτύρου.

ωρ ὁ φὼρ τοῦ φωρὸς τῷ φωρὶ τὸν φῶρα ὦ φώρ.

ὁ ἰχὼρ τοῦ ἰχῶρος ἰχῶρι ἰχῶρα ὦ ἰχώρ.

ὁ Ἕκτωρ Ἕκτορος τορι τορα ὦ Ἕκτορ.

ὁ μεγαλήτωρ τοῦ μεγαλήτορος ab ἦτορ heteroclito.

Fœminina.

αρ ἡ δάμαρ καὶ δάμαρς τῆς δάμαρτος τῇ δάμαρτι τὴν δάμαρτα ὦ δάμαρ & δάμαρς.

ειρ ἡ χεὶρ τῆς χειρὸς & poët. χερὸς τῇ χειρὶ & χερὶ τὴν χεῖρα χέρα ὦ χείρ.

Dual. τὼ χεῖρε χέρε ταῖν χεροῖν ὦ χεῖρε χέρε.

Plural. αἱ χεῖρες χέρες τῶν χειρῶν χερῶν ταῖς χερσὶν Ion. χείρεσι. τὰς χεῖρας χέρας ὦ χεῖρες χέρες.

Comm.

Comm. ὁ καὶ ἡ αὐτόχειρ αὐτόχειρος χειρὶ χεῖρα χείρ. ſemper retinet ι.

ηρ ἡ μήτηρ τῆς μητέρος μητρὸς τῇ μητέρι μητρὶ τὴν μητέρα non μήτρα quod eſt aliud. ὦ μῆτερ. In aliis non habet ſyncopen in datiuo plural. μητράσιν vt πατράσιν.

ἡ θυγάτηρ τῆς θυγατέρος θυγατρὸς τῇ θυγατέρι θυγατρὶ τὴν θυγατέρα θύγατρα ὦ θύγατερ.

Dual. τὼ θυγατέρε θύγατρε τοῖν θυγατέροιν θυγατροῖν ὦ θυγατέρε θύγατρε.

Plural. αἱ θυγατέρες θύγατρες τῶν θυγατέρων θυγατρῶν ταῖς θυγατράσι τὰς θυγατέρας θύγατρας ὦ θυγατέρες θύγατρες.

ἡ Δημήτηρ τῆς Δημήτερος Δήμητρος τῇ Δημήτερι Δήμητρι τὴν Δημήτερα Δήμητρα ὦ Δήμητερ Dorice Δάματερ.

ἡ γαστὴρ τῆς γαστέρος γαστρὸς τῇ γαστέρι γαστρὶ τὴν γαστέρα nō γάστρα quod aliud ſignificat. ὦ γαστήρ.

In aliis non habet ſyncopen. τὼ γαστέρε τοῖν γαστέροιν ὦ γαστέρε. αἱ γαστέρες τῶν γαστέρων ταῖς γαστῆρσιν ὦ γαστέρες.

Neutra.

αρ τὸ ἔαρ τοῦ ἔαρος τῷ ἔαρι τὸ ἔαρ ὦ ἔαρ. Ionice cōtrahitur τὸ ἦρ τοῦ ἦρος τῷ ἦρι. Poëtice accipit ι εἶαρ εἴαρος εἴαρι.

Sic τὸ κέαρ κῆρ τοῦ κέαρος κηρὸς τῷ κέαρι κηρί.

τὸ ἧπαρ τοῦ ἥπατος τῷ ἥπατι τὸ ἧπαρ ὦ ἧπαρ.

Sic τὸ δέλεαρ & τὸ φρέαρ.

υρ τὸ πῦρ τοῦ πυρὸς τῷ πυρὶ τὸ πῦρ ὦ πῦρ.

ορ τὸ ἦτορ τοῦ ἤτορος τῷ ἤτορι. Simonides γαλαθηνῷ ἤτορι. alioqui rarum in obliquis.

ωρ τὸ ὕδωρ τοῦ ὕδωρος τῷ ὕδωρι τὸ ὕδωρ ὦ ὕδωρ.

Sic τὸ τέκμωρ ωρος.

τὸ κάρηαρ τοῦ καρήατος καρήατι & ſyncop. κάρητος κάρητι. nam κάρη & κάρα per apocopen è κάρηνον & κάρανον. dicitur & ἡ κάρη κάρης. & ἡ κρᾶς κρατός. & κράατι pro κρατί

& κράατα in plur. apud poët.

Masculina in ψ.

αψ ὁ ἄραψ τοῦ ἄραβος ραβι ραβα ὦ ἄραψ.

ὁ σκύραψ τοῦ σκύραφος φι φα ὦ σκύραψ.

ιψ ὁ λὶψ τοῦ λιβὸς τῷ λιβὶ τὸν λίβα ὦ λίψ.

οψ ὁ μέροψ τοῦ μέροπος τῷ μέροπι τὸν μέροπα ὦ μέροψ.

υψ ὁ θάρυψ τοῦ θάρυβος υβι υβα ὦ θάρυψ.

ὁ κίνυψ τοῦ κίνυφος φι φα ὦ κίνυψ. Ionice habet π κίνυπος κίνυπι κίνυπα.

ωψ ὁ κύκλωψ τοῦ κύκλωπος πι πα ὦ κύκλωψ.

Fœminina.

αψ ἡ λαῖλαψ τῆς λαίλαπος πι πα ὦ λαῖλαψ.

εψ ἡ φλὲψ τῆς φλεβὸς τῇ φλεβὶ τὴν φλέβα ὦ φλέψ.

οψ ἡ ὄψ τῆς ὀπὸς τῇ ὀπὶ τὴν ὄπα ὦ ὄψ.

ωψ ἡ ὢψ τῆς ὠπὸς τῇ ὠπὶ τὴν ὦπα ὦ ὤψ.

Neutrum in ψ nullum extat.

Neutra in α.

τὸ βῆμα τοῦ βήματος τῷ βήματι τὸ βῆμα ὦ βῆμα.

In ι.

τὸ μέλι τοῦ μέλιτος τῷ μέλιτι τὸ μέλι ὦ μέλι.

τὸ πέπερι τοῦ πεπέριος.

Neutra adiectiua quorum masculina in ις τὸ εὔχαρι τοῦ εὐχάριτος τῷ εὐχάριτι ab ὁ καὶ ἡ εὔχαρις εὐχάριτος.

τὸ φιλόπατρι τοῦ φιλοπάτριδος τῷ φιλοπάτριδι ab ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις φιλοπάτριδος.

τὶ τινὸς τινὶ τὶ à τὶς τινός.

In υ.

Per ος purum flectuntur.

τὸ γόνυ τοῦ γόνυος & metathesi poëtica γουνὸς τῷ γόνυϊ γουνὶ τὸ γόνυ ὦ γόνυ.

Dual. τὼ γόνυε τοῖν γονύοιν ὦ γόνυε.

Plural. τὰ γόνυα γουνὰ τῶν γονύων γουνῶν τοῖς γόνυσι τὰ γόνυα γουνὰ ὦ γόνυα γουνά.

Dicitur etiam poëtice τὸ γόνας τοῦ γόνατος & τὸ γούνας τοῦ γούνατος.

τὸ δόρυ τοῦ δόρυος δουρὸς τῷ δόρυϊ δουρὶ τὸ δόρυ ὦ δόρυ.

Et poëtice τὸ δόρας τοῦ δόρατος. & τὸ δούρας τοῦ δούρατος. & τὸ δόρος τοῦ δόρεος δόρους τῷ δόρεϊ δόρει.

τὸ πῶυ τοῦ πώεος τῷ πώεϊ πώει τὸ πῶυ ὦ πῶυ.

τὸ ἄστυ τοῦ ἄστεος τῷ ἄστεϊ ἄστει τὸ ἄστυ ὦ ἄστυ.

Neutra adiectiua quorum masculina in υς per εος.

τὸ ὀξὺ τοῦ ὀξέος ab ὁ ὀξὺς ὀξέος.

τὸ βαρὺ τοῦ βαρέος ab ὁ βαρὺς βαρέος.

In hac declinatione tres sunt casus obseruandi accusatiuus & vocatiuus sing. & datiuus pluralis.

Accusatiuus fit à datiuo conuerso ι in α τῷ Αἴαντι τὸν Αἴαντα τῷ παιδὶ τὸν παῖδα. Nunquam tamen acuitur vt datiuus τῷ ἀνδρὶ τὸν ἄνδρα τῇ φρενὶ τὴν φρένα τῷ πλωκὶ τὸν πλῶκα.

Cùm in genitiuo ante ος est anceps vocalis accusatiuus exit in ν ἰχθὺς ἰχθύος ἰχθῦν. βότρυς βότρυος βότρυν. ὄφις ὄφιος ὄφιν. Πάρις Πάριος Ionice Πάριν. at Πάρις Πάριδος Πάριδα.

Excipitur Διός Δία.

Nomina in υς quæ flectuntur per εος communiter in ν exeunt ὠκὺς ὠκέος ὠκύν. βαρὺς βαρέος βαρύν. Poëtice in εα πολὺς πολέος. πολέα στρατὸν ἐνθάδ᾽ ἀγείρας. εὐρὺς εὐρέος. εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.

Quæ in αυς ν γραῦς γραῦν. ναῦς ναῦν. nam νῆα γρῆα poëtice à νηῦς γρηῦς.

In ους sæpius ν βοῦς βοῦν. & νοῦς νοῦν. βόα & νόα Asiatica sunt. ὁ πολύπους τοῦ πολύποδος τὸν πολύποδα & πολύπουν. τρίπους δος τὸν τρίποδα τρίπουν. Aeschyl.

Quæ flectuntur per τος & δος vtrunque χάρις χάριτος χάριτα χάριν. ἔρις ἔριδος ἔριδα ἔριν.

Sic ὄρνις ὄρνιθος ὄρνιθα ὄρνιν.

νῆστις νήστιδα & νῆστιν.

κλεὶς κλειδὸς κλεῖδα & κλεῖν Attice.

λὶς poëticum nomen λῖν pro λῖνα.

Aeolice legitur ἄγωνον pro ἀγῶνα ab ἀγών.

Vocatiuus

Sæpe similis est recto ὁ ἥρως ὦ ἥρως. ἡ χλαμὺς ὦ χλαμύς.

Quæ flectuntur per ντ à genitiuo vltima syllaba resecta formãt vocatiuum ὁ Αἴας τοῦ Αἴαντος ὦ Αἶαν. θόαντος ὦ θόαν. χαρίεις χαρίεντος ὦ χαρίεν & ὦ χαρίεις. Poëtæ ν sæpe tollunt Λαοδάμαντος ὦ Λαοδάμα. Πολυδάμαντος ὦ Πολυδάμα. Κάλχας Κάλχαντος ὦ Κάλχα.

Et quæ per ν flectuntur τάλας τάλανος ὦ τάλαν. μέλας μέλανος ὦ μέλαν.

Nomina barytona quæ in immutabilem desinunt eodem modo vltima genitiui amota τέρην τέρενος ὦ τέρεν. ἄρσην, ἄρσενος, ὦ ἄρσεν. Νέστωρ, Νέστορος, ὦ Νέστορ. Μαχάων, Μαχάονος, ὦ Μαχᾶον. ἕλλην, ἕλληνος, ὦ ἕλλην. μήτηρ μητέρος, ὦ μῆτερ. excipe Ἀπόλλων, Ἀπόλλωνος, ὦ Ἄπολλον. Ποσειδῶν, Ποσειδῶνος, ὦ Πόσειδον: quæ reducto accentu, ω vertunt in ο. & πάτηρ, πάτρος, ὦ πάτηρ.

Oxytona nõ dissidẽt à nominatiuo, ὁ ποιμὴν, ὦ ποιμήν.

Adnotantur quatuor, πατὴρ, πάτερ, δαὴρ, δᾶερ, σωτὴρ, σῶτερ, ἀνὴρ, ἄνερ.

Nomina in οῦς contracta ex όεις, è nominatiuo σ exterunt, ὁ Σιμοῦς, ὦ Σιμοῦ. ὁ πλακοῦς, ὦ πλακοῦ.

ὁ ὀδοὺς autem, ὦ ὀδούς. quia non est contractum, vt ὁ πούς, ὦ πούς.

Contra ὁ βοῦς, ὦ βοῦ. quia contractum.

ὁ παῖς, ὦ παῖ, solũ in hac forma, quod cõtrahitur è πάϊς.

Nomina in ευς, & grauitona in ις, & υς, in vocatiuo amittunt nominatiui σ, ὁ βασιλεύς, ὦ βασιλεῦ. ὁ ὄφις, ὦ ὄφι. ὁ βότρυς, ὦ βότρυ.

Et in υς cõtracta, ὁ ἰχθῦς, ὦ ἰχθῦ, Athen. lib. 6. è Cratete.

Et oxytona triũ generũ in υς, ὁ ὀξύς, ὦ ὀξύ. ὁ ἡδύς, ὦ ἡδύ. ὁ ἄναξ, ὦ ἄναξ, & poëtice ἄνα.

Cõtracta primę mutãt η in ε, ὁ Σωκράτης, ὦ Σώκρατες.

Quartæ vltimam in οι, ἡ Λητώ, ὦ Λητοῖ. ἡ αἰδώς, ὦ αἰδοῖ.

Datiuus plural. exit semper in σι, ξι, ψι.

Nomina in σ non contracta, assumpto ι formant datiuum, Αἴας Αἴασι, τρὼς τρωσί, παῖς παισί, λέβης λέβησιν. & in tertia contractorũ, ἱερεὺς ἱερεῦσι, βασιλεὺς βασιλεῦσιν.

Excipiuntur, πούς, ποδός, τοῖς ποσίν. υἱεύς, τοῖς υἱέσι. δρομεύς, τοῖς δρομέσιν.

Et quæ flectuntur per εντος. ea enim in datiuo plu. exeunt in εσι, ὁ χαρίεις, χαρίεντος, τοῖς χαρίεσι. τιμήεις, τιμήεσιν, & addito ι, vt syllaba fiat longa, χαρίεισι, τιμήεισιν. vt τιθείς, τιθέντος, τιθεῖσι. τυπείς, τυπέντος, τυπεῖσι. Quidam superioribus addunt alterum σ, χαρίεσσι, τιμήεσσι.

Nomina in υς in datiuo plura. corripiunt penultimam ὁ ἰχθῦς, τοῖς ἰχθύσιν. extra vnum, ὁ μῦς, τοῖς μῦσι.

Sic quæ in recto desinunt in ξ, vel ψ, accipiunt ι, ἡ αἶξ, ταῖς αἶξιν. ὁ κόραξ, τοῖς κόραξιν. ὁ λίψ, τοῖς λιψίν. ὁ κύκλωψ, τοῖς κύκλωψι.

Cætera sic formantur à datiuo singulari, vt exeant in σι, expunctis aliis consonantibus præter ρ, Πλάτωνι Πλάτωσι, ποιμένι ποιμέσι, φρενὶ φρεσίν, ὄφει ὄφεσι, ὄφει ὄφεσι, τείχει τείχεσι, ῥήτορι ῥήτορσιν. Hippocrat. γαστὴρ γαστέρος, γαστῆρσι, ἡδεῖ ἡδέσι, βαρεῖ βαρέσιν, ἀγεκτρυόνι ἀγεκτρυόσιν. Illa in ασι πατράσι, μητράσι, θυγατράσιν, ἀνδράσι.

Cùm penultima singularis datiui est positione lõga, in pl. fit longa natura assumpto ι post ε, τιθέντι τιθεῖσι, κοπέντι κοπεῖσι. Et υ post ο, λέοντι λέουσιν.

Æoles & poëtæ formant semper à genitiuo singulari, verso ος in εσσι, ἀνδρὸς, ἄνδρεσσι. γυναικὸς, γυναίκεσσι. Τρωὸς, Τρώεσσι κυνὸς, κύνεσσι. semper geminato σ, vt etiam Hom. hac forma dixerit, τοῖσδεσσι, pro τοῖσδε, quod mirũ est verbum. dixit tamen ἀνάκτεσιν, vnico σ, Ὀδ. ο.

Ætoli omnes datiuos plur. terminant in τις, γέρων, γέροντος, γερόντοις. πάθημα, παθήματος, παθημάτοις. vt ille ostendit iambus quem citat Eustathius, μὴ καταγελᾶτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις.

Sed forte potest esse varia declinationis forma, vt dicant, τὸ παθήματον, τοῦ παθημάτου, τοῖς παθημάτοις. vt τὸ δίλημμα, τος. & τὸ διλήμματον, τοῦ διλημμάτου, quo vtitur Hermogenes. Sic Latini dicunt epigrãmatis, dilemmatis.

Multa enim in variis declinationibus leguntur.

ἡ ἀηδὼν, όνος. & Ion. ἀηδὼ, ex quo ἀηδοῖ.

ἡ Γοργὼν & Γοργὼ, ἡ χελιδὼν & χελιδὼ, ἡ εἰκὼν & εἰκὼ, à quo Aristoph. dixit εἰκοὺς, pro εἰκόνας.

ἡ αὐλὴ, τῆς αὐλῆς. ἡ αὖλις, τῆς αὔλιδος, poëtice. sic φήμη & φῆμις.

Sic τὸ φάος, τοῦ φάεος poëtice. cõmuniter τὸ φῶς, τοῦ φωτός.

ὁ κάλως, τοῦ κάλω Attice. & ὁ κάλως, τοῦ κάλωος poëtice.

ἡ ἔγχελυς, τῆς ἐγχέλυος. & ἡ ἔγχελις, τῆς ἐγχέλεως.

Quædam in ης habent duplicem genitiuum, & accus. ὁ μύκης, τοῦ μύκητος & μύκου, τὸν μύκητα & μύκην. ὁ μώης, τοῦ μώητος & μώου, τὸν μώητα & μώην. ὁ γύης, γύητος γύου, γύητα γύην. ὁ Χάρης, Χάρητος Χάρου, Χάρητα Χάρην. ὁ Πύδης, Πύδητος Πύδου, Πύδητα Πύδην. ὁ Δάρης, Δάρητος Δάρου, Δάρητα Δάρην. ὁ Μέγης, Μέγητος Μέγου, Μέγητα Μέγην.

Sic ὁ Θαλῆς, τοῦ Θαλοῦ, τὸν Θαλῆν. ὁ Φαλῆς, τοῦ Φαλοῦ, τὸν Φαλῆν. alioqui, ὁ Θάλης, τοῦ Θάλητος, τὸν Θάλητα. ὁ Φάλης, Φάλητος, τὸν Φάλητα. & ὁ Θαλῆς, τοῦ Θάλεω Att.

ὁ Μωσῆς, τοῦ Μωσοῦ. & ὁ Μωϋσῆς, τοῦ Μωϋσοῦ. & ὁ Μωσεὺς, τοῦ Μωσέως & ὁ Μωϋσεὺς, τοῦ Μωϋσέως. in quo nomine varietate lasciuitum est non necessaria.

Apud poëtas ὁ ὑδροχόος, ὁ ὑδροχοεὺς, τοῦ ὑδροχοῆος.

ὁ Γηρυὼν, όνος. ὁ Γηρυονεὺς, τοῦ Γηρυονῆος.

ὁ πατροφόνος, ὁ πατροφονεὺς, πατροφονῆος. ὁ ἡνίοχος, ὁ ἡνιοχεύς.

ὁ υἱὸς, ὁ υἱεὺς, υἱέος. ὁ αἰγόκερως, ὁ αἰγοκερεὺς Arat. & ὁ βορέας ὁ βορεύς.

Attici in quibusdam masculinis genus mutant, ἡ ὄμφαξ, ἡ χάραξ τῆς ἀμπέλου, ἡ φάρυγξ, ἡ μεῖραξ, ἡ μήκων. quę communiter sunt masculina.

Contrà ὁ Τάρας, ὁ Ἀκράγας. comm. ἡ.

Poëtæ aliquando in participio, πληγέντε κεραυνῷ, Homer. de Iunone & Minerua. ἀχέων Ἠλέκτρα, Soph.

A quibusdam genitiuis singularibus quintæ recti fiunt parisyllabi, ὁ Τρὼς, τοῦ Τρωὸς, ὁ Τρωὸς, τοῦ Τρωοῦ. δμὼς, δμωὸς, ὁ δμωὸς, ἡ δμωά. φύλαξ, φύλακος, ὁ φύλακος. ἑπτάπους, ἑπτάποδος, ὁ ἑπταπόδης, τοῦ ἑπταπόδου. Οἰδίπους, Οἰδίποδος, ὁ Οἰδιπόδης, τοῦ Οἰδιπόδου. μάρτυς, μάρτυρος, ὁ μάρτυρος. Quædam fœm. κάλυξ, κάλυκος, καλύκη. χιτὼν, χιτῶνος, χιτώνη. ἡγεμὼν, ἡγεμόνος, ἡγεμόνη.

De Nominibus contractis.

E nominibus quintæ contracta ducuntur, vt hiat⁹ tollatur. Nec enim contractio fieri potest, nisi duæ vocales sine interuentu consonantis iungãtur, τείχεϊ τείχει.

Cum vocales non mutantur, sed in vnam syllabam modo coëunt, dicitur Synæresis, ἀληθέϊ ἀληθεῖ, Λητοΐ Λητοῖ.

Cum altera vel ambæ immutantur, Crasis, ἀληθέος

ἀληθοῦς, ἀληθέα ἀληθῆ.

Vt in corporibus ſi ſolida congeras in aceruum, vt lapides, fruges, erit vt ſynæreſis. Si liquida, vt medicamẽta quędã, craſis. Sępe tamẽ his grãmatici abutũtur.

In contractione prior debet eſſe breuis, ποιέω ποιῶ, πλακόεις πλακοῦς. Raro admodum eſt longa, ληΐζω λῃστὴς, ἡρωΐνη ἡρῴνη, νηρηΐδες νηρῇδες.

E contractis, alia in ſingulis caſibus contrahuntur, quæ pauca ſunt: alia in quibuſdam, quæ maxima turba eſt.

Poſteriorum quatuor ſunt declinationes. Sed priꝰ non erit ab re formulam contractionum in Nominibus exponere.

Diagramma contractionum in nominibus.

Contrahuntur cũ ſequẽtibꝰ

α ante alterum α vel ε, in α longum, κέραα κέρα, γέραε γέρα.

Ante ι, in α, γήραϊ γήρα.

Ante ο vel ω, in ω, κέραος κέρως, κεράων κερῶν, κεράοιν κερῷν, cum ι ſubſcripto.

ε ante alterum ε in fine, in η, ἀληθέε ἀληθῆ. præter quędam neutra dual. τὼ σκέλεε σκέλει, τὼ τείχεε τείχει.

Sequente conſonante in ει, τριήρεες τριήρεις. Attice in nom. pl. tertiæ in η, ἱππέες ἱππῆς

Ante α eodem modo, ἀληθέα ἀληθῆ τριήρεας τριήρεις. in tertiæ ſing. non contrahitur, βασιλέα, non βασιλῆ.

In iis quæ contrahuntur in omnibus caſibus, in α, ἀργύρεα ἀργυρᾶ, χρύσεα χρυσᾶ. vt Attice antecedente vocali in acc. εὐφυέα εὐφυᾶ, Πειραιέα Πειραιᾶ, χοέα χοᾶ.

Ante ο, in ου, χρύσεος χρυσοῦς. Ante οι, & ω, & η, eliditur, τειχέοιν τειχοῖν, τειχέων τειχῶν, ποδέης ποδῆς.

ι ante alterum ι, vel α, vel ε, in ι longum, ὄφιϊ ὄφι,

σινήπια σινήπι, πόλιες πόλις.

ο ante alterum ο vel ε, in ου, διπλόος διπλοῦς, βόες βοῦς.

Ante ι, in οι, Λητοΐ Λητοῖ non tamen βοΐ βοῖ.

Ante α breue in fine, in ω, Λητόα Λητώ. ſequente conſonante, in ου, βόας βοῦς.

Ante α longum, vel η, vel ω, in eandem, διπλόας διπλᾶς διπλόη διπλῆ νόῳ νῷ βοῶν tamen non βῶν à βοῦς.

Nam υ quidem perraro contrahitur ídque in nominibus in υς grauitonis tantum & in ſeipſum βότρυες βότρυς βότρυας βότρυς ἰχθύες ἰχθῦς ἰχθύας ἰχθῦς.

Prima declinatio contractorum.

In hac tres ſunt terminationes in ης maſculinorũ & communium in ες & ος neutrorum.

ους ει η η οιν η εις ων εις εις

Sing. ης εος εϊ εα ες. D. εε εοιν εε. Pl. εες εων εσι εας εες:

ες ες ες. η η η

ος ος ος. εα εα εα

Sing. Nom. ὁ Δημοσθένης. Gen. τοῦ Δημοσθένεος Ion. Δημοσθένους Att. Δημοσθένευς Dor. & Æolicè.

Dat. τῷ Δημοσθένεϊ Ion. & Δημοσθένει Attice.

Accu. τὸν Δημοσθένεα Ion. & Δημοσθένη commu. Att. Δημοσθένην. Voc. ὦ Δημόσθενες & Att. ὦ Δημοσθένης.

Dual. nom. accu. & voc. τὼ Δημοσθένεε Ion. Δημοσθένη Att. Gen & Dat. τοῖν Δημοσθενέοιν Ion. Δημοσθενοῖν Att.

Plu. Nom. οἱ Δημοσθένεες Ion. Δημοσθένεις Attice.

Gen. τῶν Δημοσθενέων Ion. Δημοσθενῶν Att. Dat. τοῖς Δημοσθένεσιν Att. Δημοσθενέεσιν Ion. Acc. τοὺς Δημοσθένεας Ion. Δημοσθένεις Att. Vo ὦ Δημοσθένεες Δημοσθένεις.

Sing. Nom. ὁ Ηρακλέης Ηρακλῆς. Gen. τοῦ Ηρακλέεος Ηρακλῆος Ion. Ηρακλέηος Ηρακλέους & Ηρακλέος Ηρακλοῦς. Dat. τῷ Ηρακλέεϊ & ſyncop. Ηρακλέϊ Ion. Ηρακλῆϊ Ηρακλέει

& Ἡρακλεῖ. Accuſ. τὸν Ἡρακλέεα Ἡρακλέα Ἡρακλῆα Ἡρακλῆ & Ἡρακλέω Attice & Ἡρακλῶ. Voc. ὦ Ἡράκλεες Ἡράκλεις Ἡράκλες & Att. Ἡρακλῆς.

Dual. Nom Accu. & Voca τὼ Ἡρακλέεε Ἡρακλέε Ἡρακλῆ. Gen. & Dat. τοῖν Ἡρακλεέοιν Ἡρακλέοιν Ἡρακλοῖν Ἡρακλήοιν.

Plur. Nom. οἱ Ἡρακλέεες Ἡρακλέεις Ἡρακλῆς Ἡρακλέες Ἡρακλεῖς. Gen. τῶν Ἡρακλεέων Ἡρακλέων Ἡρακλῶν Ἡρακλήων. D. τοῖς Ἡρακλέεσι Ἡρακλέσι Ἡρακλῆσιν. Acc. τοὺς Ἡρακλέεας Ἡρακλέεις Ἡρακλῆας Ἡρακλέας Ἡρακλεῖς & Ἡρακλῆς. Voc. ὦ Ἡρακλέεες vt in nominatiuo.

Fœm. ἡ τριήρης vt ὁ Δημοσθένης.

Neutrum τὸ τεῖχος τοῦ τείχεος τείχους τείχευς τῷ τείχεϊ τείχει τὸ τεῖχος ὦ τεῖχος.

τὼ τείχεε τείχη τοῖν τειχέοιν τειχοῖν ὦ τείχεε τείχη.

τὰ τείχεα τείχη τῶν τειχέων τειχῶν τοῖς τείχεσι & τειχέεσι τὰ τείχεα τείχη ὦ τείχεα τείχη.

In ες eodem modo variantur τὸ ἀληθὲς τοῦ ἀληθέος ἀληθοῦς ἀληθεῦς.

A τὸ ἄνθος quidam ducunt τῶν ἀνθέων non ἀνθῶν ne confundatur cum ἀνθ᾽ ὧν.

Nomiuatiuus & vocat. ſingul. vna cum dat. plu. in nulla declina. contrahuntur.

Secunda declinatio.

Has duas terminationes in ις maſculinorum & fœmininorum & in ι neutrorum.

ι ις ις ις
S. ις ιος ιϊ ιν ι. D. ιε ιοιν ιε. P. ιες ιων ισι ιας ιες.
ι ι ι ι ι ι.
ια ια ια.

Maſc. Sin. Nom. ὁ ὄφις. Gen. τοῦ ὄφιος Att. ὄφεως Ion.

ὄφεος Dat. τῷ ὄφιϊ ὄφι Ion. ὄφεϊ ὄφει Att. Acc. τὸν ὄφιν. Voc. ὦ ὄφι & Att. ὄφις.

Dual Nom. & Acc. τὼ ὄφιε ὄφεε Ion. ὄφη Atti. Gen. & Dat. τοῖν ὀφίοιν Ion. ὀφέοιν Attic. ὄφεων. Vocat. ὦ ὄφιε ὄφεε ὄφη. Quidam contractionem in duali non probant.

Plur Nom. οἱ ὄφιες ὄφις ὄφεες Ion. ὄφεις Att. Gen. τῶν ὀφίων ὀφέων Ion. ὄφεων Att. Dat. τοῖς ὄφισιν & ὄφεσιν Ion. & ὀφέεσιν. Acc τοὺς ὄφιας ὄφις ὄφεας Ionic. ὄφεις Att. Voc ὦ ὄφιες ὄφις ὄφεες ὄφεις.

Fœm. ἡ πόλις τῆς πόλιος πόλεος & πόλευς Theog. πόλεως Att & πόληος poët. τῇ πόλιϊ πόλι πόλεϊ πόλει & πόληϊ poëtice. τὴν πόλιν & πόληα poët. ὦ πόλι & πόλις. τὼ πόλιε & τὼ πόλεε Att. πόλη. τοῖν πολίοιν πολέοιν πόλεων. ὦ πόλιε πόλεε πόλη. Pl. αἱ πόλιες πόλις πόλεες πόλεις πόληες. τῶν πολίων πολέων πόλεων πο-λήων. ταῖς πόλισι πόλεσι πόλησι πολέεσσι πολίεσσι. τὰς πόλιας πόλις πόλεας πόλεις πόληας. ὦ πόλιες πόλις πόλεες πόλεις πόληες.

Neut. Nom. τὸ σίνηπι. Gen. τοῦ σινήπιος πεος πεως Dat. τῷ σινήπιϊ σινήπι σινήπεϊ σινήπει. Acc. τὸ σίνηπι ὦ σίνηπι. τὼ σινήπιε σινήπεε σινήπη. τοῖν σινηπίοιν σινηπέοιν σινήπεων. ὦ σινήπιε πι πεε πη. τὰ σινήπια σινήπι σινήπεα σινήπη. τῶν σινηπίων σινηπέων σινήπεων. τοῖς σινήπισι πεσι σινηπέεσσι. τὰ σινήπια πι σινήπεα πη. ὦ σινήπια πι σινήπεα πη.

Tertia declinatio.

Omnia ſunt maſculina in ευς oxytona Dorice & Æolice barytona βασιλεὺς βασίλευς Ὀδυσσεὺς Ὀδύσσευς.

Iones in obliquis mutant ε in η.

ει η η εις εις εις.
S. ευς εος εϊ εα ευ. D. εε εοιν εε. P. εες εων ευσι εας εες.
ηος ηϊ ηα ηε ηοιν ηε. ηες ηων ηας ηες.

Sing. Nom. ὁ βασιλεὺς Aeolice βασίλευς. Gen. τοῦ βασι-λέος Att. βασιλέως Ion. βασιλῆος & βασιλέος ſecundum

Iones posteriores Aeol. βασίληος & βασίλειος Bœotice βασιλίος Dor. βασιλεῦς. Dat. τῷ βασιλεῖ βασιλεῖ Ion. βασιλῆϊ. Accu. τὸν βασιλέα Ion. βασιλῆα poëtice βασιλῆ apocope α. Voc. ὦ βασιλεῦ Att. ὦ βασιλεύς.

Dual. τὼ βασιλέε Ion. βασιλῆε. quidam contrahunt εε in η βασιλῆ quod doctioribus non probatur. τοῖν βασιλέοιν Ion. βασιλήοιν. ὦ βασιλέε βασιλῆε. & secundum quosdam βασιλῆ.

Plur. οἱ βασιλέες βασιλεῖς & secundum veteres Atticos βασιλῆς vt ἱππεῖς ἱππῆς ἀχαρνεῖς ἀχαρνῆς. Ion. βασιλῆες. τῶν βασιλέων Ion. βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσιν Ion. βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας βασιλεῖς Ion. βασιλῆας. ὦ βασιλέες βασιλεῖς Ion. βασιλῆες.

Attici ea in quibus est εύς purum contrahunt ὁ χοεὺς τοῦ χοέως χοῶς τῷ χοεῖ χοεῖ τὸν χοέα χοᾶ.

ὁ Πειραιεὺς τοῦ Πειραιέως Πειραιῶς τῷ Πειραιεῖ Πειραιεῖ τὸν Πειραιέα Πειραιᾶ.

Quarta declinatio.

Omnia sunt fœminina in ω vel ως. Cõtrahuntur in singulari tantúm. In aliis numeris sequuntur tertiam parisyllaborum.

ἡ Λητὼ Dor. ἁ Λατὼ τῆς Λητόος Ion. Dor. Λατόος Aeol. Λατῶς Att. Λητοῦς. τῇ Λητόϊ Λητοῖ Dor. Λατόϊ. τὴν Λητόα Λητὼ Aeol. Λατῶν, Ion. Λητοῦν. ὦ Λητοῖ & Att. Λητώ.

Dual. τὰ Λητὼ ταῖν Λητοῖν ὦ Λητώ.

Plu. αἱ Λητοὶ τῶν Λητῶν ταῖς Λητοῖς τὰς Λητοὺς ὦ Λητοί. Sic ἡ αἰδὼς τῆς αἰδόος αἰδοῦς.

Legitur apud poëtas Κλῶθες metaplasmo à Κλωθώ. Plu. Κλωθοὶ Κλῶθες.

Quinta declinatio

Neutra habet in ας purum & ρας quæ flectuntur

per ατος. Iones detrahũt τ & Attici faciũt cõtractionẽ.

ως	ᾳ	α	ῳν	α	ων	α	α
αος	αϊ	αε	αοιν	αα	αων	αα	αα

S. ας ατος ατι ας ας. D. ατε ατοιν. P. ατα ατων ασι ατα ατα.

Sing. τὸ κέρας τοῦ κέρατος Ion. κέραος Att. κέρας. τῷ κέρατι κέραϊ κέρᾳ τὸ κέρας ὦ κέρας.

Dual. τὼ κέρατε κέραε κέρα τοῖν κεράτοιν κεράοιν κερῷν ὦ κέρατε κέραε κέρα.

Plur. τὰ κέρατα κέραα κέρα τῶν κεράτων κεράων κερῶν τοῖς κέρασιν Ion. κεράεσι τὰ κέρατα κέραα κέρα ὦ κέρατα κέραα κέρα.

Herodotus tamen α mutat in ε γέρεα κέρεα non γέραα κέραα. Sic τὸ κρέας τοῦ κρέατος κρέαος κρέως.

De Contractis Anomalis.

Quædam contrahuntur in omnibus casibus quorum masculina & neutra ad tertiam parisyllab. fœminina ad secundam referenda sunt.

Sing. ἁπλόος ἁπλοῦς ἁπλόου ἁπλοῦ ἁπλόῳ ἁπλῷ ἁπλόον ἁπλοῦν ὦ ἁπλόε ἁπλοῦ.

Dual. ἁπλόω ἁπλώ cum acuto. ἁπλόοιν ἁπλοῖν.

Plur. ἁπλόοι ἁπλοῖ ἁπλόων ἁπλῶν ἁπλόοις ἁπλοῖς ἁπλόους ἁπλοῦς.

Fœm. Sing. ἁπλόη ἁπλῆ ἁπλόης ἁπλῆς ἁπλόῃ ἁπλῇ ἁπλόην ἁπλῆν.

Dual. ἁπλόα ἁπλά cum acuto. ἁπλόαιν ἁπλαῖν.

Plur. ἁπλόαι ἁπλαῖ ἁπλόων ἁπλῶν ἁπλόαις ἁπλαῖς ἁπλόας ἁπλᾶς.

Neut. Sin. ἁπλόον ἁπλοῦν ἁπλόου ἁπλοῦ. &c. Plur. ἁπλόα ἁπλᾶ.

Sic διπλόος διπλοῦς διπλόη διπλῆ διπλόον διπλοῦν. & ἀργύρεος ἀργυροῦς ἀργυρέα ἀργυρᾶ ἀργύρεον ἀργυροῦν. χρύσεος χρυσοῦς.

Sic Ἀπελλέης Ἀπελλῆς Ἀπελλέου Ἀπελλοῦ Ἀπελλέῃ Ἀπελλῇ Ἀπελλέην Ἀπελλῆν. ut ποδέης ποδῆς τρέης τρῆς.

ὁ νόος νοῦς τοῦ νόου νοῦ τῷ νόῳ νῷ τὸν νόον νοῦν ὦ νόε νοῦ. τὼ νόω νὼ τοῖν νόοιν νοῖν.

οἱ νόοι νοῖ τῶν νόων νῶν τοῖς νόοις νοῖς τοὺς νόους νοῦς.

Dicitur etiam ὁ νοῦς τοῦ νοὸς τῷ νοῒ τὸν νόα ὦ νοῦ. ut βοῦς βοὸς βοῒ βόα βοῦν ὦ βοῦ.

ὁ ῥόος ῥοῦς τοῦ ῥόου ῥοῦ τῷ ῥόῳ ῥῷ τὸν ῥόον ῥοῦν ὦ ῥόε ῥοῦ.

τὸ ὀστέον ὀστοῦν τοῦ ὀστέου ὀστοῦ τῷ ὀστέῳ ὀστῷ τὸ ὀστέον ὀστοῦν.

τὼ ὀστέω ὀστὼ τοῖν ὀστέοιν ὀστοῖν.

τὰ ὀστέα ὀστᾶ τῶν ὀστέων ὀστῶν τοῖς ὀστέοις ὀστοῖς τὰ ὀστέα ὀστᾶ.

ἡ ὄϊς οἶς τῆς ὄϊος οἰός τῇ ὄϊι οἴ τὴν ὄϊδα & οἶδα ὄϊν οἶν.

αἱ ὄϊδες & ὄϊες οἶς τῶν ὀΐων οἰῶν ταῖς ὄϊσιν & ὀΐεσι τὰς ὄϊδας ὄϊας οἶς. dicitur & ὁ ὄϊς.

Sic attice φθόϊς φθοῖς φθόϊδες φθόϊες φθοῖς φθόϊδας φθόϊας φθοῖς.

ὁ πλακόεις πλακοῦς τοῦ πλακόεντος πλακοῦντος τῷ πλακόεντι πλακοῦντι τὸν πλακόεντα πλακοῦντα ὦ πλακόεν πλακοῦν & πλακοῦ.

Sic ὁ Σιμόεις Σιμοῦς Σιμόεντος Σιμοῦντος.

ὑΐς contrahitur in omnibus casibus præterquam in nominatiuo & vocat. sing. & dat. plural.

ὁ ὑΐς τοῦ ὑΐος ὗος τῷ ὑΐι ὗϊ τὸν ὑΐα ὗα ὦ ὑΐς.

τὼ ὑΐε ὗε τοῖν ὑΐοιν ὑοῖν ὦ ὑΐε ὗε.

οἱ ὑΐες ὗες τῶν ὑΐων ὑῶν τοῖς ὑΐσιν & ὑάσι τοὺς ὑΐας ὗας ὦ ὑΐες ὗες.

ὁ ὑεὺς autem ut ὁ βασιλεὺς & ὁ ὑὸς ut ὁ λόγος.

Quædam in paucis contrahuntur.

Nomina in ις quintæ quæ flectuntur per εος. ὠκύς ὠκέος. alia retinent υ βότρυς βότρυος. Hæc contrahuntur in datiuo singul. & nom. accu. & voc. plural. posteriora

in ſing. non contrahuntur.

ὁ ὠκὺς τοῦ ὠκέος τῷ ὠκέϊ ὠκεῖ τὸν ὠκὺν ὦ ὠκὺ & ὠκύς.

τὼ ὠκέε τοῖν ὠκέοιν ὦ ὠκέε.

οἱ ὠκέες ὠκεῖς τῶν ὠκέων τοῖς ὠκέσι τοὺς ὠκέας ὠκεῖς ὦ ὠκέες ὠκεῖς. Sic ὀξὺς βαρὺς ταχύς.

Neutra in plu. nõ cõtrahũtur τὰ ὀξέα τὰ ἡδέα τὰ ἡμίσεα.

Neutra in υ contrahuntur in datiuo ſing. τὸ πῶϋ τοῦ πώεος τῷ πώεϊ πώει. τὸ ἄστυ τοῦ ἄστεος τῷ ἄστεϊ ἄστει.

ὁ βότρυς τοῦ βότρυος τῷ βότρυϊ τὸν βότρυν ὦ βότρυ & βότρυς.

τὼ βότρυε τοῖν βοτρύοιν.

Plu. οἱ βότρυες βότρυς τῶν βοτρύων τοῖς βότρυσι τοὺς βότρυας βότρυς ὦ βότρυες βότρυς.

οἱ ἰχθύες ἰχθῦς τοὺς ἰχθύας ἰχθῦς cum inflexo.

Quæ in ευς deſinunt impariſyllaba in plurali contrahuntur in illis tribus caſibus.

ὁ βοῦς τοῦ βοὸς τῷ βοῒ τὸν βόα βοῦν Ion. βῶν. ὦ βοῦ.

τὼ βόε τοῖν βοοῖν.

οἱ βόες βοῦς τῶν βοῶν τοῖς βουσὶ poët βόεσσιν & βωσὶν Ion. τοὺς βόας βοῦς Ion. βῶς. ὦ βόες βοῦς.

ἡ λέξις, τῆς λέξεως τῇ λέξει, ἀ λεξεῖ, τὴν λέξιν, ὦ λέξις.

τὰ & τὼ λέξεε Attice. τοῖν λεξέοιν, Attice λέξεων.

αἱ λέξεις, ἀ λέξεες, τῶν λέξεων, ταῖς λέξεσι, τὰς λέξεις, ἀ λέξεας, ὦ λέξεις. Sic ἡ πόσις, τῆς πόσεως, & his ſimilia.

Duo fœminina in αυς, quæ per ι purum flectuntur, nec reperitur tertium.

ἡ ναῦς, poët. νηῦς & νῆυς, τῆς ναὸς, Att νεὼς, Ion. νηός. τῇ ναῒ & νηῒ, τὴν ναῦν, Ion. νῆα, poët. νηαῦ. ὦ ναῦ, Att. ὦ ναῦς, & νῆυς poët.

τὰ νᾶε & νῆε, τοῖν ναοῖν & νηοῖν, ὦ νᾶε νῆε.

αἱ νᾶες νῆες, νέες poët. τῶν ναῶν, νηῶν Ion. νεῶν Attic. ταῖς ναυσὶν & νηυσὶν Ion. poëtice νήεσσι & νέεσσι. τὰς ναῦς νῆας νηῦς

ὦ νᾶες νῆες νέες.

Sic ἡ γραῦς γρηῦς γρῆϋς, τῆς γραὸς γρηὸς, τῇ γραῒ γρηῒ, τὴν γραῦν γρηῦν γρῆα, ὦ γραῦ γραῦ γρηῦ γρῆυ.

τὰ γρᾶε, Att. τὼ γρᾶε γρῆε, ταῖν γραοῖν γρηοῖν.

αἱ γρᾶες γρῆες, τῶν γραῶν γρηῶν γρεῶν, ταῖς γραυσὶ γρηύσι γρήεσι, τὰς γραῦς γρηῦς γρῆας, ὦ γρᾶες γρῆες.

Attici comparatiua in ων & ον contrahunt in accusatiuo ſingulari, & nom. acc vocat. plur.

ὁ βελτίων, τοῦ βελτίονος, τῷ βελτίονι, τὸν βελτίονα, detracto ν, βελτίοα βελτίω.

οἱ βελτίονες βελτίους, τοὺς βελτίονας βελτίους, τὰ βελτίονα βελτίω.

τὸν μείζονα μείζω, μείζονες μείζους, μείζονας μείζους, τὰ μείζονα μείζω.

Sic κρείττων, ἀρείων, & quæ ſunt generis eiuſdem.

Heteroclita.

In ſingulari maſculina ſunt, τράχηλος, λύχνος, μοχλὸς, δελμὸς, κύκλος, σταθμὸς, δεσμὸς, νῶτος, ζυγός.

In plurali neutra, τράχηλα, λύχνα, μοχλὰ, δελμὰ, κύκλα, σταθμὰ, δεσμὰ, νῶτα, ζυγά. Legimus etiam κύκλους, & λύχνους, δεσμούς.

Fœminin. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα. ἡ δίφρος, τὰ δίφρα. Cõmune, ὁ καὶ ἡ τάρταρος, τὰ τάρταρα.

Variant genus, ὁ δεσμὸς, τὸ δέσμα, τὸ δέσμον, ἡ δέσμη. ὁ ξεσμὸς, τὸ ξέσμον.

Quædam etiam declinationem, τὸ δένδρον, τοῦ δένδρου, τὸ δένδρος, τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον, & τὸ ἀνδράποδος. τὸ κλέατον, τὸ κλέατος. ὁ ἀσπασμὸς, τὸ ἄσπασμα. ὁ βρεχμὸς, τὸ βρέχμα. ὁ ἐχμὸς, τὸ ἔχμα. ὁ λᾶας, τοῦ λάαος, craſi λᾶος. & ὁ λάας, τοῦ λάου· & ὁ λας, τοῦ λαός.

Euſtath. addit, ὁ ζυγός, τὸ ζυγόν. ἡ ἐνέδρα, τὸ ἔνεδρον. ὁ οὖρος, τὸ οὖρον. ἡ κέλευθος, τὸ κέλευθον.

ὁ vel ἡ στρουθός. ὁ θύμος, τὸ θύμον. ὁ vel ἡ ὀρίγανος, τὸ ὀρίγανον. ὁ vel ἡ ὄρνις. ὁ σιρός, τὸ σιρόν. ὁ & τὸ σκότος. ὁ & τὸ ὄνειδος. ὁ & τὸ χρεῖος, τὸ χρέος. ἡ & ὁ τεῖχος. ἡ νείκη, & τὸ νεῖκος. ἡ δίψα, & τὸ δίψος. ἡ βλάβη, & τὸ βλάβος. ἡ σπάρτος, τὸ σπάρτον. ὁ & τὸ ὄχος. ὁ & τὸ ἦχος. ὁ & τὸ θρῶος. ἡ σκάφη, τὸ σκάφος. ἡ νάπη, τὸ νάπος. ἡ νίκη, τὸ νῖκος. ὁ ῥύπος, τὸ ῥύπον. ἡ κνίση, τὸ κνίσσος. ὁ & τὸ ὄσσος. τὸ δάκρυον, τοῦ δακρύου. τὸ δάκρυ, τοῦ δάκρυος.

Iones in multis masculinis genus mutant, ἡ κιὼν, ἡ αἰθὴρ, ἡ βοῦς, ἡ ἡμίονος, ἡ ἐλλὸς, ἡ κύων. quæ communiter masculina sunt.

Vt Attici, ἡ βῶλος, ἡ θόλος, ἡ στρύχνος, ἡ ἄσβολος, quæ cōmuniter habent ὁ.

Contrà, ὁ χοῦς, ὁ ὄροφος, ὁ σκότος, ὁ λιμός. Communiter ἡ χοῦς, ἡ ὄροφος, τὸ σκότος, ἡ λιμός.

Atticis neutra, τὸ νῶτον, τὸ ζυγὸν, τὸ στρωματόδεσμον, τὸ θύμον, τὸ τέμαχος, τὸ σίελον, τὸ κέδρον. τὰ ἐπίδεσμα, τὰ θεμέθλια.

Promiscua, ὁ & τὸ τάριχος. οἱ στάδιοι, τὰ στάδια.

Sic dicunt Attici, γυνὴ αἰθίοψ, Aeschy. κύλιξ χώρα, & τύχη σωτὴρ, Soph. ἡ φύλαξ Thucyd. ἡ γραμματεὺς Aristoph. quæ communiter masculina sunt. apud medicos, ἡ χάλκανθος, ἡ ἔμπλαστρος, ἡ ἀντίδοτος, & τὸ χάλκανθον, ἔμπλαστρον, ἀντίδοτον. ὁ βούτυρος, τὸ βούτυρον. aliáque permulta.

Declinatione variant, Δάρης, Δάρου & Δάρητος. κόμης, κόμου & κόμητος.

Ἄρης, Ἄρου, & Ἄρητος, & Ἄρεως, & Ἄρεος, & Ἄρηος Aeol.

Propria nomina primæ contractorum flectuntur aliquando more parisyllaborum, ὁ Ἀριστοφάνης, εος, τὸν Ἀριστοφάνην. οἱ Ἀριστοφάναι, τοὺς Ἀριστοφάνας.

Sic cōposita ab ἔτος, ὁ ἑπταέτης, οἱ ἑπταέται, τοὺς ἑπταέτας.

Quædam in ως, sequuntur quartam & quintam, ὁ Μίνως, τοῦ Μίνω & Μίνωος. ὁ ἥρως, τοῦ ἥρω & ἥρωος.

Aeoles quædam quintæ ad parif. reuocant, ὁ ϛῶς, τοῦ ϛῶτος, ὁ ϛος, τοῦ ϛου. ὁ γέλως, τοῦ γέλωτος, ὁ γέλως, τοῦ γέλω.

Compoſita à πους habent οδος vel ου. δίπους, δίποδος & δίπου. τρίπους, τρίποδος & τρίπου. Sic τετράπους, ἑξάπους, ἑπτάπους, & Οἰδίπους, quod dicitur etiam Οἰδιπόδης, Οἰδιπόδου.

ὁ μάκαρ, τοῦ μάκαρος. & ὁ μάκαρς, τοῦ μάκαρτος & ὁ μακάρειος, τοῦ μακαρείου.

Aliquando eiuſdem nominatiui varius genitiuus, ἡ χείρ, τῆς χειρὸς & χερὸς. Aeolice χέῤῥος, χερὸς Alcman.

λύγξ, λυγγὸς, ſingultus. λύγξ, λυγκὸς, lynx.

ἡ δῆρις, τῆς δήρεως & δήριδος.

ἡ σεμίδαλις, τῆς σεμιδάλιδος & σεμιδάλεως.

ἡ Ἄμασις, τῆς Ἀμάσιδος & Ἀμάσεως.

ὁ Χάρων, τοῦ Χάρωνος & Χάροντος. ἡ θέμις, τῆς θέμιδος θέμιτος θέμιστος.

ὁ Φόρκυν & Φόρκυς, τοῦ Φόρκυνος. & ὁ Φόρκυς, τοῦ Φόρκυ. & ὁ Φόρκυς, τοῦ Φόρκυος.

Aliquando diſſimilia eiuſdem rei nomina, ſed cas⁹ nunc ab hoc ſumuntur, nunc ab illo. ἡ γυναὶξ inuſitatum, pro quo vtimur ἡ γυνή. τῆς γυναικὸς, τῇ γυναικὶ, τὴν γυναῖκα, & τὴν γυνὴν, apud veteres. ὦ γύναι, amiſſo ξ. vt nonnunquam ὦ ἄνα, ab ἄναξ.

τὸ γάλα, τοῦ γάλακτος ab inuſitato γάλαξ.

Quædam carent recto, ὁ ἀρὴν inuſitatum, τοῦ ἀρῆνος, & ſyncope ἀρνὸς, τῷ ἀρνὶ, τὸν ἄρνα. nam legitur ἀρηνοβόσκος in Sophocle. ὁ προβατοβόσκος.

ὁ κύων amittit ω, τοῦ κυνὸς, τῷ κυνὶ, τὸν κύνα, ὦ κύων. τὼ κύνε, τοῖν κυνοῖν. οἱ κύνες, τῶν κυνῶν, τοῖς κυσὶν & κύνεσιν Aeolicè. τοὺς κύνας, ὦ κύνες.

Quædam carent ſingulari, vt nomina feſtorum, vt apud Latinos. Διονύσια, Liberalia. βουφόνια, Boalia. παναθή-

ναια, Quinquatria.

Et alia pauca, τὰ ἄλφιτα, τὰ μέγαρα, τὰ ἐπιτίμια. οἱ ἅλες, τῶν ἁλῶν, τοῖς ἁλσί, τοὺς ἅλας. nam ὁ ἅλς apud Atticos raro legitur.

Et nomina vrbium, αἱ Θῆβαι, αἱ Ἀθῆναι. sic τὰ ὀνείρατα, τῶν ὀνειράτων, τοῖς ὀνείρασιν. In singulari, ὁ ὄνειρος, τοῦ ὀνείρου. Pl. οἱ ὄνειροι.

ὁ Ζεύς, τοῦ Διός, τῷ Διΐ, τὸν Δία, ὦ Ζεῦ. Poëtice, ὁ Ζήν, τοῦ Ζηνός, τῷ Ζηνί, τὸν Ζῆνα. & ὁ Ζάν, τοῦ Ζανός, τῷ Ζανί, τὸν Ζᾶνα, Aeolice. Bœotice ὁ Δεύς, & Βδεύς apud veteres Comicos.

Dicitur & Ζής, ex quo Ζῆν accusatiuus. & ὁ Ζάς, τὸν Ζάν. & Δὶς & Δὴν & Δάν, Δανός, Bœotice.

Hoc nomen plurali & duali caret, vt ἡ γῆ, τὸ πῦρ, ὁ ἀήρ, ἡ ἅλς, τὸ ἔλαιον. tamen legitur αἱ γαῖ in Probl. Aristot. & in Homero, γαιάων.

τὸ ὕδωρ, τοῦ ὕδατος, ab ὕδας, τῷ ὕδατι, τὰ ὕδατα. poëtice τὸ ὕδος, τοῦ ὕδεος.

τὸ γῆρας & τὸ γῆρος, τὸ οὖδας & τὸ οὖδος.

ὁ πολύς, τὸν πολύν, τὸ πολύ. reliqui casus à πολλός, quibus Iones vtuntur & poëtæ, τοῦ πολλοῦ, τῷ πολλῷ, πολλόν. οἱ πολλοί, τὰ πολλά. ἡ πολλή, τῆς πολλῆς. Poëtæ tamen flectunt πολύς, vt ἡδύς. πολέες, πολέων, πολέσι, πολέας.

ὁ μέγας, τὸν μέγαν. & neutrum τὸ μέγα. cæteri casus à μέγαλος exoleto, τοῦ μεγάλου, τῷ μεγάλῳ. ἡ μεγάλη, τῆς μεγάλης, τῇ μεγάλῃ. Aeschylus dixit ὦ μέγαλε.

Nomina in αρ, per ατος, quæ prius habebant ας in recto, τὸ ἧπαρ, τοῦ ἥπατος, ab ἧπας. Sic τὸ ἧμαρ, τος. εἶδαρ, φρέαρ, στέαρ, δέλεαρ, ὄνειαρ, οὖθαρ, κάρηαρ, omnia neutra his adde τὸ σκῶρ, τοῦ σκατός, ω in α.

τὸ οὖς, in aliis casibus mutat ου in ω, τοῦ ὠτός, τῷ ὠτί, τὸ οὖς, ὦ οὖς. τὼ ὦτε, τὰ ὦτα.

Monosyllaba in ης, ὁ δρῆς, τοῦ δρῆ. ὁ τρῆς, τοῦ τρῆ. & bisyl-

labum, ὁ ποδῆς, τοῦ ποδῆ, ad nullam declinationem referuntur, & contracta sunt, ὁ βένης βῆς, ὁ ποδένης ποδῆς. quidã in prima ponunt, alij in quarta.

Huius generis sunt nomina in ῦς diminutiua.

ὁ καμῦς, τοῦ καμοῦ, τῷ καμοῦ, τὸν καμοῦν. ὁ Διονῦς, τοῦ Διονοῦ, τῷ Διονοῦ. quæ sola in datiuo non habent ι.

Sic ὁ Ἰησοῦς, τοῦ Ἰησοῦ, τῷ Ἰησοῦ, τὸν Ἰησοῦν.

Quædam ὀλιγόπτωτα, οἱ φθόϊες φθοῖς, τοὺς φθόϊας φθοῖς.

Quædam μονόπτωτα, vel ἄκλιτα.

Nomina literarum, τὸ ἄλφα, βῆτα, γάμμα. legitur tamen τὰ σίγματα, τῶν σιγμάτων.

τὸ ἦδος, ὄφελος, σέλας, δέμας, λέπας, βρέτας, ὄναρ. & nomina in αρ cum ω in penult. μῶμαρ, νῶκαρ, βῶμαρ.

δῶς, & δώτη, & ἀδώτη apud Hesiodum.

τὸ χρέων. nam νάφθα barbarum est.

Omnia quæ syncope mutilata sunt, δῶ à δῶμα, κάρα à κάρανον, κάρη à κάρηνον. Sic λίπα, ὕφα, ἤειφα, quibus detractum est σ. legitur tamen κάρῃ in dat. apud Theogn. à nom. ἡ κάρη.

ἄπλα Attice, pro ἄπνα, in nominatiuo & accusatiuo.

Sic πρέσβα, & πότνα in nominat. & voc. tantùm, ídq; apud poëtas: quæ mutilata sunt è πρέσβειρα, πότνια.

Cætera vide in fine Quintæ simplicium.

ADIECTIVA.

In tertia declinatione masculina in ος purum, & in ρος, fœmininum mittunt in α, alia in η, neutrum semper ον. ὁ ἅγιος, ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον. ὁ ἀνθηρὸς, ἡ ἀνθηρὰ, τὸ ἀνθηρόν. ὁ σοφὸς ἡ σοφὴ τὸ σοφόν.

Excipitur ὁ ὄγδοος ἡ ὀγδόη & omnia Ionica quæ exeũt in η ἀνθηρὴ ἁγίη. dicitur tamen πρᾶος & πραῢς vel πρηῢς poëtice πραεῖα πρᾶον & πραΰ.

Atticis ος ommunis est generis in compositis & deriuatis ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος φιλόδοξος ἀμίμητος. ὁ καὶ ἡ κόσμιος γενναῖος. Sic illa quæ obseruat Eustathius γυνὴ ἀργός, κοινὸς κλαγγή, ἴφθιμος ψυχή, γυνὴ σιγηλὸς & μεμπτός, πημονὴ λαθραῖος, νόσος ἐπακτός, χρειὼ ἀνεκτός.

Sæpe etiam vsurpant substantiua pro adiectiuis μάγος τέχνη, ἕλληνα στρατὸν, ἄνθρωπον ἦθος, ἑλλάδα διάλεκτον, σκύθην οἶμον, γυναῖκα μαζόν.

In quarta ως commune ων netrum ὁ καὶ ἡ εὔγεως λεπτόγεως. τὸ εὔγεων λεπτόγεων. ὁ καὶ ἡ σῶς & ἡ σῶα & ἡ σᾶ Aristoph. τὸ σῶν.

Quintæ commu. ην neut. εν. ὁ καὶ ἡ ἄρσην τὸ ἄρσεν. dicitur etiam τέρην τέρεινα τέρεν.

Commu. ων neutrum ον ὁ καὶ ἡ μείζων τὸ μεῖζον. ὁ καὶ ἡ βελτίων τὸ βέλτιον.

Mascul. ας fœmin. αινα neut. αν. ὁ μέλας ἡ μέλαινα τὸ μέλαν. τάλας τάλαινα τάλαν. At πᾶς πᾶσα πᾶν. cum compositis ἅπας ἅπασα ἅπαν. σύμπας.

Mascul. εις ἡ εσσα τὸ εν. ὁ χαρίεις ἡ χαρίεσσα τὸ χαρίεν.

Comm. ης τὸ ες. ὁ καὶ ἡ εὐτυχὴς τὸ εὐτυχές. Legitur tamē ὁ πένης ἡ πένησσα Hesych.

Comm. ις compositum τὸ ι ὁ καὶ ἡ εὔχαρις τὸ εὔχαρι. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις τὸ φιλόπατρι.

Masc. υς ἡ εια τὸ υ. ὁ ὀξὺς ἡ ὀξεῖα τὸ ὀξύ. βαρὺς βαρεῖα βαρύ.

Comm. υς neut. υ. ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς τὸ ἄδακρυ.

Comm. ους neut. ουν. ὁ καὶ ἡ πολύπους τὸ πολύπουν. ὁ καὶ ἡ δίπους τὸ δίπουν.

In quibusdam tria genera ὁ ἁπλοῦς ἡ ἁπλῆ τὸ ἁπλοῦν. ὁ ἀργυροῦς ἡ ἀργυρᾶ τὸ ἀργυροῦν de quibus supra.

Trium generum sub vna voce nulla. nam ὁ καὶ ἡ ἅρπαξ dicitur τὸ ἅρπαξ non dicitur: nam nullum neutrum

exit in ξ. itaque dicendum τὸ ἁρπακτικόν.

ὁ μάκαρ maſculinum tantum ἡ μάκαιρα fœmininum neutrum τὸ εὔδαιμον.

Sed linguæ Latinæ ſimilitudine quidam decepti ſunt in qua Rapax & Felix tribus generibus variantur.

Fœminina etiam à ſubſtantiuis ducuntur.

ὁ λέων δράκων θεράπων vel θέραψ λάκων.

ἡ λέαινα δράκαινα θεράπαινα λάκαινα.

Legitur etiam τέκτων τέκταινα. γείτων γείταινα. γνάθων γνάθαινα. λύκος λύκαινα. σκορπίος σκόρπαινα. μύρος μύραινα. θεὸς θέαινα poëtice. Pherecra. apud Athen. ab ἰχθυοπώλης ducit ἰχθυοπώλαινα & à μάγειρος μαγείραινα.

ὁ βασιλεὺς ἡ βασίλισσα & βασίλεια & βασίλιννα Menand.

ὁ ἄναξ ἡ ἄνασσα. ὁ κίλιξ ἡ κίλισσα ὁ λίβυς ἡ λίβυσσα. φοῖνιξ φοίνισσα. κρὴς κρῆσσα. κὰρ κάειρα Hom. ὁ θρᾷξ ἡ θρᾷσσα & Att. θρᾷττα. θρῆιξ & θρήισσα, poëtica. ὁ φὰψ, βὸς, ἡ φάσσα. ὁ πρόφρων, ἡ πρόφρασσα, Hom.

A prima declin. verbalium in της, ὁ ἐργάτης, ἡ ἐργάτις, δος. ὁ προστάτης, ἡ προστάτις, δος. ὁ προφήτης, ἡ προφῆτις, δος. ὁ σκύθης, ἡ σκύθις. ὁ δεσπότης, ἡ δεσπότις & δέσποινα.

In τρια, ὁ ψάλτης, ἡ ψάλτρια. ὁ ποιητὴς, ἡ ποιήτρια.

In τρις, ὁ αὐλητὴς, ἡ αὐλητρίς.

Poëtica ſunt, ὁ δότης, ἡ δότειρα. ὁ πρέσβυς, ἡ πρέσβειρα. dicitur etiam δώτωρ & δωτὴρ, δώτειρα.

NVMERALIA.

Sin. Maſc. εἷς, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕνα.

Fœm. μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν.

Neut. ἕν, ἑνὸς, ἑνὶ, ἕν.

Componuntur cum οὐδὲ & μηδὲ, οὐδεὶς Attice, & οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν Attic. & οὐδέν. οὐδενὸς, οὐδενὶ, οὐδένα. οὐδεμιᾶς, οὐδεμιᾷ, οὐδεμίαν. οὐδενὸς, οὐδενὶ, οὐδὲν & οὐδέν.

Sic μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν & μηδέν.

Quidam, in quibus Aristoteles, vtuntur οὐθεὶς & οὐθὲν, pro οὐδεὶς, οὐδέν. quod grammatici improbant, nisi hoc modo per diuisionem, οὐθ' εἷς, οὔτε δύο alioqui dicendū esset etiam οὐθεμία. Aeoles tamen verso δ in θ dicunt οὐθεὶς, ex quo ἐξουθενίζω.

Homerus quidem semper οὔτις, οὔτι, οὔτινος. οὐδεὶς vero nunquam. οὖτις fictitium nomen Vlyssis.

In plural. oratores vtuntur οὐδένες & μηδένες. Iones οὐδαμοὶ in omnibus casibus.

Dual. omnium generum.

Mascul. δύο, Attice δύω. δυοῖν, & veteres Attici δυεῖν, quod fœmin. esse videtur. Ion. δυῶν.

In plural. οἱ δύο, αἱ δύο, τὰ δύο. τῶν δυῶν Ion. τοῖς δυοῖσι, & Aeol. δύεσι.

Δύο ī omnib. casib. reperitur extra datiuū, qui est δυσί.

Plural. Commun.

οἱ αἱ τρεῖς, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς.
τὰ τρία, τριῶν, τρισὶ, τρία.
οἱ αἱ τέσσαρες, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρας.
τὰ τέσσαρα, τεσσάρων, τέσσαρσι, τέσσαρα.
Ionice τέσσερες, τέσσερα.
Doricè, τοὶ ταὶ τέτορες, τετόρων, τετόρεσσι, τέτορας, τὰ τέτορα.
Poëtice οἱ αἱ πίσυρες, τὰ πίσυρα, πισύρων, πισύρεσσι, πίσυρας πίσυρα.

Aeolice πέσσυρες, Hesychius etiam πέσσυρα.

Cætera non declinantur, súntque omnium generum, οἱ αἱ τὰ πέντε, τῶν πέντε, τοῖς ταῖς τοῖς πέντε, τοὺς τὰς τὰ πέντε.

ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα, ἕνδεκα, δώδεκα, & δυοκαίδεκα. τρεισκαίδεκα, τριακαίδεκα, vel δεκατρεῖς, δεκατρία, δεκατέσσαρα. quæ flectuntur vt simpl. at τεσσαρεσκαίδεκα non

flect. δεκαπέντε & πεντεκαίδεκα, δεκαέξ & ἑκκαίδεκα, δεκαεπτὰ & ἑπτακαίδεκα, δεκαοκτὼ & ὀκτωκαίδεκα, δεκαεννέα & ἐννεακαίδεκα, εἴκοσι, Dor. εἴκατι, εἰκοσιεὶς, εἰκοσιμία, εἰκοσιὲν, εἰκοσιδύο, εἰκοσιτρεῖς, εἰκοσιτρία, εἰκοσιτέσσαρα, εἰκοσιπέντε, εἰκοσιὲξ, εἰκοσιεπτὰ, εἰκοσιοκτὼ, εἰκοσιεννέα, τριάκοντα, Ion. τριήκοντα. τεσσαράκοντα, Ion. τεσσερήκοντα, πεντήκοντα, ἑξήκοντα ἑβδομήκοντα ὀγδοήκοντα Ion. ὀγδώκοντα ἐνενήκοντα ἑκατόν.

Hæc non flectuntur. Alcman tamen dixit δυοκαίδεκον pro δώδεκα vel δυοκαίδεκα.

Hesiodus & Callimachus τριηκόντων pro τριάκοντα.

Cætera declinantur οἱ διακόσιοι αἱ διακόσιαι τὰ διακόσια τῶν διακοσίων vt adiectiua. Ion. διηκόσιοι διηκόσιαι διηκόσια. Sic τριακόσιοι τριακόσιαι τριακόσια. πεντακόσιοι ἑξακόσιοι ἑπτακόσιοι ὀκτακόσιοι ἐννεακόσιοι. χίλιοι δισχίλιοι τρισχίλιοι τετρακισχίλιοι πεντακισχίλιοι ἑξακισχίλιοι ἑπτακισχίλιοι ὀκτακισχίλιοι ἐννεακισχίλιοι. μύριοι δισμύριοι τρισμύριοι & reliqua.

Ordinalia Adiectiua omnia trium generum.

πρῶτος πρώτη πρῶτον. δεύτερος τρίτος τέταρτος πέμπτος ἕκτος ἕβδομος ὄγδοος ἔννατος δέκατος ἑνδέκατος δυοκαιδέκατος τρισκαιδέκατος τεσσαρεσκαιδέκατος &c. εἰκοστὸς πρῶτος εἰκοστὸς δεύτερος. τριακοστὸς τεσσαρακοστὸς πεντηκοστὸς ἑξηκοστὸς ἑβδομηκοστὸς ὀγδοηκοστὸς ἐνενηκοστός. ἑκατοστὸς διακοσιοστὸς τριακοσιοστὸς τεσσαρακοσιοστὸς &c. χιλιοστὸς δισχιλιοστός. μυριοστὸς δισμυριοστός.

Sunt alia quædam nomina elegantissima quæ tẽporalia vel potius dialia dici possent. Nam dierum spatium significant. ea incipiunt à tribus.

τριταῖος τεταρταῖος πεμπταῖος ἑκταῖος ἑβδομαῖος ὀγδοαῖος ἐνναταῖος δεκαταῖος ἑνδεκαταῖος. Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ᾽ ὧ τάλαν οὔποθ᾽ ἥκει, Οὔτε θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. Theoc. aliáque eadem forma.

Cũ ĩterrogas dicendũ ποσταῖος α ον. ποσταῖος ἦλθες; τριταῖος.

Comparatiua & ſuperlatiua.

Cõparãtur recta & regularia ĩ τεροσ ſuperlatiua ĩ τατοσ.

Ab adiectiuis in οσ verſo σ in τ & adiectione ερoσ & ατοσ ἔνδοξοσ ἐνδοξότεροσ ἐνδοξότατοσ.

Cum penultima poſitiui breuis eſt ο mutatur in ω σοφὸσ σοφώτεροσ σοφώτατοσ. εὔποροσ εὐπορώτεροσ εὐπορώτατοσ.

Excipe κενὸσ κενότεροσ κενότατοσ. στενὸσ στενότεροσ στενότατοσ.

Cum longa ſiue natura ſiue poſitione non mutatur. δειλαῖοσ δειλαιότεροσ δειλαιότατοσ. ἄμορφοσ ἀμορφότεροσ ἀμορφότατοσ.

Homerus tamen propter metrum dixit κακοξεινώτεροσ Ὀδ. υ.

In hoc genere anomala ſunt ἀγαθὸσ Comparat. ἀμείνων & βελτίων & κρείσσων vel κρείττων. & poetice ἀρείων λωΐων. Superlatiuum βέλτιστοσ κράτιστοσ poetice λῷστοσ. ἀγαθώτατοσ legitur in Ioſepho & aliis quibuſdam quod reprehendit Lucianus vnà cum κορυφαιότατοσ cuius poſitiuum κορυφαῖοσ vim habet ſuperlatiui vt Summus.

Dorienſes pro κρείσσων dicunt κρέσσων & metatheſi & trope κάῤῥων.

καλὸσ καλλίων κάλλιστοσ. κακὸσ κακίων & poetice κακώτεροσ κάκιστοσ. dicitur etiam χείρων & poetice χερείων χερείονοσ χερείονι χερείονα χερείονεσ. ſyncope & trope χέρηι χέρηα χέρηεσ. Superl. χείριστοσ. αἰσχρὸσ αἰσχίων αἴσχιστοσ. ἐχθρὸσ ἐχθίων ἔχθιστοσ. ῥᾴδιοσ ῥᾴων ῥᾷστοσ. μικρὸσ μικρότεροσ μικρότατοσ. ſed elegantius ἐλάττων vel ἥσσων vel μείων. ſuperlat. ἐλάχιστοσ.

Iones & Attici ſæpe comparat. & ſuperlat. formant in εστεροσ & εστατοσ: quæ communiter exirent in οτεροσ & οτατοσ.

ἀνιηρὸσ ἀνιηρέστεροσ. αἰδοῖοσ αἰδοιέστεροσ. ἄμορφοσ ἀμορφέστατοσ. ἀρχαῖοσ ἀρχαιέστεροσ· σπουδαῖοσ σπουδαιέστεροσ. δίκαιοσ δι-

χαιέστερος. ἄκρατον ἀκρατέστερον. Hipp. ἀκριτέστατον. λάγνος λαγνέστατος Aristot. Epicharmus ὁμοιέστερον ἐπηρεστέρα δικαιέστατον ὡραιέστατον Stesichorus ἐπιθυμέστατος. σπουδαιέστατος Hecatæus. ἐπιτηδειέστατον Democritus. γυναιέστατος ἀφνειέστατος ἀφθονέστατος Eupolis. ἀπονέστερον Pindarus. προθυμέστερον πλησιέστερος ἐρρωμενέστερον ὀψιέστερος ἀσπανιέστερος.

Quædam in αίτερος αίτατος. ἰσαίτερον ἀσμεναίτατα ἰδιαίτερος τατος. μεσαίτερος. & syncope τοῦ ο γεραίτερος παλαίτερος παλαίτατος σχολαίτερος pro γεραιότερος παλαιότερος σχολαιότερος. ἡσυχαίτατα πλησιαίτερον φιλαίτατος & syncope φίλτατος vt à φιλαίτερος φίλτερος. Sophocles Aiace vtitur φίλιστος. à μυχὸς alij formant μυχαίτατος Hom. μυχοίτατος.

Aliqua in ίστερος ίστατος λάλος λαλίστερος λαλίστατος. λάγνος λαγνίστερος λαγνίστατος. πτωχὸς πτωχίστερος. ὀψοφάγος ὀψοφαγίστατος. βλὰξ βλακίστατος.

A quinta declinatione nomina in ας αινα αν. à neutro formant comparatiua & superlat.

μέλας μέλαινα μέλαν μελαίτερος μελαίτατος.

τάλας τάλαινα τάλαν ταλαίτερος ταλαίτατος.

At μέγας μέσσων quod inusitatum est & Bœotice μέζων ex quo μείζων μέγιστος.

A neutris itidem formantur nom. in ύς εῖα ύ. & in ης ες. ὀξὺς ὀξεῖα ὀξὺ ὀξύτερος ὀξύτατος. βαρὺς βαρεῖα βαρὺ βαρύτερος βαρύτατος.

δυσσεβὴς τὸ δυσσεβὲς δυσσεβέστερος δυσσεβέστατος.

ἀληθὴς τὸ ἀληθὲς ἀληθέστερος ἀληθέστατος.

E superioribus quædam duplicem formam habent ἡδὺς ἡδύτερος ἡδύτατος & ἡδίων ἥδιστος.

γλυκὺς γλυκύτερος γλυκύτατος & γλυκίων γλύκιστος. dicitur etiam γλύσσων comparatiuum.

ὠκὺς ὠκύτερος ὠκύτατος & ὠκίων ὤκιστος.

βαθὺς βαθύτερος βαθύτατος & βαθίων βάθιστος.
ταχὺς ταχύτερος ταχύτατος & ταχίων τάχιστος.
πλεὺς anomalum est πλείων πλεῖστος.

Attici à πότης dicunt ποτίστατος. à κλέπτης κλεπτίστατος. πλήκτης πληκτίστατος. à ψευδὴς ψευδίστατος. ἀκρατὴς ἀκρατέστερος.

A cæterarum formarum nominibus fere in εστερος & εστατος.

σώφρων σωφρονέστερος σωφρονέστατος. legitur tamen πίων πιότατος. & γέρων γεραίτερος. πέπων πεπαίτερος. & Attice ἀγαζὼν ἀγαζονίστατος. ἁπλοῦς ἁπλούστερος ἁπλούστατος. χαρίεις χαριέστερος χαριέστατος.

Quædam sunt comparatiua quæ dicuntur τῆς δευτέρας παραγωγῆς.

βαθὺς βαθίων βάσσων Dorice. παχὺς παχίων πάσσων. γλυκὺς γλυκίων γλύσσων. ταχὺς ταχίων θάσσων vt differat à πάσσων part. βραδὺς βραδίων βράσσων. ἦκα ἧκος vel ἦκος ἡκίων ἥσσων. μακρὸς μακρίων μάσσων μήκιστος. ἐγγὺς ἐγγίων ἔσσων neutrum ἆσσον trope ἆσσον.

Poetæ comparatiua sæpe à comparatiuis & superlatiuis ducunt.

χέρειον χερειότερον & χερότερον à χεῖρον. χείριστον χειριστέρη Hippocra. λωίτερον ἐσχότερον & ῥηίτερον· κύδιστος κυδίστατος. ἆσσον ἀσσότερον, πρότερος προτεραίτερος. ἔσχατος ἐσχατώτατος Aristoteles.

Comparatio à substantiuo κέρδος κερδίων κέρδιστος. κάλλος καλλίων κάλλιστος. κράτος κρατίων κράσσων & κρέσσων κρείσσων & κάῤῥων Dorice κράτιστος. ῥῖγος ῥίγιστος. βασιλεὺς βασιλεύτερος Οδ. ο. βασιλεύτατος Dionysius de Situ orbis. Hom. θεώτερος à θεὸς Οδ. ν.

A verbis φέρω φέρτερος φέρτιστος. βάλλω βέλτερος βέλτιστος. vel potius à βούλω vt Opto optimus.

δέω δεύω poetice δεύτερος δεύτατος.

A participiis, ἐρρωμένος, ἐρρωμενέστερος, ἐρρωμενέστατος.

A præpositionibus, ὑπὲρ, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος. πρὸ, πρότερος, πρότατος. eliso priore τ, & crasi πρῶτος. παρὰ, παροίτερος, Aratus.

In aduerbiis ἄνω, ἀνώτερος, ἀνώτατος. πόρρω, πορρωτέρω, πορρωτάτω. ἑκὰς, ἑκαστέρω, ἑκαστάτω. κάτω, κατωτέρω, κατωτάτω. πέρα περαίτερος, περαιτέρω, περαιτάτω. ἐγγὺς, ἐγγύτερος, ἐγγύτατος: vel ἐγγίων, ἔγγιστος. ὄπισθε, ὀπίστερος, Arat. ἔξω, ἐξώτερος, ἐξώτατος. ἄφαρ, ἀφάρτερος. πρωῒ, πρωϊαίτερος.

Quædam formam compar. habent, nec sunt tamen, δεξίτερος, δεξιτέρα. ἀμφότερον, δημότερος. Arat. ἡγεμὼν πολιτικός.

A pronominibus non formantur. nam αὐτότατος à Comicis fictum est risus gratia, vt à Latinis Ipsissimus.

PATRONYMICA.

Masculina in δης, Πρίαμος, πριαμίδης. Αἰακὸς, αἰακίδης. Πέλοψ, πελοπίδης. Μέμνων, μεμνονίδης.

Quæ fiunt à prima declinatione, vel habent ι in penultima, in αδης, Αἰνέας, αἰνεάδης. Βορέας, βορεάδης. Λάμπος, λαμπάδης.

In quibusdam fit contractio, Πηλεὺς, Πηλέως, πηλεΐδης πηλείδης, Πάνθοος, Πάνθους, πανθοΐδης πανθοίδης. Βοηθόος, βοηθοΐδης βοηθοίδης.

In aliis syncope, δευκαλιωνίδης δευκαλίδης, ὑπεριονίδης ὑπερίδης.

In nonnullis epenthesis, ἀμφιτρυωνίδης ἀμφιτρυωνιάδης, πηλείδης πηληϊάδης, ἰαπετίδης ἰαπετιονίδης.

In ων Ionice, Κρόνος, κρονίων. Ἀτρεὺς, ἀτρείων. Πηλεὺς, πηλείων. ὑπεριονίων & ὑπερίων.

In αδιος Aeolice, ὑῤῥάδιος, ab ὕῤῥα.

Quædam in ιδης denominatiua ſunt, non patronymica, Φίλιππος, φιλιππίδης. Σίμων, σιμωνίδης. huius generis ſunt illa per iocum ficta à Comicis, σπουδαρχίδης, μισθαρχίδης.

Fœminina in ας, & ις, à ſuis maſculinis exempta ſyllaba δη, ὁ πριαμίδης, ἡ πριαμίς. ὁ νεστορίδης, ἡ νεστορίς. ὁ βορεάδης, ἡ βορεάς. & ſunt quintæ declinationis.

Cum in penultima primitiui eſt ι, in ωνη, Ακρίσιος, ἀκρισιώνη. videtur tamen Virgilius in aliquo poëta legiſſe ἀκρισιωνηίς. Ικάριος, ἰκαριώνη.

Alioqui in ινη, Νέπτουνος, νεπτουνίνη. Αδρηστος, ἀδρηστίνη. Ωκεανός, ὠκεανίνη.

DIMINVTIVA.

Mirum eſt quantum venuſtatis ſermoni addant diminutiua, quæ in lingua Græca, Latina, & Etruſca creberrima ſunt, variáſque formas habent. Hiſpanica etiam multa habet, Gallica pauciora ſuperioribus. Qua in re grammaticorum negligentiam animaduertas licet, qui paucas formas tradiderunt. Nos pluſquam triginta notauimus.

ισκος.

κάλαθος, καλαθίσκος. ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος. οἶκος, οἰκίσκος. παῖς, παιδίσκος. νεανίας, νεανίσκος. χιτὼν, χιτωνίσκος.

ισκη fœm.

οἰκία, οἰκίσκη. παῖς, παιδίσκη.

υς.

Διονύσιος, διονῦς. καμῦς. κλαυσοῦς.

ιλος.

χοῖρος, Χοιρίλος. ζωός, Ζωίλος, propria. ναύτης, ναυτίλος. forte etiam ιλας, θόχαρις, Dor. θύχαρις, dim. θυχαρίλας.

υλος.

ἡδὺ, Ηδύλος. δριμὺς, δριμύλος. σιμὸς, Σιμύλος. αἰσχρὸς, Αἰσχύλος, Turpio. σόμα, σωμύλος, dicaculus. ζῶος, ζωΐτύλος. Χρέμης, Χρεμύλος. μικκὸς, Μικκύλος. Indocte vulgo Micyllus, cum Ouid. Miccylus dicat, vt Virgil. Simylus vel Simulus, Theocr. Μικκύλα μὲν τῶ τὰ χρύδρια.

Latine in ulus, paruus, paruulus. equus, equulus.

υλλος.

Ηρακλῆς, Ηρυλλος. Βαθυκλῆς, Βάθυλλος. Θρασυκλῆς, Θράσυλλος. Αριστοκλῆς, Αρίσυλλος.

ις.

Αμφιάραος, Αμφις, Aeschylus. ἀστράγαλος, ἄστις, taxill⁹. Ιφιάνασσα, Ιφις. huc referendum puto Δάφνις, Laureol⁹, & φίλτατος, φίττις Dorice, Amiculus.

ᾶς.

Ζηνόδοτος, Ζηνᾶς. Μηνόδωρος, Μηνᾶς. Μητρόδωρος, Μητρᾶς. κόσμιος, Κοσμᾶς.

ιχος Dorica & Aeolica.

πυῤῥὸς, πυῤῥίχος, rufulus. ὅσον, ὁσσίχον, quantulum. forte etiam ὁσσάπιον. Θύων, Θυώνιχος. Αμυύτας, Αμύντιχος. Αρίστιος, Αρίστιχος. Hispanice, Bueno, bonico. perro, perrico.

ιων.

Ηφαιστος, Ηφαιστίων. μωρὸς, μωρείων. αἰετὸς, Ηετίων. τραυὸς, τραυίων. πάλαιστρα, παλαιστρίων. σκέπαρνον, σκεπαρνίων.

ινος.

χάρις, Χαρῖνος. φίλος, Φιλῖνος. λιγυρὸς, Λιγυρῖνος.

υλλις fœm.

ἄβακλος, ἀβακλυλλὶς, vulgo fusariola. ἀστερασὴς, ἀστερασυλλὶς. & ἁμάρα, Αμαρυλλίς. Vt ἄκανθα, ἀκανθυλλίς. θρύον, θρυαλλὶς, non θρυυλλίς.

ις alia forma.

θεράπαινα, θεραπαινίς. νῆσος, νησίς. ζῶς, ζωπίς.

ακις.

Ἔριθος, Ἐριθακίς, mercenariola, proprium.

αεις.

Κοπτώ, Κοπταεὶς, Doricum.

ιννα.

πρᾶξις, Πράξιννα.

ιννα.

φίλη, Φίλιννα, amicula. ἦρ, Ἤριννα, vernula. κόρη, Κόριννα, Theocr. Κόριννα ob metrum.

χνη.

πόλις, πολίχνη. ἀνήρ, ἀνδράχνη. πίθος, πιθάκνη, cõuerso χ ῖ κ.

ω.

Ὑψιπύλη, Ὑψώ. κερδαλέα, κερδώ. Εἰδοθέα, Εἰδώ. Ἀναξιθέα, Ἀναξώ. quidam hæc finiunt ων, ſed male. Sic ναῖνος, ναννώ, Nanetta, Etruſ. omnia enim fœm.

ιον neutra.

κόρη, κόριον. γλυκέρα, Γλυκέριον. παῖς, παιδίον. ἄνθρωπος, ἀνθρώπιον. φαρέτρα, φαρέτριον. ῥῆμα, ῥημάτιον. χελιδών, χελιδόνιον. ἀηδὼν, ἀηδόνιον. φίλημα, φιλημάτιον. Propria fœminarum, vt Tulliola, Violantilla. φίλτατος, φιλτάτιον, Ariſtoph. Achar.

ιδιον.

λόγος, λογίδιον. οἶκος, οἰκίδιον. πόρνη, πορνίδιον. πατὴρ, πατρίδιον.

γνώμη, γνωμίδιον. ψυχὴ, ψυχίδιον. βοῦς, βοΐδιον. οὐσία, οὐσίδιον. κρέας, κρεάδιον. νοῦς, νοΐδιον.

πόλις, πολίδιον & πολεΐδιον. λέξις, λεξίδιον & λεξείδιον. ἄγγος, ἀγγεῖον, ἀγγείδιον. δῆμος, δημακίδιον, Ariſtoph. & mox δημίδιον.

ίσκιον.

ῥῆμα, ῥηματίσκιον. κόρη, κορίσκιον.

αριον.

λόγος, λογάριον. παῖς, παιδάριον. χιτὼν, χιτωνάριον. ὠὸν, ὠάριον. κόσμος, κοσμάριον.

ασιον.

κόρη, κοράσιον. ἀδελφή, ἀδελφάσιον. φιλόκομος, φιλοκομάσιον. quæ Asiatica sunt, ab Atticis certè non recipiũtur.

αιον, & ωακιον.

γυνή, γυναιον. τήθη, τηθυνάκιον, Epich.

υφιον.

ζῶον, ζωύφιον. ξύλον ξυλύφιον.

υλλιον.

βρέφος βρεφύλλιον. μεῖραξ μειρακύλλιον. εἶδος εἰδύλλιον.

υδριον.

χεὶρ χειρύδριον. ξένος ξενύδριον. τέχνη τεχνύδριον. κώμη κωμύδριον. λόγος λογύδριον.

υνιον.

ἦθος ἠθύνιον.

δευς mascul.

λαγῶς λαγιδεὺς lepusculus. πέρδιξ περδικιδεύς. κύων κυνιδεὺς catellus. ἀετὸς ἀετιδεύς. πελαργὸς πελαργιδεύς.

Hac forma dixit Anacreon ἡρωιδεύς. Sic Cicero equulum pro pullo equino.

Quædam bis diminutiua λόγος λογάριον & λογίδιον. ῥῆμα ῥημάτιον & ῥηματίσκιον. χιτὼν χιτωνίσκος χιτωνισκάριον. χρυσίον χρυσίδιον χρυσιδάριον. ἱμάτιον ἱματίδιον ἱματιδάριον. Apud Plautum στεφάνιον & στεφανισκίδιον à στέφανος. & ἀστάφιον atque ἀσταφυλίτιον ab ἀσταφίς.

Sæpe etiam plura ab eodem παῖς παιδίον παιδάριον παιδίσκος. Latine Puer puerulus puellus pusio. Bonus bellus

bellus bellulus bellatulus Plaut.

Etruſcè Aſino aſinello aſinetto aſinino aſinuccio.

Sic παῖς παιδίσκη παιδισκάριον. Puella puellula. ὄψον ὀψάριον ὀψαρίδιον. λάχανον λαχάνιον λαχανίδιον. γράμμα γραμμάτιον γραμματίδιον.

πόλις πολίχνη πολίχνιον. πίθος πιθάκνη πιθάκνιον. κύλιξ κυλίχνη κυλίχνιον κυλιχνίς. θεράπαινα θεραπαινὶς θεραπαινίδιον. νῆσος νησὶς νησίδιον. Στρόμβος Στρόμβιχος Στρομβιχίδης proprium.

AMPLIFICATIVA.

Vt extenuandæ ſignificationis & blandiendi cauſa inuenta ſunt Diminutiua ſic quædam augendæ ſignificationis & contemptus quæ Amplificatiua appellauimus. Eorum vſus in lingua Punica & Etruſca frequens in aliis non item. Latina quidem ea recipit perraro.

Hoc quoniam à nobis primùm obſeruatum eſt probari multi poſtulabunt. quod facile eſt.

Vt itaque Latini Labeones & Silones à labrorum & ſuperciliorum magnitudine nominarunt: ita Græci vocant χείλωνας βλεφάρωνας. Simili modo πόσθων ὁ μεγάλην ἔχων πόσθην. Etruſce Menchione per iocum.

Sic à κανθήλιος fit κάνθων cui reſpondet Etruſca vox Aſinone vel aſinaccio & Hiſpanica Aſnazo. Quo nomine Deum Iudæorũ appellari ſolitũ ſcribit Ioſephus.

Sic à γνάθος fit γνάθων Maſcellone mangione. θρασὺς θράσων Brauazzo.

Et à πλατὺς Πλάτων quod Laërtius πλατύσατον reddit. Largone grandone. γαστὴρ γάστρων Ventrone trippone. σεῖβος σείβων Praticone. στραβὸς στράβων Guercione guerciaccio. φαιδρὸς φαίδων Bellone. μόθος μόθων Bricco-

ne. λύκος λύκων Lupaccio. βαιὸς βαίων Piccolotto. πλοῦτος πλούτων Riccone. γλυκὺς γλύκων εὐήθης Scioccone.

Omnia flectuntur per ωνος.

Ab his aliquando ducuntur deriuatiua, σιμὸς Σίμων (quo nomine vocantur Delphini) Σιμωνίδης, Βακχὸς Βάκχων Βακχυλίδης.

Alia est forma in αξ quæ auget & contemptum significat πλούσιος vel πλοῦτος πλοῦταξ Ricconaccio. νέος νέαξ Giouenaccio. στωϊκὸς στώαξ Stoïcaccio. Sic ῥόδιος ῥόδαξ per contemptum. & λάβριος λάβραξ propr. piscis. aliquando dimin. νεανὸς νέαναξ Polletto.

Aliam formam obseruaui in αδης quæ contemptum declarat ἐστρέφω Στρεψιάδης Garbuglione. Αἰσχίνης Αἰσχινάδης Bruttaccio.

Sic Χαρῖνος Χαρινάδης. ῥακιοσυρραπτάδης Straccionaccio.

Hæc apud Græcos fere virorum propria apud Etruscos & Hispanos latius patent. Itaque cum Latine reddere non possem ex his linguis interpretationem petere coactus fui.

POSSESSIVA.

A propriis & appellatiuis ducuntur in ειος ειον Νηλεὺς Νηλέως νήλειος. ἄνθρωπος ἀνθρώπειος. In κος λόγος λογικός. βασιλεὺς βασιλικός. δεκέλεια δεκελεικός. Πελοπόννησος πελοποννησιακός. γράμμα γραμματικός.

A loco in ιος οὐρανὸς οὐράνιος. θάλασσα θαλάσσιος.

Quædam in ωδης λίθος λιθώδης. πῦρ πυρώδης. quæ materiam significant.

Alia denominatiua in ιος φίλος φίλιος.

In ινος ἄνθρωπος ἀνθρώπινος. πηλὸς πήλινος.

In ρος ἄνθος ἀνθηρός. Quæ omnia sunt adiectiua.

A quibusdam multæ formæ existunt ἄνθρωπος ἀνθρω-

πιος ἀνθρώπινος ἀνθρωπικός ἀνθρωπώδης. Ομηρος ὁμήρειος ὁμηρικός. Πλάτων πλατώνειος πλατωνικός.

VERBALIA.

Ducuntur à tribus personis præteriti pefecti passiui.

A prima in μα πεποίημαι ποίημα. nam incrementa tolluntur πέπραγμαι πρᾶγμα: ε quod in α mutatum erat redit σπείρω ἔσπαρμαι σπέρμα.

In quinta ab Attica forma fit Verbale φαίνω πέφαμμαι Att. πέφασμαι φάσμα non φάμμα.

In μος ἔψαλμαι ψαλμός. παρώξυσμαι παροξυσμός. δέδεμαι δεσμός. nam penultima vel natura vel positione debet produci. σκαίρω ἔσκαρμαι σκαρθμὸς interiecto θ. ὤρχησμαι ὀρχηθμὸς mutato σ in θ.

In μων composita ἀπράγμων πολυπράγμων.

In οσυνη πολυπραγμοσύνη πολυμαθημοσύνη.

In μη μέμνημαι μνήμη. ἔγνωσμαι γνώμη. expuncto σ. vt γνωτός pro γνωστός.

A secunda in ις πεποίησαι ποίησις. ὦψαι ὄψις. λέλεξαι λέξις. ὤρχησαι ὄρχησις.

In ια ἡτοίμασαι ἑτοιμασία. δεδοκίμασαι δοκιμασία maximè in composit. α εὐ δυς. πέπεψαι ἀπεψία εὐπεψία δυσπεψία. τέταξαι ἀταξία εὐταξία. πέπραξαι ἀπραξία εὐπραξία.

In σιμος sed deriuata ὥπλισαι ὅπλισις ὁπλίσιμος. ἐνδέδοσαι ἔνδοσις ἐνδόσιμος. Sic θανάσιμος pro θανατήσιμος.

A tertia in της & τηρ πεποίηται ποιητής. ὠβέλισται ὀβελιστής poëtice ὀβελιστήρ. εἵρπυσται ἑρπυστής ἑρπυστήρ. ηὔληται αὐλητής poëtice αὐλητήρ. κέκλυσται κλυστήρ. κεχάρακται χαρακτήρ.

In τηριος adiectiua λέλυται λυτήριος. σέσωσται σωτήριος extrito σ.

In τήριον subst. πέποται ποτήριον. ἤμυνται ἀμυντήριον. τεθυμίαται θυμιατήριον.

In τῆρον κατῶπται κάτοπτρον. δεδίδακται δίδακτρον. κεκάλλωνται κάλλωτρον.

In τυς poëtice εἵλκυσται ἥλκυστύς. ὤρχισται ὀρχηστύς. κεκιθάρισται, κιθαριστύς.

In τρα, δύσται, δύστρα, ab δύω. πεφλόγισται, φλογίστρα. διῶπται, διόπτρα. ἤκεσται, ἀκέστρα.

In ωρ, ἤκεσται, ἀκέστωρ, ἀκέστρια. πέπαυσται, συμπαύστωρ.

In τεις, ἐστεφάνωται, στεφανωτείς. ηὔληται, αὐλητείς.

In τεον, quæ ſunt loco Gerundiorum, γέγραπται, γραπτέον. λέλεκται, λεκτέον. ἰτέον, Atticis ἰτητέον, qui etiam terminant in τεα, ἰτητέα, βαδιστέα, πολεμιστέα. εἴδω, εἶσμαι, εἶσται, ἰστέον, detracto ε. vt εἶμαι, ἰμάτιον.

Hæc ſæpe tranſeunt in adiectiua, quę Latini grammatici nominant Gerundiua, γραπτέος, γραπτέα, γραπτέον. λεκτέος, λεκτέα, λεκτέον.

Maximo philoſophis vſui ſunt verbalia in τος & τικος: rara apud oratores, vt ea etiam Ariſtophanes reprehendat.

Paſſiua ſemper in τος, ἤκουσται, ἀκουστός. πεποίηται, ποιητός. ἑώραται, ὁρατός, Cic. Aſpectabilis. νενόηται, νοητός. ᾔσθηται, αἰσθητός, Senſilis Lucr. ἤψηται, ἑψητός, ſyncope, ἑφθός, ἑπτός, & trope ἑφθός. Sic ὀπτητός, ὀπτός. Sic ὦπται, ὀφθαλμός.

Actiua in τικος, ἀκουστικός, ποιητικός, ὁρατικός, νοητικός, αἰσθητικός, θρεπτικός, altor. θρεπτική, altrix. ἐκκρουστικός, expulſor. ἐκκρουστική, expultrix.

Videant ergo quid agant, qui lib. 8. Epiſt. Famil. emendant, Embænetica: Cum omnino analogia poſtulet, ἐμβατική, non ἐμβαινετική. Non enim à præſenti, ſed à paſſiuo præterito ducitur hæc forma.

Quædam deriuata in μος, πέποται, ποτός, πότμος.

η vertitur aliquando in ε. ἀφήρημαι, ἀφαίρεμα. ἀφήρησαι,

ἀφαίρεσις. ἀφήρηται, δυαφαίρετος.

PRONOMINA PRIMITIVA.

Nom. ἐγώ, Attice ἔγωγε, Dor. ἐγών, & ἐγώνη, & ἐγώνγα. ἰώγα & ἰώνγα Bœotice, ἐγῶν Æolice.

Gen. ἐμοῦ & μοῦ, Ionice ἐμέο & ἐμεῖο, Poëtice cum paragoge θεν, ἐμέοθεν, & syncope ἐμέθεν, Dorice ἐμοῦ & μοῦ.

Dat. ἐμοί & μοί, ἔμοιγε Attice, ἐμὶν Dorice.

Acc. ἐμέ & μέ.

Dual. νῶϊ, νώ. νῶϊν νῷν.

Plur. N. ἡμεῖς, Ion. ἡμέες, Dor. ἅμες, Æol. ἄμμες.

Gen. ἡμῶν, Ion. ἡμέων & ἡμείων, Dor. ἁμῶν.

Dat. ἡμῖν. poëtice ἥμιν, Dor. ἁμῖν, Æol. ἄμμιν & ἄμμι.

Acc. ἡμᾶς. Ion. ἡμέας. Dorice & Aeolice ἄμμε. ἁμᾶς & ἄμμας nusquam legi.

Secunda persona.

Sin. Nom. σύ, Dor. τύ & τύγα, & τυύνη. Gen. σοῦ, Ion. σέο & σεῖο. poët. σέθεν pro σέοθεν. Dorice σοῦ & τοῦ, τοῖο, Homer. ὁ δυσαμμόροιο τοῖο pro σοῦ Ιλ. θ. Dat. σοί Dorice τοί & τὶν & τεΐν. Acc. σέ Dor. τέ & τύ. Vocat. ὦ σύ heus tu.

Dual. σφῶϊ σφώ. σφῶϊν σφῷν.

Plur. Nom. ὑμεῖς Ion. ὑμέες Dor. ὕμμες. Aeol. ὕμμες. Gen. ὑμῶν Ion. ὑμέων & ὑμείων. Dat. ὑμῖν. poët. ὕμιν Dor. & Aeol. ὕμμιν & ὕμμι. Acc. ὑμᾶς Ion. ὑμέας Aeolice & Doric. ὕμμε. Legitur etiam ὕμμας Theognis πάντως Κύρνε καὶ ὕμμας ὀλεῖ.

Tertia persona.

Nom. ὅς veteres ἵ sed nunc exoletum. Gen. οὗ Ion. ἕο & εἷο poëtice ἕθεν pro ἕοθεν Dor. & Aeol. ἑοῦ. apud Cyprios Fιο quod male in Hesychio scribitur γίο. Dat. οἷ & ἑοῖ. Acc. ἕ & ἑέ Dor. μὶν & νίν. Sed μὶν accipitur etiam pro

plurali apud poëtas. ἰν apud Cyprios vt aliquando νιν. Soph. Oedip ἐπὶ Κολωνῷ,

Τὰς παῖδε ὁρῶσας εὐμενίδας ὅγ' ἐνθάδε ὢν
Εἴποι λεὼς νιν hoc est αὐτάς.

Dual. σφωὲ & σφέ. σφωῒν & σφίν.

Plural. Nom. σφεῖς Ion. σφέες Dor. σφές. Geni. σφῶν Ion σφέων & σφείων. Dat. σφίσιν Ion. σφὶν & σφὶ poëtice.

Accu. σφᾶς Ion. σφέας. poëtice σφὲ Dor ψὲ quod significat αὐτὸν αὐτὴν αὐτό. αὐτούς αὐτὰς αὐτὰ Hesych.

POSSESSIVA.

Octo sunt quæ flectuntur vt adiectiua.

ἐμὸς ἐμὴ ἐμόν ἐμοῦ ἐμῆς ἐμοῦ.

σὸς σὴ σόν. σοῦ σῆς σοῦ.

Dor. τεὸς τεὰ τεόν τεοῦ τεᾶς τεοῦ.

ὅς ἥ ὅν. οὗ ἧς οὗ. Poëtic. ἑὸς ἑὴ ἑόν.

Aeoles articulum cum pronomine miscent ὁ σὸς ὅσος. ἡ σὴ ἥση τὸ σὸν τόσον.

A duali νωΐτερος νωϊτέρα νωΐτερον. σφωΐτερος σφωϊτέρα σφωΐτερον.

A plurali ἡμέτερος ἡμετέρα ἡμέτερον. Dor. ἁμὸς ἁμά. poët. ἁμὴ ἁμόν.

ὑμέτερος ὑμετέρα ὑμέτερον. Dor. ὑμὸς ὑμὰ poet. ὑμὴ. ὑμόν.

σφέτερος, σφετέρα σφέτερον. Dor. σφὸς σφὰ & σφὴ σφόν.

Ionice in genit sing. ε in οῖο ἐμοῦ ἐμοῖο. σοῦ σοῖο ἑ δ' ἑοῖο.

Ab his denominatiua perrara tamen Anacreon formauit ἡμετέρειον & Aristot ἐκείνινον.

DEMONSTRATIVA

Duo sunt οὗτος ἐκεῖνος. Attici cum rem præsentem quasi digito indicant addunt ι in fine.

οὗτος Attice οὑτοσί hicce isthic.

τούτου τουτουί huiusce Ion. τουτέου.

τούτῳ τουτῳΐ Ion. τουτέῳ. τοῦτον τουτονὶ hunce isthunc. ὦ οὗτος heus tu ad σὺ referendum.

Dual. τούτω — τουτωΐ.

τούτοιν — τουτοινί.

Plural.

οὗτοι — οὑτοιΐ hice.

τούτων — τουτωνὶ horunce. Ion. τουτέων.

τούτοις — τουτοισὶ hisce. τουτέοισι.

τούτους — τουτουσὶ hosce. τουτέους.

ὦ οὗτοι.

Fœmin.

αὕτη — αὑτηΐ hæcce. αὐτέη.

ταύτης — ταυτησί. — ταυτέης.

ταύτῃ — ταυτῃΐ. — ταυτέῃ.

ταύτην — ταυτηνί. — ταυτέην.

ὦ αὕτη.

Dual.

ταύτα — ταύταιν.

Plural.

αὗται

τούτων — Ion. τουτέων.

ταύταις — Ion. ταυτέαις.

ταύτας — Ion ταυτέας. & Cret. τούτας. ὦ αὗται.

Neut.

τοῦτο — τουτοῒ & τουτὶ hocce isthoc vel isthuc.

τούτου — τουτουΐ.

τούτῳ — τουτωΐ.

τοῦτο — τουτί.

Dual.

τούτω — τούτοιν.

Plur.

ταῦτα,	ταυτὶ, isthæc.
τούτων,	τουτωνί.
τούτοις,	τουτοισί.
ταῦτα,	ταυτί.

Compositum cum τοῖος & τηλίκος amittit τ, τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο. τοιούτου, τοιαύτης, τοιούτου. τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο. Sic τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο.

Idem significant ὅδε, ἥδε, τόδε, composito articulo & variato, τοῦδε, τῆσδε, τοῦδε.

Attici extrito ε, addunt ι, ὁδὶ ἡδὶ τοδί. τουδὶ τησδὶ τουδί.

Sic ὅγε ἥγε τόγε.

ἐκεῖνος ἐκείνη ἐκεῖνο.

Attice ἐκεινοσὶ illhic ἐκεινηί illhæc ἐκεινοὶ illhoc. Aeolice κεῖνος κείνη κεῖνο. quo etiam oratores vtuntur. Dori. τῆνος τήνα τῆνο. Flectitur vt adiectiua.

Pronomen infinitum tertiæ personæ.

ὁ δεῖνα ἡ δεῖνα τὸ δεῖνα.

τοῦ τῆς τοῦ δεῖνος.

τῷ τῇ τῷ δεῖνι.

τὸν τὴν τὸ δεῖνα.

Et ὁ δεῖνα τοῦ δείνατος τῷ δείνατι. & ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνα τῷ δεῖνα ἀκλίτως.

Et ὁ δεὶς τοῦ δεῖνος τῷ δεῖνι τὸν δεῖνα poetice. Huic pronomini respondet vox Punica Fulano qua Hispani vtũtur.

Relatiuum vnum.

αὐτὸς αὐτὴ αὐτό. Ion. pro αὐτὴ αὐτέη.

αὐτοῦ αὐτῆς αὐτοῦ. Ion. αὐτέου αὐτέης.

αὐτῷ αὐτῇ αὐτῷ. Ion. αὐτέῳ αὐτέῃ.

αὐτὸν αὐτὴν Ion. αὐτέην. αὐτό.

Dual.

αὐτὼ αὐτὰ αὐτώ.
αὐτοῖν αὐταῖν αὐτοῖν.

Plur.

αὐτοὶ αὐταὶ αὐτά.
αὐτῶν Ion. αὐτέων.
αὐτοῖς αὐταῖς αὐτοῖς. αὐτέοισιν αὐτέῃσιν.
αὐτοὺς αὐτὰς αὐτά. αὐτέους αὐτέας.

Cum articulo compoſitum eſt Idem eadem, idem.

ὁ αὐτὸς & Ionice ὡὐτός.
τοῦ αὐτοῦ & ταὐτοῦ. Ion. τωὐτέου.
τῷ αὐτῷ & ταὐτῷ. τωὐτέῳ Ionice.
τὸν αὐτόν.
ἡ αὐτὴ τῆς αὐτῆς τῇ αὐτῇ τὴν αὐτήν. τὸ αὐτὸ & ταὐτὸν τοῦ αὐτοῦ & ταὐτοῦ τῷ αὐτῷ & ταὐτῷ τὸ αὐτὸ & ταὐτὸν aſſumpto ν. Plur.
τὰ αὐτὰ ταὐτά. Ion. τωὐτὸ τωὐτέου τωὐτέῳ τωὐτό.

Cōuenit omnib. perſonis αὐτὸς ἐγὼ αὐτὸς σὺ αὐτὸς ἐκεῖνος.

Compoſita pronomina

Carent recto ſúntque trium generum.

Primæ perſonæ.

ἐμαυτοῦ Ion. ἐμεωυτέου.
ἐμαυτῷ Ion. ἐμεωυτέῳ. ἐμαυτόν.
ἐμαυτῆς ἐμαυτῇ ἐμαυτήν.
ἐμαυτοῦ ἐμαυτῷ ἐμαυτό.

Secundæ perſonæ.

σεαυτοῦ & σαυτοῦ, Ion. σεωυτέου.
σεαυτῷ & σαυτῷ. Ion. σεωυτέῳ.
σεαυτὸν & σαυτόν.
σεαυτῆς & σαυτῆς, σεαυτῇ σαυτῇ, σεαυτὴν σαυτήν.
σεαυτοῦ σαυτοῦ, σεαυτῷ σαυτῷ, σεαυτὸ σαυτό.

Tertiæ.

ἑαυτοῦ & αὐτοῦ. Ion. ἑωϋτέου.
ἑαυτῷ αὐτῷ & Ion. ἑωϋτέῳ. ἑαυτὸν & αὐτόν.
ἑαυτῆς & αὐτῆς, ἑαυτῇ & αὐτῇ, ἑαυτὴν αὐτήν.
ἑαυτοῦ αὐτοῦ, ἑαυτῷ αὐτῷ, ἑαυτὸ αὐτό.

Superiora duo carent plurali, cuius vim & ſignificationem retinet plurale tertiæ perſonæ.

ἑαυτῶν & αὐτῶν. Ion. ἑωϋτέων.
ἑαυτοῖς & αὐτοῖς. Ion. ἑωϋτέοισιν.
ἑαυτοὺς & αὐτούς.

Dicitur & σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτούς.

Homerus quidem ſemper diuidit vtrunque ἕο αὐτοῦ ἕοι αὐτῷ ἓ αὐτόν.

Sic fœm. ἑαυτῶν ἑαυταῖς ἑαυτάς. & neut. ἑαυτῶν ἑαυτοῖς ἑαυτά.

DE VERBO.

GRÆCA verba in tria genera diſtribuuntur, barytona, inflexa, & exeuntia in μι. omnium tamen origo à barytonis ducitur. Cæterum coniugationes ſex in barytonis, tres in inflexis, quatuor in μι.

Barytona.

Cum in verbis omnibus præcipue obſeruetur pręteritum & futurum, quę à themate naſcuntur habenda in primis eſt ratio eius literæ, quæ ante vltimam thematis vocalem collocata eſt, & ſi duæ fuerint, prioris. ea dicitur χαρακτηριστική, hoc eſt formatrix coniugationis Cum itaque barytona ſimpliciora ſint inflexis, neceſſe eſt characteriſticas prius eſſe conſonantes quàm vocales, è quibus fiunt inflexorum contractiones. Quamobrem recte atque ordine prima characteriſtica erit β, quæ (cum vna litera coniugationem

totam formare non poſſit) duas ſibi ſocias aſciſcit, π, φ, quæ ſimili ſunt poteſtate, vt λείβω, λείπω, γράφω. aliquando poſt π epenthetice ponitur τ, quod non eſt characteriſticum, τύπτω, κρύπτω.

Futura omnia habent σ, extra quintam.

In prima ergo coniuncta characteriſtica cum σ fit ψ, λείβω. λείβσω, λείψω λείπω, λείπσω, λείψω.

Præteritum habet φ.

	Fut. ψ.	Præt φ.
β λείβω,	λείψω,	λέλειφα.
π τέρπω,	τέρψω,	τέτερφα.
φ γράφω,	γράψω,	γέγραφα.
πτ τύπτω,	τύψω,	τέτυφα.

Secunda characteriſticam habet ſecundam conſonantem alphabeti cum duabus ſibi cognatis, γ, κ, χ, aliquando κ adiungit ſibi τ.

In futuro eſt σ, quod iunctum cum characteriſtica efficit ξ.

In præterito χ.

	Fut. ξ.	Præt. χ.
γ λέγω,	λέξω,	λέλεχα.
κ πλέκω,	πλέξω,	πέπλεχα.
χ βρέχω,	βρέξω,	βέβρεχα.
κτ τίκτω,	τέξω,	τέτεχα.

Tertia habet tertiã conſonantẽ cum cognatis, δ, θ, τ.

In futuro eſt σ ſimplex, cum characteriſticam ſibi adiungere non potuerit.

In præterito κ.

	Fut. σ	Præt. κ.
δ ᾄδω,	ᾄσω,	ᾖκα.
θ πλήθω,	πλήσω,	πέπληκα.
τ ἀνύτω,	ἀνύσω,	ἤνυκα.

Quanquam τ raro eſt characteriſticum, & in Atticis tantum, vt ἀνύω, ἀνύτω. & poëticis paucis, πέτω, λίτω,

quæ fere ſunt anomala.

Vnum eſtverbum Ionicum ἔρδω, quod habet futurum ἔρξω. Fit enim à ῥέζω, Fut. ῥέξω, metatheſi.

Quarta characteriſticam ſumit quartam ordine conſonantem ζ, quæ cum aliam nullam ſui ſimilem habeat niſi σ, id duplex accipit (ſimplex enim futuri eſt (quod Attici in duplex ττ conuertunt.

In futuro nunc σ, nunc ξ.

In præterito nunc κ, nunc χ.

ζ φράζω, Dor. φράσδω,	Fut. σ	φράσω,	Pr. κ.	πέφρακα.
σσ πλάσσω, Att. πλάττω,		πλάσω		πέπλακα.
ζ παίζω, Dor. παίσδω,	Fut. ξ.	παίξω,	Pr. χ.	πέπαιχα.
σσ ὀρύσσω, Att. ὀρύττω,		ὀρύξω,		ὤρυχα.

Verba in ζω vltra duas ſyllabas, fere σ habent in futuro, ποδίζω ποδίσω. πειράζω, πειράσω. ἐλπίζω, ἐλπίσω & poë. ἐλπίξω: vt βαστάζω, βαστάσω & βαστάξω. ἁρπάζω, ἁρπάσω & ἁρπάξω. νυστάζω, νυστάσω & νυστάξω.

σχετλιαστικά, hoc eſt miſerationi apta, habent ξ, οἰμώζω, οἰμώξω. αἰάζω, αἰάξω, ab οἴμοι, & αἴ. στενάζω, στενάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω.

Diſyllaba nunc in σω, κλίζω, κλίσω. φράζω, φράσω. nũc in ξω, παίζω, παίξω, & Attice παίσω, ex quo συμπαίστωρ, à πέπαισται. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω. Hæc vſus demonſtrabit.

Exeuntia in σσω ſæpius habent ξ, ὀρύσσω, ὀρύξω, πράσσω vel πράττω, πράξω: excipe, πλάσσω, ἐρέσσω, ἱμάσσω, ἰνάσσω, πάσσω, λάσσω, quæ habent σ. πλάσω, ἐρέσω, ἱμάσω, ἰνάσω, πάσω, λάσω. & πράττω, futurum πράσω, præt. πέπρακα, vendo. quidam addunt λίσσω, cuius futurum extare negat Euſtathius à λίσσω, legitur λίσω, Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν, Οδ.κ.

Aliquãdo duplex futurum ἀφύσω ἀφύσω & ἀφύξω.

Cum in futuro eſt ξ in præte. χ. Cum σ, κ. excipe φείσω φείξω πέφεικα non πέφειχα.

Quinta habet quintam ordine conſonantem λ cũ θ tribuatur tertiæ & κ ſecundæ: quæ cum immutabilis ſit alias tres aſſumit μ ν ρ.

Futurum eandem ſeruat ſed inflectitur correpta penultima. Æolice barytonum eſt ſed accipit σ.

In ptæter. eſt κ. poſt μ aliquando ponitur ν.

		Fut. cõm		Preter.
λ	ψάλλω	ψαλῶ		ἔψαλκα.
μ	νέμω	νεμῶ		νενέμηκα
ν	φαίνω	φανῶ		πέφαγκα
ρ	σπείρω	σπερῶ	Æol. σπέρσω	ἔσπαρκα
μν	τέμνω	τεμῶ		τετέμηκα

Vt penultima futuri corripiatur vel conſonans eliditur σφάλλω σφαλῶ vel vocalis ſubiunctiua diphthongi abiicitur, σαίνω σανῶ. θείνω θενῶ. vel anceps fit breuis κρίνω κρινῶ.

σ ab Æoliis additur cum characteriſticum eſt ρ. in aliis nullum habeo exemplum.

Sexta coniugatio vocalem characteriſticam habet. Nam è ſeptendecim conſonantibus nouem Mutæ in tribus prioribus ponuntur quatuor Immutabiles in quinta ζ in quarta. σ ξ ψ in futuris.

Habet itaque omnes vocales præter η & ω. & omnes proprias diphthongos cum vna impropria ῳ.

Errat Herodianus qui putat δήω eſſe præſens cum ſit futurum poeticum de quo cum aliis ſuo loco.

Errant etiam qui ω faciunt characteriſticum cum mutatum ſit poetice ex ε vel α vel ο πλέω πλώω poetice & Ionice ζάω ζώω. ἡβάω ἡβώω. μαιμάω μαιμώω. ἱδροι-

νάω μνοινώω. δράω δρώω. σόω ex quo σόη Hom. σώω & σώζω. δόω δώω. ρόω ῥώω. ῥωννύω ῥώννυμι.

Quæ habent υ ad imperfectum vſque perducuntur ne υ ante conſonantem ſcribatur quod orthographiæ repugnat.

In futuro σ in præt. κ.

		Fut. σ	Præte. κ.
α	γελάω	γελάσω	γεγέλακα.
ε	τελέω	τελέσω	τετέλεκα.
ι	τίω	τίσω	τέτικα.
ο	ὀμόω	ὀμόσω	ὤμοκα.
υ	δύω	δύσω	δέδυκα.
αι	παίω	παίσω	πέπαικα.
αυ	παύω	παύσω	πέπαυκα.
ει	σείω	σείσω	σέσεικα.
ευ	ἱππεύω	ἱππεύσω	ἵππευκα.
οι	οἴω	οἴσω	ᾦκα.
ου	κρούω	κρούσω	κέκρουκα.
υ	ἀγύω	ἦγυον.	
	ὀπύω.	ὤπυον.	

Poetica etiam πλώω πλώσω. ῥώω ῥώσω. σώω σώσω. alia fere anomala. non enim dicitur ζώσω niſi à ζώννυμι. nec ἡβώσω. nam perducuntur vſque ad imperfectum διέζωον Herod. Thalia.

Tempora Græci ſex numerant, Præſens, quatuor præterita, & futurum.

ἐνεστὼς, præſens quod ſimplex eſt & puncti inſtar.

Præteritum ob breuiora & longiora temporis interualla in quatuor partes diuiſum eſt.

Primum eſt παρατατικὸς quaſi exporrectum quod à præſenti nõ longe abeſt. Latini imperfectum præteritum vocant.

παρακείμενος quem Stoïci τέλειον ἐνεστῶτα nominarũt, præſens perfectum tempus ſignificat finitũ ac certũ.

ἀόριστος. infinitum & incertum.

Latini vtrunque ſuo præterito perfecto reddunt, ſed melius Itali, Galli, & Hiſpani: qui Paracimenon deſcribunt verbo Habeo vel Sum & participio paſſiuo: Aoriſtum Latino præterito perfecto.

πεποίηκα Io ho fatto *i'ay faict* yo he hecho.

ἐποίησα Io feci *ie fis* yo hize.

ἐλήλυθα, Io ſon venuto *ie ſuis venu* io he venido.

ἦλθον Io venni *ie vins* yo vine.

ὑπερσυντελικὸς pluſquamperfectum Latinorum. μέλλων futurum.

Aoriſtum & futurum duplicem habent formam ſed vim eandem. Quando autem alterutro vtendum bonorum auctorum lectio docebit.

Modi totidem quot apud Latinos eadémque ſignificatione. Hoc tantum differunt quod ſolus indicatiuus apud Græcos omnia tempora habet explicata In cæteris præteritum imperfectum coniungitur cum præſenti & pluſquamperfectum cum perfecto.

Imperatiuus & ſubiunctiuus futuris carent pro quibus imperatiuus vtitur aoriſtis ſubiuuctiuus circunlocutione vt dicetur.

Numeri tres vt in Norninibus. Dorice aliquando dualis pro plurali accipitur γηρύετον Pind. pro γηρύουσι. ὑμνεῦντον Hom. pro ὑμνεῦνται. ἑζέσθην pro ἕζοντο.

Perſonæ tres. cum prima pluralis exit in μεν deſideratur prima dualis. cum tertia pluralis exit in σι vel ται tertia dualis non diſcrepat à ſecunda alioqui deſinit in ην mutato ο ſecundæ in η.

Verbi actiui modi indicatiui

Præſens.

Vt ſupra in Nominibus ea quæ ad dialectorum varietates pertinebant poſt communia aſcripſimus: ſic in verbis primò communia quæ pueri legant: poſt mutationes dialectorum adiicere commodum eſſe exiſtimauimus.

Singularis.

τύπτω

τύπτεις Dorice τύπτες Aeolice τύπτης.

τύπτει Dorice τύπτε Aeolice τύπτη.

Dual.

τύπτετον τύπτετον.

Pluralis.

τύπτομεν Dor. τύπτομες.

τύπτετε

τύπτουσι Dor. τύπτοντι vt datiuus participij.

Poëtæ futura ſæpe reuocant ad præſens. οἴω οἴσω. præſens οἴσω ex quo οἴσετε δ' ἄρνα Ιλ. γ. præſens imperatiui. δύω δύσω δύσομαι ex quo δύσεο Ιλ. π. νίω νίσω νίσομαι & νίσσομαι præſens. Sic πέρσεται Οδ. η. præſens à futuro Aeolico πέρσω.

Dorienſes præt. media φύω φύσω πέφυκα πεφύκω ἐπέφυκον. ὄπτω ὄπωπα ὀπώπω. κράζω κέκραγα κεκράγω ex quo ἐκέκραξα. πέπληγα πεπλήγω ἐπέπληγον πόδες ἵππων Ιλ. ε. κέκληγα κεκλήγω ex quo κεκλήγοντες Ιλ. ρ. ὄρω ὄρωρα ὀρώρομαι ὀρώρει Οδ. τ. Hinc Matth. 12. κράξει à κέκραγα κεκράγω ξω.

Imperfectum.

ἔτυπτον Ion. & poet. τύπτον ſine icremento, & τύπτεσκον.

ἔτυπτες Ion. τύπτες & τύπτεσκες.

ἔτυπτε τύπτεν & τύπτεσκε.

Dual.

Dual. ἐτύπτετον ἐτυπτέτην.

Plur.

ἐτύπτομεν Dorice ἐτύπτομες.

ἐτύπτετε

ἔτυπτον poetice τύπτεσκον. Bœotice & Chalcidice ἐτύπτοσαν.

Quæ forma Septuaginta interpretibus frequens. nam Asianis etiam vernacula. Lycophr. ἐσχάζοσαν.

Scribunt grammatici in tertia tantum persona Ionice addi paragogen ἔτυπτε τύπτεσκε.

At exempla id etiam in prima & secunda sing. & tertia plurali fieri docent.

In prima ἥεσκον Ὀδ. ξ. ὑφαίνεσκον & ἀγνύεσκον Ὀδ. τ.

In secunda ἔχεσκες Ιλ. ε. ἔρδεσκες Ὀδ. ν.

In tertia plur. ἐπιρρέζεσκον Ὀδ. ρ. θαυμάζεσκον Ὀδ. τ.

Additur enim syllaba κον secundæ personæ correpta præeunte vocali ἐδίδως δίδοσκον ες ε. ἵστης ἵστασκον.

In prima pl. νικάσκομεν ἤγουν ἐνικῶμεν Ὀδ. λ.

DE INCREMENTIS.

E sex temporibus quatuor tantum accipiunt incrementum, præterita tria & aorista duo quæ pro uno tempore accipiuntur. & in passiua voce mox futurũ.

Id duplex est, syllabicum & temporale.

Syllabicum additur verbis quæ à consonante incipiunt. est autem ε. quod syllabarum numerum auget τύπτω ἔτυπτον ω in ον.

Temporale iis quæ initium habent à vocali aut diphthongo mutabili. breuis enim vel anceps vocalis in longam mutatur tempore crescente.

Temporale vnum est in omnibus præteritis: syllabicum non item nisi cum ε longum est positione

ἔψαλλον. ἔψαλκα. ἐψάλκειν. ἔψηλα. ἔψαλον.

Vocales mutabi-les.
- α in η ἀκούω ἤκουον.
- ε in η ἐείζω ἤειζον.
- ο in ω ὀπάζω ὤπαζον.

Immu-tabiles.
- η ἠχέω ἤχεον.
- ι ἰξεύω ἴξευον.
- υ ὑβρίζω ὕβριζον.
- ω ὤθω ὦθον.

Quatuor non mutant α ἄω ἄον vt differat ab ἦον cuius thema ἔω. ἀΐω ἄϊον vt diſtet ab ἤϊον cuius thema εἴω vel εἶμι. ἀηθέσσω ἀήθεσσον. ἀηδίζομαι ἀηδιζόμην ne concurrant duo ηη.

ε ante ο non mutatur ſed ipſum ο vertitur in ω ἑορτάζω ἑώρταζον. vt ἔολπα ἐώλπειν. ἔοργα ἐώργειν. ἔοικα ἐῴκειν.

Multa ſunt quæ ε non mutant in η ſed aſſumunt ι ἔχω εἶχον. ἕλω εἷλον. ἕλκω εἷλκον. ἑλκύω εἵλκυον. ἕρπω εἷρπον. ἑρπύζω εἵρπυζον. ἑστήκω εἱστήκειν. ἕπομαι εἱπόμην. ἐργάζομαι εἰργαζόμην. ἑστιάω ῶ εἱστίαον εἱστίων. ἐάω ῶ εἴαον εἴων. ἕω εἷμαι. ἐρύω εἴρυον. ἔθω εἴωθα. ἐθίζω εἴθιζον.

Herodianus addit ἕζω εἷζον. alij ἔπω εἶπον. ἐρέω εἴρηκα. Ego puto in ſecundo non eſſe incrementum quod in futuro & aliis modis caderet εἴπω fut. εἰπὲ imperat. εἰπεῖν inſi. εἰπών part. ſed epentheſi ι ab ἔπω vetuſto verbo.

εἴρηκα autem fit forte ab εἰρέω. nam ἐρέω & ἐρῶ futura ſunt ab εἴρω. ex quo etiam εἴρημαι & εἰρήθην vel ἐρήθην. nam ἐρρέθην & ῥηθήσομαι amittunt ε. ῥέω enim aliud eſt.

Dorienſes veteres habebant η ἔχω ἦχον. ἕλκω ἧλκον. Etymol. ex Apollonio. ἐργάζομαι etiam ἠργαζόμην ex Herodiano.

Diphthon. mutabiles. { αι in η, αἴρω, ἦρον. αυ in ηυ, αὐλίζω, ηὔλιζον. οι in ω, οἰκίζω, ᾤκιζον.

Immutabiles. { ει εἰκάζω, εἴκαζον. ευ εὐθύνω, εὔθυνον. ου οὐτάζω, οὔταζον.

Tamen ει aliquando mutatur in η, εἰκάζω, Attice ἤκαζον, Aristoph. Vesp. ἤκασεν, ἀντήκασεν. εἴκω, ἦκον, Dor. εἴδω, εἴδην & ἤδην. εἴω ἤιον explicata diphthongo ἤιες ἤιε. ἠΐομεν & synæresi ἤομεν sync. ἦμεν.

ευ aliquando ab Atticis mutatur in ηυ, εὔχομαι, ηὐχόμην. εὕδω, ηὗδον, Herodot. Thalia.

αι & οι ab Ionibus non mutantur, αἰτέω, αἴτεον, αἰτήκεα, αἴτησα. οἰκέω, οἴκεον, οἴκηκα, οἴκησα. quod fit etiam in voce passiua.

Quædam etiam communia à grammaticis notãtur, οἰῶ, οἴουν. οἰμῶ, οἴμουν. οἰωνίζομαι, οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοπολῶ, οἰακίζω, οἰακονομῶ, οἰακοστροφῶ, οἰκουρῶ, οἰδαίνω, οἰστρῶ, οἰνίζομαι, οἰνοποτάζω. οἰμώζω autem, οἴμωζον & ᾤμωζον, ᾤμωξα.

At οἰνοχοῶ, ᾠνοχόουν, & ἐῳνοχόουν, addito ε, vt Att. ὁρῶ, ἑώρων.

Verbi compositi incrementum initio ponitur, cũ è nomine fit compositio, φιλοσοφῶ, ἐφιλοσόφουν. cum simplex inusitatum, ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν. ἠμφεσβητησάμην, Plato Gorgia. ἀντιβολῶ, ἠντεβόλουν. ἠντεβόλουν, Aristoph. ἀντεβόλησεν, Hom. ἀμπέχομαι, ἠμπεχόμην.

Tamen quædam Attica in medio sumunt incrementum, ἀπολαύω, ἀπέλαυον & ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν. ἐγκωμιάζω, ἐνεκωμίαζον. ἐπιδημῶ, ἐπιδεδήμηκα. ἐπιορκῶ, ἐπιώρκηκα. ἐπιστατῶ, ἐπεστάτηκα. ἐμπολῶ, ἐμπεπόληκα. &

ἠμπόλησε.

Quod etiam fit in nonnullis ab εὐ & δυς incipientibus, εὐορκῶ, εὐώρκουν. δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν.

Etiam cum præpositio significationem non auget, εὕδω, καθεύδω, ἐκάθευδον. ἕπω, ἐνέπω, ἤνεπον. alioqui in medio, γράφω, καταγράφω, κατέγραφον. ἄγω, περιάγω, περιῆγον.

Attici quædam composita initio & in medio augent, ἐνοχλῶ, ἠνώχλουν. ἀνορθῶ, ἠνώρθουν. ἀνέχομαι, ἠνειχόμην & ἠνεσχόμην. παροινῶ, ἐπαρῴνουν, πεπαρῴνηκα. συνίημι, συνῆκα, ἰσυνῆκεν, Alcæus, & ξυνῆκεν, Anacreon.

Præpositio vltimam vocalem amittit sequente alia vocali, κατὰ ἄγω, κατάγω. παρὰ ἔμενον, παρέμενον. παραβάλλω, παρέβαλλον.

περὶ & πρὸ retinent, προάγω, περιέχω.

ἀμφὶ nunc retinet, ἀμφιέννυμι, ἀμφιανακτίζω, ἀμφιελίσσω, ἀμφιέπω. nunc amittit, ἀμφέπω, ἀμφαγαπάζω.

Poetæ tamen metri causa etiam in aliis præpositionibus vocalem conseruant, ἀποειπεῖν, ἐπιελθεῖν, ἐπιόψομαι, ὑποείκειν, ἀποαιρεῖσθαι.

In quibusdam varia sunt incrementa, ἐγγυάομαι, imperfec. ἠγγυᾶτο. perfec. ἐγγεγύηκε. ἐγχυράζομαι, perfec. ἐγκεχυρασμένον, & ἠνεχυρασμένον, ab ἐνεχυράζομαι. nam vtrũque thema legitur. ἐγγυάω, ἐνεγγύησε, ἐνεγγυησάμην, ἠγγύησε. at ἐγγυᾶτο, παρεγγύησε, sine incremento, ἀφίημι, imperfec. ἀφίην, & à circunflexo ἀφίουν, ἀφίεις, ἀφίει. Attice ἠφίουν, ἠφίεις, ἠφίει. vt ἀφείθη & ἠφείθη. ἤφιε, Euãg. ἠφίεσε, Demosth.

Attici quibusdam verbis vtrunque tribuunt incrementum, μέλλω, ἔμελλον, Att. ἤμελλον. δύναμαι, ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. βούλομαι, ἐβουλόμην, ἠβουλόμην.

ρ in syllabico incremento geminatur, ῥηγνύω, ἐῤῥήγνυον.

ῥίπτω, ἔρριπτον. Quod poetæ ob metrum raro seruant, ῥέζω, ἔρεζον. ἑάπτω, ἑεάπτομεν, Ὀδ. π.

Præteritum perfectum.

τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε.
τετύφατον, τετύφατον.
τετύφαμεν, Dor. τετύφαμες.
τετύφατε,
τετύφασι, Dor. τετύφαντι, vt ἑστήκασι, ἑστάκαντι.

Bœotice, τέτυφαν, vt πέφεικαν, pro πεφείκασι, Lycophrõ.
Formatur à futuro, accepto incremento si fieri potest, exitque vt diximus in φα, vel χα, vel κα.

In iis quæ à vocali incipiunt tantum est incrementum, ἀνύω, ἀνύσω, ἤνυκα. αἴρω, ἀρῶ, ἦρκα.

In aliis prima thematis repetitur, & vocatur ἀναδιπλασιασμός, duplicatio, τύπτω, τύψω, ἔτυφα, τέτυφα. λέγω, λέξω ἔλεχα λέλεχα. Latini hoc imitantur in Pello pepuli, Pango pepigi, Tango tetigi, Tollo tetuli.

Cum prima est densa, vertitur in tenuem ea quæ repetitur, θηρεύω, θηρεύσω, τεθήρευκα. χαίρω, χαρῶ, κέχαρκα. φονεύω, φονεύσω, πεφόνευκα.

Cum prima est duplex, non repetitur,
ζέω, ζέσω, ἔζεκα.
ξέω, ξέσω, ἔξεκα.
ψάλλω, ψαλῶ, ἔψαλκα.

Et cum duæ sunt consonantes, quæ syllabam facere possunt positione longam, στέλλω, στελῶ, ἔσταλκα. σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. Aeolice tamen, πέπτωκα, πέπτηκα, κέκτημαι. sic μέμνημαι, πέπταμαι. à πτόω, πτήσω, κτάομαι, μνάομαι, πτάομαι.

Si fuerit muta cum liquida, repetitur, κρίνω, κρινῶ, κέκρικα. γράφω, γράψω, γέγραφα. κλίνω, κλινῶ, κέκλικα.

γι & γε nõ repetũt, γνωρίζω, ἐγνώρικα. γεωργῶ, ἐγεώργηκα.

Attici in quibuſdam, quæ incipiunt à λ, & μ, pro duplicatione & incremento ponunt ει, λέγω, λέξω, λέλεχα, Attice εἴλοχα, εἴλεγμαι. λήβω, λήψω, λέληφα, εἴληφα. μείρομαι, μέμορμαι, εἵμαρμαι, ex quo εἱμαρμένη.

In nonnullis prætermittunt omnino, ἐβλάστηκεν, ἐβούλευκεν, ἐξέπηγεν, ἐξεβίακε. pro βεβλάστηκε, βεβούλευκεν, ἐκπέπηγεν, ἐκβεβίακεν, Euſtath. Quædam duplex incremẽtum habent, παροινῶ, πεπαρῴνηκα.

Attici quibuſdam à vocali incipientibus addunt etiam ε, ὁρῶ, ἑώρακα. οἴγω, ἔῳγα, ex quo ἀνέῳγα. Sic εἴκω, εἴξω, medium ἔοικα.

Iidem peculiare præteritum formant in multis, verbis, quorum initium eſt α, ε, ο. Nam communi præterito duas priores literas thematis præponunt, correpta tertia à principio. In qua ſi eſt η, vertitur in ε ω in ο, ει & ευ abiiciunt ε. οι & ου excludunt ι υ. breues & ancipites retinentur.

ὀρύσσω, ὤρυχα, ὀρώρυχα.
ἐρίζω, ἤρικα, ἐρήρικα.
Tamen ἐρείδω, ἤρεικα, ἐρήρεικα.
Sic ἤρειδα, ἐρήρειδα. ἤρεισμαι, ἐρήρεισμαι.
ἀγείρω, ἤγερκα, ἀγήγερκα.
ὀλέω, ὤλεκα, ὀλώλεκα.
ἀλήθω, ἤληκα, ἀλήλεκα. η in ε.
ἐρωτάω, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα. ω in ο.
ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ει, ι.
ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα. ευ, υ.
ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμακα. οι, ο.
ἀκούω, ἤκουα, ἀκήκοα. ου, ο.

Biſyllaba themata vel longam habent penultimã,

ὄπτω, ὦπα, ὄπωπα.
ὄζω, ὦδα, ὄδωδα.
ἔδω, ἦδα, ἔδηδα.
ὄλλω, ὦλα, ὄλωλα.

Vel accipiunt epenthesin ο micri.

ἄγω, ἦχα, ἀγήοχα, pro ἄγηχα. Bœotice ἀγείοχα, η in ει.

ἔδω, ἦκα, ἐδήδοκα, pro ἔδηκα, cum epenthesi syllabæ δο. Sed Eustathius à verbo ἐδόω, ἐδόσω, ἤδοκα, ἐδήδοκα, deduci posse scribit.

Iones id aliquando faciunt etiam cum initio est αι. αἱρέω, ἄιρηκα, ἀραίρηκα. ex quo ἀναραιρηκώς, Herodot. Terps.

Citatur etiam à grammaticis, ἐμήμυκα, ab ἠμύω, ἤμυκα, ἐμήμυκα, η in ε. nam incipere debent à breui.

Penultima paracimeni eadem quæ futuri, τύψω, τέτυφα. λέξω, λέλεχα.

In quinta ε futuri in præterito mutatur in α, σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. κείρω, κερῶ, κέκαρκα. στέλλω, στελῶ, ἔσταλκα.

Quædam præterita accipiunt in medio η, quæ grammatici vocant παρακειμένους ἡμαρτημένους,

μένω, μενῶ, μεμένηκα.
νέμω, νεμῶ, νενέμηκα.
τέμνω, τεμῶ, τετέμηκα, & syncope τέτμηκα.
βρέμω, βρεμῶ, βεβρέμηκα.
δέμω, δεμῶ, δεδέμηκα & δέδμηκα.
κάμνω, καμῶ, κεκάμηκα & κέκμηκα, Dorice κέκμακα.

Errant qui ea ab inflexis ducunt.

Attici in penultima bisyllaborum primæ & secundæ, vertunt ε in ο, πέμπω, πέπεμφα, πέπομφα. βρέχω, βέβρεχα, βέβροχα. κλέπτω, κέκλεφα, κέκλοφα. τρέφω, τέτροφα. στρέφω, ἔστροφα. λέγω, εἴλοχα.

In quīta λ & ρ retinētur, ψάλλω, ἔψαλκα. δέρω, δέδαρκα. ν mutatur orthographiæ causa in γ, φαίνω, φανῶ, πέφαγκα. ὀξύνω, ὀξυνῶ, ὤξυγκα.

Excipiuntur bisyllaba quæ in penultima habent ι, vel υ, vel ει, quæ amittunt ν.

κρίνω, κρινῶ, κέκρικα. κλίνω, κλινῶ, κέκλικα. θύνω, θυνῶ, τέθυκα. πλύνω, πέπλυκα. θείνω, τέθακα. κλείνω, ἔκλακα, & poët. ἔκλαγκα.

Chœroboscus addit κερδαίνω, κεκέρδακα.

Vnum præteritum aliquando multis verbis commune, ἧκα, ab ἥδω, ἕζω, ἕω, ἥκω, ἵημι.

Plusquamperfectum.

ἐτετύφειν, Ion. ἐτετύφεα, Att. & Dor. ἐτετύφη.
ἐτετύφεις,
ἐτετύφει, Ion. ἐτετύφεε, Att. ἐτετύφη.

Dual.

ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην.

Plural.

ἐτετύφειμεν, Dor. ἐτετύφειμες.
ἐτετύφειτε,
ἐτετύφεισαν, Veteres Attici ἐτετύφεσαν, vt Iones ἐγεγόνεσαν. Herodot. etiam sine ε, τετύφεσαν.

Fit à perfecto, addito ε, si incipiat à consonante, λέλειφα, ἐλελείφειν. alioqui nihil additur, ἔσταλκα, ἐστάλκειν. ἤλειφα, ἠλείφειν.

In Atticis præteritis prima vocalis incrementum accipit, ἀκήκοα, ἠκηκόειν. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. ἐγήγερκα, ἠγηγέρκειν.

Excipe duo communia, ἐλεύθω, ἐλήλυκα, ἐληλύκειν. ἐλήλυθα, ἐληλύθειν. & illa, ἔοικα, ἐῴκειν. ἔολπα, ἐώλπειν, ἔοργα, ἐώργειν.

A prima Ionica in εα, & tertia in εε, fiunt duæ Atticæ in η, ἐκεχλώσεα, κεχλώνη, à χαίνω· ᾔδεε, ᾔδη, ab εἴδω, conuerso ει

in η. vt εἴω, ἤειν. & ἤϊα, & ἤεα Ionice. Οδ. ι. legitur ἠείδη, pro ᾔδη.

Poëtæ in hoc tempore aliquando faciunt ſyncopen, correpta vocali vel diphthongo antecedente. πείθω, πέποιθα, ἐπεποίθειν, ἐπεποίθειμεν, ἐπέπιθμεν. quidam ducunt ab aoriſto Ionico, ἐπεπίθομεν: ſed ε repugnat, quod non ponitur ante Ionicam duplicationem. εἴκω, diæreſi ἐΐσκω, medium ἔοικα, Ionice, εἴκειν. Dual. εἰκείτην, diæreſi ἐϊκείτην, ſyncope εἴκτην.

Aoriſtum Prius.

ἔτυψα,	poetice	τύψασκον.
ἔτυψας,	& Æolice	τύψασκες.
ἔτυψε.		τύψασκε.

Dual.

ἐτύψατον, ἐτυψάτην.

Plural.

ἐτύψαμεν,	Dorice ἐτύψαμες.
ἐτύψατε,	
ἔτυψαν,	poetice τύψασκον.

Incrementum idem habet quod imperfectum, fitque à futuro conuerſo vltimo ω in α, λέξω, ἔλεξα. γράψω, ἔγραψα.

Futuri penultimam ſeruat, niſi cum breuis eſt. Nam in barytonis fere aoriſta priora longam habere debēt penultimam. Itaque in quinta coniugatione ε futuri, in aoriſto accipit ι, στέλλω, στελῶ, ἔστειλα. νέμω, νεμῶ, ἔνειμα. δέμω, δεμῶ, ἔδειμα.

α vel mutatur in η, vel producitur. χαίρω, χαρῶ, ἔχηρα. φαίνω, φανῶ, ἔφηνα. ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα. μιαίνω, μιανῶ, ἐμίανα, Attice ἐμίηνα.

ι & υ breues in futuro, producuntur in aoriſto, θύνω,

θυνῶ, ἔθυνα. κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα.

Cum penultima breuis est, poetice geminatur sequens consonans, πελέω, ἐπέλεσα, ἐπέλεσσα. φράζω, ἔφρασα, ἔφρασσα, νάω, ἔνασα, νάσσα. nam poetæ & Iones incrementum sæpe omittunt.

Sex notantur, quæ characteristicam futuri non retinent, ἔπω, εἶπα. ἐνέγκω, ἤνεγκα. ἐνείκω, ἤνεικα. τίθημι, θήσω, ἔθηκα. δίδωμι, δώσω, ἔδωκα. ἵημι, ἥσω, ἧκα. Trium priorum futura non extant legitima. nam εἴπω dicitur pro ἔψω. & οἴσω, pro ἐνέγξω, ἐνείξω. Et in cęteris modis vsitata sũt, εἶπον, εἴπαιμι, εἴπας. ἔνεγκον, ἐνέγκαιμι, ἐνέγκας. ἔνεικον, ἐνείκαιμι, ἐνείκας.

Tria posteriora in indicatiuo tantum.

Quędam poetica habent α purum, cum futuri characteristicum esse deberet σ.

χέω, χεύσω, ἔχεα, & Æolice ἔχευα.

καίω, καύσω, ἔκηα.

κέω, ἔκεια.

ἀκέω, ἤκεια, ex quo ἀκειχέμενος, Hom.

ἀλεύω, ἤλευα.

σεύω, ἔσευα, & Dorice ἔσσευα. vt ille Scazon,

Ἔρρει τὰ καλά, Μίνδαρος ἀπέσσουε. id est τέθνηκε.

Citatur à grammaticis ex aliquo poeta, ἔληκα, à λάω λῶ, λήσω, Dorice.

Huc referri potest ἐπριάμην, ab ἔπρια.

Eadem additur paragoge quæ imperfecto.

αὐδάω ῶ, αὐδήσω, ηὔδησα, αὐδήσασκον, αὐδήσασκες, αὐδήσασκεν. Ὅς τόσον αὐδήσασχ᾽, ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα.

Sic ἐλῶ, ἐλάσω, ἤλασα, ἐλάσασκον, σκες, σκε. ἀγνώσασκεν apud Homerum, non ab ἀγνώσσω, neque ab ἀγνωσσάσκω, sed ab ἠγνόησα, ἠγνόησας, Ion. οη in ω, ἄγνωσας, ἀγνώσασκον, σκες,

σκε.

Legitur ἔαξεν ab ἄγνυμι, cum ε incremento vt εἴπω, εἶπα, ἔειπα. ἧκα, ἔηκα.

Dorica habent literam sui futuri, κλείω, κλείσω, ἔκλεισα, Dorice κλαξῶ, ἔκλαξα.

In Aristoph. Nebulis legitur εἴξασι tertia plur. pro εἴξαν, ab εἴκω. θνηταῖς εἴξασι γυναιξὶν. hoc est ἐοίκασιν. In Auibus, εἴξασιν ἐπιτεῖψαι σε, hoc est ἦλθον. alij κ in ξ mutari dicunt.

Aoristum secundum.

ἔτυπον, Ionice & Aeol. τύπτεσκον.
ἔτυπες, τύπτεσκες.
ἔτυπε, τύπτεσκε.

Dual.

ἐτύπετον, ἐτυπέτην.

Plur.

ἐτύπομεν, Dorice, ἐτύπομες.
ἐτύπετε,
ἔτυπον, Ionice τύπεσκον, Bœotice ἐτύποσαν, vt εἴδοσαν, ἐμάθοσαν, ἤλθοσαν.

Quod ad incrementum attinet, & duas vltimas literas, non discrepat ab imperfecto, ἔσπειρον ἔσπαρον. Penultimam corripere debet, si fieri potest.

Longæ itaque vocales mutantur, & corripiuntur ancipites, diphthongi alteram vocalem deperdunt.

η α	λήθω,	ἔλαθον.	σήπω, ἔσαπον. μήθω, ἔμαθον.
ω α	τρώγω,	ἔτραγον.	
αι α	καίω,	ἔκαον.	δαίω, ἔδαον, σαίρω, ἔσαρον.
αυ α	παύω,	ἔπαον.	χραύω, ἔχραον.
ευ υ	φεύγω,	ἔφυγον.	πεύχω, ἔπυχον. ἐρεύγω, ἤρυγον.
ει ι	λείπω,	ἔλιπον.	ἀλείφω, ἤλιφον.

Diſyllaba quintæ eliſo ι, ε mutant in α, σπείρω, ἔσπαρον. κείρω, ἔκαρον. triſyllaba amittunt ι, ὀφείλω, ὤφελον, vel ὄφελον, poetice. ἀείρω, ἄρον. ἀγείρω, ἤγερον.

Diſyllaba etiam incipientia à conſonante ſic vt vtraque ſyllaba mutam habeat vel immutabilem, vertũt ε in α, τέμνω, ἔταμον, & aliquando ἔτεμον. δέρω, ἔδαρον. στέλλω, ἔσταλον. βρέχω, ἔβραχον.

Excipe λέγω, ἤλεγον. φλέγω, ἔφλεγον. βλέπω, ἔβλεπον.

Retinet thematis characteriſticam, excluſo τ epenthetico, τύπτω, ἔτυπον. κάμνω, ἔκαμον.

Aliquando mutat, σμύχω, ἔσμυγον. ψύχω, ἔψυγον, vnde ἐψύγην, & ψυγείς. δρύπτω, ἔδρυφον. ῥάπτω, ἔῤῥαφον. ῥίπτω, ἔῤῥιφον. θάπτω, ἔταφον. κρύπτω, ἔκρυβον. βλάπτω, ἔβλαβον. σκάπτω, ἔσκαφον.

Quorum paſſiua vſitata ſunt. Nam multa in actiua voce exoleuerunt. κόπτω, ἔκοπον inuſ. ἐκόπην. κλέπτω, ἔκλαπον inuſ. ἐκλάπην. ἀπαλλάσσω, ἀπήλλαγον, ἀπηλλάγην. Sic ἐσκάφην, ἐβλάβην, ἐκρύβην, ἐτάφην, ἐῤῥίφην, ἐῤῥάφην, ἐδρύφην, ἐσμύγην.

In quarta coniugatione cum futurum habet ξ, aoriſtum accipit γ, πράσσω πράξω, ἔπραγον. ὀρύσσω ὀρύξω, ὤρυγον, paſſ. ὠρύγην. χαράττω, ἐχάραγον, paſſ. ἐχαράγην. ἀπαλλάττω, ἀπήλλαγον, ἀπηλλάγην.

Cum σ, accipit δ, φράζω φράσω, ἔφραδον.

Quod locum habet in biſyllabis, nec omnibus tamen. alioqui nihil vetabit, quo minus dicamus βαδίζω, βαδίσω, ἐβάδιδον. φροντίζω, φροντίσω, ἐφρόντιδον. ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδον. aliáque innumerabilia, quæ fando nunquam audita ſunt. vt etiam πλάσσω, πλάσω, non format ἔπλαδον. nec in ſuperioribus, φυλάσσω, φυλάξω, ἐφύλαγον. nec alia permulta.

Quæ habent ου & ευ non formant secundum aoristum, vt δουλεύω, βασιλεύω, ὀρούω. nam ἤκοον ab ἀκούω nõ est vsitatum.

Bisyllaba quę primam habent vocalem, necessario penultimam producunt, ἥκω, ἧκον. ἕλω, εἷλον. ἕπω, εἷπον. εἴδω, εἶδον, & poëtice ἴδον.

Alioqui vel resolutione, vel metathesi penultima corripitur, ἥδω, ἕαδον, & Æolic. εὔαδον. dicitur etiam ἄδον. ἄγω vel ἄγνυμι, ἔαγον pro ἦγον, ex quo ἐάγην. ἄγω duco, ἤγαγον Ionica geminatione. ἄρω, ἤραρον, ex quo ἀραρών, Οδ. ε.

Quædam etiam quæ consonantem elidere non potuerunt, producunt penultimam, ἐΐσκω, ἤϊσκον. μάρπτω, ἔμαρπον. πέρθω, ἔπαρθον. δέρκω, ἔδαρκον, & metathesi poëtica, ἔπραθον, ἔδρακον.

πλήσσω, ἔπληγον, ἐπλήγην, de ictu corporis: ἔπλαγον, ἐπλάγην, de animi consternatione.

εὗρον ab εὑρέω, de qua re ĩfra. ἦλθον syncope ab ἤλυθον.

Iones in hoc tempore vti solent geminatione, vt in paracimeno, κάμνω, ἔκαμον, κέκαμον. πείθω, ἔπιθον, πέπιθον. χάζω, ἔχαδον, κέχαδον. τύκω, ἔτυκον, τέτυκον. δαίω ἔδαον, δέδαον. Οδ. υ. μάρπτω, ἔμαρπον, μέμαρπον, Hesiod. Theog.

Quædam verba secundum aoristum omnino nõ formant, λήγω, nec ἔληγον, nec ἔλαγον. vt multa alia quæ vsus monstrabit.

Vnum notaui, quod apud poëtas passiuam habet significationem, ἔτραφον, ἔτραφες, ἔτραφε. & Ionice τέτραφον, ex quo τετραφέμεν infinitiuus, hoc est τραφῆναι.

Futurum.

τύψω.	Dor. τυψῶ.
τύψεις	τυψεῖς.

τύψεις . . . . . τυψεῖ.

Dual.

τύψετον, τυψεῖτον,
τύψετον, τυψεῖτον.

Plur.

τύψομεν, τυψοῦμες & τυψεῦμες.
τύψετε, τυψεῖτε.
τύψουσι, τυψοῦντι & τυψεῦντι.

Quomodo formetur, dictũ est in cõiugationibus.

Ab eadem litera qua præsens, incipit, λέγω, λέξω.

At illa, τρέχω, θρέξω. τρέφω, θρέψω. ἔχω, ἕξω, in præsenti debuerant habere aspirationem, θρέχω, θρέφω, ἕχω: quæ sublata est, ne in disyllabi vtraque syllaba duæ aspirationes aspere cõiungerentur. de qua re supradictũ est. Par est ĩ vtroq. tẽpore numerus syllabarũ, γράφω, γράψω.

Excipiuntur pauca, quæ futura formant ab inflexis, θέλω, θελήσω, à θελέω inusitato. ὀφείλω, ὀφειλήσω, ab ὀφειλέω. μέλλω, μελλήσω, à μελλέω. αὔξω, αὐξήσω, ab αὐξέω. ἕψω, ἑψήσω, ab ἑψέω. Sic βούλομαι, βουλήσομαι, vt à βουλέομαι. ἔῤῥω, ἐῤῥήσω, ἤῤῥησα, ab ἐῤῥέω.

Nam Attici è circunflexis faciunt barytona.

Vt etiam à barytonis futura similia inflexorum ducunt, τύπτω, τυπτήσω. γράφω, γραφήσω. κλαίω, κλαιήσω.

Dorienses omnia futura indicatiui barytona inflectunt, λέγω, λέξω, λεξῶ. ἄγω, ἄξω, ἀξῶ.

Mutant etiam aliquando σ in ξ, βαδίζω, βαδίσω, βαδιξῶ. κλείω, κλείσω, κλαξῶ, ει in α.

Attici in quartæ verbis in ιζω plusquam bisyllabis, è futuro elidunt σ, & vltimam inflectunt, φροντίζω, φροντίσω, φροντιῶ, εῖς, εῖ. ὀρίζω, ὁρίσω, ὁριῶ, εῖς, εῖ.

Aeolij in quinta, vt diximus, addunt σ, σπείρω, σπερῶ,

σπέρσω. ὄρω, ὀρῶ, ὄρσω.

Biſyllaba in εω, ſumunt υ in futuro, πλέω, πλεύσω. χέω, χεύσω. πνέω, πνεύσω. ῥέω, ῥεύσω. Legitur tamen δέω, δήσω, non δεύσω.

Sic Aeolice καίω vel κάω, καύσω. κλαίω vel κλάω, κλαύσω. quæ tamen ab oratoribus vſurpantur.

Poetæ Ionico more futura quintæ non inflectunt, ſed reſoluunt. μενῶ, μενῶ, μενέω. στέλλω, στελῶ, στελέω. ἀγγέλλω, ἀγγελῶ, ἀγγελέω.

Tamen ob metrũ aliquãdo cõmuni forma, κτενεῖ, Ιλ. ο.

In ſexta coniugatione quædam futura σ non recipiunt, vt de aoriſtis diximus.

Verum quoniam Herodianus & omnes grammatici ſcribunt δήω eſſe præſens, quanto in errore verſati fuerint, exemplis Homericis oſtendendum eſt.

Eſt verbum χέω, futu. χεύσω, Homerice χεύω. σῆμά τέ οἱ χεύω, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερείξω. at χεῦσαι, Ιλ. ψ. à χεύσω.

κέω, futurum Homero κείω, κατακείετε, cubitum ibitis, Οδ. η. & mox, κέων, cubiturus. & κακκείοντες, id eſt κατακοιμηθησόμενοι. Errant qui deſideratiuum verbum eſſe putant. Aratus κείω prę́ſens facit, ſed non Homerice.

Sic δέω, inuenio, Alcęus, ἐγὼ μὲν οὐ δέω ταῦτα μαρτυρεῦντας. futurum, δήω. Quod apud Homerum omnia exempla docent, δήεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας, Οδ. η. & οὐκ ἂν ἔτ' εἰσὶν ἄνα δήομεν, Οδ. δ. δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ, λ. aliáque omnia. Aoriſt. prius, ἔδηα, Heſychius.

κλείω, laudabo, Οδ. ρ. & ἐξανύω, & ῥύοισι, pro ἐξανύσω, ἐρρύσω, Ιλ. λ.

Futurum ſecundum.

τυπῶ,	Ion. τυπέω.
τυπεῖς,	Ion. τυπέεις.

τυπεῖ, Ion. τυπέῃ.

Dualia.

τυπεῖτον, τυπεῖτον. τυπέετον.

Plural.

τυποῦμεν, Ion. τυπέομεν. Dor. τυποῦμες.

τυπεῖτε, Ion. τυπέετε.

τυποῦσιν, Ion. τυπέουσι. Dor. τυπεῦντι & τυπεῦντι.

Fit à secundo aoristo, & communiter inflectitur. Ionice & poetice resoluitur, vt vides.

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfect. { τύπτε, τυπτέτω. τύπτω.
τύπτετον, τυπτέτων.
τύπτετε τυπτέτωσαν. Attice τυπτόντων, vt genitiuus participij.

Poetice, οἶσε, οἰσέτω, ἄξε, ἀξέτω, ab οἴσω & ἄξω, ad præsens reuocatis, vt aliis plerisque.

Præteritum perfectum & plusquamperf. { τέτυφε, τετυφέτω. τέτυφα.
τετύφετον, τετυφέτων.
τετύφετε, τετυφέτωσαν.

Aoristum prius { τύψον, τυψάτω. ἔτυψα.
τύψατον, τυψάτων.
τύψατε, τυψάτωσαν, & Att. τυψάντων, vt particip.

ἄξον, ἀξάτω, ab ἄγνυμι. ἆξον, άτω, ab ἄγω.

Aoristũ secund. { τύπε, τυπέτω. ἔτυπον.
τύπετον, τυπέτων.
τύπετε, τυπέτωσαν. Attice τυπόντων.

De iis, quæ tonum mutant, dictum est supra.

Syracusani secunda aorista in ον finiunt, τύπον, τυπέτω. λάβον, pro λάβε. ἄγαγον, pro ἄγε vel ἄγαγε, Ion.

Cæteri omnes modi, & participia ab indicatiuo pendent

pendent cognata tempora à cognatis.

Perfectum præteritum retinet incrementum, aorista deperdunt, nisi in indicatiuo, præter Ionica 2. aor.

OPTATIVI

Præsens & imperfect. τύπτοιμι, τύπτοις, τύπτοι. τύπτων, οντος.
τύπτοιτον, τυπτοίτην.
τύπτοιμεν, Dorice τύπτοιμες. τύπτοιτε, τύπτοιεν.

Præter. perfect. τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι. τετυφὼς, ότος.
τετύφοιτον, τετυφοίτην.
τετύφοιμεν, Dor. τετύφοιμες. τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Aorist. prius.
τύψαιμι, Aeolice τύψεια. τύψας, αντος.
τύψαις, Aeolice & Attice τύψειας.
τύψαι, Aeolice & Attice τύψειε.

Dual.

τύψαιτον, τυψαίτην.

Plural.

τύψαιμεν, Æolice τυψείαμεν. Dor. τύψαιμες.
τύψαιτε, Æolice τυψείατε.
τύψαιεν, Æolice & Attice τύψειαν.

In duali nec Aeoles nec Attici quidquam mutant. Adducunt grammatici, εἴπαισαν pro εἴπαιεν, Aeolice.

Aoristũ secund.
τύποιμι, τύποις, τύποι. τυπών, όντος.
τύποιτον, τυποίτην.
τύποιμεν, Dorice τύποιμες. τύποιτε, τύποιεν.

Ion. τετύποιμι, vt ἀγάγοιμι, λελάχοιμι, πεπίθοιμι.

Futur. primum
τύψοιμι, τύψοις, τύψοι. τύψων, οντος.
τύψοιτον, τυψοίτην.
τύψοιμεν, Dorice τύψοιμες. τύψοιτε, τύψοιεν.

Fut.ſecundum { τυπεῖμι, τυποῖς, τυποῖ. τυπῶν, οιῦ τος.
τυπεῖτον, τυπείτην.
τυποῖμϑυ, Dorice τυποῖμες. τυπεῖτε, τυποῖεν. }

Attici vltimam ſyllabam vertunt aliquando in ν, τρέφοιμι, τρέφοιν, τρέφοις, τρέφοι.

Euripid. Ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

ἐκπεφευγοίην citatur è Sophocle ab Euſtathio, pro ἐκπεφεύγοιμι. & à grammaticis λαχοίην, pro λάχοιμι, & Aeolice λαχόην. Quæ forma in inflexis crebra.

Secũdum aoriſtũ à ſecũdo futuro diſcrepat tono.

Omnia tempora habent οι, extra aoriſtum prius.

Formantur à genitiuis ſuorum participiorum, extrito ν, & addito ι, & vltima ſyllaba in μι.

SVBIVNCTIVI.

Præſens & imperfect. ἐὰν { τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. Ion. τύπτῃσι. τύπτω.
τύπτητον, τύπτητον.
τύπτωμϑυ, Dor. τύπτωμες. τύπτητε, τύπτωσι. Dorice τύπτωντι. }

Perfectum ἐὰν { τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, Ionice τετύφῃσι. τέτυφα.
τετύφητον, τετύφητον.
τετύφωμϑυ, Dorice τετύφωμες. τετύφητε, τετύφωσι, τετύφωντι. }

Aoriſt. ἐὰν prius. { τύψω, τύψῃς, τύψῃ, Ion. τύψῃσι. ἔτυψα.
τύψητον, τύψητον.
τύψωμϑυ, Dorice τύψωμες. τύψητε, τύψωσι, τύψωντι. }

Aoriſt. ſecun. ἐὰν { τύπω, τύπῃς, τύπῃ. Ion. τύπῃσι. ἔτυπον.
τύπητον, τύπητον.
τύπωμϑυ, Dorice τύπωμες. τύπητε, τύπω- }

σι, τύπτωντι.

Ionice πτύπω, vt λελάχω, κεκάμω.

Hic modus forma propria futuri caret, vtuntur tamen boni ſcriptores verbo ſubſtantiuo, & participio paracimeni.

ἐὰν πτυφὼς ὦ, ᾖς, ᾖ.

πτυφότε ἦτον, ἦτον.

πτυφότες ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Legitur etiam ſæpe futurum ſubſtantiui cum participio, quod eleganter exprimitur futuro Latini ſubiunctiui, γεγραφὼς ἔσομαι, ſcripſero, ἑωρακὼς ἔσομαι videro. vt perfectum ſubiunctiui Latini Græce redditur per εἴην, εἴης, εἴη. εἴην γεγραφὼς, ſcripſerim. εἴη ἀπεκτονώς, occiderit.

INFINITIVI

Præſens & imperfect. { τύπτειν, Dor. τύπτεν, & τυπτέμεναι, Ionice τυπτέμεν, Aeolice τύπτην.

Dorienſes ι eximunt, γινώσκεν, ἄγεν, & interiiciunt με, & αι in fine. Aeoles ε vertunt in η.

ἄω, ἄειν, ἄεν, ἀέμεναι, ἄμμεναι, Ιλ. φ. χεύεσθαι.

ἔδω, ἔδειν, ἔδεν, ἐδέμεναι, ἔδμεναι.

Perfectum, πτυφέναι, πτυφέμεν, πτυφέμεναι. à πέτυφα.

Aoriſtum prius, τύψαι, τυψέμεναι, τυψέμεν. ab ἔτυψα.

Aoriſtum ſecundum, τυπεῖν, Ion. τυπέειν, & poëtice πτυπεῖν, vt πτυκεῖν, Οδ. ο. & πεφραδέειν, τ. Aeolice τυπῆν, vt δραμῆν, λαβῆν, ἰδῆν. Veteres Aeolij, βαβεῖν, ἰδεῖν, ἐλθεῖν.

τυπέμεν. vt ἐλθεῖν ἐλθέμεν. εὑρεῖν, εὑρέμεναι.

Futurum primum, τύψειν, τύψεν, τυψέμεναι, τυψέμεν. à τύψω.

Futurum ſecundum, τυπεῖν. non differt à ſecundo aoriſto. à τυπῶ.

Præſens & imper. fectum	ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος.	τύπτω.
	ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης. Dor. τύπτοισα, οίσας.	
	τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος.	
Præt. perfect. & pluſquam- perfectum.	ὁ τετυφώς, τοῦ τετυφότος.	τέτυφα.
	ἡ τετυφυῖα, τῆς τετυφυίας.	
	τὸ τετυφὸς, τοῦ τετυφότος.	
Aoriſtum prius	ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος.	ἔτυψα.
	ἡ τύψασα, τῆς τυψάσης.	
	τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.	
Aoriſtum ſecundum	ὁ τυπὼν, τοῦ τυπόντος.	ἔτυπον.
	ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. Dor. τυποῖσα, σας.	
	τὸ τυπὸν, τοῦ τυπόντος.	
Futurum primum	ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος.	τύψω.
	ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. Dor. τύψοισα, σας.	
	τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος.	
Futurum ſecundum	ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος.	τυπῶ.
	ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης.	
	τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος. Dor. τυποῖσα, σας.	

Ion. ὁ τυπέων, τοῦ τυπέοντος. ἡ τυπέουσα. τὸ τυπέον.

Flectuntur vt nomina.

Secundum futurum tono differt à ſecũdo aoriſto.

Legitur ἐπιπλὼς, pro ἐπιπλώσας, à πλώω ἔπλωσα ab αἴρω, ἦρα, ἄρας. ab ἀείρω, ἄρας, alij αἴρας. & ἀγάγας, pro ἀγαγών.

Iones nõ omittũt ſuã geminationẽ, λελαβὼν, λελαχών.

Attici participia dual. fœm. formant vt maſc Soph. Electra, ἀφειδήσαντε, προλάσσοντε, λαβόντε, de duabus ſororibus. alij dicerent, ἀφειδησάσα, προλασσούσα. Mox idẽ, ζώσαιν θανούσαιντε, in obliquis. Tamen Oed. Tyr. δακρυῤῥοοῦντοιν.

Præſens { τύπτομαι.
τύπτῃ, Ion. τύπτεαι.
τύπτεται.

Dual.

τυπτόμεθον, τύπτεσθον, τύπτεσθον.

Plur.

τυπτόμεθα, Dor. & Ion. τυπτόμεσθα.
τύπτεσθε.
τύπτονται.

Dualis integer, quia prima pluralis non exit in μεν.

Attici veteres in omnibus ſecundis paſſiuis & mediis indicatiui vertunt ῃ in ει, τύπτῃ τύπτει, τύψῃ τύψει. Recentiores quatuor retinuerunt, βούλομαι βούλῃ βούλει, οἴομαι οἴῃ οἴει, ὄψομαι ὄψῃ ὄψει, ἔσομαι vox paſſiua ἔω, id eſt εἰμὶ, ἔῃ ἔει & craſi εἶ.

Preteritum imperfectũ { ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, Ion. ἐτύπτεο. ἐτύπτετο.
ἐτυπτόμεθον, ἐτύπτεσθον, ἐτυπτέσθην.
ἐτυπτόμεθα, Dor. ἐτυπτόμεσθα. ἐτύπτεσθε,
ἐτύπτοντο.

Augmenta quorumlibet verborum eadem.

Secunda perſona Dorice ἐτύπτευ, ου in ευ. Cum paragoge Ionica & poëtica, τυπτέσκεο, τυπτέσκετο. & τυπτέσκοντο in tertia plur.

Huius generis ſunt, ἐχέσκετο, ἥ οἱ παρεχέσκετ' ἀμοιβάς, Οδ. ξ. μισγέσκετο, Οδ. σ. πελέσκεο, φυέσκετο.

Primæ perſonæ exemplum non habeo. Formantur à ſecunda actiui imperfecti, detracto Ionice incremento, ἔχω εἶχον, & poët. ἔχον ἔχες, μίσγω ἔμισγον ἔμισγες, ἔπελον ἔπελες.

Legitur Οδ. β. πεπίθετο pro ἐπίθετο, quæ repetitio in

hoc tempore rarissima.

In Herodoto tertia pluralis exit aliquando in εατο, ὑπεδεκέατο, ἐβουλέατο, ἀπεγραφέατο: quæ apud alios essent, ὑπεδέχοντο, ἐβούλοντο, ἀπεγράφοντο. nisi sunt plusquamperfecta sine incremento: quod in ὑπεδεκέατο difficile est.

Preteritũ perfectũ:
- τέτυμμαι, τέτυψαι, τέτυπται.
- τετύμμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον.
- τετύμμεθα, Dor. τετύμμεσθα. τέτυφθε, τετυμμένοι εἰσίν, & Ion. τετύφαται.

Incremento non differt ab actiuo, nisi Aeolice vel Ionice vel poëtice, absque geminatione quoque, βέβληται βλῆται, δέδεκται δέκται. quod non fit in voce actiua.

Vltima syllaba primæ personæ in μαι, secunda in σαι, tertia in ται. In duali & plurali semper θ.

Obseruanda est itaque litera, quæ vltimam syllabã præcedit, quæ characteristicam referre debet.

In prima, secunda, & tertia coniugatione collocari debuit muta peculiaris, hoc est π, κ, τ. sed euphoniæ gratia ponitur media, β, γ, δ. τέτυβμαι, λέλεγμαι, πέφραδμαι. at β, ne aspere coëat, vertitur in μ, & δ in σ. τέτυμμαι, πέφρασμαι. Dorienses tamen sæpe retinent δ, κεκαδμένος, Pind. à κάζω, pro κεκασμένος. nam quarta cum futurum habet ξ, refertur ad secundam: cum σ, ad tertiam, ἧσμαι, πέφραγμαι.

Quinta retinet suam immutabilem, si in actiuo nõ cecidit, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. νενέμηκα, νενέμημαι. πέφαγκα, πέφανμαι, & orthographiæ causa πέφασμαι. Alioqui, cum in actiuo periit, in passiuo quoque non extat, κέκρικα, κέκριμαι. τέθυκα, τέθυμαι.

Sexta sæpe accipit σ, ἤκουκα, ἤκουσμαι. aliquando nihil, πέπξυκα, πέπξυμαι.

In ſecunda & tertia perſona eſt tenuis, τέτυπσαι, & coniunctis literis, τέτυψαι, τέτυπται· λέλεκσαι, λέλεξαι, λέλεκται. τ ante σ locum non habet. itaque non apparet in tertia, & verbis quartæ quæ ad tertiam referuntur, πέφρασαι, πέφρασται. ἦσαι, ἦσται.

In quinta immutabilis, ſi ſeruata eſt: in ſexta σ tãtùm.

In duali & plurali tenues mutantur in aſpiratas, τέτυπται, τέτυφθον, τέτυφθε. λέλεκται, λέλεχθον, λέλεχθε.

Tertia pluralis, cùm tertia ſingula. ante ται aliam habet conſonantem, deſcribitur participio & verbo ſubſtantiuo, τέτυπται, τετυμμένοι εἰσί· λέλεκται, λελεγμένοι εἰσί. alioqui formatur addito ν, κέκριται κέκρινται.

Iones verò eam à ſingulari formant, mutatis tenuibus ante ται in denſas, & σ in δ & aliquando θ, & interpoſito α, τέτυπται, τετύφαται· κέκρυπται, κεκρύφαται· λέλεκται, λελέχαται· σέσακται, σεσάχαται. ῥείδω, ῥηρέδαται, Ο δ. η. nã antepenul. corripitur ob metrum, vt ἔργω, ἔργμαι, ἔργκται, ἔρχαται, Ο δ. κ. πείθω, πέπισαι, πεπείθαται. ὀνομάζω, ὠνόμασαι, ὠνομάδαται· σκυδάζω, ἐσκύδασαι, ἐσκυάδαται. ἀγωνίζομαι, ἠγώνισαι, ἠγωνίδαται. χωρίζω, κεχώρισαι, κεχωρίδαται. ἀχάζω, ἀκήχασαι, ἀκηχέδαται, α in ε.

ρ & λ retinentur, ἔσπαρται ἐσπάραται. ἔψαλται ἐψάλαται. legitur tamen apud Herod. Polym. ἐστελάδατο, vel melius ἐσταλάδατο (nam mox ἐσταλμένοι) in quo δ prorſus abundat.

In ſexta, quæ habent σ, non formant, ἤκουσται, ἠκουσμένοι εἰσίν.

In aliis addunt tantum α, correpta antepenultima, κέκλιται κεκλίαται, τέθυται τεθύαται, εἴρηται εἰρέαται, βέβληται βεβλέαται, τετέχηται τεχέαται, Hipp. de veteri med. ſine ĩcremento. vt νέαται, pro νενέαται à νάω νῶ, I λ. ι. aliquando

tamen poëtice producitur, βεβλήαται.

Multa enim etiam Attica, geminationem non accipiunt, quæ notauit Eustathius. κλίνομαι ἔκλημαι, & κέκλιμαι, χαλκεύω ἐχάλκευμαι. βλάπτω ἔβλαμμαι. περιπατταλεύω, περιπεπαττάλευμαι, Cratinus. διαγλύφω διέγλυμμαι. νωγαλίζομαι ἐνωγάλισμαι. θλάω ἔθλασμαι. βλακεύομαι ἐβλάκευμαι, & βεβλάκευμαι.

Alioqui eadem est Atticis duarum literarum repetitio, ὀρώρυχα ὀρώρυγμαι, ὀμώμοκα ὀμώμοσμαι, ἐλήλεκα ἐλήλεσμαι.

Ionice αἱρέομαι ἥρημαι, ἀραίρημαι, ex quo ἀπαραίρημαι, Herod. Thal. pro ἀφήρημαι. nam repetita vocalis breuis esse debet.

In vno etiam υ repetitur, ὑφάζω ὕφασμαι, ὑφήφασμαι, mutato secundo υ in η, vt contra ἀμυρός pro ἀμμηρός. Etym ex Zenodoto.

Grammatici adferũt ὅρμασται, pro ἥρμοσται ab ἁρμόζω.

ρ, in ῥεραπωμένα κεῖται, & ῥέραπτο ab ῥάπτω, Hom. ῥεραπισμένος, Anacreon. ῥερίφθαι, Pind. Aeolice.

Quædam duo habent incrementa, μεμυθοπεποίηται, ὠνοματοπεποίηται, δεδιοίκηται, & δεδιῴκηται, ἐν δεδιητημένος.

Disyllaba, quæ habent ρ cum aliqua consonante iunctum, in hoc tempore mutant ε in α, τρέπω τέτροφα τέτραμμαι, τρέφω τέτροφα τέθραμμαι, στρέφω ἔστροφα ἔστραμμαι. excipe βρέχω βέβρεγμαι.

Attica quę ε in ο verterant, hic suum ε recipiunt, λέγω εἴλοχα εἴλεγμαι.

κλέπτω κέκλοφα, κέκλεμμαι, & κέκλαμμαι.

Solent Attici in quinta vertere μ in σ, πέφαμμαι, πέφασμαι, ex quo φάσμα. μιαίνω μεμίαμμαι, μεμίασμαι, ex quo μιασμός. παροξύνω, παρώξυμμαι, παρώξυσμαι, ex

quo παροξυσμός.

Quod fit in primis perſonis tantum παρώξυνται & λελύμανται Demoſthen. ἐξωμμάτωσαι, καὶ λελάμπρυνται κόρας, Ariſtoph. Plut.

Quod etiam verbalia oſtendunt, ἀποφαίνω, ἀποπέφασμαι πέφανσαι, ἀπόφανσις. πέφανται, συκοφάντης. non πέφασται, συκοφάστης.

Sic πέπανσις, γλύκανσις, aliáque innumerabilia.

Secunda coniugatio
- λέλεγμαι, λέλεξαι, λέλεκται.
- λελέγμεθον, λέλεχθον, λέλεχθον.
- λελέγμεθα, λέλεχθε, λελεγμένοι εἰσὶν, & Ion. λελέχαται.

Tertia coniugatio
- πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται.
- πεπείσμεθον, πέπεισθον, πέπεισθον.
- πεπείσμεθα, πέπεισθε, πεπεισμένοι εἰσὶν, & Ion. πεπείθαται, cum θ, quæ eſt charact. præteriti medij.

Quarta coniugatio
- ὤρυγμαι, ὤρυξαι, ὤρυκται.
- ὠρύγμεθον, ὤρυχθον, ὤρυχθον.
- ὠρύγμεθα, ὤρυχθε, ὠρυγμένοι εἰσὶν.

Att. & Ion. ὀρώρυγμαι, ὀρώρυξαι, ὀρώρυκται.
ὀρωρύγμεθον, ὀρώρυχθον, ὀρώρυχθον.
ὀρωρύγμεθα, ὀρώρυχθε, ὀρωρυγμένοι εἰσὶν, & ὀρωρύχαται.

φράζω
- πέφρασμαι, πέφρασαι, πέφρασται.
- πεφράσμεθον, πέφρασθον, πέφρασθον.
- πεφράσμεθα, πέφρασθε, πεφρασμένοι εἰσὶ, πεφράδαται.

Quinta coniugatio
- ἔσπαρμαι, ἔσπαρσαι, ἔσπαρται.
- ἐσπάρμεθον, ἔσπαρθον, ἔσπαρθον.
- ἐσπάρμεθα, ἔσπαρθε, ἐσπαρμένοι εἰσὶν, & Ionice ἐσπάραται. Sic ἔψαλμαι, ἔψαλσαι, ἔψαλται.

φαίνω { πέφασμαι, & Att. πέφασμαι· πέφανσαι, πέφανται.
πεφάσμεθον, Att. πεφάσμεθον· πέφανθον, πέφανθον
πεφάσμεθα, Att. πεφάσμεθα· πέφανθε, πεφασμένοι εἰσί. nam πεφασμένος non legitur.

Quę habent μαι purum, hoc eſt, non antecedente alia conſonante, in ſecunda dualis & plural. & tertia dualis, accipiunt σ.

νέμω { νενέμημαι, νενέμησαι, νενέμηται.
νενεμήμεθον, νενέμησθον, νενέμησθον.
νενεμήμεθα, νενέμησθε, νενέμηνται.

κρίνω { κέκριμαι, κέκρισαι, κέκριται.
κεκρίμεθον, κέκρισθον, κέκρισθον.
κεκρίμεθα, κέκρισθε, κέκρινται.

κλείνω { ἔκλαμαι, ἔκλασαι, ἔκλαται.
ἐκτάμεθον, ἔκλασθον, ἔκλασθον.
ἐκτάμεθα, ἔκλασθε, ἔκλανται.

θύνω { τέθυμαι, τέθυσαι, τέθυται.
τεθύμεθον, τέθυσθον, τέθυσθον.
τεθύμεθα, τέθυσθε, τέθυνται.

Sexta coniug. ἀκούω { ἤκουσμαι, ἤκουσαι, ἤκουσται.
ἠκούσμεθον, ἤκουσθον, ἤκουσθον.
ἠκούσμεθα, ἤκουσθε, ἠκουσμένοι εἰσί.

ξέω { πέξεσμαι, πέξεσαι, πέξεσται.
πεξέσμεθον, πέξεσθον, πέξεσθον.
πεξέσμεθα, πέξεσθε, πέξεσμένοι εἰσί.

Quędā accipiūt Attice ε, ὤνωμαι, ἐώνημαι. ὤθω, ἔωσμαι.

Pluſquamperfect. { ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπτο.
ἐτετύμμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτετύφθην.
ἐτετύμμεθα, ἐτέτυφθε, τετυμμένοι ἦσαν, & Ionicè ἐτετύφατο.

Prima perſona vertit αι in ην, reliquæ in ο. Tertia

plur. Ionice formatur, vt in perfecto, οἴγω & ἐπώγω, ἐπῶγμαι, ἐπώχατο.

Iones & Aeoles sæpe tollunt literam geminatam, λέγω, ἐλελέγμην, ἐλέγμην, Ὀδ. ι. δέχομαι δέδεγμαι, ἐδέγμην, ἔδεκτο. λύω, λέλυμαι, λύτο δ' ἀγών. βέβλημαι, βλῆτο.

ἄωρτο fit ab ἀείρω, ἄρω, ἦρκα, ἦρμαι, ε in ο, ἤορμαι, ἤορσαι, ἤορται, & Ionice ἄορται, ex quo ἀορτήρ. Plusquamperfectum ἀώρμην, ἄωρσο, ἄωρτο, ο in ω, vt ἔολπα, ἐώλπειν.

Aoristum prius:
ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.
ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην.
ἐτύφθημεν, ἐτύφθητε, ἐτύφθησαν, & Aeolice ἔτυφθεν.

Formatur à tertia perfecti, mutatis tenuibus in densas, & αι in ην, & detracta litera geminationis, τέτυπται, ἐτύφθην. λέλεκται, ἐλέχθην. πέφρασται, ἐφράσθην. ἔσπαρται, ἐσπάρθην.

In duobus abundat σ, ῥώννυμι, ἔρρωμαι, ἔρρωται, ἐρρώσθην, μέμνημαι, μέμνηται, ἐμνήσθην.

Vnum amittit σ, σέσωσται, ἐσώθην, à σώζω.

Nam ἐγνώσθην fit à γνόω barytono, γνώσω, ἔγνωσμαι, ἔγνωσται, ἐγνώσθην. & ἐδυνάσθην, à δυνάζω: vt ἐδυνήθην, à δυνάω, ήσω.

Penultima eadem, quæ in perfecto, præter admodum pauca, αἱρῶ ἥρημαι, ἡρέθην, ἀφηρέθην, καθηρέθην. Sic ἐρρέθην, ab ἔρρημαι, vnde ῥηθείς.

α ex ε psilo mutatũ, ĩ ε redit, στρέφω, ἔστραμμαι, ἐστρέφθην.

Aeolice, Bœotice & poëtice tertia pluralis fit à prima singulari conuerso η in ε, vt ἐκοσμήθην, Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι. ἠγέρθην, ἤγερθεν.

At μιάνθην αἵματι μηροί, Ιλ. δ. non mutat η, vel est syncope, pro μιανθήτην.

Aoriſtum ſecundum { ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. ἐτύπητον, ἐτυπήτην. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν, Aeolice ἔτυπεν, vt in priore.

Fit ab actiuo conuerſo ο in η. ſed obſeruandum multo plura aoriſta in voce paſſiua vſurpari quàm in actiua, κρύπτω, ἔκρυβον inuſitatum, ἐκρύβην. σκάπτω, ἔσκαφον, ἐσκάφην. μαίνω, ἔμανον, ἐμάνην.

ῥέω, Aeolic. ῥεύω, aor. 2. ἔῤῥυον, paſſ ἐῤῥύην, fut. ῥυήσομαι.

Futurum prius { τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, Ion. τυφθήσεαι. τυφθήσεται. τυφθησόμεθον, τυφθήσεσθον, τυφθήσεσθον. τυφθησόμεθα, Dorice cũ σ, τυφθησόμεσθα. τυφθήσεσθε, τυφθήσονται.

Fit à ſecunda aoriſti, dempto incremento, & addito ομαι, ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Futurum ſecundum. { τυπήσομαι, τυπήσῃ, Ion. τυπήσεαι. τυπήσεται. τυπησόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον. τυπησόμεθα, Dor. τυπησόμεσθα. τυπήσεσθε, τυπήσονται.

A ſecundo aoriſto, ἐτύπης, τυπήσομαι.

Futurum eſt Græcis peculiare, μετ' ὀλίγον μέλλων, Moxfuturum: cum quid impendere videtur.

Moxfuturum. { τετύψομαι, τετύψῃ, Ion. τετύψεαι. τετύψεται. τετυψόμεθον, τετύψεσθον, τετύψεσθον. τετυψόμεθα, Dor. τετυψόμεσθα. τετύψεσθε, τετύψονται.

Fit à ſecunda perfecti interiecto ομ, τέτυψαι, τετύψομαι. λέλεξαι, λελέξομαι, ſeruátq. incremẽtũ ĩ aliis modis.

IMPERATIVI

Præſens & imperfect. { τύπτου. Ion. τύπτεο, Dor. τύπτευ. τυπτέσθω.
τύπτεσθον, τυπτέσθων.
τύπτεσθε, τυπτέσθωσαν, Att. τυπτέσθων. Vt λεγέσθωσαν, λεγέσθων: ſyncope σα.

Præteritum perfectum & pluſquamperf. { τέτυψο, τετύφθω.
τέτυφθον, τετύφθων.
τέτυφθε, τετύφθωσαν.

Tenues preteriti indicatiui in aſpiratas, λέλεκται, λελέχθω. πέφρασται, πεφράσθω.

Quæ habent ται purũ accipiũt σ. κέκριται, κέκρισο, κεκρίσθω.

Aoriſt. prius { τύφθητι, τυφθήτω.
τύφθητον, τυφθήτων.
τύφθητε, τυφθήτωσαν.

Aoriſta omnia paſſiua, & propria tempora verborũ in μι, deſinunt in imperatiuo in θι, ſed antecedente aſpirata, θ vertitur in τ, τύφθητι: at τύπηθι: λύθητι, at ἵσταθι, δίδοθι. reliquæ perſonæ habent τ.

Aoriſtum ſecundum { τύπηθι, τυπήτω.
τύπητον, τυπήτων.
τύπητε, τυπήτωσαν.

OPTATIVI

Præſens & imperfect. { τυπτοίμην, τύπτοιο, τύπτοιτο.
τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην.
τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο, & Ion. τυπτοίατο

Præteritum perfectum & pluſquamperf. { τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.
τετυμμένω εἴητον, εἰήτην.
τετυμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, & εἶεν.

Omnia barytona vtuntur periphraſi per participiũ & verbum ſubſtantiuum.

Tamen in ſexta coniugatione quædam recte for-

mantur, λύω, λέλυμαι, opt. λελύμην. Hom. Οδ. σ.

Νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
Οἱ δ' ἔντοσθε δόμοιο, λελῦτο δὲ γυῖα ἑκάστου.

In Etymologico citatur λελῷντο ex aliquo poëta, his verbis additis, περισπᾶται τὸ εὐκτικὸν, vt differat ab indicatiuo.

Quinetiam Ιλ. φ. legitur, λύμην Aeolice, pro λελύμην, ἤγουν λελυμένος εἴην. & Οδ. κ. ἀποφθίμην, ἃ φθίω, ἔφθιμαι, Aeolice: nam sequitur μετιέναι.

Quod Eustathius λελῦτο interpretatur pro λελύοιτο, vt sit Ionica geminatio in secundo aoristo, mihi non satis placet. nam λυ syllaba breuis esset, nunc verò lōga est, & inflexa: etsi codices quidam habent λέλυτο, sed male. tum actiua esset significatio, quæ Homero passiua est. Itaque necessario est præteritum, & flectetur hoc modo:

λελύμην, λελῦο, λελῦτο.
λελύμεθον, λελῦσθον, λελύσθην.
λελύμεθα, λελῦσθε, λελῷντο.

Aoristum prius { τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.
τυφθείητον, τυφθειήτην.
τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Syncope tollitur η in prima & tertia plural. τυφθεῖμεν, τυφθεῖεν. Dorica prima plur. mutat ν in σ. τυφθεῖμες.

Aorist. secund. { τυπείην, τυπείης, τυπείη.
τυπείητον, τυπειήτην.
τυπείημεν, τυπεῖμεν. τυπείητε, τυπείησαν, τυπεῖεν.

Futurum prius. { τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο.
τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, τυφθησοίσθην.
τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο, & Ionice τυφθησοίατο.

Futurum secundū.
τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο.
τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, τυπησοίσθην.
τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο, & Ionice τυπησοίατο.

Moxfuturum
τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο.
τετυψοίμεθον, τετύψοισθον, τετυψοίσθην.
τετυψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο, & Ion. τετυψοίατο.

SVBIVNCTIVI

Præsens & imperfect. ἐὰν
τύπτωμαι, τύπτῃ, Ion. τύπτηαι. τύπτηται.
τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον.
τυπτώμεθα, Dor. τυπτώμεσθα. τύπτησθε, τύπτωνται.

Præt. perf. & plusquam. ἐὰν
τετυμμένος ὦ, ᾖς, ᾖ.
τετυμμένω ἦτον, ἦτον.
τετυμμένοι ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Aoristum prius ἐὰν
τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.
τυφθῆτον, τυφθῆτον.
τυφθῶμεν, τυφθῆτε, τυφθῶσι, Dor. τυφθῶντι.

Ionice ἐὰν
τυφθέω, τυφθέῃς, τυφθέῃσι.
τυφθέητον, τυφθέητον.
τυφθέωμεν, τυφθέητε, τυφθέωσι.

Aoristum secundū. ἐὰν
τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ.
τυπῆτον, τυπῆτον.
τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι. Dor. τυπῶντι.

Ionice ἐὰν
τυπέω, τυπέῃς, τυπέῃσι.
τυπέητον, τυπέητον.
τυπέωμεν, τυπέητε, τυπέωσι.

Dorienses in prima plural. vtriusque dicunt τυφθῶμες, τυπῶμες.

Futurum modi huius vt Latinum, describitur par-

ticipio & verbo ſubſtantiuo, τετυμμένος ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσται, verberatus fuero, fueris, fuerit. γεγραμμένος ἔσομαι, ſcriptus fuero. τεθραμμένος ἔσομαι, educatus fuero.

INFINITIVI

Præſens & imperfectum, τύπτεσθαι.

Præteritum perfectum, τετύφθαι.

Æoles in verbis quintæ quæ habent ε in penultima, reuocant tonum in tertiam à fine mutato ε in ο. πείρω, πέπορθαι. μείρω, μέμορθαι. φθείρω, ἔφθορται.

Aliquando incrementa detrahunt, δέχθαι, βλῆσθαι, pro δεδέχθαι, βεβλῆσθαι. ἐγρηγόρθαι, Ιλ. κ. πέφρθαι, Ιλ. π. pro ἐγρηγορῆσθαι, πεφράσθαι. ab ἐγρηγορα, φράζω. Legitur etiam ὄρθαι, pro ὦρθαι ab ὄρω. & καταλέχθαι pro καταλελέχθαι, Οδ. ξ.

Aoriſt. prius, τυφθῆναι, Ionice τυφθήμεν, Dor τυφθήμεναι. λανθάνομαι, λέλησμαι, Dor. λέλασμαι. λησθῆναι, Dor. λασθῆμεν, Theocr.

Aoriſtum ſecundum, τυπῆναι, τυπῆμεν, τυπήμεναι.

Futurum primum, τυφθήσεσθαι.

Futurum ſecundum, τυπήσεσθαι.

Moxfuturum, τετύψεσθαι.

PARTICIPII

præſens & imperfectum	ὁ τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης. τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.
Perfectum & pluſquamperfectum	ὁ τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου. ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.
Aoriſt. prius	ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης. τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος.

Aoriſt.

Aorist. secundum { ὁ λυπείς, τοῦ λυπέντος.
ἡ λυπεῖσα, τῆς λυπείσης.
τὸ λυπὲν, τοῦ λυπέντος.

Futurum primum { ὁ λυφθησόμενος, τοῦ λυφθησομένου.
ἡ λυφθησομένη, τῆς λυφθησομένης.
τὸ λυφθησόμενον, τοῦ λυφθησομένου.

Futurum secũdum { ὁ λυπησόμενος, τοῦ λυπησομένου.
ἡ λυπησομένη, τῆς λυπησομένης.
τὸ λυπησόμενον, τοῦ λυπησομένου.

Moxfuturum { ὁ τελυψόμενος, τοῦ τελυψομένου.
ἡ τελυψομένη, τῆς τελυψομένης.
τὸ τελυψόμενον, τοῦ τελυψομένου.

Quod ad dialectos attinet, variantur vt nomina, de quibus dictum est.

In participio præteriti Æoles incrementis sublatis tonum reuocant ad antepenultimam. hinc illa, βλήμενος, δέγμενος, ποτιδέγμενος, κτάμενος.

In Herodoto legitur ἀπαμμένος, ab ἀπὸ & ἅπτω, quod dicerent alij, ἀφημμένος.

Et μεμετιμένος, à μετὰ & ἴω, μετίω, vt communiter μεθίημι. Futurum ἰσῶ, præter. ἶκα. & μετήσω, μεμέτηκα, μεμέτημαι, μεμετημένος.

DE VERBIS MEDIIS.

Verba media vocem habent partim actiuam, partim passiuam, vt significationem quoque: præterita quidem forma actiua semper, alia tempora passiua. Nam præsens & imperfectum voce non dissidet à passiuis. De significatione vix preceptum vllum tradi potest: cùm id exvsu scriptorum melius, quàm ex preceptionibus colligatur. Neque enim, quod quidam scribunt, presens vtranque significationem habet, nisi

in quibusdam, vt ἀδικοῦμαι, semper passiuam, actiuam nūquā. Sic κατηγοροῦμαι, περιπλανίζομαι, aliáq. permulta.

Neque præterita semper actiue accipiuntur. quædam enim semper passiue vsurpantur, σήπω, σέσηπα. πηγνύω, πέπηγα. τήκω, τέτηκα. μαίνω, μέμηνα. ῥήγνυμι, ἔῤῥωγα. ἄγνυμι, ἔαγα, ex quo κατεαγώς. σκέλλω, ἔσκληκα, & κατέσκληκα. quidam addunt, διέφθορα, δέδορκα, ἀνέῳγα. quæ tamen in actiua significatione aliquando leguntur. Poëtice ἄρω, ἄρηρα, hoc est ἥρμοσμαι. κεύθω, κέκευθα. γεγωνῶ, γέγωνα.

INDICATIVI

Perfectum.
- τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε.
- τετύπατον, τετύπατον.
- τετύπαμεν, τετύπατε, τετύπασι, Dor. τετύπαντι, vt κέχηνα, κεχήνατι, κεχάναντι, Sophrō apud Athenæum.

Formatur à præsenti, cuius characteristicam retinet, nisi sit σ, ζ. quod planius cognosces, si nomina ab hoc tempore deriuata inspexeris. ε penultimę vertitur in ο in bisyllabis.

In prima τύπτω, τέτυπα, τύπος. λείπω, λέλοιπα, λοιπός. λείβω, λέλοιβα, λοιβή.

At βλάπτω, βέβλαβα, βλάβη. καλύπτω, κεκάλυβα, καλύβη. κρύπτω, κέκρυβα, κρυβή. βάπτω, βέβαφα, βαφή. θάπτω, τέταφα, τάφος. σκάπτω, ἔσκαφα, σκαφή. κύπτω, κέκυφα, κυφός. ab inusitatis, βλάφω, καλύφω, κρύφω, βάφω, τάφω, σκάφω, κύφω. ἕλπω, ἔολπα.

In secunda, λέγω, λέλογα, λόγος. τίκτω, à τέκω inusitato, τέτοκα, τόκος. πήγνυμι, à πήγω, πέπηγα, πάγιος, η in α. τήκω, τέτηκα, τηκεδών. εἴκω, ἔοικα, addito ε. ὀρογῦα citatur ab ὀρέγω, ὤρογα.

In tertia raro formatur, ἐρείδω, ἐρήρειδα. ἐνθέω, metathesi ἐνέθω, ἤνοθα, ἀνήνοθα, ἐπενήνοθα. ἐλεύθω, ἐλήλυθα, plural. ἐληλύθαμεν, & poëtice ἐλήλυθμεν. quanquam Hephæstion contendit legendum ἐλήλυμεν.

In quarta bisyl. ζ in δ. φράζω, πέφραδα, φραδής, εὐφραδία. ἐράζω, ἔρραδα. χάζω, κέχαδα. ὄζω, ὄδωδα, εὐώδης. χέζω, κέχοδα. ῥέζω, ῥέξω, ἔρρογα, & metathesi ἔοργα. κλάζω, κέκληγα, α in η, κληγή, & addito γ, κλαγγή. tamen ἐρείζω, ἐρήρειδα. σσ, cum futurum ξ, in γ. πλήσσω, πέπληγα, πληγή.

In quinta, τέμνω, τέτομα, τόμος. μένω, μέμονα, μόνος. σπείρω, ἔσπορα, σπόρος, σπορά. ψάλλω, ἔψαλα. μαίνω, μέμηνα, μανία, η in α. vt φαίνω, πέφηνα, φανός. θάλλω, τέθηλα. ὄλλω, ὄλωλα, ἐξώλης. Citatur à grammaticis è Sophocle, κέκονα, pro ἔκτονα, à κτείνω. ὄρω, ὄρωρα, & poëtice ὤρορα. ἄρω, ἤρηρα, & poëtice ἤραρα & ἄραρα, ex quo ἀραρώς, ότος.

In sexta quę characteristicum habent αυ, ευ, & ου nō formant preteritum mediū, vt ψαύω, παιδεύω, κρούω, λούω.

Attici tamen formant ob ἀκούω, ἀκήκοα, cuius commune ἤκουα inusitatum est.

Quę habent υ, supra duas syllabas, non formant, vt ἀρτύω, ἰσχύω. at λύω bisyllabum, λέλυα.

Illa sunt poëtica, δαίω, δέδηα. καίω, κέκηα. φύω, πέφυα. alioqui perraro formatur medium. Quinetiam in quarta, pręter bisyllaba, raro fit medium. φυλάσσω, non πέφυλαγα, nec ἐφύλαγον, φυλαγῶ. βαδίζω, non βεβάδιδα, nec ἐβάδιδον, βαδιδῶ. nec alia plurima, quæ triuiales grāmatici audacter formāt. At ὀρύσσω, ὤρυγα, & ὀρώρυγα.

Trium temporum eadem characteristica litera, præteriti medij, secundi aoristi, & secundi futuri, τέτυπα, ἔτυπον, τυπῶ. πέφραδα, ἔφραδον, φραδῶ. Non tamen semper eadem penultima, λέλοιπα, ἔλιπον, λιπῶ. ἔσπορα,

ἔσσαρον, σσαρῶ.

Ab hoc tempore, vt diximus, deriuata quædam ducuntur, non ſemper tamen.

Tria notantur quæ incrementum ſeruant, ὄπω, ὄπωπα, ὀπωπή. πείθω, πέποιθα, πεποίθησις. ἀνηνάχω, ἀνηπέπονθα, ἀνηπεπόνθησις.

Pluſquamperfectum { ἐτετύπειν, ἐτετύπεις, ἐτετύπει. ἐτετύπειτον, ἐτετυπείτην. ἐτετύπειμεν, ἐτετύπειτε, ἐτετύπεισαν.

Prima Ionice ἐτετύπεα, & tertia ἐτετύπεε: Attice per ſynæreſim vtraque ἐτετύπη, & Dorice: vt prima plur. Dorice ἐτετύπειμες. tertia plur. Attice ἐτετύπεσαν, & τετύπεσαν.

Aoriſtum prius { ἐτυψάμην, ἐτύψω, Dor. ἐτύψα, Ion. ἐτύψαο. ἐτύψατο. ἐτυψάμεθον, ἐτύψασθον, ἐτυψάσθην. ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.

Dor. prima plur. ἐτυψάμεσθα.

Ab actiuo addito μην.

Legitur δοάσσατο apud Homerum vel à δοιάζω, δοιάσω, ἐδοίασα, & ſublato ι ἔδοασα, & ἐδοασσάμην, δοασσάμην, δοάσσαο, δοάσσατο. vel à δοκάζω extrito κ. Cum ε, ἑωσάμην, ab ὤθω.

Aoriſtum ſecundum { ἐτυπόμην, ἐτύπου, Ion. ἐτύπεο. ἐτύπετο. ἐτυπόμεθον, ἐτύπεσθον, ἐτυπέσθην. ἐτυπόμεθα, Dor. σθα. ἐτύπεσθε, ἐτύποντο.

Ab actiuo, ον in ομην.

Iones & poëtæ incrementum commune ſæpe omittunt, τυψάμην, τύψαο, λύψατο. λυπόμην, λύπεο, λύπετο.

Secundo verò aoriſto etiam geminationem addunt, πεπυπόμην, vt πεπυκόμην, à πύκω, vel λύκω. πεπυθόμην, à πύθομαι. poët. λυπέσκεο, λυπέσκετο, vt φεύγεσκετο. Οδ. λ.

Futurum primum { τύψομαι, τύψῃ, Ion. τύψεαι. τύψεται.
τυψόμεθον, τύψεσθον, τύψεσθον.
τυψόμεθα, τύψεσθε, τύψονται.

Dorice τυψοῦμαι, vel τυψεῦμαι, τυψῇ, τυψεῖται. τυψούμεθα, vel τυψεύμεθα, τυψεῖσθε, τυψοῦνται. vt λήψομαι, λαψεῦμαι, αἶγα τὺ λαψῇ.

Futurum secundum { τυποῦμαι, τυπῇ, τυπεῖται.
τυπούμεθον, τυπεῖσθον, τυπεῖσθον.
τυπούμεθα, τυπεῖσθε, τυποῦνται.

In quinta coniugatione etiam prius futurum inflectitur vt actiuum. ψαλῶ, ψαλοῦμαι. σπερῶ, σπεροῦμαι. secundum, σπαρῶ, σπαροῦμαι.

Homerus tamen in priore futuro dixit ἄγεται, ab ἄγομαι, Ιλ. λ. pro ἀγεῖται.

Quędam etiam sunt secunda futura, quę formam habent pręsentium, πίω, ex quo πίνω, futur. secund. πιῶ, med. πίομαι, pro πιοῦμαι. φάγω, φάγομαι, pro φαγοῦμαι. & secunda persona φάγεσαι, pro φάγῃ, vt καυχάομαι καυχῶμαι, καυχάεσαι καυχᾶσαι, pro καυχάῃ καυχᾷ.

Sic ἔδω, ἔδομαι, pro ἐδοῦμαι, & poëtica illa, βέομαι, & epenthesi βείομαι, νέομαι, & crasi νεῦμαι.

Ionice secundum futurum resoluitur,

τυπέομαι, τυπέεαι, τυπέεται.
τυπεόμεθον, τυπέεσθον, τυπέεσθον.
τυπεόμεθα, τυπέεσθε, τυπέονται.

IMPEPATIVI

Perfectum & plusquam. perfectum { τέτυπε, τετυπέτω.
τέτυπετον, τετυπέτων.
τέτυπτε, τετυπέτωσαν.

Raro in singulari vsitata, vt ait Dionysius, sed circũloquimur, τετυπὼς ἴσθι.

Aoristum prius
- τύψαι, τυψάτω.
- τύψατον, τυψάτων.
- τύψατε, τυψάτωσαν, Att. τυψάτων.

Aoristum secundum
- τύπε, & τυπὲ Ion. τυπέτω.
- τύπετον, τυπέτων.
- τύπετε, τυπέτωσαν. Att. τυπέτων.

OPTATIVI

Perfectum & plusquamperfectum.
- τετύποιμι, τετύποις, τετύποι.
- τετύποιτον, τετυποίτην.
- τετύποιμεν, Dor. τετύποιμες. τετύποιτε, τετύποιεν.

Aoristum prius
- τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο.
- τυψαίμεθον, τύψαισθον, τυψαίσθην.
- τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο, & Ionice τυψαίατο. vt ἐργάσαιντο, ἐργασαίατο. μνήσαιντο, μνησαίατο.

Aoristum secundum
- τυποίμην, τύποιο, τύποιτο.
- τυποίμεθον, τύποισθον, τυποίσθην.
- τυποίμεθα, τύποισθε, τύποιντο, Ion. τυποίατο.

Cum geminatione Ionica τετυποίμην, vt γεγυοίμην, γεγυοίμεθα. & πεφίδοιτο, ι λ. υ. à φείδομαι.

Futurum primum
- τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.
- τυψοίμεθον, τύψοισθον, τυψοίσθην.
- τυψοίμεθα, τύψοισθε, τύψοιντο, Ion. τυψοίατο.

Futurum secundum
- τυποίμην, τυποῖο, τυποῖτο.
- τυποίμεθον, τυποῖσθον, τυποίσθην.
- τυποίμεθα, τυποῖσθε, τυποῖντο, Ion. τυποίατο.

Inflectitur, vt secundum aoristum habet acutum.

SVBIVNCTIVI

Perfectum & plusquam perfectum. ἐὰν	τετύπω, τετύπῃς, τετύπῃ, Ion. τετύπῃσι. τετύπητον, τετύπητον. τετύπωμεν, τετύπητε, τετύπωσι.
Aoristum prius ἐὰν	τύψωμαι, τύψῃ, Ion. τύψηαι. τύψηται. τυψώμεθον, τύψησθον, τύψησθον. τυψώμεθα, Dor. τυψώμεσθα. τύψησθε, τύψωνται.
Aoristum secundum ἐὰν	τύπωμαι, τύπῃ, Ion. τύπηαι. τύπηται. τυπώμεθον, τύπησθον, τύπησθον. τυπώμεθα, Dor. τυπώμεσθα. τύπησθε, τύπωνται.

Cum geminatione Ionica, τετύπωμαι, vt ταπάρπωμαι, ταπαρπώμεσθα. & πεπύθωμαι, ex quo πεπύθωνται. à τέρπω, & πεύθομαι.

INFINITIVI

Perfectum & plusquam perfectum τετυπέναι, τετυπέμεν Ion. τετυπέμεναι Dorice. à δέδια, & poëtice δείδια fit δειδίμεν, Ο.λ.κ. à δείδω.

Aoristum prius, τύψασθαι, Ι λ. ν. ἀγέασθαι, ab ἀγέω. aorist. ἤλδανεν, poëtice ἀλδάνεν.

Aoristum secundum, τυπέσθαι, acutum. & τετυπέσθαι Ionicè, vt λελαβέσθαι.

Futurum primum, τύψεσθαι.

Futurum secundum, τυπεῖσθαι, inflexum. Ion. τυπέεσθαι.

PARTICIPII

Perfectum & plusquamperfectum.	ὁ τετυπὼς, τοῦ τετυπότος. ἡ τετυπυῖα, τῆς τετυπυίας. τὸ τετυπὸς, τοῦ τετυπότος.
Aoristum primum	ὁ τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου. ἡ τυψαμένη, τῆς τυψαμένης. τὸ τυψάμενον, τοῦ τυψαμένου.

Aorist. secun. { ὁ λυπόμενος, τοῦ λυπομένου. ἡ λυπομένη, τῆς λυπομένης. τὸ λυπόμενον, τοῦ λυπομένου.

Futurum primum { ὁ λυψόμενος, τοῦ λυψομένου. ἡ λυψομένη, τῆς λυψομένης. τὸ λυψόμενον, τοῦ λυψομένου.

Futurum secundum. { ὁ λυπούμενος, τοῦ λυπουμένου. ἡ λυπουμένη, τῆς λυπουμένης. τὸ λυπούμενον, τοῦ λυπουμένου.

Ionice & Dorice λυπεύμενος.

Ab εἴκω fit communiter ὁ εἰκὼς, τοῦ εἰκότος. Æolice οἰκὼς, ότος. Attice & poëtice ἐοικὼς, vt neutrum εἰκὸς, & ἐοικός. Fœm. ἡ εἰκυῖα, & ἐοικυῖα.

In secundo aoristo manet aliquando geminatio Ionica, πεπαρπόμενος, Hom.

DE VERBIS INFLEXIS.

Vt è quinta parisyllaborum declinatione exoriũtur nomina contracta, cùm in genitiuo duæ vocales coëunt, è quibus prior est ε, σήθεος σήθους; vel α, κέρραος κέρως: vel ο, Λητόος Λητοῦς. sic è sexta coniugatione barytonorum nascuntur verba inflexa, cùm vna ex illis trib. vocalibus characteristica est: quæ cum sequenti contrahitur, πιέω πιῶ, βοάω βοῶ, χρυσόω χρυσῶ.

Contractiones verò fiunt in præsenti, & imperfecto tantummodo omnium modorum.

Nam cætera quidem tempora, barytonorum formam sequuntur.

Coniugationes sunt tres pro vocalium numero, quæ cum sequente contrahi possunt: prima habet ε, secunda α, tertia ο.

In futuro primæ & secundæ sæpe η, in tertiæ ω, & ο.

Quædam verba in duabus coniugationibus reperiuntur eadem significatione, ξυρέω & ξυράω, ξυρήσω. ἠχέω & ἠχάω, ἠχήσω. γηρέω & γηράω, γηρήσω.

Nonnulla dissimili, βιάω ῶ, βιήσω· βιόω ῶ, βιώσω. δηλέω ῶ, δηλήσω· δηλόω ῶ, δηλώσω. σταθμέω ῶ, σταθμήσω· σταθμόω ῶ, σταθμώσω. πολεμέω ῶ, πολεμήσω· πολεμόω ῶ, πολεμώσω.

Pauca etiam in tribus, κνυζέω, κνυζάω, & κνυζόω.

Aliquot nunc barytona, nunc inflexa, βόσκω & βοσκέω ῶ, διδάσκω & διδασκέω ῶ, αἴδομαι & αἰδέομαι αἰδοῦμαι, στέρομαι & στερέομαι οῦμαι, ἐπιμέλομαι & ἐπιμελέομαι οῦμαι, εἴλομαι & εἰλέομαι εἰλοῦμαι, γήθομαι & γηθέω ῶ, ξύρομαι ξυροῦμαι, κυλίνδω & κυλινδῶ, ῥίπτω ῥιπτέω ῶ, κύω κυέω ῶ, ἤχω ἠχέω ῶ, εἴδω εἰδέω ῶ, τύπτω τυπτῶ, γράφω γραφῶ, τρύχω τρυχόω ῶ. Sic cætera tempora, τυπτήσω, γεγράφηκα.

Inflexa aliquando ducuntur à secundo aoristo, λείπω, ἔλιπον, λιπῶ. τύχω, ἔτυχον, τυχῶ. στείχω, ἔστιχον, στιχῶ, ex quo ἐστιχόωντο.

Et à futuro, δέφω, δέψω, δεψῶ.

Contractiones hoc modo fiunt.

Prima coniugatio.

Figurativa ε, { ε ει. / ο ου.

Sequente longa vel vocali, vel diphthongo, in eandem fit contractio, εη η: εῃ ῃ: εοι οι: εου ου: εω ω.

Secunda coniugatio semper contrahitur in α, vel ω. sequente ε, vel η in α: sequente ο, vel ω, in ω.

Figurativa α, {
ε, vel η, in α.
ει, vel ῃ, in ᾳ,
ο, vel ου, vel ω, in ω.
οι in ῳ.

Tertia coniugatio.

Figuratiua ο,
- ε, vel ο, vel ου, in ου.
- ει, vel οι, vel η, in οι.
- ει in infin. in ου.
- ω, vel η, in ῶ.

PRIMA CONIVGATIO

In futuro persępe habet η, ποιῶ, ποιήσω, πεποίηκα, ἐποίησα: namvt in barytonis, sunt hæc tria tempora inter se cognata.

Excipiuntur, νεικέω ῶ, νεικέσω. ἀρκέω ῶ, ἀρκέσω. ἀρέω ῶ, ἀρέσω. τελέω ῶ, τελέσω. ὀλέω ῶ, ὀλέσω, & pauca alia.

Hæcvtroque modo futurum habent, καλῶ, καλέσω & καλήσω. φρονῶ, φρονέσω & φρονήσω. κορῶ, κορέσω & κορήσω. φορῶ, φορέσω & φορήσω. αἰνῶ, αἰνέσω & αἰνήσω. πονῶ, πονέσω & πονήσω.

Bisyllaba nec in primis personis, nec in tertia plurali contrahuntur.

Præsens
- πλέω, πλέεις πλεῖς, πλέει πλεῖ.
- πλέετον πλεῖτον, πλέετον πλεῖτον.
- πλέομεν, πλέετε πλεῖτε, πλέουσι.

Imperfect.
- ἔπλεον, ἔπλεες ἔπλεις, ἔπλεε ἔπλει.
- ἐπλέετον ἐπλεῖτον, ἐπλεέτην ἐπλείτην.
- ἐπλέομεν, ἐπλέετε ἐπλεῖτε, ἔπλεον.

Imperatiuus etiam contrahitur: optatiui & subiũctiui nõ cõtrahũtur, πλέοιμι, πλέοις, πλέοι. πλέω, πλέῃς, πλέῃ.

Sic πνέω, ῥέω, quæ in futuro accipiunt υ πλεύσω, πέπλευκα, ἔπλευσα. πνεύσω, ἔπνευκα, ἔπνευσα.

Hesychius tamen citat δεῦσι, pro δέουσιν, à δέω. Et in Aristophane legitur διαδῶν, pro διαδέων: quoniam in futuro non accipit υ, δέω δῶ, δήσω.

Præſens: ποιέω ῶ, ποιέεις εῖς, ποιέει εῖ. ποιέετον εῖτον, ποιέετον εῖτον. ποιέομεν οῦμεν, ποιέετε εῖτε, ποιέουσι οῦσι, Dor. ποιοῦντι & ποιεῦντι, Æol. ποίεντι, vt φρονεῦντι.

Imperfect.: ἐποίεον ουν, ἐποίεες εις, ἐποίεε ει. ἐποιέετον εῖτον, ἐποιεέτην είτην. ἐποιέομεν οῦμεν, ἐποιέετε εῖτε, ἐποίεον ουν.

Prima ſing. & tertia plur. Dorice ἐποίευν. Ionice ποιέεσκον, ποιέεσκες, ποιέεσκε. Οδ. λ. ὅν τῷ ἐγὼν ὀχέεσκον. Cadit aliquando alterum ε.

Pręteritum perfectum, πεποίηκα, πεποίηκας, πεποίηκεν, vt τέτυφα. nam præſens tantum & imperfectum propria ſunt inflexorum.

A φιλέω, πεφίληκα, Ion. πεφίληα. Bœotice πεφίλεια. Poëtice πεφίλεα.

Pluſquamperfectum, ἐπεποιήκειν, vt ἐτετύφειν.

Eadem eſt varietas dialectorum in his temporibus, de qua ſupra in τύπτω.

Aoriſtũ prius, ἐποίησα, vt ἔτυψα. Ionicè ποιήσασκον, κες, κε.

Aoriſto ſecundo carent inflexa. quædam tamen ſyncope formantur, χραισμέω ῶ, ἔχραισμον, vt ἔτυπον. δουπέω ῶ, ἔδουπον. λακέω ῶ, ἔλακον. κλυπέω ῶ, ἔκλυπον. νεοχμέω ῶ, ἐνέοχμον. θορέω ῶ, ἔθορον. μολέω ῶ, ἔμολον. & monoſyllabũ σχέω σχῶ, inuſitatum. aoriſt. ſecundum ἔσχον.

Fut. ποιήσω, vt τύψω. Dor. ποιησῶ, vt τυψῶ. tertia plural. ποιησοῦντι & ποιησεῦντι. Æol. ποιησεντι. Ιλ. χ. legitur πεπιθήσω cum geminatione Ionica, quæ in hoc tempore perrara eſt.

Futurum ſecundum nec formari recte poteſt, nec vſquam reperitur.

IMPERATIVI

Præſens & imperfectũ

ποίεε ποίει, ποιεέτω είτω, & Dor. ποιήτω.
ποιέετον ποιεῖτον, ποιεέτων ποιείτων.
ποιέετε εῖτε, ποιεέτωσαν είτωσαν, Att. ποιούν-των. Præt. πεποίηκε, vt τέτυφε, Aor. prius. ποίησον, vt τύψον.

OPTATIVI

Præſens & imperfectum

ποιέοιμι οῖμι, ποιέεις οῖς, ποιέοι οῖ.
ποιέοιτον οῖτον, ποιεοίτην οίτην.
ποιέοιμεν οῖμεν, ποιέοιτε οῖτε, ποέοιεν οῖεν.

Attice & Æolice ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη. ποιοίητον, ποιοιήτην. ποιοίημεν, ποιοίητε, ποιοίησαν, & ποιοῖεν.

Vt φρονοίην, φρονοίης, φρονοίη. καλοίην, φοροίην. Dorice ποιώην, ποιώης, ποιώη. οι in ω.

Preteritũ perfectũ & pluſquamperfectũ, πεποιήκοιμι.

Aoriſtum prius ποιήσαιμι, & Æolice ποιήσεια.

Futurum primum ποιήσοιμι.

SVBIVNCTIVI

Præſens & imperfect. ἐὰν

ποιέω ῶ, ποιέῃς ῇς, ποιέῃ ῇ. Ion. ποιέῃσι.
ποιέητον ῆτον, ποιέητον ῆτον.
ποιέωμεν ῶμεν, ποιέητε ῆτε, ποιέωσι ῶσι, Dor. ποιῶντι.

Perfectum & pluſquamperfectum, ἐὰν πεποιήκω.

Aoriſtum prius ἐὰν ποιήσω.

Futurum primum, ἐὰν πεποιηκὼς ὦ, ᾖς, ᾖ.

INFINITIVI

Præſens & imperfectum, ποιέειν εῖν. poëtice ποιήμεναι, vt ἀεθλεῖν, ἀεθλήμεναι. Dor. ποιὲν, vt δασμοφορεῖν, δασμοφορέν. & ποιέμεναι, vt ἀγεξεῖν, ἀγεξέμεναι. Æolice κάλης, & κάλην, pro καλεῖν. φρόνην pro φρονεῖν, vt tradunt grãmatici.

Preteritũ perfectũ & pluſquamperfectũ, πεποιηκέναι.

Aoriſtum prius, ποιῆσαι.
Futurum primum, ποιήσειν.

PARTICIPII

Præſens & imperfect. { ὁ ποιέων ῶν. τοῦ ποιέοντος οῦντος.
ἡ ποιέουσα οῦσα. τῆς ποιεούσης ούσης.
τὸ ποιέον οῦν, τοῦ ποιέοντος οῦντος.

Dor.fœm. ἁ ποιεῦσα. & τῶ ποιεῦντος, ge. & neut. τὸ ποιεῦν.
Perfectum & pluſquamperfectum, ὁ πεποιηκώς.
Aoriſtum prius, ὁ ποιήσας. Futurũ primũ, ὁ ποιήσων.
Æoles participia præterita finiunt in ων, γεγονήκων, οντος. εἰρήκων, οντος. Hom. κεκλήγοντες.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præſens { ποιέομαι οῦμαι, ποιέῃ ῇ, ποιέεται εῖται.
ποιεόμεθον ούμεθον, ποιέεσθον εῖσθον, ποιέεσθον εῖσθον
ποιεόμεθα ούμεθα, ποιέεσθε εῖσθε, ποιέονται οῦνται.

Dorienſes & Iones, contrahunt in ευ, ποιεῦμαι, & addunt σ, ποιεύμεσθα.

Imperf. { ἐποιεόμην ούμην, ἐποιέου οῦ, ἐποιέετο εῖτο.
ἐποιεόμεθον ούμεθον, ἐποιέεσθον εῖσθον, ἐποιεέσθην εἰσθην.
ἐποιεόμεθα ούμεθα, ἐποιέεσθε εῖσθε, ἐποιέοντο οῦντο.

Dorice & Ionice ἐποιεύμην. poët. ποιεέσκεο, ποιεέσκετο, ποιεέσκοντο. & extrito ε, μυθέσκοντο, πωλέσκεο.

Perfectum { πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται.
πεποιήμεθον, πεποίησθον, πεποίησθον.
πεποιήμεθα, πεποίησθε, πεποίηνται.

Pluſquamperfect. { ἐπεποιήμην, ἐπεποίησο, ἐπεποίητο.
ἐπεποιήμεθον, ἐπεποίησθον, ἐπεποιήσθην.
ἐπεποιήμεθα, ἐπεποίησθε, ἐπεποίηντο.

Ionice πεποίησαι, πεποίηαι, vt βέβληαι, pro βέβλησαι: Ιλ. λ.

Vt in tertia plur. vertitur η in εα, πεποίηνται, πεποιέαται. ἐπεποίηντο, ἐπεποιέατο, & δέδμηντο, δεδμήατο. βεβόληντο βεβολήατο.

Præterit. rite formatur ab actiuo, κα in μαι. Additur σ, cum penultima est breuis, πέπελεκα, πεπέλεσμαι. ἤρκεκα, ἤρκεσμαι. aliquando nihil, δέω, δέδεκα, δέδεμαι, ἐδέθην.

Aoristum prius, ἐποιήθην. Futurũ primũ, ποιηθήσομαι.

Moxfuturum, πεποιήσομαι.

Imperatiui

Præsens & imperfect. { ποιέου οῦ, Dor. ποιεῦ. ποιεέσθω είσθω. / ποιέεσθον εῖσθον, ποιεέσθων είσθων. / ποιέεσθε εῖσθε, ποιεέσθωσαν είσθωσαν. Att. ποιείσθων

Perfectũ & plusquamper. { πεποίησο, πεποιήσθω. / πεποίησθον, πεποιήσθων. / πεποίησθε, πεποιήσθωσαν, Attice πεποιήσθων.

Aoristum prius ποιήθητι.

Optatiui

Præsens & imperfectum { ποιεοίμην οίμην, ποιέοιο οῖο, ποιέοιτο οῖτο. / ποιεοίμεθον οίμεθον, ποιέοισθον οῖσθον, ποιεοίσθην οίσθην. / ποιεοίμεθα οίμεθα, ποιέοισθε οῖσθε, ποιέοιντο οῖντο.

Perfectum & plusquamperf. { πεποιήμην, πεποιῇο, πεποιῇτο. / πεποιήμεθον, πεποιῇσθον, πεποιήσθην. / πεποιήμεθα, πεποιῇσθε, πεποιῇντο.

Aorist. prius, ποιηθείην. Futurũ primũ, ποιηθησοίμην.

Moxfuturum, πεποιησοίμην.

Subiunctiui

Præsens & imperfectũ ἐὰν { ποιέωμαι ῶμαι, ποιέῃ ῇ, Ιο. ποιέηαι. ποιέη) ῆται. ποιεώμεθον ώμεθον, ποιέηθον ῆθον, ποιέηθον ῆθον. ποιεώμεθα ώμεθα, ποιέηθε ῆθε, ποιέων) ῶν).

Perfect. & plusquamperfect ἐὰν { πεποιῶμαι, πεποιῇ, πεποιῆται. πεποιώμεθον, πεποιῆσθον, πεποιῆσθον. πεποιώμεθα, πεποιῆσθε, πεποιῶνται.

Aorist.prius, ἐὰν ποιηθῶ. Futur. primum, ἐὰν πεποιημένος ὦ, ῇς, ῇ.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, ποιέεσθαι εῖσθαι.
Perfectum & plusquamperfectum, πεποιῆσθαι.
Aoristum prius, ποιηθῆναι.
Futurum primum, ποιηθήσεσθαι.
Moxfuturum, πεποιήσεσθαι.

Participij

Præsens & imperfectum, { ποιεόμενος ούμενος, ποιεομένου ουμένου. ποιεομένη ουμένη, ποιεομένης ουμένης. ποιεόμενον ούμενον, ποιεομένου ουμένου.

Perfectum & plusquamperfectum, πεποιημένος.
Aorist.primum, ποιηθείς. Fut.prim. ποιηθησόμενος.
Moxfuturum, πεποιησόμενος.

VERBI MEDII

Præteritum perfectum in inflexis rarò legitur, ídq. apud poëtas ex syncope actiui factum, δουπέω ῶ, δεδούπηκα, δέδουπα. λακέω ῶ, λελάκηκα, λέληκα. βουλέω ῶ, βεβούληκα, βέβουλα. μνέω ῶ, μεμένηκα, μέμηλα. κτυπέω ῶ, ἐκτύπηκα, ἔκτυπα. πλέω ῶ, πέπληκα, πέπλα. Sic φυζῶ, πεφύζηκα, πέφυζα, ex quo πεφυζώς, Hom. μυζῶ, μεμύζηκα, μέμυζα, ex quo μεμυζώς, Antimachus.

Aorist. prius ἐποιησάμην. Imperatiui ποίησαι. Optatiui ποιησαίμην. Subiunctiui ποιήσωμαι. Infinitiui ποιήσασθαι. Part. ποιησάμενος. Fut. prim. ποιήσομαι, Dor. ποιησοῦμαι, & ποιησεῦμαι, vt κεισεῦμαι δὲ πεσών. Optat. ποιησοίμην. Infinit. ποιήσεσθαι. Particip. ποιησόμενος.

SECVNDA CONIVGATIO

In αω desinit. In futuro sæpe η, βοάω ῶ, βοήσω.

Excipiuntur quę ante α habent ε, vel ι. ea enim retinent α. ἐάω ῶ, ἐάσω. θεάω ῶ, θεάσω. δυιάω ῶ, δυιάσω. κοπιάω ῶ, κοπιάσω. ἀγοιάω ῶ, ἀγοιάσω, & Attice ἀγοιήσω. dicitur etiam ἀγοάω. Et ἀκροάω ῶ, ἀκροάσω. μακκοάω ῶ, άσω.

Et quæ habent λ, vel ρ, polysyllaba, περάω ῶ, περάσω. φυράω ῶ, φυράσω. γελάω ῶ, γελάσω. χαλάω ῶ, χαλάσω.

Cum ante λ, ρ, aliqua est consonans, in ήσω: ποδαγράω ῶ, ποδαγρήσω. ὁμοκλάω ῶ, ήσω. κολλάω ῶ, κολλήσω.

Et monosyllaba, quæ non gignunt deriuatiua in μι, κλάω κλῶ, κλάσω, θλάω θλῶ, θλάσω. φλάω φλῶ, φλάσω. δράω δρῶ, δράσω.

Alioqui habent η, πλάω πλῶ, πλῆμι, πλήσω. χράω χρῶ, χρῆμι, χρήσω.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens { βοάω ῶ, βοάεις ᾷς, βοάει ᾷ. / βοάετον ᾶτον, βοάετον ᾶτον. / βοάομεν ῶμεν, βοάετε ᾶτε, βοάουσι ῶσι.

Dor. βοῶντι, vt ἐξαπατῶσιν ἐξαπατῶντι, Pind.

Dorienses non contrahunt in α, sed in η, ὁρῶ, ὁρῆς, ὁρῆ. ὁρῆτον. ὁρῶμες, ὁρῆτε, ὁρῶντι. nec subscribunt ι. Attici quatuor, vt diximus, à Doriensibus mutuati sunt, πεινῶ, πεινῆς. ζῶ, ζῆς. διψῶ, διψῆς. & χρῶμαι, χρῆται, χρῆσθαι.

Poët. βοόω, βοάας, βοάᾳ, βοόωμεν, βοάατε, βοόωσι. τρόωσι.

Ion. βοέω, vt ὁρέω, ὁρέω, έεις, έει.

Imperfect.

Imperfect. { ἐβόαον ων, ἐβόαες ας, ἐβόαε α. / ἐβοάετον ᾶτον, ἐβοαέτην άτην. / ἐβοάομεν ῶμεν, ἐβοάετε ᾶτε, ἐβόαον ων.

Ionice βόασκον, βόασκες, σκε. Hom. πεδάασκον, Ody. ψ

Perfectum βεβόηκα, βεβόηκας, βεβόηκεν, vt τέτυφα.

Eadem est penultima, quæ ĩ futuro, κοπιάσω, κεκοπίακα.

Aoristum prius ἐβόησα, vt ἔτυψα.

Secundum aoristum perrarum est, fitque ex syncope, vt in superiore coniugatione, μυκάω ῶ, ἐμύκησα, ἔμυκον, & poëtice μύκον, αὐτόματοι δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ. σπάω ῶ, ἔσπον, ἔσπες, ἔσπε. & σπὲς imperat.

Futurum primum βοήσω. Dor. βοασῶ, εῖς, εῖ. tertia plur βοασεῦντι. Secundum fut. obsoletum est. Ion. & Att. διεξελᾶς καὶ παραμείψαι Her. & διασκεδᾶς, pro διεξελάσεις, διασκεδάσεις. Sic περῶ pro περάσω, Soph.

IMPERATIVI

Pręsens & imperfectum { βόαε α, βοαέτω άτω. / βοάετον ᾶτον, βοαέτων άτων. / βοάετε ᾶτε, βοαέτωσαν άτωσαν.

Perfectum, βεβόηκε. Aoristum prius, βόησον.

OPTATIVI

Pręsens & imperfectum { βοάοιμι ῷμι, βοάοις ῷς, βοάοι ῷ. / βοάοιτον ῷτον, βοαοίτην ῴτην. / βοάοιμεν ῷμεν, βοάοιτε ῷτε, βοάοιεν ῷεν.

Attice βοῴην, βοῴης, βοῴη.

βοῴητον, βοῳήτην.

βοῴημεν, βοῴητε, βοῴησαν, & βοῷεν.

Legitur λεῷμι, à λάω ῶ, ἐθέλοιμι.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβοήκοιμι.

Aoristũ pri⁹, βοήσαιμι, & Æolice βοήσεια, vt τύψαιμι, τύψεια.

Futurum primum, βοήσοιμι.

SVBIVNCTIVI

Pręſens & imperfectum ἐὰν { βοάω ῶ, βοάῃς ᾷς, βοάῃ ᾷ.
βοάητον ᾶτον, βοάητον ᾶτον.
βοάωμεν ῶμεν, βοάητε ᾶτε, βοάωσι ῶσι. Dor. βοῶντι. }

Perfectum & pluſquamperfectum, ἐὰν βεβοήκω.

Aoriſtum prius, ἐὰν βοήσω.

INFINITIVI

Præſens & imperfectum, βοάειν βοᾶν, Dor. βοῆν, vt ζῆν, & βοήμεναι. poëtice βοάαν, vt μάστιξεν δ' ἐλάαν.

Perfectum & pluſquamperfectum, βεβοηκέναι.

Aoriſtum prius, βοῆσαι.

Futurum primum, βοήσειν.

PARTICIPII

Pręſens & imperfectum { βοάων ῶν, βοάοντος ῶντος.
βοάουσα ῶσα, βοαούσης ώσης.
βοάον ῶν, βοάοντος ῶντος. }

Ionic. βοέων. βοέωντος. poëtice pręponitur ο τῷ ω. βοόων, βοόωντος, vt δηϊόων, à δηϊάω ῶ.

Perfectum & pluſquamperfectum, βεβοηκώς, ότος.

Aoriſtum prius, βοήσας. Futurum primum, βοήσων.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præſens { βοάομαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάεται ᾶται.
βοαόμεθον ώμεθον, βοάεσθον ᾶσθον, βοάεσθον ᾶσθον.
βοαόμεθα ώμεθα, βοάεσθε ᾶσθε, βοάονται ῶνται. }

In verbo καυχάομαι ῶμαι, ſecunda eſt, καυχάεσαι χᾶσαι. non καυχάῃ καυχᾷ. Ὀδ. ξ. τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῆαι. Secunda ab ὁράομαι ῶμαι, Dorice vel ab ὅρημαι Æolice.

Imperf. { ἐβοαόμην ώμην, ἐβοάου ῶ, ἐβοάετο ᾶτο.
ἐβοαόμεθον ώμεθον, ἐβοάεσθον ᾶσθον, ἐβοαέσθην άσθην.
ἐβοαόμεθα ώμεθα, ἐβοάεσθε ᾶσθε, ἐβοάοντο ῶντο. }

Ionice additur ε, κλέωντο, ἐκλέωντο.

Poëtæ pręsenti & imperfect. contracto, ante ω addunt ο, ante α alterum α βοόωμαι, βοάᾳ, βοάαται. βοόωμεθα, βοάασθε, βοόωνται. Sic ἐβοοώμην. Vt δηϊόωνται, ὀκριόωντο, σκιόωντο.

Additur etiam paragoge, τρωπάσκετο, à τρωπάω ῶ, ἐτρώπαες ας.

Perfectum { βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται.
βεβοήμεθον, βεβόησθον, βεβόησθον.
βεβοήμεθα, βεβόησθε, βεβόηνται. }

Cum penultima breuis, additur σ, γεγέλακα, γεγέλασμαι. πέθλακα, πέθλασμαι. aliquando nihil, δράω, δέδρακα, δέδραμαι, ex quo δράμα. A μέμνημαι, secunda est μέμνῃ, pro μέμνησαι. Ion. μέμνεαι.

Plusquamperfectum { ἐβεβοήμην, ἐβεβόησο, ἐβεβόητο.
ἐβεβοήμεθον, ἐβεβόησθον, ἐβεβοήσθην.
ἐβεβοήμεθα, ἐβεβόησθε, ἐβεβόηντο. }

Aoristum prius ἐβοήθην.

Futurum primum βοηθήσομαι.

Moxfuturum βεβοήσομαι.

IMPERATIVI

Præsens & imperfectum { βοάου βοῶ, βοαέσθω βοάσθω.
βοάεσθον βοᾶσθον, βοαέσθων βοάσθων.
βοάεσθε βοᾶσθε, βοαέσθωσαν βοάσθωσαν. }

Perfect. & plusquam-perfectum { βεβόησο, βεβοήσθω. βεβόησθον, βεβοήσθων. βεβόησθε βεβοήσθωσαν.

Aoristum prius, βοήθητι.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum. { βοαοίμην βοῴμην, βοάοιο βοῷο, βοάοιτο βοῷτο. βοαοίμεθον βοῴμεθον, βοάοισθον βοῷσθον, βοαοίσθην βοῴσθην. βοαοίμεθα βοῴμεθα, βοάοισθε βοῷσθε, βοάοιντο βοῷντο.

Ιλ. ω. θεοῖο, secunda persona, pro θεῷο.

Perfectum & plusquamperfectum { βεβοήμην, βεβοῇο, βεβοῇτο. βεβοήμεθον, βεβοῇσθον, βεβοήσθην. βεβοήμεθα, βεβοῇσθε, βεβοῷντο.

Aorist. prius βοηθείην. Fut. prim. βοηθησοίμην.

Moxfuturum βεβοησοίμην.

SVBIVNCTIVI

Præsens & imperfect. ἐὰν { βοάωμαι ῶμαι, βοάῃ ᾷ, βοάηται ᾶται. βοαώμεθον ώμεθον, βοάησθον ᾶσθον, βοάησθον ᾶσθον. βοαώμεθα ώμεθα, βοάησθε ᾶσθε, βοάωνται βοῶνται.

Perfectum & plusquam-perf. ἐὰν { βεβοῶμαι, βεβοῇ, βεβοῆται. βεβοώμεθον, βεβοῆσθον, βεβοῆσθον. βεβοώμεθα, βεβοῆσθε, βεβοῶνται.

Hom. μεμνέωτο, Ιλ. ψ. Xenophon, μεμνῷτο. Crates Comicus, μεμνοῖτο. Pindar. μεμναίατο. à μνάομαι.

Aoristum prius βοηθῶ.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum βοάεσθαι βοᾶσθαι, Ionice

βοῆσθαι, vt χράεσθαι χρῆσθαι. poëtice βοάασθαι, vt ἐψιάασθαι.

Perfectum & plusquamperfectum, βεβοῆσθαι.

Aoristum prius, βοηθῆναι.

Futurum primum, βοηθήσεσθαι.

Moxfuturum, βεβοήσεσθαι.

PARTICIPII

Præsens & imperfect. { βοαόμενος ώμενος, βοαομένου ωμένου. βοαομένη ωμένη, βοαομένης ωμένης. βοαόμενον ώμενον, βοαομένου ωμένου.

Ionice additur ε, χρεώμενος, ὁρμεώμενος, κλεώμενος, Herod.

Perfectum & plusquam. βεβοημένος. Aorist. prius, βοηθείς. Futur. prim. βοηθησόμενος. Moxfut. βεβοησόμενος.

Verbi medij

Perfectum rarum, atque ex syncope factum μυκῶ, μεμύκηκα, μέμυκα, ex quo μεμυκὼς ἤϋτε ταῦρος.

Aorist. prius ἐβοησάμην, βόησαι, βοησαίμην, βοήσωμαι, βοήσασθαι, βοησάμενος.

Fut. prim. βοήσομαι, βοησοίμην, βοήσεσθαι, βοησόμενος.

TERTIA CONIVGATIO

Exit in όω. futurum in ώσω, cum verbum à nomine ducitur, χρυσὸς, χρυσόω ῶ, χρυσώσω. πῦρ, πυρόω ῶ, πυρώσω. χεὶρ, χειρόω ῶ, χειρώσω. στέφανος, στεφανόω ῶ, στεφανώσω.

Cum non deducitur à nomine, in όσω, ὀμόω ῶ, ὀμόσω. ἀρόω ῶ, ἀρόσω. ὀνόω ῶ, ὀνόσω.

Verbi Actiui Indicatiui

Præsens { χρυσόω ῶ, χρυσόεις οῖς, χρυσόει οῖ. χρυσόετον οῦτον, χρυσόετον οῦτον. χρυσόομεν οῦμεν, χρυσόετε οῦτε, χρυσόουσι οῦσι, & Dorice χρυσοῶντι.

Imperfect. { ἐχρύσοον ουν, ἐχρύσοες ους, ἐχρύσοε ου. ἐχρυσόετον ουτον, ἐχρυσοέτην ούτην. ἐχρυσόομεν ουμεν, ἐχρυσόετε ουτε, ἐχρύσοον ουν. Ionice χρύσοσκον, σκες, σκε. Tertia plural. Asiatice ἐχρυσοῦσαν. vt δολιόω ῶ, ἐδολίουν, ἐδολιοῦσαν.

Perfect. κεχρύσωκα. Plusquamperfect. ἐκεχρυσώκειν.

Aorist. primum ἐχρύσωσα Fut. prim. χρυσώσω, Dorice χρυσωσῶ. & tertia plural. χρυσωσοῦντι.

Aoristum secundum, & secundum futurum vnà cũ medio preterito ĩ hac cõiugatione nũquã reperiũtur.

IMPERATIVI

Præsens & imperfect. { χρύσοε ου, χρυσοέτω ούτω, Dor. χρυσώτω. χρυσόετον οῦτον, χρυσοέτων ούτων. χρυσόετε οῦτε, χρυσοέτωσαν ούτωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρύσωκε.

Aoristum prius, χρύσωσον.

OPTATIVI

Præsens & imperfectum { χρυσόοιμι οῖμι, χρυσόοις οῖς, χρυσόοι οῖ. χρυσόοιτον οῖτον, χρυσοοίτην οίτην. χρυσόοιμεν οῖμεν, χρυσόοιτε οῖτε, χρυσόοιεν οῖεν.

Attic. χρυσοίην, χρυσοίης, χρυσοίη. & χρυσῴην, χρυσῴης, χρυσῴη, οι in ῳ vt ῥιγόω ῶ, ῥιγοίην, ῥιγῴην.

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσώκοιμι.

Aoristum prius, χρυσώσαιμι, & Æolice χρυσώσεια.

Futurum primum, χρυσώσοιμι.

Subiunctiui

Præsens & imperfectũ ἐὰν { χρυσόω ῶ, χρυσόῃς οῖς, χρυσόῃ οῖ. χρυσόητον ῶτον, χρυσόητον ῶτον. χρυσόωμεν ῶμεν, χρυσόητε ῶτε, χρυσόωσι ῶσι.

Quidam contrahunt οη in οι, sed melius in ω.

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσώκειν.
Aoristum prius, χρυσώσαι.

Infinitiui

Præsens & imperf. χρυσόειν χρυσοῦν. Dor. χρυσεῦν, vt ὀρθοῦν, ὀρθεῦν. Æol. χρύσοιν, & χρύσοις, vt ὕψοις, pro ὑψοῦν. Dor. χρυσόμεναι. & δρύμεναι, Hesiod. pro δροῦν.
Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσωκέναι.
Aoristum prius, χρυσῶσαι.
Futurum primum, χρυσώσειν.

Participij

Præsens & imperfectum { χρυσόων ῶν, χρυσόοντος οῦντος. χρυσόουσα οῦσα, χρυσοούσης ούσης. χρυσόον οῦν χρυσόοντος οῦντος.
Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσωκώς.
Aoristum prius, χρυσώσας. Fut. prim. χρυσώσων.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præsens { χρυσόομαι οῦμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόεται οῦται. χρυσοόμεθον ούμεθον, χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσόεσθον οῦσθον. χρυσοόμεθα ούμεθα, χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσόονται οῦνται.

Imperf. { ἐχρυσοόμην ούμην, ἐχρυσόου οῦ, ἐχρυσόετο οῦτο. ἐχρυσοόμεθον ούμεθον, ἐχρυσόεσθον οῦσθον, ἐχρυσοέσθην ούσθην. ἐχρυσοόμεθα ούμεθα, ἐχρυσόεσθε οῦσθε, ἐχρυσόοντο οῦντο.

Perfect. { κεχρύσωμαι, κεχρύσωσαι, κεχρύσωται. κεχρυσώμεθον, κεχρύσωσθον, κεχρύσωσθον. κεχρυσώμεθα, κεχρύσωσθε, κεχρύσωνται, Ion. κεχρυσώαται.

Plusquamperfect.
- ἐκεχρυσώμην, ἐκεχρύσωσο, ἐκεχρύσωτο.
- ἐκεχρυσώμεθον, ἐκεχρύσωσθον, ἐκεχρυσώσθην.
- ἐκεχρυσώμεθα, ἐκεχρύσωσθε, ἐκεχρύσωντο.

Cum in futuro est ο, in preterito additur σ, ὀμῶ, ὀμόσω, ὤμοκα, & Attice ὀμώμοκα, ὀμώμοσμαι. aliquando nihil, ἀρόω, ἤροκα, ἤρομαι ἤροται, ex quo ἀροτήρ.

Aorist. priꝰ, ἐχρυσώθην. Futurũ primũ, χρυσωθήσομαι.

Moxfuturum, κεχρυσώσομαι.

IMPERATIVI

Præsens & imperfect.
- χρυσόου οῦ, χρυσοέσθω ούσθω.
- χρυσόεσθον οῦσθον, χρυσοέσθων ούσθων.
- χρυσόεσθε οῦσθε, χρυσοέσθωσαν ούσθωσαν.

Perfectum, κεχρύσωσο. Aoristum prius, χρυσώθητι.

OPTATIVI

Præsens & imperfect.
- χρυσοοίμην οίμην, χρυσόοιο οῖο, χρυσόοιτο οῖτο.
- χρυσοοίμεθον οίμεθον, χρυσόοισθον οῖσθον, χρυσοοίσθην οίσθην.
- χρυσοοίμεθα οίμεθα, χρυσόοισθε οῖσθε, χρυσόοιντο οῖντο.

Perfectum & plusquã perfectum
- κεχρυσώμην, κεχρυσῷο, κεχρυσῷτο.
- κεχρυσώμεθον, κεχρυσῷσθον, κεχρυσῷσθον.
- κεχρυσώμεθα, κεχρυσῷσθε, κεχρυσῷνται.

Aoristum prius, χρυσωθείην.

Futurum primum, χρυσωθησοίμην.

Moxfuturum, κεχρυσωσοίμην.

Subiunctiui

Præsens & imperfectũ ἐὰν
- χρυσόωμαι ῶμαι, χρυσόῃ οῖ, χρυσόηται ῶται.
- χρυσοώμεθον ώμεθον, χρυσόησθον ῶσθον, χρυσόησθον ῶσθον.
- χρυσοώμεθα ώμεθα, χρυσόησθε ῶσθε, χρυσόωνται ῶνται.

Perfect. & plusquam-perfect. ἐὰν { κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ, κεχρυσῶται. κεχρυσώμεθον, κεχρυσῶσθον, κεχρυσῶσθον. κεχρυσώμεθα, κεχρυσῶσθε, κεχρυσῶνται.

Aoristum prius, χρυσωθῶ, Ionice χρυσωθέω, vt τυφθέω. Herod. ἀνδρεωθέωσι, pro ἀνδρωθῶσι.

Infinitiui

Præsens & imperfectum, χρυσόεσθαι χρυσοῦσθαι.

Perfectum, κεχρυσῶσθαι. Aoristum prius, χρυσωθῆναι.

Futurum primum, χρυσωθήσεσθαι.

Moxfuturum, κεχρυσώσεσθαι.

Participij

Pręsens & imperfe-ctum { χρυσοόμενος οὔμενος, χρυσοομένου ουμένου. χρυσοομένη ουμένη, χρυσοομένης ουμένης. χρυσοόμενον οὔμενον, χρυσοομένου ουμένου.

Perfectum & plusquamperfectum, κεχρυσωμένος.

Aoristum prius, χρυσωθείς.

Futurum primum, χρυσωθησόμενος.

Moxfuturum, κεχρυσωσόμενος.

VERBI MEDII

Præteritum nunquam formatur.

Aoristum prius, ἐχρυσωσάμην, χρύσωσαι, χρυσωσαίμην, χρυσώσωμαι, χρυσώσασθαι, χρυσωσάμενος.

Futurum primum, χρυσώσομαι, χρυσωσοίμην, χρυσώσεσθαι, χρυσωσόμενος.

DE VERBIS IN μι.

VERBA in μι quatuor ſunt generum, Regularia, Æolica ſiue Poëtica, Bœotica, Anomala.

Canonica ſunt triſyllaba, quorum tres coniugationes ducuntur à ſexta barytonorum biſyllaborum, quę characteriſticum habent ε, α, ο, repetita prima cõſonante vnà cum ι: ε & α mutatis in η, atque ο in ω: ad-

táque ſyllaba μι. θέω, τιθέω, τίθημι, τ pro θ. χράω, κιχράω, κίχρημι. πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, & cum epentheſi, πίμπλημι. σάω, ἱστάω, ἵστημι. denſus pro σ, vt σῦς, ὗς. δόω, διδόω, δίδωμι. Sed hæc admodum pauca ſunt.

Cũ thema incipit à vocali, additur ι tãtùm, ἕω, ἱέω, ἵημι.

Quarta coniugatio fit à thematibus ſecundæ barytonorum, quæ ad ſextam deuoluta ſunt, ζεύγω, ζευγνύω, ζευγνύω, ω in μι, ζεύγνυμι. δείκω, δείκνω, δεικνύω, δείκνυμι. quod indicant futura, ζεύξω, δείξω.

Nam cætera omnia tempora, extra præſens, imperfectum & ſecundum aoriſtum, flectuntur more barytonorum.

Quinque ſuperant tres ſyllabas, κεράννυμι, πετάννυμι, ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι: à κεράω, πετάω, ὀμόργω, ὀρέγω, ὀνέω.

Æoles & poetæ à verbis inflexis, nunc ſine geminatione ducunt verba in μι, διζέω δίζημι, ὀνέω ὄνημι, αἰνέω αἴνημι, οὐτῶ οὔτημι, Infinit. οὐτάναι, Dor. οὐτάμεναι, Ionice οὐτάμεν. vt κλῶ κλῆμι, pro κλείνω, Infinit. κλᾶναι, κλάμεναι, κλάμεν, κατακλάμεν ὀξέϊ χαλκῷ. κρεμάω κρέμημι, γηράω γήρημι, ex quo γῆρας, γήραντος. βλέω βλῆμι, ex quo Optat. βλείμην, βλεῖο, Ιλ. μ. & Aoriſt. ſecund. ἔβλην, ex quo βλεὶς: alij ſyncope à βληθείς. δαμνάω ῶ, δάμνημι, δάμνησι σίχας ἀνδρῶν. ὁράω ὅρημι, νικάω νίκημι. ἐλευθερόω ἐλευθέρωμι, δοκιμόω δοκίμωμι, hoc eſt δοκιμάζω. quæ duo propria Æolum ſunt, vt γελάω γέλημι, ἀειστάω ἀείστημι, ἀειστάναι, Athæn. & ἀείσταμεν, præter imperfect.

Nunc cum geminatione duarum literarum, ἀγάω ἀγάλημι, ἀχέω ἀκάχημι, ἀγυκλέω ἀγαλύκλημι: & paſſiua ἀγάλημαι, ἀκάχημαι, ἀγαλίκλημαι, non mutato η. Infinit. ἀγάλησθαι. Particip. ἀγαλήμενος, ἀκαχήμενος. Cum anteit alterum η, mutatur ſecundum, ἠήλημι, ἠήλαμαι, ἠηλάμενος. ab οὔτημι etiã

fit οὐτάμενος ſine repetitione, quæ etiam in nominibus poëticis locum habet, ἔτυμος ἐτήτυμος, quaſi ἐτέτυμος verſo, ε in η. ἀτηρὸς ἀταρτηρὸς, addito ρ.

Poëtæ verba in μι ducunt etiam à grauitonis, ἔχω ἔχημι, φέρω φέρημι, βρίθω βρίθημι, Ὀδ. τ.

Εὐδικίας ἀνέχῃσι, φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα
Πυροὺς καὶ κριθὰς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
Τίκτῃ δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχῃ ἰχθῦς.

Bœoti repetunt primam conſonantem cum ε, θνάω, τέθνημι, ex quo τέθναθι Imper. & τεθναίην Optat. & τεθνάναι, atque τεθνάμεναι Dorice Infinitiuus.

Sic τλάω, τέτλημι, τέτλαθι Imperat. τετλαίην Opta. τετλάναι, & τετλάμεναι, & τετλάμεν Infinitiuus. Aoriſt. ſecund. ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη, ἔτλημεν, ἔτλητε, ἔτλησαν. Imperatiu⁹ τλῆθι. Particip. τλὰς, τλάντος. Optatiu⁹ τλαίην.

κλύω κέκλυμι, Imperat. κέκλυθι, κέκλυτε.

δειπνέω δείπνημι Æolice ex quo δειπνάναι. Bœotice δεδείπνημι, ex quo δεδείπναμεν, prima plural. quę legitur in Athenæo, & δεδειπνάναι ex Ariſtoph.

Proprie Bœoti vertunt η in ει, φιλῶ φίλημι, πεφίλειμι. νοῶ νόημι, νενόειμι. Imperat. νενόηθι.

τελέω τέλημι, τετέλειμι, Imperat. paſſ. plural. τετέλεσθε.

Cum thema incipit à vocali, addunt tantùm ε, στάω ἕστημι, ἕστης, ἕστησι, ἕστατον, ἕστατον, ἕσταμεν ἀχνύμενοι. ἕστατε, ἑστᾶσι. ἕστασαν, tertia imperfecti. Imperatiu. ἕσταθι, ἕστατε. Optat. ἑσταίην, ἀφεσταίην. Infinit. ἑστάναι, ἑστάμεναι, & ἑστάμεν.

Anomala ſunt ferè omnia biſyllaba, φημὶ, εἰμὶ, ἧμι, φῶμι, δῦμι, γνῶμι, & alia eiuſdem generis. à φάω, ἔω, φύω, δύω, γνόω.

Primùm itaque de Canonicis agendum.

PRIMA CONIVGATIO VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens { τίθημι, τίθης, τίθησι, Dor. τίθητι
τίθετον, τίθετον.
τίθεμεν, τίθετε, τιθεῖσι, & Ionice τιθέασι.

In duali & plurali, η mutatur in ε, quæ eſt chara-cteriſtica: quod fit in toto indicatiuo: in imperatiuo autem & tota voce paſſiua, etiam in ſingulari.

Æolij in ſuis verbis ſæpe vertunt η in ε, geminato μ, φιλῶ, φίλημι, φίλεμμι. ποθῶ, πόθημι, πόθεμμι. Sic τίθημι, τίθεμμι.

In duali & plurali retinent η, φίλητον, φίλημεν, φίλητε. ἄημι ἄητον, ἄημεν, ἄητε. in tertia mutant, τίθεντι, ἵεντι, Dorice τιθέντι, ἱέντι. Sic Æol. οἴκεντι, ab οἰκῶ, οἴκημι. φίλεντι, à φιλῶ, φίλημι, reuocato in antecedentem ſyllabam accentu.

Imperfect. { ἐτίθην, Ion. ἐτίθεα. ἐτίθης, ἐτίθη, Ion. ἐτίθεε
ἐτίθετον, ἐτιθέτην.
ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν, Bœotice ἔτιθεν.

vt ἵην, ἵεν, & μεθίεν, à prima ſing. η in ε.

Æolice, ἐφίλην, ἐφίλης, ἐφίλη. ἐνόην, ἐνόης, ἐνόη.

In ſingulari vſitatior eſt forma contracta, ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει, à τιθέω. & ĩ tertia plu. ἐτίθουν. Ion. τίθεσκον, ες, ε.

Incrementa adduntur, vt Barytonis.

Perfectum { τέθηκα, τέθηκας, τέθηκε.
τεθείκατον, τεθείκατον.
τεθείκαμεν, τεθείκατε, τεθείκασι.

Bœotice verſũ eſt η in ει. nã dicẽdũ fuerat τέθηκα, à θήσω.

Pluſquamperfectum, ἐτεθείκειν.

Aoriſtum prius, ἔθηκα, pro ἔθησα.

Aoriſtum ſecundum { ἔθην, ἔθης, ἔθη.
ἔθετον, ἐθέτην.
ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν.

Fit ab imperfecto, ſublata geminatione, hoc eſt τι, ἐτίθην, ἔθην, vt ἐδίδων, ἔδων.

η in ε in duali & plurali in hoc verbo tantum mutatur, & ἦν, ἔμεν. nam in aliis retinetur.

Futurum primum, θήσω, θήσεις, θήσει, à θέω, themate, vt ποιέω, ποιήσω. Dor. θησῶ, εῖς, εῖ.

Secundum futurum, & medium præteritum in verbis in μι prorſus inuſitata ſunt.

IMPERATIVI

Præſens & imperfectum { τίθετι, τιθέτω. τίθετον, τιθέτων. τίθετε, τιθέτωσαν.

Æoles & poëtæ retinēt η, ἵληθι, ἱλήτω. φίληθι, νόηθι, πίμπληθι.
Attici libētius vtūtur forma cōtracta, τίθει, τιθείτω, à τιθέω.

Perfectum & pluſquamperfectum, τέθηκε.

Aoriſtum prius, θῆκον, inuſitatum.

Aoriſtum ſecundum { θὲς, θέτω. θέτον, θέτων. θέτε, θέτωσαν.

OPTATIVI

Præſens & imperfectum { τιθείην, τιθείης, τιθείη. τιθείητον, τιθειήτην. τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν, & ſyncope, τιθεῖμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν.

Legitur Aeolice ἄδηεν, ab ἄδημι. opt. eſt ἀδήμι. de qua re in ſecunda coniugatione.

Perfectum & pluſquamperfectum, τεθείκοιμι.

Aoriſtum ſecundum { θείην, θείης, θείη. θείητον, θειήτην. θείημεν, θείητε, θείησαν, & θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν.

Futurum primum, θήσοιμι.

Præſentia & ſecunda aoriſta in μι, optatiui habent in diphthongo characteriſticam.

SVBIVNCTIVI

Perfectum & plusquamperfectum ἐὰν } τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ, Ion. τιθέω, τιθέῃς, τιθέῃσι. τιθῆτον, τιθῆτον. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Aoriſtum ſecundum ἐὰν } θῶ, θῇς, θῇ, Ion. θέω, θέῃς, θέῃσι, poët. θείω, θείῃς, θείῃσι. θῆτον, θῆτον. θῶμεν, θῆτε, θῶσι. Οδ. ω. θέωμεν, pro θῶμεν, & Ιλ. ψ. θείομεν. Tempora alia facile formari poſſunt.

INFINITIVI

Præſens & imperfectum, τιθέναι, Dorice τιθέμεναι, Ion. τιθέμεν. Hom. τιθήμεναι, Ιλ. ψ.

Aoriſtum ſecundum, θεῖναι, θέμεναι & θέμεν.

PARTICIPII

Præſens & imperfect. } ὁ τιθεὶς, τοῦ τιθέντος. Aeol. cum acuto in penultima, φίλεις, φίλεντος. νόεις, νόεντος. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθὲν, τοῦ τιθέντος.

Aoriſtum ſecundum } ὁ θεὶς, τοῦ θέντος. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης. τὸ θὲν, τοῦ θέντος.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præſens } τίθεμαι, τίθεσαι, Attic. τίθῃ. τίθεται. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

Vertitur η in ε, Aeolice tamen & poëtice manet, δίζημαι, δίζηαι, δίζηται. ὄνημαι, ὄνηαι, ὄνηται.

imperfect. ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, Ion. ἐτίθεο, Att. ἐτίθου, Dor. ἐτίθευ. ἐτίθετο.
ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην.
ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Aeolice seruatur η, ἐκαλήμην, ἐκάλησο, ἐκάλητο. ἐφιλήμην, ἐφίλησο, ἐφίλητο, à κάλημι, φίλημι.

Perfectum τέθειμαι, τέθεισαι, τέθειται.
τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον.
τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται, Ion. τεθείαται.

A κάθημαι secunda est κάθη, pro κάθησαι.
Cum ι, vt in actiuo τέθεικα, more Bœotorum.
Plusquamperfectum, ἐτεθείμην, ἐτέθεισο, ἐτέθειτο.
Aoristum prius, ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη, à τέθειται, expuncto ι, & θ in τ conuerso.
Futurum primum, τεθήσομαι.
Moxfuturum, τεθείσομαι.

IMPERATIVI

Præsens & imperfect. τίθεσο, Ion. τίθεο, Att. τίθου, Dor. τίθευ. τιθέσθω.
τίθεσθον, τιθέσθων.
τίθεσθε, τιθέσθωσαν, Att. τιθέσθων.

OPTATIVI

Pręsens & imperfectum τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.
τιθείμεθον, τιθεῖσθον, τιθείσθην.
τιθείμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῖντο, Ion. τιθείατο.

Perfectum & plusquamperf. τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.
τεθείμεθον, τεθεῖσθον, τεθείσθην.
τεθείμεθα, τεθεῖσθε, τεθεῖντο, Ion. τεθείατο.

SVBIVNCTIVI

Pręsens & imperfe- τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται.
τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον.

ctum ἐὰν τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

Perfect. & { τεθῶμαι, τεθῇ, τεθῆται.
plusquā- τεθώμεθον, τεθῆσθον, τεθῆσθον.
perf. ἐὰν τεθώμεθα, τεθῆσθε, τεθῶνται.

INFINITIVI

Præsens & imperfectum, τίθεσθαι.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum, τιθέμενος, τιθεμένη, τιθέμενον.

VERBI MEDII

Præteritum nunquam vsitatum.

Aoristum prius, ἐθηκάμην, non vsurpatur. At ὠνάμην, ab ὄνημι. & ἐφιλάμην, à φίλημι. εὑρέμην, ab εὔρημι. Quidam malunt esse syncopen. Aorist. prius, ὠνησάμην, ὠνάμην, Opta. ὀνησαίμην, ὀναίμην. εὑρησάμην, εὑρέμην. ἐφιλησάμην, ἐφιλάμην.

Aoristum secundum { ἐθέμην, ἔθεσο, Ion. ἔθεο, Att. ἔθου, Dor. ἔθευ. ἔθετο.
ἐθέμεθον, ἔθεσθον, ἐθέσθην.
ἐθέμεθα, ἔθεσθε, ἔθεντο.

Ab imperfecto sublata geminatione, τι.

IMPERAT.

θέσο, Ion. θέο, Attic. θοῦ, Dor. θεῦ. θέσθω.
θέσθον, θέσθων.
θέσθε, θέσθωσαν.

OPTAT.

θείμην, θεῖο, θεῖτο.
θείμεθον, θεῖσθον, θείσθην.
θείμεθα, θεῖσθε, θεῖντο.

Infinitiuus, θέσθαι. Particip. θέμενος, θεμένη, θέμενον.

Futu. primum, θήσομαι, Dorice θησοῦμαι. Optat. θησοίμην. Infin. θήσεσθαι. Particip. θησόμενος.

SECVNDA

SECVNDA CONIVGATIO

Fit à verbis in αω. quamobrem characteristicum habet α, στάω, ἱστάω, ἵστημι.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens
ἵστημι, ἵστης, ἵστησι, Dorice ἵστατι.
ἵστατον, ἵστατον.
ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι, Ionice ἱστέασι, Dorice ἱστάντι, vt φημὶ, φασὶ, φαντί.

Aeolice & Lesbiace in penultima est αι, γελάω, γέλαιμι, γέλαις, γέλαι.

In Theocrito legitur, ποθόρημι, ex ποτὶ & ὅρημι. & νίκημι, significatione optatiui.

Imperfect.
ἵστην, ἵστης, ἵστη.
ἵστατον, ἱστάτην.
ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Ionice ἵστασκον, σκες, σκε. ἵστασχ' ἐξείης δρυόχους ὣς, δώδεκα πάντας, Οδ. τ.

Perfectum
ἕστακα, ἕστακας, ἕστακε.
ἑστάκατον, ἑστάκατον.
ἑστάκαμεν, ἑστάκατε, ἑστάκασι, Dor. ἑστήκαντι

Dicitur etiam ἕστηκα, ex quo καθέστηκα. sed vt differat ab ἕστηκα, medio pręterito, ἑστήκω thematis, vertitur η ī α.

Dicitur etiam ἕσταα Ionice, expuncto κ, & η in α.

In Herod. legitur ἑστέατε, & ἑστέασι, pro ἑστάκατε ἑστάκασι

Plusquamperfect. ἑστάκειν. Aor. prim. ἔστησα.

Aorist. secund. ἔστην, ἔστης, ἔστη. ἔστητον, ἐστήτην. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν, & Bœotice ἔσταν. Ionice, στάσκον, σκες, σκε. Fut. prim. στήσω, à στάω, vt βοάω, βοήσω. Dor. στασῶ.

IMPERATIVI

Præsens & imperfect.
- ἵσταθι, ἱστάτω.
- ἵστατον, ἱστάτων.
- ἵστατε, ἱστάτωσαν. Dor. ἵστα, vt πίπλα, pro πί-πλαθι. Attice ἵστη, vt ἐμπίπλη, ab ἐμπίπλημι

Aoristum secundũ
- στῆθι, στήτω.
- στῆτον, στήτων.
- στῆτε, στήτωσαν.

OPTATIVI

Pręsens & imperfe-ctum
- ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη.
- ἱσταίητον, ἱσταιήτην.
- ἱσταίημεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν.

Et syncope ἱσταῖμεν, ἱσταῖτε ἱσταῖεν.

Aoristum secundum
- σταίην, σταίης, σταίη.
- σταίητον, σταιήτην.
- σταίημεν, σταίητε, σταίησαν.

Et syncope σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν.

Poëtice conuerso αι in η, στήην, στήης, στήη. Vt à βῆμι, βήην, βήης, βήη. & à φθῆμι, φθήην, φθήης, φθήη.

In Theocrito legitur ποθόρημι, νίκημι, in optatiuo, quæ scribi debent cum ι, νίκῃμι, ποθόρῃμι: Vt ἅδῃμι, ἅδῃεν, Hesych.

Subiunctiui

Præsens & imperfect.
- ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. Ion. ἱστέω, ἱστέῃς, ἱστέῃσι.
- ἱστᾶτον, ἱστᾶτον.
- ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστῶτε, ἱστῶσι.

Aoristum secund. ἐὰν
- στῶ, στῇς, στῇ. Ion. στέω, στέῃς, στέῃσι. poët. στείω, στείῃς, στείῃσι, & στήω, ex quo στήω-σιν. & περιστείωσιν, Ιλ. ρ.
- στῆτον, στῆτον.
- στῶμεν, στῆτε, στῶσι.

Infinitiui

Præſens & imperfectum, ἱστάναι.

Aoriſtum ſecundum, στῆναι.

Perfectum & pluſquamperfectum, ἑστακέναι, Ion. ἑστάναι. vt βέβηκα, βεβάναι. Sic τέθνηκα, τέθναα, τεθνάναι, τεθνάμεναι, τεθνάμεν: & ἑστάμεναι, ἑστάμεν. βεβάμεναι, βεβάμεν.

Participij

Præſens & imperfect. { ὁ ἱστάς, τοῦ ἱστάντος.
ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης.
τὸ ἱστάν, τοῦ ἱστάντος.

Aoriſtum ſecundum { ὁ στάς, τοῦ στάντος.
ἡ στᾶσα, τῆς στάσης.
τὸ στάν, τοῦ στάντος.

Preteritum perfectum & pluſquamperfect. ἑστακώς, ότος. Ion. ἑσταώς, ἑσταότος. Nam Iones è præteritis in ηκα ſubtrahunt κ, & penultimam corripiunt. μάω, μήσω, μέμηκα, μέμαα, μεμαώς, ότος. βέβηκα, βέβαα, βεβαώς, à βάω. & ſynæreſi, ἑστώς, ἑστῶτος. ἑστῶσα, ἑστώσης. ἑστώς, ἑστῶτος. Sic μεμαώς, βεβώς dicitur etiã Ionice ἑστεώς, ἑστεότος. ἑστεότα, Οδ. λ.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præſens { ἵσταμαι, ἵστασαι, Ion. ἵστεαι, Att. ἵστῃ, ἵσταται.
ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον.
ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται, Ion. ἱστέαται.

Ab ἐπίσταμαι ſecunda eſt ἐπίστῃ, pro ἐπίστασαι, vt δύναμαι, δύνῃ, pro δύνασαι.

Imperf. { ἱστάμην, ἵστασο, Ion. ἵσταο, Att. ἵστω. ἵστατο.
ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην.
ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵσταντο, Ion. ἱστέατο.

Perfectum { ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται.
ἑστάμεθον, ἕστασθον, ἕστασθον.
ἑστάμεθα, ἕστασθε, ἕστανται, Ion. ἑστέαται.

Plusquamperfectum, ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο.
Aoristum prius, ἑστάθην.
Futurum primum, σταθήσομαι. Moxfuturũ, ἑστάσομαι.

Imperatiui

Pręsens & imperfectum
ἵστασο, Ion. ἵσταο, Att. ἵστω ἱστάσθω.
ἵστασθον, ἱστάσθων.
ἵστασθε, ἱστάσθωσαν, Att. ἱστάσθων.

Perfectum, ἕστασο, ἑστάσθω. Aorist. prius, στάθητι.

Optatiui

Pręsens & imperfectum
ἱσταίμην, ἱσταῖο, ἱσταῖτο.
ἱσταίμεθον, ἱσταῖσθον, ἱσταίσθην.
ἱσταίμεθα, ἱσταῖσθε, ἱσταῖντο, Ion. ἱσταίατο.

Perfect. & plusquãperfectum
ἑσταίμην, ἑσταῖο, ἑσταῖτο.
ἑσταίμεθον, ἑσταῖσθον, ἑσταίσθην.
ἑσταίμεθα, ἑσταῖσθε, ἑσταῖντο, Ion. ἑσταίατο.

Subiunctiui

Pręsens & imperfectum
ἰστῶμαι, ἱστᾷ, ἱστᾶται.
ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον.
ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Perfect. & plusquã-perf.
ἑστῶμαι, ἑστᾷ, ἑστᾶται.
ἑστώμεθον, ἑστᾶσθον, ἑστᾶσθον.
ἐὰν ἑστώμεθα, ἑστᾶσθε, ἑστῶνται.

Infinitiui

Præsens & imperfectum, ἵστασθαι.
Perfectum & plusquamperfectum, ἑστᾶσθαι.

Parrticipij

Præsens & imperfectum, ἱστάμενος, ἱσταμένη, ἱστάμενον.

VERBI MEDII

Aoristum prius, ἐστησάμην, στῆσαι, στησαίμην, στήσωμαι, στήσασθαι, στησάμενος.
Futurum primum, στήσομαι, Dor. στασεῦμαι. στησοίμην,

στήσεσθαι, στησόμενος.

Secundum aoristum formari potest, ἐστάμην, sed est inusitatum.

ἐπριάμην, quidam syncope factum dicunt ex ἐπριασάμην, secunda persona, ἐπρίασο, Ion. ἐπρίαο, Att. ἐπρίω. Imperat. πρίω, πριάσθω. vt ἵστω, ἱστάσθω, ab ἵστασο.

Sic γείνατο, à γεινήσατο. alij melius à γείνατο, Aeolice.

TERTIA CONIVGATIO,

Fit à verbis in όω. in futuro, ώσω. διδόω, δίδωμι, δώσω, δέδωκα.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens { δίδωμι, δίδως, δίδωσι, Dor. δίδωτι.
δίδοτον, δίδοτον.
δίδομεν, δίδοτε, διδοῦσι, & Ionice διδόασι, Dorice δίδωντι.

Imperfect. { ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω.
ἐδίδοτον, ἐδιδότην.
ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν.

In singul. vsitatior est forma contracta, ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου, à διδόω. Ionice δίδοσκον, σκες, σκε.

Perfect. δέδωκα. Plusquamperfectum, ἐδεδώκειν. Aorist. prius, ἔδωκα, pro ἔδωσα.

Aoristum secundum { ἔδων, ἔδως, ἔδω.
ἔδοτον, ἐδότην.
ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν, & poë. δόσαν. Bœot. ἔδον.

In duali & plural. mutatur ω in ο. in aliis seruatur, ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. ἔγνωμεν, ἔγνωτε, ἔγνωσαν, à γνῶμι. ἐβίων, ἐβίως, ἐβίω. ἐβίωμεν, à βιῶμι. Ionice δόσκον, δόσκες, δόσκε.

Futu. prim. δώσω, à δόω. vt χρυσόω, χρυσώσω. poëtice διδώσω, ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, Od. ν.

Imperatiui

Præsens & imperfect. { δίδοϑι, διδότω poëtice δίδωϑι, Ὀδ. γ.
δίδοτον, διδότων.
δίδοτε, διδότωσαν.

Et à forma contracta, δίδου, Dorice δίδοι, καὶ τὸ δίδοι γὰρ ἄγα.

Aoristum secundum { δὸς, δότω.
δότον, δότων.
δότε, δότωσαν.

In aliis in ωϑι, ἔγνων, γνῶϑι. ἐβίων, βιῶϑι.

Optatiui

Præsens & imperfect. { διδοίην, διδοίης, διδοίη.
διδοίητον, διδοιήτην.
διδοίημεν, διδοίητε, διδοίησαν, & syncope
διδοῖμεν, διδοῖτε, διδοῖεν.

Aoristum secundum { δοίην, δοίης, δοίη.
δοίητον, δοιήτην.
δοίημεν, δοίητε, δοίησαν, sync. δοῖμεν, δοῖτε.
δοῖεν poëtice & Attice, δώην, δώης, δώη.

Subiunctiui

Præsens & imperfect. { διδῶ, διδῷς, διδῷ, Ion. διδῷσι.
διδῶτον, διδῶτον.
ἐὰν διδῶμεν, διδῶτε, διδῶσι.

Aoristum secundum { δῶ, δῷς, δῷ, Ion. δῷσι.
δῶτον, δῶτον.
ἐὰν δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

Poët. δώω, δώῃς, δώῃ. vt γνώω, γνώῃς, γνώῃ, & γνώητον, Ion.

Infinitiui

Præsens & imperfectum; διδόναι.

Aoristū secūdū, δοῦναι, & δόμεναι Dorice, & δόμεν Ionice.

In aliis verbis hoc tempus habet ω, ἔγνων, γνῶναι.

ἐβίων, βιῶναι.

Futurum, δώσειν. poëtice, διδώσειν.

Participij

Præsens & imperfect. { ὁ διδοὺς, τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα, τῆς διδούσης. τὸ διδὸν, τοῦ διδόντος.

Aoristum secundum { ὁ δοὺς, τοῦ δόντος. ἡ δοῦσα, τῆς δούσης. τὸ δὸν, τοῦ δόντος.

VERBI PASSIVI

Præsens { δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται. διδόμεθον, δίδοσθον, δίδοσθον. διδόμεθα, δίδοσθε, δίδονται.

Imperfect. { ἐδιδόμην, ἐδίδοσο, Att ἐδίδου. ἐδίδοτο. ἐδιδόμεθον, ἐδίδοσθον, ἐδιδόσθην. ἐδιδόμεθα, ἐδίδοσθε, ἐδίδοντο.

Perfect. δέδομαι. tertia plura. δέδονται, Ion. δεδόαται. Plusquamperfect. ἐδεδόμην. Aorist. prius, ἐδόθην. Futu. prim. δοθήσομαι. Mox futu. δεδόσομαι.

IMPERATIVI

Præsens & imperfect. { δίδοσο, Att. δίδου. διδόσθω. δίδοσθον, διδόσθων. δίδοσθε, διδόσθωσαν.

Perfectum & plusquamperfectum { δέδοσο, δεδόσθω. δέδοσθον, δεδόσθων. δέδοσθε, δεδόσθωσαν.

OPTATIVI

Præsens & imperfect. { διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. διδοίμεθον, διδοῖσθον, διδοίσθην. διδοίμεθα, διδοῖσθε, διδοῖντο, Ion. διδοίατο.

Perfectum & plusquamperf. δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο.

Subiunctiui

Præsens & imperfect. ἐὰν
- διδῶμαι, διδῷ, διδῶται.
- διδώμεθον, διδῶσθον, διδῶσθον.
- διδώμεθα, διδῶσθε, διδῶνται.

Perfect. & plusquamperf. ἐὰν δεδῶμαι, δεδῷ, δεδῶται.

Infinitiui

Præsens & imperfectum, δίδοσθαι.

PARTICIPII

Presens & imperfect. ὁ διδόμενος, ἡ διδομένη, τὸ διδόμενον.

VERBI MEDII

Aorist. prius ἐδωκάμην, inusitatum.

Aoristum secundum
- ἐδόμην, ἔδοσο, Att. ἔδου. ἔδοτο.
- ἐδόμεθον, ἔδοσθον, ἐδόσθην.
- ἐδόμεθα, ἔδοσθε, ἔδοντο.

IMPERATIVI

Aoristum secundum
- δόσο, Attice δοῦ. δόσθω.
- δόσθον, δόσθων.
- δόσθε, δόσθωσαν.

Secunda δοῦ, in compositione remittit tonum, ἀπόδου, περίδου.

OPTATIVI

Aoristum secundum
- δοίμην, δοῖο, δοῖτο.
- δοίμεθον, δοῖσθον, δοίσθην.
- δοίμεθα, δοῖσθε, δοῖντο, Ion. δοίατο.

SVBIVNCTIVI

Aoristum secundū. ἐὰν
- δῶμαι, δῷ, δῶται.
- δώμεθον, δῶσθον, δῶσθον.
- δώμεθα, δῶσθε, δῶνται.

INFINITIVI

δόσθαι. particip. δόμενος, δομένη, δόμενον.

Futur. prim. δώσομαι, Dorice δωσοῦμαι. δωσοίμην, δώσ-

σϑαι, δεικνύμενος.

QVARTA CONIVGATIO

Fit à verbis in νω, quorum origo est in secunda cõiugatione, vt diximus, ζευγνύω, à ζεύγω, ζεύγνυμι. υ actiuæ vocis longum, passiuæ breue, δείκνυμι, δείκνυμαι. ἄγω, ἄγνυμι. ἄγω, ἄγνυμι.

Poëtæ etiam à verbis in εω hanc formam ducunt, ἕω, ἕνω, ἕννω, ἑννύω, ἕννυμι, fut. ἕσω. σορέω, σορεννύω, σορέννυμι, fut. σορέσω. σβέω, σβεννύω, σβέννυμι, fut. σβέσω.

Et à quinta, ὄρω, ὀρνύω, ὄρνυμι. ἄρω, ἀρνύω, ἄρνυμι.

A sexta bisyllaba, δύω, δῦμι. φύω, φῦμι.

VERBI ACTIVI INDICATIVI

Præsens { ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι.
ζεύγνυτον, ζεύγνυτον.
ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνύουσι. Ion. ζευγνύασι.

Herodot. tamen ἀποδείκνυσι.

Imperf. { ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ.
ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην.
ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν.

Ionice, ζεύγνυσκον, σκες, σκε.

Præteritum ἔζευχα, formatur à ζεύξω.

Plusquamperfectum, ἐζεύχειν.

Aoristum prius, ἔζευξα.

Aorist. secundum in bisyllabis tantum vsurpatur, δῦμι, ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ.

ἔδυτον, ἐδύτην.

ἔδυμεν, ἔδυτε, ἔδυσαν. Bœotice ἔδυν. vt φῦμι, ἔφυν, ἔφυς, ἔφυ. ἔφυν.

Et sine incremento inflectuntur, δῶ, δῦς, δῦ. φῶ, φῦς, φῦ. est autem idem quod imperfectum.

Futurum primum	ζεύξω, ζεύξεις, ζεύξει. ζεύξετον, ζεύξετον. ζεύξομεν, ζεύξετε, ζεύξουσι.

Futurum secundum prorsus inusitatum.

Imperat.

Præsens & imperfect.	ζεύγνυθι, ζευγνύτω. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Et detracto θι, ζεύγνυ. vt δαίνυ δαῖτα γέρουσι, pro δαίνυθι.

Aoristũ secũdũ in bisyllabis tãtũ, vt quidã scribũt. κλῦμι, κλῦθι, κλύτω. δῦμι, δῦθι, δύτω.

Optatiuus & subiũctiu⁹ nõ formãtur à verbis ĩ υμι.

Legitur tamen in Homero, ἐκδῦμεν, Ιλ. π. in optatiuo. Sic illud,

Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαίνυτό τε λαός. δαίνυτο omnino est optatiuus.

Infinit.

Præsens & imperfectum, ζευγνῦναι.

Aoristum secundum non formatur.

PARTICIPII

Præsens & imperfectum	ὁ ζευγνὺς, τοῦ ζευγνῦντος. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνῦν, τοῦ ζευγνῦντος.

Aoristum secundum in bisyllabis, ὁ δὺς, τοῦ δύντος. ὁ φὺς, τοῦ φύντος. ἡ φῦσα, τὸ φῦν.

VERBI PASSIVI INDICATIVI

Præsens	ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται. ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον. ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυνται.

Imperf. { ἐζωγνύμην, ἐζώγνυσο, ἐζώγνυτο.
ἐζωγνύμεθον, ἐζώγνυσθον, ἐζωγνύσθην.
ἐζωγνύμεθα, ἐζώγνυσθε, ἐζώγνυντο.

Cum paragoge, ζωγνύσκετο, vt ζωννύσκετο.

Imperatiui

Præſens & imperfectum { ζώγνυσο, ζωγνύσθω.
ζώγνυσθον, ζωγνύσθων.
ζώγνυσθε, ζωγνύσθωσαν.

Infinitiui

Præſens & imperfectum, ζώγνυσθαι.

Participij

Præſens & imperfectum, ὁ ζωγνύμενος, ἡ ζωγνυμένη, τὸ ζωγνύμενον.

ANOMALA IN μι

Εω

Multa verba in μι formantur ab εω vario ſpiritu.
Primum ἔω, ſum, ἠμὶ, & Bœotice εἰμὶ, η in ει.

INDICATIVI

Præſens Sing. { ἔω, Æol. ἦμι, Bœot. & cõm. εἰμὶ, Dor. ἐμμί.
εἶς & εἶ. ab ἔομαι, ἔῃ Att. ἔει, craſi εἶ, poët. ἐσσί.
ἐστὶ, Dor. ἐντί.

Dual. { ἐστόν.
ἐστόν.

Plural. { ἐσμὲν & εἰμὲν, Dor. εἰμὲς & ἐμὲν, χρῆες ἐμέν, Callim. ἐν τῷδ' ἐμὲν, Soph. El.
ἐστὲ & ἐντέ.
εἰσὶ, Ion. ἔασιν, Aeol. εἶσι, Dor. ἐντί, vt in ſing.

Præteritum imperfect. ſingul.

Prima { ἦν, Ion. ἔα, Att. ἦ, poët. ἦα, ἔην, ἔσκον, ἔον.
Secund. { ἦς, Aeol. ἦσθα & ἔησθα, poët. ἔες & ἔσκες.
Tertia { ἦ, inuſit. Att. ἦν. poët. ἔσκεν, ἔην, ἤην. ἦε.

Dor. ἦς.

Dual.

ἔστον, poët. ἦτον, ἦστον.
ἔστην, ἤτην, ἤστην.

Plural.

Prima — ἦμεν, Dor. ἦμες.
Secund. — ἦτε.
Tertia — ἦσαν, poët. ἔσαν & ἔσκον.

Præteritum perfectum obsoletum est.

Plusquamperfectum, ἤμην, ἦσο, ἦτο. ἤμεθον, ἦσθον, ἤσθην. ἤμεθα, ἦσθε, ἦντο.

Quidam imperfectum faciunt ab ἧμαι, ἤμην. ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἤμην τέκνων, Eurip. id est ἦν.

Aorista inusitata.

Futurum actiuum, ἔσω, obsoletum.

Medium —
ἔσομαι, poët. ἔσσομαι. ἔσῃ, Ion. ἔσεαι. ἔσεται, ἔσσεται, & ἔσται.
ἐσόμεθον, ἔσεσθον, ἔσεσθον.
ἐσόμεθα, & Dor. ἐσόμεσθα. ἔσεσθε, ἔσονται.

Imperatiui

Præsens & imperfect. —
ἴσθι & ἔσο, ἔστω, Dor. ἤτω.
ἔστον, ἔστων.
ἔστε, ἔστωσαν, Attice ἔστων.

Optatiui

præsens & imperfect. —
εἴην, εἴης, εἴη.
εἴητον, εἰήτην.
εἴημεν εἶμεν, εἴητε εἶτε, εἴησαν εἶεν.

Futurum —
ἐσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο.
ἐσοίμεθον, ἔσοισθον, ἐσοίσθην.
ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο.

SVBIVNCTIVI

Præſens & imperfect. ἐαὶ
ὦ, ῇς, ῇ, Ionice ῇσι.
ἦτον, ἦτον.
ὦμεν, Dor. ὦμες. ἦτε, ὦσι.

poëtice & Ionice, ἔω, ἔῃς, ἔῃσι.
ἔητον, ἔητον.
ἔωμεν, ἔητε, ἔωσι.
Et εἴω, εἴῃς, εἴῃσιν, ex quo μετείω.

INFINITIVI

Præſens & imperfectum, εἶναι, Dorice ἔμμεναι, Aeol. ἔμμεναι, Ion. ἔμεν. Dor. ἦμεν & ἦμες.

Futurum, ἔσεσθαι.

Participij

Præſens & imperfect.
ὁ ὤν, Ion. ἐών, Aeol. εἶς; Alcman, ἔσι παρέντων μνᾶσιν ἐπιθέσθαι. pro παρόντων.
τοῦ ὄντος, ἐόντος, ἔντος.
ἡ οὖσα, Ion. ἐοῦσα, Dor. ἔασσα frequens in Timæo.
τῆς οὔσης, ἐούσης, ἐάσσας.
τὸ ὄν, ἐόν, ἔν. τοῦ ὄντος, ἐόντος, ἔντος.

Futurum
ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου. Aeol. ἐσσόμενος.
ἡ ἐσομένη, τῆς ἐσομένης. Aeol. ἐσσομένη.
τὸ ἐσόμενον, τοῦ ἐσομένου. Aeol. ἐσσόμενον.

εἶμι,

Secundum deriuatum ab ἴω, eſt εἶμι, forma præſẽtis, ſed ſignificatione ſemper futuri, ibo, apud oratores: apud poëtas aliquando præſentis.

Indicatiui

Præſens
εἶμι, εἶς, εἶσι.
ἴτον, ἴτον.
ἴμεν, ἴτε, ἴσι, & Ionice ἴασι.

Secunda in compositione, εἶ, ἄπειμι, ἄπει, ἄπεισι. ἔξειμι, ἔξει, ἔξεισι.

Imperfect. { εἶν, εἶς, εἶ. ἶτον, ἴτην. ἴμεν, ἶτε, ἴσαν.

Homerus vtitur, ἦον, ἦες, ἦε, ab εἴω. ex quo ἤομεν, Ὀδ. κ.

Perfectũ ᾖκα, plusquãperf. ᾔκειν & ἤκειν Att. inusitata.

Aoristum prius, εἶσα, inusitatum. tertia persona plur. εἶσαν, poëtice ἤισαν.

Aoristum secundum { ἶον, ἶες, ἶε. ἴετον, ιέτην. ἴομεν, ἴετε, ἶον. ex quo particip. ἰών, ἰόντος, quod quidam faciunt præsentis, ab εἴω, vt λείπω, ἔλιπον.

Futurum, εἴσω, obsoletum. pro quo vtimur εἶμι, εἶς, & εἶσθα Aeolice. εἶσι. ἶτον, ἶτον. ἴμεν, ἴτε, ἴασι.

Præteritum medium, εἶα, & ει in η, ἦα, ac resolutione, ἤια, ἤιας, ἤιε. ἤαμεν, synco. ἦμεν, ἀπῆμεν.

Plusquamperf. ᾔειν, ᾔεις, ᾔει. ᾔειτον, ᾐείτην. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεσαν, & Att. ᾔεσαν. comp. ἐξῄειν, ἀνῄειν. Ion. ἤια. Dicitur etiã in plur. ἦμεν, & ἦτε, pro ᾔειμεν, ᾔειτε προσῄμεν, ἐξῆτε.

Futurum medium, εἴσομαι, ex quo εἴσεται, Ὀδ. ο.

IMPERATIVI

Præsens & imperfect. ἴθι, ἴτω. ἶτον, ἴτων. ἴτε, ἴτωσαν.

Aoristum secundum, ἴε, & metathesi εἶ, ex quo cõposita, ἔξει, δίει. cum παρὰ & σὺν non componitur.

Optat. εἴην, εἴης, εἴη. sed fere obsoletum.

Infin. ἶναι, Dor. ἴμεναι, Ion. ἴμεν. dicitur etiam εἶν, ex quo παρεῖναι, ἀπεῖναι.

ἵημι, Mitto.

Ducitur ab ἕω, addito ι, vt στάω, ἵστημι.

Præſens { ἵημι, ἵης, ἵησι.
ἵετον, ἵετον.
ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι, Ion. ἱέασι & ἱᾶσι.

In compoſitione, ἐνιᾶσι, at εἰσίασι. συνίασι vero & συνιᾶσι. περισίασι, non περισιᾶσι.

At ἴασιν, ab εἶμι, ſic componitur, περιᾶσι, non περίασι. at ἀνίασιν & ἀνιᾶσι. κατίασιν & κατιᾶσι. διίασιν & διιᾶσι. μετίασιν & μετιᾶσι.

Imperf. { ἵην, ἵης, ἵη.
ἵετον, ἱέτην.
ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν, Bœotice ἵεν. comp. μεθίεν.

In ſingulari crebrius vtimur forma contracta ab ἱέω, ἵουν, ἵεις, ἵει. & in compoſitione, ἀφίουν, ἀφίεις, ἀφίει. Hom. Ιλ. φ. καθίετε· ab εἵω. εἶον, εἶες, εἶε.

Perfectum, εἷκα, εἷκας, εἷκε pro ἧκα, Bœotice mutato η in ει. Dicitur etiam ἕωκα.

Pluſquamperfectum, εἵκειν, inuſitatum.

Aoriſtum prius, ἧκα, vt ἔθηκα, mutato σ futuri in κ.

Compoſita, ἀφῆκα, ἀνῆκα. medium, ἀφηκάμην, ἀνηκάμην. Attice ἕηκα, συνέηκα, ξυνέηκε μάχεσθαι.

Aoriſtum ſecundum { ἧν, ἧς, ἧ.
ἕτον, ἕτην.
ἕμεν, ἕτε, ἕσαν. περίεσαν.

Futur. ἥσω, ἥσεις, ἥσει.

Imperatiui præſens, ἵεθι, ἱέτω.

Aoriſtum ſecundum, ἕς, ἕτω. ἄφες, πρόες, κάθες.

Optatiui præſens, ἱείην, ἱείης, ἱείη.

Subiũct. prȩſ. ἐὰν ἱῶ. Infin. ἱέναι, Dor. ἱέμεναι. Ion. ἱέμεν.

Participium, ἱείς.

Aoriſtum ſecundum optat. εἵην, εἵης, εἵη.

Subiunct. ἐὰν ὧ, ἧς, ἧ. & ἕω, ἕῃς, ἕῃ. & εἵω, εἵῃς, εἵῃ.

Infin. εἷναι, Dor. ἕμϐναι, Ionic. ἕμεν.

Participium, εἷς, ἕντος.

PASSIVI

Præsens, ἵεμαι, vt ὑΐεμαι. Imperfect. ἱέμην. Perfect. εἷμαι, tertia plur. εἷνται, ἀφεῖνται, ἀνεῖνται. Att. ἀφέωνται, ἀνέωνται. Aoriſtum prius, ἕθην. tamen dicitur εἵθην, & ἀφείθην, & aliquando ἀφέθην.

Aoriſtum prius verbi med. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο.

Aoriſtum ſecundum, ἕμην, ἕσο & ἕου, ἕτο, ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο ἐξ ὧν ἕντο.

Imperat. ἕσο & ἕου, ἕσθω. ex quo κάθου, πρόσου.

Optat. εἵμην, εἷο, εἷτο.

Subiunctiuus, ἐὰν ὧμαι.

Infinitiuus ἕσθαι.

Particip. ἕμενος, περιέμενος.

ἵημι, Eo.

ἵημι, ἵης, ἵησι. poëtis vtile. Infinit. ἰέναι, vſitatum etiã oratoribus.

Paſſiuũ ἵεμαι. Imperat. ἵεσο, ἱέσθω. Particip. ἱέμενος.

ἵημι, Concupiſco.

Paſſiua vox vſitata, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. ἐφίεμαι, vt ὑΐεμαι.

ἧμαι, Sedeo.

Fit ab ἕω, ἕημι, paſſ. ἕεμαι contractione, ἧμαι, vt quidã tradunt.

ἧμαι, ἧσαι, ἧται.

ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον.

ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται. Ion. ἕαται, poët. εἵαται.

Compoſitum, κάθημαι, κάθησαι, κάθηται.

Accipitur hoc tempus pro perfecto.

Imperfect. ἥμην, ἧσο, ἧστο.

ἥμεθον, ἧσθον, ἥσθην.

ἥμεθε, ἦσθε, ἦντο. Ion. ἕατο poëtice εἵατο.

Cōpositū, καθήμην, κάθησο, κάθητο, & κάθησο. & ἐκαθήμην.

Imperat. ἧσο, ἥσθω. κάθησο, καθήσθω. Dicitur etiam κάθου, ex κάθησο, Ion. κάθηο, systole κάθεο κάθου.

Infinit. καθῆσθαι.

εἶμαι, Indutus sum.

Ab ἕω.

Perfectum εἶμαι, εἶσαι, & ἕσσαι poëtice, εἶται & εἶσται.

Tertia plural. εἵαται.

Plusquamperfect. εἵμην, εἷσο & ἕσσο, εἷτο & εἷστο & ἕστο.

Tertia plural. εἵατο.

Particip. εἱμένος.

Aorist. prius actiuum, εἷσα, εἷσας, εἷσε. & ἕσσα, ἕσσας, ἕσσε. quod etiam est collocare.

Infinit. εἷσαι, & ἕσσαι, ex quo ἐφέσσαι.

ἐφέσσαι autem, Imperat. med. vt τύψαι. Fut. ἕσσω.

Aoristum medium, εἱσάμην, & ἑσσάμην, & ἐεισάμην.

Particip. ἑσσάμενος.

Ab ἕζω quod ducitur ab ἕω interiecto ζ, fit καθέζω, & καθῆσμαι, καθῆσαι, καθῆσται. Plusquamperfect. καθήμην, καθῆσο, καθῆστο. à Fut. ἥσω.

At ἵζω mutat ε in ι. vt ῥέπω, ῥίπτω. compositum, καθίζω ἐκάθιζον, κεκάθικα, ἐκάθισα, καθίσω.

Imperat. κάθιζε, κεκάθικε, κάθισον.

κεῖμαι.

A κέω (ex quo κέομαι, κέονται. & in subiunctiuo ἐὰν κέωμαι) fit κείω, κέημι, κέεμαι, κεῖμαι. cuius significatio aliquando pertinet ad præteritum.

κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται.

κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον.

κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, Ion. κέαται, poët. κείαται.

Imperfectum, ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Tertia plural. ἔκειντο, Ion. κέατο, poët. κείατο.

Futurum, κείσομαι, Dor. κεισεῦμαι. κείσῃ, κείσεται. Composita, ἐπίκειμαι, ἀνάκειμαι, διάκειμαι.

ἴσημι, Scio.

Fit ab ἰσάω.

ἴσημι, Dorice ἴσαμι. ἴσης, ἴσησι, Dor. ἴσατι.

ἴσατον, ἴσατον, & syncope ἴστον, ἴστον.

ἴσαμεν, synco. ἴσμεν. ἴσατε, ἴστε. ἴσασι.

Dor. ἴδμεν, pro ἴσμεν.

Imperf. { ἴσην, ἴσης, ἴση.
ἴσατον, ἰσάτην.
ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, & syncope ἴσαν.

IMPERATIVVS

ἴσαθι, ἰσάτω.

ἴσατον, ἰσάτων.

ἴσατε, ἰσάτωσαν. Sed vsitatius cum syncope, ἴσθι, ἴστω. ἴστον ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, Attice ἴστων.

INFINITIVVS

ἰσάναι, inusitatus, Dor. ἰσάμεναι, Ion. ἰσάμεν, syncope ἴσμεν, & Dorice ἴδμεν.

PASSIVI

Præsens ἴσαμαι, & addito τ, ἵσταμαι, ex quo ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, Att. ἐπίστη, ἐπίσταται.

Imperfectum, ἐπιστάμην, ἐπίστασο, ἐπίστασο, ἐπίστω Attice. ἐπίστατο. dicitur etiam ἠπιστάμην.

Futurum, ἐπιστήσομαι.

φημί.

A φάω, φημί, sine repetitione.

φημὶ, φῂς, φησί. Dorice

φαμὶ, φῂς, φατί.

φατὸν, φατόν.

φαμὲν, φατὲ, φασί, Dor. φαντί.

Secunda φῄς, acuitur ſubſcripto iota.

Dicitur etiam ἠμὶ, ἦς, ἠσὶ, & ἠτὶ Æolice.

Imperfect. { ἔφην, ἔφης, ἔφη. ἔφατον, ἐφάτην. ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Aoriſt. 2. { ἔφην, ἔφης, ἔφη. ἔφητον, ἐφήτην. ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν, Bœot. ἔφαν, & φαί.

Sine incremento, φῶ φῇς, & φῆσθα, φῇ.

Et ὦ, ἦς, ἦ detracto φ.

Futurum, φήσω, φήσεις, φήσει, Dor. φασῶ, εῖς, εῖ.

Infinit φάναι.

Medium aoriſtum ſecundum, ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο.

Infinit. φάσθαι.

IMPERATIVVS

φάθι, Οἰ. π.

DE VERBIS ANOMALIS AD THEMA regulare reducendis.

MVLTA ſunt verba apud Græcos, quorum præſens, & imperfectum tantum vſurpantur.

Omnia quæ exeunt in βω grauitona, quę in penultima non habent ει: φέρβω, ἔφερβον. ὀέμβω ἔρεμβον. à σέβομαι tamen legitur ἐσέβοντο apud Sophoclem, vt ait Dionyſius.

At λείβω, & ἀμείβω flectuntur in omnibus temporibus. Excipe etiam τρίβω, quod canonicum eſt.

In σκω, γιγνώσκω, ἐγίγνωσκον. Quæ fiunt fere à fut. addito κ, θνῶ, θνήσω, θνήσκω. μνῶ, μνήσω, μνήσκω, & μιμνήσκω. ἀγαδῶ, ἀγαδήσω, ἀγαδήσκω. ῥύω, ῥύσω, ῥύσκω. μεθύω, μεθύσω, μεθύσκω,

μεθύσκομαι. ἀρῶ, ἀρέσω, ἀρέσκω. κιῶ, κέσω, κίσκω. φῶ, φήσω, φάσκω, η in α. ἡβῶ, ἡβήσω, ἡβάσκω. βῶ, βήσω, βάσκω.

Nam aliquando mutatur penultima vocalis, κυῶ, κυήσω, κυΐσκω. οἰδῶ, οἰδήσω, οἰδίσκω. στερῶ, στερήσω, στερίσκω. μολῶ, μολήσω, μολίσκω, metathesi μλοΐσκω, trope μ in β, & ο in ω, βλώσκω. θορῶ, θορήσω, θορίσκω, θροΐσκω, θρώσκω. πελῶ, πελέσω, πελίσκω. βιῶ, βιώσω, βιώσκω. βρόω, βρώσω, βρώσκω. Lycoph. audacter dixit, βλώξας.

Quædam repetunt primam consonantem cum ι, τρῶ, τρώσω, τρώσκω, τιτρώσκω. πίω, πίσω, πίσκω, πιπίσκω. δύω, δύσω, διδύσκω. δαίω, vel δάω, δάσω, διδάσκω. φῶ, φήσω, πιφαύσκω, addito υ. καλῶ, καλέσω, & καλήσω, syncope κλήσω, κικλήσκω. πράω, πράσω, πιπράσκω, sync. τοῦ ε. νοῶ, νοήσω, Ion. νώσω, γνώσω, γιγνώσκω.

Quædam à præsenti, τύχω, τύχω, Ionice, τύκω, τιτύσκω.

ἀραρίσκω poëticum, quasi ab ἀρήσω, vel ab ἤραρα. ῥιπτάσκω à ῥιπτήσω, vel à ῥίπτω. ἀλύσκω, ab ἀλύξω, vel ab ἀλύσω.

Horum futura petenda sunt à simplicibus, à quib. ducuntur at διδάξω, à διδάσκω. vt θνήξω, à θνήσκω, & ἀλύξω, ab ἀλύσκω.

Legitur etiam δεδίσκω, & δειδίσκω, & πεφάσκω, repetita prima cum ε.

In ανω, λαμβάνω, ἐλάμβανον.

Fiunt à bisyllabis per paremptosin ν, & correptionem penultimæ, λήβω, λάβω, λάμβω, λαμβάνω. τύχω, τύχω, τυγχάνω. μήθω, μανθάνω. φύγω, φυγγάνω. λήθω, λανθάνω. λείπω, λιμπάνω.

Quæ fiunt à futuro non accipiunt prius ν, nec corripiunt penultimam, αὔξω, αὐξάνω.

His adde κιχάνομαι, οἰδάνομαι à κιχῶ, οἰδῶ.

Horum futura fere ducenda à simplicibus, λήβω,

λήψω, med. λήψομαι. τύχω, τύξομαι. λήθω, λήσω. φλύζω, φλύξομαι. at μαθήσομαι, à μαθέω ω.

In ει. ω. φαείνω, θείνω, poëtica.

In ειω, Desideratiua, quæ ducuntur à futuro. ὄπτω, ὄψω, ὀψείω. πολεμῶ. ησω, πολεμησείω. ἀπαλλάττω, άξω, ἀπαλλαξείω. Quæ carent etiam imperfecto, extra ὀψείω, cuius imperfectum ὤψειον.

Alia in ειω canonica, κλείω, κλείσω. σείω, σείσω.

In αω etiam Desideratiua vsque ad imperfectum flectuntur, οὐρητιάω ω, μαθητιάω ω, βινητιάω ω, χεζητιάω ω, φονάω ω, θανατάω ω, στρατηγιάω ω.

Sic καπεράω ω, ζωεράω ω. Att. κιττάω, κιττήσω. Legitur etiam in Athenæo, βινητιάσω.

Quæ forma in αω aliquando ea refert verba, quæ Latini Frequentatiua nominant, πνευστιάω ω, quod Aristot. prim. Rhet. interpretatur, πυκνὸν διαπνεῖν.

Quorum alia est forma in άζω, τρέχω, τροχάζω, Cursito. κύπτω, κυπτάζω, Restito.

Sic λεχάζω, à λέχω, Theognidi, Frequentat. & ὀφρύσι νευστάζων, Odyss. λ. à νεύω.

In εθω, αθω, & υθω.

Barytona quę habent penultimam longam formāt anomala in αθω, εἴργω, ἐργάθω. κίω, κιάθω. διώκω, διωκάθω. ἀμύνω, ἀμυνάθω.

Quę breuem in εθω, φλέγω, φλεγέθω. νέμω, νεμέθω. ἀείρω, & ἀγείρω, abiiciunt ι & mutant α in η, ἠγερέθω, ἠγερέθω. σχέω, σχέθω. ἀνεχέθοιμεν Διὶ χεῖρας, Odyss. ι. θέρθω etiam anomalum est, & ἄρθω.

In υθω fiunt à sexta, interiecto θ, μινύω, ex quo Minuo, μινύθω. φθίω, φθίνω, φθινύθω.

Verba quorum prima syllaba repetitur, φαίνω, παμ-

φαίνω. μαίρω, μαρμαίρω. καίρω, καρκαίρω. ἀγκή, ἀγαλκής. ἄχος, ἀκαχίζομαι. ἄρω, ἀραρίσκω. ἄγω, ἄγημι, ἀγάλημι, ἀγάλημαι. δάπτω, δαρδάπτω. βαίνω, βαμβαίνω. μηρίζω, μερμηρίζω, secundum ε ob metrum in η. μύρω, μορμύρω, υ in ο. χαλῶ, χαλχαλῶ. κλῶ, κιγκλίζω. Legitur tamen ἤγαλκον, secundum Aorist. & μερμήριξε.

Quæ ante ω habent duas consonantes, quarum altera liquida, ὄφλω, ἔχρω, δάκνω.

δάκνω fit à δήκω, mutato η in α, & addito ν. alia tempora fiunt à δήκω, δήξω, δέδηχα, ἔδακον.

Quæ characteristicam habent γ, ὀπύγω, ὤπυγον, ὤπυγε, ὀπύγοιμι, ἐὰν ὀπύγω, ὀπύγειν, ὀπύγων. Sic ἀγύω.

In υω supra duas syllabas, quæ mittunt deriuata in μι, πήγω πηγνύω, πήγνυμι. ὄλλω, ὀλλύω, ὄλλυμι. ἄγω, ἀγνύω, ἄγνυμι. ζώω, ζωννύω, ζώννυμι. Fut. πήξω, ὀλῶ, ἄξω, ζώσω, à simplici.

Attica grauitona quæ ducta sunt à circunflexis ἀλέξω, ἕψω, αὔξω, ab ἀλεξέω ῶ, ἑψέω ῶ, αὐξέω ῶ, Futu. ἀλεξήσω, ἑψήσω, αὐξήσω.

Et Æolica in σσω, ὄσσω, πέσσω, κορύσσω, quę fiunt ab ὄπτω, πέπτω, κορύπτω. nam fut. est ὄψω, πέψω, κορύψω.

Et alia grauitona, quæ à futuris fiunt, ὄρσω, ἄξω.

In δω, quę ante δ habent aut λ, aut ν, ἤλδω, μέλδω, σπένδω, κυλινδω.

Poëtice repetita, ταίνω Ʒιταίνω, λαίω λιλαίω.

Sic τέμω, τέτμω. φένω, πέφνω. κέλω, κέκλω. μέλω, μέμλω, & addito β, μέμβλω. in quibus ε thematis exteritur. τραίνω τιτραίνω. τρεμαίνω, τετρεμαίνω.

Sic νῶ, νίζω. τῶ, τιτῶ. κίω, κικίω & κικάζω.

Sic φάσσω, παιφάσσω. πατῶ, πλαίνω, & παπλαίνω, à quo ducitur Aor. ἐπάπλωα,

πένω, πονύω, ποιπνύω.

Producta in αινω, βῶ, βαίνω. δρῶ, δραίνω. λυσσῶ, λυσσαίνω. κρούω, κροαίνω, extrito υ ἐρίζω, ἐριδαίνω, ζ in δ.

Quæ habent literam addititiam mutato ε in ι, ἕπω, ἵσπω. ἕζω, ἵζω, quaſi ἵσζω. ἔχω, ἴσχω. μένω, μίμνω. τέκω, τίκτω. γένω, γίγνω. πέτω, πίπτω, & πιτνῶ, πίτνημι. πελῶ, πιλνῶ, πίλνημι, & πίλναμαι. κερῶ, κιρνῶ, κίρνημι, κίρναμαι. κέδω, κιδνῶ, κίδνημι, κίδναμαι. ῥέπω, ῥίπτω. ὀρέγω, ὀριγνῶ. Hæc ſequitur μάρναμαι.

Quibus additur ν. ἵκω, ἱκνῶ, ἱκνοῦμαι. ἄρω, ἄρνω, ἄρνυμι. περάω, περνάω, πέρνημι. οἴχω, οἰχνῶ. ὑπίσχω, ex quo ὑπίσχεται, Οδ. α. ὑπισχνοῦμαι. Sic δάκω, δάκνω. Sic ab ἄχος, fit ἄχνυμαι.

Quibus additur σ, ἕπομαι, ἕσπομαι.

Bis & ter deriuata, ἥω, ἥκω, ἡκύω, ἡκυστῶ, & ἡκυστάζω. ῥύω, ῥύκω, ῥυκάκω, ῥυκακέω. ἔδω, fut. ἔσω, ἔσθω, ἐσθίω. ἀΐω, fut. ἀΐσω, ex quo ἀΐσθω, & contractione, αἴσθω, ex quo αἰσθέω, & αἰσθάνω. βιβῶ, fut. βιβάσω, βιβάσθω. ἔχω, ἴσχω, ἰσχαίνω, ἰσχανάω. δέχω, Ion. δέκω, δείκω, δεικανάω, δεικανῶ. ἥαω, ἡαύω, Dor. ἡαύνω. ῥέπω, ῥοπῶ, ῥοπίζω, ῥοπαλίζω, ἐῤῥοπαλίζω. πίκλης, πικλίζω, πικλαλίζω. & πικλαλεύω. ἀγύω, fut. ἀγύσω, ἀγύσκω, ἀγυσκάζω. Sic ἠλασκάζω, ab ἡάω ῶ, ἡάσω, ἡάσκω, ἠλασκάζω, vel ab ἀλάω.

Verba in ιζω à circunflexis eadem ſignificatione, προσκαλῶ, προσκαλίζω. νεμεσῶ, νεμεσίζω. ἠρεμῶ, ἠρεμίζω. αἰτῶ, αἰτίζω. μηρυκῶ, μηρυκίζω. πολεμῶ, πολεμίζω. στοναχῶ, στοναχίζω. ἀτρεμῶ, ἀτρεμίζω.

Nam in cęteris non habet locum, οἰκῶ, οἰκίζω. πλουτῶ πλουτίζω. cùm varia ſit ſignificatio.

Ολέκω, ὤλεκον, πένω, ἔπενον. ὀδύω, ὤδυον.

Quę habent vnum λ ante ω, θέλω, ἔθελον. μέλω, ἔμελον. κέλω, ἔκελον. πέλω, ἔπελον. ἀλέγω, ἀπῶ, ἀπινύσσω non flectuntur in aliis temporibus. Sic ὀμβρίζω, σταθμίζω.

Quędam ſunt quæ à Poëtis in vno tempore tantū

vſurpantur, ſępe etiam ab ipſis conficta, vt ἔβραχον, καταβρόξειεν, [illegible] σίζε, λίγξε, κρίκε. Itaque reprehenditur Nicander, qui dixit, ἐπιλίζοντας ὀϊστούς, quaſi à λίζω: ſed omnem gratiam, quæ eſt in λίγξε βιός, perdidit.

Sæpe è diuerſis thematibus vnum verbum conficitur. φέρω vſitatum, & ἔφερον. Futurum inuſitatum, quod ſumitur ab οἴω, οἴσω. Aoriſta τοῦ φέρω & οἴω nemo vſurpat, ſed accipiuntur ab ἐνέγκω, ἤνεγκα, & ἤνεγκον. pręteritum medium ab ἐνέχω, ἦνοχα, ἐνήνοχα Attice.

ANOMALA ORDINE ALPHABETI deſcripta.

Ἄγνυμι, Futu. ἄξω, ab ἄγω. med. ἔαγα, ab ἦγα. Aoriſt. prius, ἔαξα & ἦξα, ἐάγην, κατεάγην ab ἔαγον.

Ἄγω, perfect. ἀγήοχα ab ἦχα, addito ο. Aoriſt. ſecundum, ἤγαγον, ab ἦγον. Futu. ἄξω.

Ἄγαμαι, ab ἄγημι inuſitato. Fut. ἀγάσομαι, Aoriſt. prius, ἠγάσθην, med. ἠγασάμην.

Ἅδω, pręter. med. ἕαδα ab ἦδα, particip. ἑαδώς. aoriſt. ſecund. ἅδον, Infinit. ἁδεῖν.

Αἱρῶ, fut. αἱρήσω, Aor. ſecund. εἷλον, ab ἕλω, perfect. paſſ. ᾕρημαι. Aor. prius ᾑρέθην. Aor. ſecund. med. ἑλόμην.

Αἰσθάνομαι, futu. αἰσθήσομαι, perfect. paſſ. ᾔσθημαι, ab αἰσθέομαι. Aor. ſecund. med. ᾐσθόμην.

Ἁλίσκομαι, fut. ἁλώσομαι, ab ἁλόω præt. ἥλωκα, & ἑάλωκα. Paſſ. ἑάλωμαι. Aoriſt. ſecundum, ἥλων, & ἑάλων. Infin. ἁλῶναι, ab ἅλωμι particip. ἁλοὺς, όντος.

Ἀναλίσκω. Fut. ἀναλώσω, Perfect. ἀνάλωκα, & ἀνάλωμαι. & ἀνήλωκα & ἀνήλωμαι.

Ἀλέξω, Fut. ἀλεξήσω, ab ἀλεξέω inuſitato.

Ἁμαρτάνω, Fut. ἁμαρτήσω, Perf. ἡμάρτηκα, Aoriſt. 2. ἥμαρτον, ab ἁμάρτω, obſoleto.

Ἀμφιέννυμι, fut. ἀμφιέσω. perfect. paſſ. ἠμφίεσμαι, ab ἀμφιέω. Ariſtoph. Equit. προσαμφιῶ, pro προσαμφιέσω.

Ἀνοίγω fut. ἀνοίξω, aoriſt. 1. ἀνῷξα, Att. ἀνέῳξα. præt. med. ἀνῷγα, ἀνέῳγα. paſſ. ἀνέῳγμαι. At ἀνώγω, ἤνωγον, & poët. ἄνωγον fut. ἀνώξω, ἤνωξα. & ἀνωγῶ, ἠνώγουν, & ἀνώγουν, ex quo ἀνώγημι Æolice, imperat. ἀνώγηθι, & ſyncop. ἄνωχθι.

Ἀπέσκληκα, ἀπεσκληκέναι, ἀπεσκληκὼς, ab ἀποσκλάω inuſitato, vel ἀποσκέλλω. opt. ἀποσκλαίην, ης, η. ab ἀπόσκλημι.

Ἀπεχθάνομαι, fut. ἀπεχθήσομαι. perfect. ἀπήχθημαι, mediũ aoriſt. ſecundũ, ἀπηχθόμην, ab ἀπεχθέομαι inuſitato.

Ἀπολλύω & ἀπόλλυμι, fut. ἀπολῶ, ab ἀπόλλω. præt. med. Atticum ἀπόλωλα. At ἀπολέσω, ἀπώλεκα, & ἀπολώλεκα, ab ἀπολέω.

Ἀποτέμνω. fut. ἀποτεμῶ, & ἀποτμήσω, ab ἀποτμέω.

Ἀπόχρη, fut. ἀποχρήσει. Aoriſt. prius, ἀπέχρησε, ab ἀποχρέω. Imperſonale eſt.

Ἀρέσκω. fut. ἀρέσω, ab ἀρέω.

Αὔξω, fut. αὐξήσω, ab αὐξέω. aoriſt. prius, ηὔξησα. dicitur & αὐξαίνω.

Ἄχθομαι, fut. ἀχθήσομαι, ab ἀχθέομαι. aor. prius, ἠχθέσθην.

B.

Βαίνω, fut. βήσομαι, à βάω βῶ. aoriſt. 2. ἔβην, à βῆμι. Imperat. compoſ. κατάβηθι, ἀνάβηθι, Attice κατάβα, ἀνάβα, apocope, & mutato η in α. vt ἀνάστηθι, ἀνάστα.

Βάλλω, fut. βαλῶ, perf. βέβληκα, à βλέω ῶ, ex quo βλῆμι, βλῆμαι, optat. βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο. aoriſt ſecũdũ. ἔβαλον.

Βιόω ῶ, fut. βιώσομαι, perfect. paſſ. βεβίωται, vt imperſonale. Part. βεβιωμένα. aoriſt. 2. ἐβίων, ως, ω, à βίωμι. Imper. βίωθι. opt. βιοίην, & βιῴην. infin. βιῶναι. particip. βιοὺς, όντος.

Βλαστάνω, fut. βλαστήσω, à βλαστέω ῶ. aorist. 2. ἔβλαστον.

Βούλομαι fut. βουλήσομαι, perfect. βεβούλημαι, à βουλέομαι.

Βρώσκω, fut. βρώσω, perfect. βέβρωκα, à βρόω. perf. med. βέβρωθα, à βρώθω. aorist. 2. ἔβρων, ως, ω. à βρῶμι.

Γ.

Γαμέω ῶ, fut. γαμήσω, aorist. 1. ἔγημα, à γάμω.

Γηράσκω, fut. γηράσω, à γηράω ῶ, inusitato.

Γίγνομαι & γίνομαι, fut. γενήσομαι, perfect. γεγένημαι. med. perfectum, γέγονα, à γένω, γενῶ, γέγονα. aoristum pri. ἐγενάμην. Errant qui γίνω faciunt thema.

Γιγνώσκω & γινώσκω, fut. γνώσομαι, à γνόω. aorist. 2. ἔγνων, ως, ω. imperat. γνῶθι. infin. γνῶναι. particip. γνούς, όντος, à γνῶμι. Cum præpositionibus, ἀνέγνων, κατέγνων. διαγνῶναι, καταγνῶναι.

Γρηγορέω ῶ, mediũ perfect. ἐγρήγορα. dicitur & ἐγρηγορῶ.

Δ.

Δαίω. perfect. pass. δέδασμαι, à δάζω. & δεδάημαι, à δαέω ῶ. aorist. 2. ἐδάην, med. perf. δέδηα.

Δάκνω, fut. δήξω, à δήκω. aorist. 2. ἔδακον.

Δεῖ, imperfectum, ἔδει, aoristum prius, ἐδέησε, fut. δεήσει, à δεέω. infin. δεῖν, δεῆσαι, δεήσειν.

Δέομαι, futu. δεήσομαι, Aorist. prius, ἐδεήθην, à δεέομαι.

Δείδω, futu. δείσω, Perfect. δέδοικα, Ionice δέδια, quo tamen omnes vtuntur. med. prȩter. δέδοικα, cum dicẽdum esset δέδιδα, quod durum est. Imperat. δέδιθι, & poëtice δείδιθι, metaplasmo, pro δέδιε. non à δεδείττομαι, quod aliud significat, nec format ἐδεδίγην.

Δεικνύω, futu. δείξω, Aorist. prius, ἔδειξα, à δείκω.

Διδάσκω, futu. διδάξω, non à διδάχω, quod confictũ est. Aorist. prius, ἐδίδαξα.

Διδράσκω, futu. διδράσω, ex quo ἀποδιδράσω, à διδράω.

Aor. secund. ἔδραν. ἔδρας, ἔδρα. ἔδραμεν, ἔδρατε, ἔδραν. ἀπέδραν. διέδραν. Opt. δραίην. Infinit. δρᾶναι, à δρῆμι. Particip. δρὰς, άντος. ἀποδρὰς, άντος.

Δοκέω ῶ, futur. δόξω & δοκήσω, Aorist. prius, ἔδοξα & ἐδόκησα, à δοκῶ.

E.

Εδω, futu. secund. ἔδομαι, præt. ἐδήδοκα, pro ἔδηκα. Medium ἐδηδα.

Εἴδω, futu. εἴσομαι & εἰδήσω ab εἰδέω ῶ. Med. perfect. οἶδα, plusquamperf. ᾔδειν, part. εἰδὼς, ότος, syncope ex εἰδηκὼς, ότος. Infinit. εἰδέναι pro εἰδηκέναι. Aor. secund. εἶδον. noui, ἴδον, vidi Opta. presens, εἰδείην, ab εἴδημι Homerus subiunct. εἴδω, nos εἰδῶ.

Εἵμαρμαι, Præter. à μείρομαι, μερῶ, μέμαρκα, μέμαρμαι, sublato μ, εἵμαρμαι, ex quo εἱμαρμένη.

Εἴρω, futu. ἐρῶ, perfect. εἴρηκα, ab ἐρέω. Οδ. λ. legitur præsens, τὰ δέ τοι νημερτέα εἴρω.

Ερομαι, fut. ἐρήσομαι, ab ἐρέομαι. Aorist. secund. ἠρόμην.

Ερχομαι, futu. ἐλεύσομαι poëtice, oratorie εἶμι. Aorist. secund. ἤλυθον, syncope ἦλθον, θες, θε, ab ἐλεύθω.

Εὑρίσκω, futu. εὑρήσω, Aorist. secund. εὗρον, perfect. εὕρηκα, εὕρημαι. Aorist. prius, εὑρέθην, ab εὑρέω ῶ.

Εχω, futu ἕξω, Perfect. ἔσχηκα, Aorist. secund. ἔσχον, à σχέω ῶ. Imperat. σχὲς, ἐπίσχες, à σχῆμι. vt στὲς, à στῆμι, φρὲς, à φρῆμι.

Z.

Ζωννύω, futu. ζώσω, à ζώω.

Θ.

Θάπτω, futu. θάψω, Aorist. secūd. pass. ἐτάφην, ab ἔταφον.

Θέλω vel ἐθέλω, futu. θελήσω, à θελέω.

Θνήσκω, futur. θανοῦμαι, Aorist. secund. ἔθανον, à θείνω. perfect. τέθνηκα, à θνάω θνῶ, Ionice τέθναα, Bœotice τέθνει-

κα & πέθνεια, ex quo πεθνεὼς & πεθνηώς, poëtice. Infinit. πεθνάναι. dicitur etiam θνήξομαι.

I.

Ικνέομαι οῦμαι, futu. ἵξομαι, Med. Aorist. secund. ἱκόμην, ab ἵκομαι. Perfect. ἷγμαι. Comp. ἀφικνοῦμαι, ἀφικόμην, ἀφῖγμαι.

Ιπταμαι, fut. πτήσομαι, Aorist. secun. ἔπτην, ab ἵπτημι. Medium ἐπτάμην & ἐπτόμην. Infinit. πτάσθαι, & πτέσθαι. Particip. πτάμενος. Præterit. passi. πέπταμαι.

Ιλάσκομαι, futu. ἱλάσομαι, ab ἱλάομαι.

K.

Καίω, futur. καύσω, Aoristum prius, ἔκαυσα, poëtice ἔκηα. futu. καύσω, Aoristū secundū pass. ἐκάην, ab ἔκαον.

Καθέζομαι, futurum medium καθεδοῦμαι.

Καταδαρθάνω, futu καταδαρθήσομαι, Aoristum secundum, κατέδαρθεν, à καταδαρθέω ῶ.

Κεραννύω & κεράννυμι, futu. κεράσω, perfect pass κέκραμαι.

Κρύπτω, futu. κρύψω, Aoristum secundum pass. ἐκρύβην, Particip. κρυβείς.

Λ.

Λαγχάνω, futur. κληρώσομαι, à κληρόομαι & λήξω, à λήχω. perfectum, εἴληχα, aoristum secundum, ἔλαχον, perfectū medium, λέλογχα.

Λαμβάνω, fut. λήψομαι, perf. εἴληφα, aorist. 2. ἔλαβον, à λήβω.

Λανθάνω, fut. λήσω. medium præterit. λέληθα, aorist. 2. ἔλαθον, à λήθω.

M.

Μανθάνω, fut. μαθήσομαι, à μαθέω ῶ, perfect. μεμάθηκα, aorist. 1. ἐμάθησα, 2. ἔμαθον, à μήθω.

Μάχομαι, fut. medium, μαχοῦμαι, & μαχέσομαι, & μαχήσομαι, à μαχέομαι οῦμαι.

Μέλομαι, fut. μελήσω, à μελέω ῶ. mediū preteritū, μέμηλα.

Μιγνύω, fut. μίξω, aorist. 2. pass. ἐμίγλω, à μίγω.

O.

Οἴχομαι, fut. οἰχήσομαι, ab οἰχέομαι οῦμαι, perfect. ᾤχημαι, aorist. secundum med. ᾠχόμλω.

Οἴομαι, syncope οἶμαι, οἴῃ, οἴεται imperfect. ᾠόμλω, sync. ᾤμλω, ᾤου, ᾤετο. perfect. ᾤημαι, aorist. ᾠήθλω, ab οἰέομαι οῦμαι, fut. οἰήσομαι.

Οφείλω. fut. ὀφειλήσω, ab ὀφειλέω ῶ, & syncope ὄφλω, ὀφλήσω, ab ὀφλέω ῶ. perf. ὤφληκα, aorist. 1. ὤφλησα. 2. ὤφλον

Ομνύω & ὄμνυμι, fut. ὀμόσω, perfect. ὀμώμοκα Attice, ab ὀμόω ῶ.

Ομόργνυμι, fut. ὀμόρξω. ab ὀμόργω inusitato.

Π.

Πάσχω, fut. πείσομαι, pro πήσομαι, à πήθω. at πείσομαι, Parebo à πείθομαι. aorist. 2. ἔπαθον, à πήθω. perfect. med, πέπονθα, à πονέω ῶ, πεπόνηκα, πέπονα, πέπονθα. Grammatici citant præterit. πέπασχα, quo vsus sit Epicharmus.

Πέπτω fut. πέψω, à πέπω antiquo.

Πίπτω, fut. πεσοῦμαι Dorice, à πέτω. preteritum perfectum, πέπτωκα, à πτόω πτῶ. participium, πεπτωκὼς, & πεπτὼς, Hom. πεπτεώς. vt βεβρωκὼς, βεβρώς. aorist. prius, ἐπέσησα. 2. ἔπεσον, à πεσέω ῶ. ἔπεσαν pro ἐπέσησαν, Bœotice.

Πήγνυμι fut. πήξω, med. præteritum, πέπηγα, aorist. 2. pass. ἐπάγλω, à πήγω.

Πίνω fut. πίομαι & ποῦμαι, à πίω præterit. perfect. πέπωκα, à πόω πῶ. aoristum secundum, ἔπιον, à πίω. Imperatiuus, πῶ, pro πῶθι, à πῶμι, & πῖθι, pro πίεθι.

Πιπίσκω, potum præbeo, fut. πίσω, aorist. ἔπισα, à πίω. Hippocrati vsitatissimum verbum.

Πυνθάνομαι, futurum πύσομαι. perfect. πέπυσμαι, med.

aor. 2. ἐπυθόμην, à πύθομαι.

P.

Ῥέω, fut. ῥεύσω & ῥυήσω, præterit. ἐῤῥύηκα, à ῥυέω ῶ. aorist. secundum pass. ἐῤῥύην, ab Æolico ῥεύω. aoristum secundum, ἔῤῥυαν, ἐῤῥύην.

Ῥήγνυμι & ῥηγνύω, futurum, ῥήξω, aoristum 2. pass. ἐῤῥάγην, à ῥήγω medium præteritum ἔῤῥωγα, pro ἔῤῥηγα.

Ῥωννύω & ῥώννυμι, futurum ῥώσω, à ῥόω, perfectum pass. ἔῤῥωμαι. imperat. ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω. infin. ἐῤῥῶσθαι.

Σ.

Σβεννύω & σβέννυμι, futurum, σβέσω & σβήσομαι, à σβέω. aoristum secundum, ἔσβην, à σβῆμι.

Σεύομαι, Aoristum prius ἐσύθην, perfectum ἔσσυμαι, pro σέσυμαι, à σύω, σύομαι, ἐσυόμην. ἔσυετο, syncope σύτο. ὅτι παρ' ἀφρεῶ σύτο δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων. Aorist. pri. ἔσσυα.

Σπένδω, futu. σπείσω, à σπείδω.

Στρωννύω & στρώννυμι, futu. στρώσω, à στρόω.

Στορεννύω & στορέννυμι, futu. στορέσω, à στορέω.

T.

Τανύω, futu. τάσω. præterit. τέτακα.

Τέμνω, futu. τμήξω, à τμήγω, Aorist. secund. ἔταμεν & ἔτεμον, Particip. ταμὼν & τεμών.

Τιτρώσκω, futu. τρώσω, à τρόω.

Τίκτω, futu. τέξω, à τέκω. Præter. med. τέτοκα, Aoristum secundum, ἔτεκον.

Τρέχω, futu. θρέξω. prete. δεδράμηκα, à δραμέω ῶ. Aoristũ secũdũ, ἔδραμον, à δρέμω. futu. secũd. mediũ, δραμοῦμαι.

Τρώγω, futu. φάγομαι, Aorist. secund. ἔφαγον.

Τυγχάνω, futu. τεύξομαι, à τεύχω. Perfect. τετύχηκα, à τυχέω ῶ. Aorist. secund. ἔτυχον, à τύχω.

Υ.

Υπισχνοῦμαι, Futu. ὑποσχήσομαι, ab ὑποσχέομαι. & ὑποστήσομαι, ab ὑφίσαμαι, ex quo Aoristum secundum ὑπέστη. Præt. ὑπέσχημαι, Aorist. pri. ὑπεσχέθην, Aorist. secund. medium, ὑπεσχόμην.

Υπνώττω, futu. ὑπνώσω, ab ὑπνόω ῶ.

Φ.

Φέρω, Fut. οἴσω, ab οἴω, Medium pręter. ἐνήνοχα Attice, ab ἐνέχω. Aorist. pri ἤνεγκα. Aorist. secund. ἤνεγκον. ab ἐνέγκω. Aorist. pri. pass. ἠνέχθην. Particip. ἐνεχθείς. ἀνηνέχθην, ἀνενεχθείς. Syncope, φέρω φρῶ, futu. φρήσω, Aor. pri. ἔφρησα. Imperat. φρές, εἴσφρες, à φρῆμι.

Φθάνω, futu. φθάσω, à φθάω. Aorist. secund. ἔφθην, à φθῆμι. Optat. φθαίην.

Φθίνω, fut. φθίσω, à φθίω. dicitur & φθῆμι, à φθίω, ex quo φθίμην, φθῖθ, πρίν γάρ κεν καὶ νὺξ φθῖτ' ἄμβροτος, Οδ. λ.

Φύω, futu φύσω, præte. πέφυκα, Medium, πέφυα, ex quo πεφυώς, Aoristum secund. ἔφυν, à φῦμι.

Χ.

Χαίρω, futu. χαιρήσομαι, à χαιρέω. Aorist. secund. pass. ἐχάρην, Aoristum prius medium, ἐχηράμην, χήρατο δ' ὕπνος. χαίρομαι Græcum verbum, non est, tametsi cętera tempora passiuam formam habent Et in illo versiculo Aristophanis, ὡς ἥδομαι, καὶ χαίρομαι, καὶ τέρπομαι: χαίρομαι dictum est, vt Barbari cuiusdam Satrapæ inscitiam carperet, qui Græcè loqui volens, barbara verba vsurpabat, vt si Latine dicas. Quàm lætor, & gaudeor, & delector: cũ tamẽ sit gauisus sũ, vt ἐχάρην, vel κεχάρημαι.

Χάσκω, futu. χανοῦμαι, Med. præter. κέχηνα, à χαίνω. Aorist. secund. ἔχανον.

Χέω, fut. χεύσω, Aorist. prius, ἔχεα, Imperat. χέον, ἔκχεον

Infinit. χέαι, ἐκχέαι, Aorist. secund ἔχεον.

Χρὴ, à χρῆμι apocope, ex quo ἀπόχρη. Imperfect. ἔχρην & χρῆν. Infinit. χρῆναι, Euripides. subiunct. χρῆ.

Χωννύω & χώννυμι, futu. χώσω, à χόω.

Ω.

Ὠθέω α', futu. ὤσω, ab ὤθω. Aor prius, ἔωσα, Perfectū passi. ἔωσμαι.

PRÆPOSITIONES

Monosyllabæ sex, ἐν, ἐς vel εἰς, ἐξ, πρὸ, πρὸς, σύν.

Disyllabæ duodecim, ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

Aliquando mutato accentu accipiuntur pro verbis, μέτα μέτεστι, πάρα πάρεστιν, ἄπο ἄπεστιν, ἔπι ἔπεστιν, ἔνι ἔνεστιν, ἄνα ἀνάστηθι, πέρι περίεστιν, ἐν δέ οἱ ἀργώ. ἐν δέ τε κέντρον, Aratus. pro ἔνεστιν. ἂν δὲ θόας, id est ἀνέστη Nam præpositio poëtis superius verbum sæpe refert. ὕπο ὕπεστιν, ἐπὶ μάλα πῖαρ ὕπ' οὖδας, Οδ. ι.

ADVERBIA

Temporis, νῦν, Attice νυνὶ, cum punctum temporis significatur. τότε, ποτὲ, πότε, ἤδη, ἄρτι, αὐτίκα, παραχρῆμα, αὖθις. τέως, ἕως. ἡνίκα, ὁπηνίκα. εἶτα, ἔπειτα, μετέπειτα. ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπειδάν. σήμερον, αὔριον, μεταύριον. χθὲς & ἐχθὲς, προχθές. πάλαι, ἀρτίως. εὐθὺς, εὐθέως. πρωῒ, ἑσπέρας, ὀψέ. ἐφόσον, ἐν ὅσῳ. ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν. ὄφρα, τόφρα.

Loci, ἐνταῦθα, ἐνταυθοῖ. ἐκεῖ, ἐκεῖσε, ἐκεῖθεν. εἴσω & ἔσω. ἔξω, ἔξωθεν. αὐτοῦ, οὗ, οἷ, ᾗ. ὅπου, ὅποι, ὅπῃ. ὅθεν, ὁπόθεν, ἐντεῦθεν, αὐτόθεν. δεῦρο. αὐτόσε. ἄνω, κάτω. ἔμπροσθεν, ὄπισθεν. πρόσω. ἐγγὺς, πόρρω. ἔνθεν, ἐνθένδε. οὐδαμοῦ, οὐδαμῆ, οὐδαμόθεν, ἐπέκεινα, μακράν. ἐκ δεξιῶν, ἐξ ἀριστερῶν.

Qualitatis, εὖ, καλῶς, ἡδέως, σοφῶς, ὡραίως. hæc vocantur Medietatis, fiúntque à genitiuo plurali, τῶν καλῶν, τῶν

ἡδέων,

ἡδέων, τῶν σοφῶν, ν in σ.

Cætera aliunde, κυνηδὸν, βοτρυδὸν, ἀγεληδὸν. ἀκονιτὶ, ἀναιμωτὶ, ἑλληνιστὶ, ῥωμαϊστὶ, ἀκεὶ, αὐτοβοεὶ, ἀσπουδεί.

Quantitatis, ἅπαξ, δὶς, τρὶς, τετράκις, πεντάκις, ὀλιγάκις, πολλάκις.

Congregationis, ἅμα, ὁμοῦ, συλλήβδην, ἀθρόως.

Diuisionis, χωρὶς, χωρὶς, δίχα.

Exceptionis, πλὴν.

Hortationis, εἶα, ἄγε, ἄγετε, εὖγε, φέρε, ἴθι.

Ordinis ἑξῆς, ἐφεξῆς, εὐθὺς, εὐθέως, ἐξαίφνης, αὐτίκα.

Similitudinis, ὡς, ὥσπερ, καθὰ, καθάπερ, οὕτως, ὥστε, ὃν τρόπον, ἤ.

Separationis, ὥστε.

Comparationis, μᾶλλον, πλέον, ἧττον.

Vehementiæ, λίαν, ἄγαν, πάνυ, παντελῶς, πάντη, πάντα πᾶσι, πάνυ, σφόδρα, μάλιστα.

Remissionis, ἠρέμα, ἡσυχῆ, μόγις, μόλις, σπουδῆ, βραδέως, βάδην, ἠρεμεί.

Cōfirmationis, δηλαδὴ, δήπουθεν, πάντως, κομιδῆ, ὄντως, ἦ.

Iurandi, ναὶ, νὴ. Attice ναιχί.

Abiurandi, μά.

Negandi, οὐ, οὐχὶ, οὔκουν, οὐδαμῶς, ἥκιστα, οὔπω, οὐδέ.

Prohibendi, μὴ, μηδαμῶς, μήπω.

Coniecturæ, ἴσως, τάχα, τυχόν.

Interrogationis, πόθεν, ποῦ, πῆ, ποῖ, πόσε, πηνίκα, πότε.

Demonstrationis, ἰδοὺ, ἠνὶ, ὧδε, ἐκεῖ, ἐνθάδε.

Vocandi, ὦ.

Declarationis, ἤγουν, ὅτι, τουτέστι.

Positionis, hoc est verbalia, λεκτέον, πλευστέον.

Voti, εἴθε, αἲ, εἰ, ὤφελον, ὤφελες, ὤφελε, poëtice ὄφελον, ες, ε. nam variat personas.

Exclamationis, ὦ, ἰοὺ, οἴμοι, αἲ, ἰὼ, ὀττοτοὶ, ὤμοι.

Admirationis, ὦ, φεῦ, βαβαί.

Furentis, εὐοὶ, εὐαί.

Consternationis, ἆ, ἆ, ἡράκλεις.

Cum aduerbiis numerantur voces fictitiæ.

Remigum inter se hortantium, ῥὸπ, Hesych. ἀῤῥόπ.

Eorum, qui cursores emittunt è carceribus, ὦ ὄψ.

Opilionum, μά, ψὸ, βή.

Subulcorum, χύῤῥε, alij χύρεα.

Cum pecora absterrent, σίττε, alij σίττα.

Ad celeritatem hortantium, φίττα.

Balatus, βὴ, βή.

Ridentium, ἆ ἆ, ha ha. βᾶ vah.

Quædam etiam appellationes naturales vel ciuiles.

Infantium, ἄππα, πάππα, παππία. μάμμα, μάμμη, μάμμαια, τίττα, vt Latinis Mamma, Tata.

Maiorem natu Appellãtis, vel herũ familiarẽ, ἠθεῖε.

Amicum natu maiorem, ἄττα.

Home. principũ appellatio, διοτρεφὲς, quod nomẽ est.

CONIVNCTIONES

Copulatiuæ, μὲν, δὲ, τὲ, καὶ, ἠδὲ, ἰδὲ, ἀλλὰ, ἀτὰρ, αὐτὰρ, ὅτι.

Disiunctiuæ, ἢ, ἠὲ, ἤτοι.

Continuatiuæ, εἰ, εἴπερ, εἰδήπερ.

Subcontinuatiuæ, ἐπεὶ, ἐπείπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ.

Causales, ἵνα, ὅπως, ὄφρα, γὰρ, ὅτι, διότι, καθότι, ἕνεκα, οὕνεκα.

Dubitatiuæ, ἆρα, μῶν, μή.

Collectiuæ, ἄρα, ἀλλὰ μὴν, οὖν, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν.

Iones pro οὖν dicunt ὦν, eámque particulam inter præpositionem & verbum collocare solent, ἀπῶν ἔδοντο, ἀπῶν εἶλον, hoc est, ἀπέδοντο οὖν, ἀφεῖλον οὖν.

Repletiuæ, δὴ, ῥὰ, θὴν, νὺ, ποὺ, τοὶ, ἂν, οὖν, περ, πω, μὴν, δη-

τα, γέ. γὲ autem etiam diminutiua, & causalis.

Potestatis, ἂν, κὲ, κέν. sed hæ duæ posteriores apud poetas etiam repletiuæ.

Discernendi, ἤ.

Extenuatiuæ, γοῦν, γέ.

Aduersatiuæ ὅμως. nam ὁμῶς est ὁμοίως. καίτοι, καίτοιγε, ἔμπης, εἰκαί.

Sed de his omnibus, & aliarum partium vsu, si nostros conat⁹ iuuerit De⁹, accuratè dicemus in Syntaxi.

Τῷ θεῷ ἡ δόξα.

DICTIONVM GRAECARVM INDEX.

γελάω

οἰκίζω

τίς

X

DICTIONVM QVARVNDAM LATINARVM INDEX.

FINIS.

Supra cunctos felix degere deceptis nihil [illegible] fati b[...]
bere arte liberis serti. spernam nudo pectore vere [...]
Excipe regum aulas potentiumque purpuram ut liceat [...]
et liberioris vitae genus celans delectos habe amicos [...]
odalibus aequum te praebe vitamque [illegible] [illegible] [...]
luxu sed virtutis [illegible] et [illegible] magis hunc ram[...]
ora saniam [illegible] in hunc corpore et [illegible] [...]
beningum [illegible] [illegible] [illegible] felix [illegible]
curis [illegible] sibi [illegible] aliis [illegible] praebeas

Supra cunctos felix degere vitam
Extremam fati [illegible] vivere diem
[illegible] pientia fallacis fortunae pectore nudo
Excipe tu regum sagittas superba fuge
Tecta quae tu ut pro tondenta aulasque potentum
Atque genus vitae liberiorum age
Delectos habeas amicos atque sodalibus aequum
Te praebe cupide [illegible] fuge
At [illegible] studiis animus [illegible] [illegible]
Quae sunt divitiis nobiliora [illegible]

Ille vere est faelix cura quilibet ab omni
nulli invideo contentus sua tamque parit.